HOLLY JACKSON

La un pas de moarte

AL TREILEA VOLUM AL SERIEI
CRIMA PERFECTĂ

LEDA EDGE

HOLLY JACKSON

(A Good Girl’s Guide to Murder #3)

LA UN PAS DE MOARTE

Original: *As Good As Dead* (2021)

Traducere din limba engleză:
IONEL GHIRAGOSIAN

virtual-project.eu

CORINT BOOKS

— 2022 —

Dedic acest volum tuturor.
Vă mulţumesc pentru că mi-aţi rămas alături până la final!

PARTEA ÎNTÂI

PART I

Unu

Ochi morţi, parcă aşa li se spunea, nu? Lipsiţi de viaţă, sticloşi, pustiiţi. Ochii morţi îi erau acum tovarăşi, urmând-o pretutindeni, la orice pas. Se ascundeau într-un ungher al minţii şi o însoţeau în vis. Ochii *lui* morţi, chiar în clipa în care îşi dăduse duhul. Îi vedea ori de câte ori arunca o privire fugitivă, dar şi în cele mai adânci umbre, şi uneori chiar şi în oglindă, purtându-i chipul.

Pip îi vedea chiar acum, holbându-se la ea şi sfredelind-o. Ochii morţi ai unui porumbel fără suflare, lăţit pe aleea din faţă. Sticloşi şi lipsiţi de viaţă, cu excepţia propriei oglindiri în aceştia când a îngenuncheat şi a întins mâna. Nu ca să-l atingă, ci doar ca să se apropie suficient.

— Eşti gata de plecare, buclucaşo? s-a auzit vocea tatălui în spatele ei.

Pip a tresărit când tata a închis uşa din faţă cu un trosnet puternic, în ale cărui ecouri se ascundea sunetul unei arme descărcându-se. Celălalt tovarăş al lui Pip.

— D-da! a spus ea, îndreptându-se de spate şi dregându-şi glasul.

Respiră, pur şi simplu, respiră!

— Uite! a zis şi a arătat cu degetul, deşi nu era nevoie. Un porumbel mort.

Tata s-a aplecat ca să se uite, iar pielea întunecată i s-a adunat în pliuri în jurul ochilor mijiţi, în vreme ce costumul impecabil croit, din trei piese, i s-a încreţit în dreptul genunchilor. Apoi a făcut o faţă pe care Pip o ştia prea bine; urma să spună ceva plin de duh şi ridicol, cum ar fi…

— Plăcintă de porumbel la cină? a întrebat el.

Mda, punct ochit! Acum, aproape fiecare propoziţie era o glumă, ca şi când zilele astea s-ar fi străduit mult mai mult să o facă să zâmbească. Pip s-a înduplecat şi i-a oferit un zâmbet.

— Doar dacă e cu piure de şobolan la garnitură, a zis în glumă, renunţând în sfârşit să mai contemple privirea goală a porumbelului şi ridicându-şi rucsacul de culoarea bronzului pe un umăr.

— Ha! a exclamat el şi a bătut-o uşurel pe spate, radiind. Fiica mea cea morbidă!

Când şi-a dat seama ce spusese şi de toate celelalte înţelesuri care se învolburau în doar câteva cuvinte, tata s-a mai schimbat o dată la faţă. Pip nu putea scăpa de moarte nici măcar în această dimineaţă târzie şi luminoasă de august, în care îşi petrecea timpul împreună cu tatăl ei. Din câte se părea, doar pentru asta trăia acum.

Tata a alungat stânjeneala, o chestie trecătoare în cazul lui, şi i-a făcut semn cu capul spre maşină.

— Haide! Nu poţi să întârzii la întâlnirea asta!

— Da! a încuviinţat Pip, deschizând portiera şi aşezându-se pe scaunul ei, neştiind ce să mai spună, căci mintea îi rămăsese la porumbel.

A revenit însă în prezent când au intrat în parcarea gării Little Kilton. Era aglomerată, iar razele soarelui se reflectau din rândurile ordonate de maşini ale navetiştilor.

Tata a oftat.

— Ah, dracu' ăla din Porsche mi-a ocupat din nou locul!

„Drac": un alt termen pe care Pip regreta că îl învăţase.

Singurele locuri libere erau tocmai în capătul îndepărtat, aproape de gardul din plasă unde raza camerelor de vedere nu ajungea. Vechiul loc în care îşi petrecea timpul Howie Bowers. Cu bani într-un buzunar şi mici pungi de hârtie în celălalt. Apoi, înainte ca Pip să se poată abţine, sunetul deblocării centurii de siguranţă s-a transformat în sunetul paşilor lui Stanley Forbes pe ciment, în spatele ei. Era noapte, Howie nu era la închisoare, ci chiar sub strălucirea portocalie, cu umbre în loc de ochi. Stanley se îndreaptă spre el, dându-i o mână de bani pentru viaţa şi secretul lui. Şi, când se întoarce spre Pip, are ochii goi şi e ciuruit în şase locuri, iar sângele care curge pe cămaşă şi pe beton ajunge, cumva, pe mâinile ei. Are mâinile pline de sânge şi…

— Vii, buclucaşo?

Tata îi ţinea portiera deschisă.

— Vin! a răspuns Pip, ştergându-şi mâinile de cea mai elegantă pereche de pantaloni din garderoba ei.

Trenul spre staţia Marylebone, din Londra, era aglomerat; înghesuiţi, pasagerii îşi zâmbeau jenaţi cu gura închisă, înlocuind astfel clasicele scuze când se loveau unii de ceilalţi. Erau prea multe mâini pe stâlpul metalic, aşadar, ca să nu se dezechilibreze, Pip se agăţase de braţul îndoit al tatălui ei. Măcar dacă ar fi reuşit să rămână în picioare!

În tren, a avut senzaţia că l-a văzut de două ori pe Charlie Green. Prima dată în ceafa unui bărbat, înainte ca acesta să se mişte ca să citească mai bine ziarul *Metro*. A doua oară, a fost vorba despre un bărbat care aştepta pe peron, ţinând o armă, însă când omul a urcat în vagonul lor, trăsăturile i s-au rearanjat şi şi-au pierdut asemănarea cu Charlie, iar arma s-a dovedit a fi doar o umbrelă.

Trecuseră patru luni, iar poliţia încă nu îl găsise. Soţia lui, Flora, se predase la o secţie de poliţie din Hastings în urmă cu opt săptămâni; cumva, în graba de a scăpa, se despărţiseră. Ea nu ştia unde e soţul ei, dar pe internet se zvonea că tipul reuşise să ajungă în Franţa. Pip îl căutase oricum, nu pentru că voia să fie prins, ci pentru că trebuia să fie găsit. Iar diferenţa aia era totul, era motivul pentru care lucrurile nu mai puteau să revină vreodată la normal.

Tata i-a surprins privirea.

— Eşti agitată din cauza întâlnirii? a întrebat-o peste scârţâitul roţilor de tren când convoiul de vagoane a încetinit în gara Marylebone. O să fie bine! Să-l asculţi pe Roger, da? Este un avocat excelent, ştie despre ce vorbeşte.

Din câte se părea, Roger Turner, avocat la firma tatălui ei, era expert în cazurile de calomnie. Câteva minute mai târziu, cei doi l-au găsit aşteptându-i în faţa vechiului centru de conferinţe, o clădire din cărămidă roşie în care se afla sala unde trebuia să ajungă Pip.

— Bună din nou, Pip! a spus Roger şi i-a întins mâna.

Pip şi-a privit-o repede pe a ei, ca să nu fie murdară de sânge, înainte să o strângă pe a lui.

— Ai avut un weekend frumos, Victor?

— Da, mulţumesc, Roger! Şi mi-a rămas mâncare şi pentru prânzul de azi, deci şi ziua de luni o să fie excelentă!

— Atunci cred că am face bine să intrăm, dacă eşti pregătită? i s-a adresat Roger lui Pip, uitându-se la ceas şi strângând în mână o servietă strălucitoare.

Pip a încuviinţat cu o mişcare din cap. I s-a părut din nou că are mâinile umede, însă era transpiraţie. Era doar transpiraţie.

— O să te descurci, draga mea! i-a spus tatăl ei, îndreptându-i gulerul.

— Da, am rezolvat mii de medieri, a zâmbit Roger, dându-şi pe spate părul cărunt. Nu trebuie să te îngrijorezi!

— Sună-mă când se termină! i-a spus tata şi s-a aplecat să o sărute pe creştetul capului. Ne vedem acasă diseară! Roger, ne vedem mai târziu la birou!

— Desigur! La revedere, Victor! După tine, Pip!

Trebuiau să ajungă în sala de şedinţe 4E, aflată la ultimul etaj. Pip a cerut permisiunea să urce pe scări deoarece, dacă inima îi bătea cu putere din cauza eforului, nu o făcea din oricare alt motiv. Aşa gândea ea logic; era motivul pentru care acum alerga de fiecare dată când simţea că i se strânge inima. Alerga până simţea o altfel de durere.

După câteva minute, au ajuns la ultimul etaj, cu bătrânul Roger gâfâind la câteva trepte în urma ei. Bărbatul elegant îmbrăcat care aştepta pe hol în faţa sălii 4E a zâmbit când i-a văzut.

— Ah, tu trebuie să fii Pippa Fitz-Amobi! a spus el şi i-a întins mâna, iar ea a fost din nou nevoită să vadă dacă nu cumva era plină de sânge. Iar tu eşti avocatul ei, Roger Turner! Mă numesc Hassan Bashir şi sunt mediatorul vostru independent.

Bărbatul a zâmbit, împingându-şi ochelarii pe nasul subţire. Părea amabil şi atât de nerăbdător, încât mai că ţopăia! Pip nu voia să îi strice ziua, ceea ce fără îndoială urma să se întâmple.

— Îmi pare bine să te cunosc! a spus ea, dregându-şi glasul.

— Şi mie! a zis el şi şi-a împreunat mâinile, surprinzând-o pe Pip. Celălalt grup este în sala de şedinţe şi sunt toţi pregătiţi să înceapă. Dacă nu cumva ai să-mi pui vreo întrebare înainte, cred că probabil ar trebui să începem, a zis el şi s-a uitat la Roger.

— Totul e în regulă!

Roger a ocolit-o pe Pip ca să preia conducerea când Hassan a dat înapoi ca să ţină deschisă uşa sălii 4E. Înăuntru era linişte. Roger a intrat, mulţumindu-i lui Hassan cu un semn din cap. După aceea a fost rândul lui Pip. Aceasta a inspirat, arcuindu-şi umerii, iar apoi a expirat, scrâşnind din dinţi.

Era pregătită!

A intrat în sală, iar primul lucru pe care l-a văzut a fost chipul lui. Stătea în partea opusă a mesei lungi. Pomeţii i se ascuţeau în jos, spre gură, iar ciuful blond îi era pieptănat pe spate. El şi-a ridicat privirea ca să o întâlnească pe a ei, cu o oarecare urmă de mister şi satisfacţie în ochi.

Max Hastings!

Doi

Picioarele lui Pip nu s-au mai clintit. Nu le spusese să o facă, era ca un fel de instinct primitiv de apărare; ştia că până şi un pas ar fi dus-o prea aproape de *el*.

— Aici, Pip! a spus Roger şi a tras un scaun chiar în faţa lui Max, făcându-i semn să se aşeze.

Lângă Max, în faţa lui Roger, se afla Christopher Epps, acelaşi avocat care îl reprezentase pe băiat la proces. Pip îl văzuse ultima dată pe acest bărbat în boxa martorilor; purtase exact acelaşi costum şi o hăituise cu vocea lui care semăna cu un lătrat. Îl urâse, însă, între timp, sentimentul dispăruse, mistuit de ura pentru persoana care stătea în faţa ei. Doar masa lată îi despărţea.

— Bună ziua tuturor! a salutat vesel Hassan, aşezându-se pe scaunul său din capul mesei, între cele două grupuri. Să trecem peste părţile introductive! Rolul meu de mediator înseamnă că sunt aici ca să vă ajut să ajungeţi la o înţelegere acceptabilă pentru ambele părţi. Singurul meu interes este să îi fac pe toţi cei de aici fericiţi, bine?

În mod clar, Hassan nu era conştient de starea de spirit din sală.

— Scopul unei medieri este de a evita litigiul. Un proces reprezintă o bătaie de cap şi este şi foarte scump pentru toţi cei implicaţi. Aşadar, întotdeauna este mai bine să vedem dacă putem ajunge la o înţelegere, nu la tribunal.

Hassan a zâmbit larg, mai întâi spre partea sălii în care se afla Pip, apoi spre cea a lui Max, afişând aceeaşi expresie pentru toţi.

— Dacă nu putem ajunge la o înţelegere, domnul Hastings şi avocatul lui intenţionează să deschidă un proces de calomnie împotriva domnişoarei Fitz-Amobi, pentru o postare pe Twitter şi una pe blog publicate de aceasta la 3 mai anul curent, postări despre care Domniile Lor pretind că au inclus o afirmaţie defăimătoare şi un fişier audio. După o scurtă pauză, în care a aruncat o privire la notiţele lui, Hassan a continuat: Domnul Epps, în numele reclamantului, domnul Hastings, susţine că declaraţia defăimătoare a avut un efect foarte grav asupra clientului său, atât în ceea ce priveşte sănătatea mintală a acestuia, cât şi în ceea ce-i priveşte reputaţia, pe care i-a afectat-o iremediabil. Asta a condus, mai departe, la dificultăţi financiare pentru care cere despăgubiri.

Pip şi-a încleştat pumnii în poală, monturile ieşindu-i în evidenţă precum şira spinării unui animal preistoric. Nu ştia dacă putea să rămână în birou şi să asculte toate astea – nu ştia dacă era în stare. A respirat însă şi s-a străduit, pentru tatăl ei şi Roger, dar şi pentru bietul Hassan.

Pe masă, în faţa lui Max, se afla bineînţeles insuportabila lui sticlă

cu apă. Plastic mat de un albastru-închis, cu dop de cauciuc. Nu era prima dată când Pip îl vedea cu ea; din câte se părea, într-un orăşel de provincie, precum Little Kilton, drumurile tindeau să conveargă şi să se intersecteze. De acum Pip ajunsese să se aştepte să îl vadă pe Max ieşind la alergat odată cu ea, aproape ca şi când ar fi făcut-o cumva dinadins. Şi întotdeauna cu nenorocita aia de sticlă albastră!

Max a surprins-o uitându-se la recipient. S-a întins după el, a deschis dopul cu un pocnet şi a băut prelung şi zgomotos, plimbând apa prin gură şi ţintuind-o pe Pip cu privirea în tot acest timp.

Hassan şi-a desfăcut puţin cravata.

— Aşadar, domnule Epps, vă invit să vă prezentaţi pledoaria de început!

— Desigur! a spus Epps, uitându-se prin hârtii şi cu o voce la fel de tăioasă precum şi-o amintea Pip. Clientul meu a suferit îngrozitor de când afirmaţia defăimătoare a domnişoarei Fitz-Amobi a fost publicată în seara zilei de 3 mai, mai ales de vreme ce prezenţa domnişoarei este extrem de vizibilă pe internet, aceasta având la momentul respectiv mai mult de 300.000 de abonaţi. Clientul meu a absolvit o universitate de elită, cu o reputaţie extrem de bună, ceea ce înseamnă că ar trebui să fie un candidat puternic pentru posturile scoase la concurs pentru absolvenţi.

Max a sorbit din nou din sticlă, ca şi când gestul ar fi trebuit să evidenţieze cele spuse.

— Totuşi, în ultimele câteva luni, domnul Hastings s-a chinuit să îşi găsească de lucru la nivelul pe care îl merită, iar aceasta are legătură cu faptul că declaraţia calomnioasă a domnişoarei Fitz-Amobi i-a ştirbit reputaţia. În consecinţă, clientul meu e nevoit să locuiască acasă, cu părinţii lui, deoarece nu poate să-şi găsească o slujbă potrivită şi, prin urmare, nu poate plăti chirie ca să locuiască în Londra.

O, bietul violator în serie! a gândit Pip, rostind cuvintele doar cu privirea.

— Însă nu doar clientul meu a avut de suferit, a continuat Epps. Părinţii lui, domnul şi doamna Hastings, au suferit, de asemenea, din cauza stresului şi, recent, chiar au fost nevoiţi să părăsească ţara, pentru a locui, vreme de câteva luni, în cea de-a doua lor casă, aflată la Florenţa. Căminul le-a fost vandalizat chiar în noaptea în care domnişoara Fitz-Amobi a publicat declaraţia defăimătoare; cineva a scris cu vopsea pe faţada casei lor cuvintele: „Violatorule, te voi prinde…"

— Domnule Epps! l-a întrerupt Roger. Sper că nu sugerezi că există vreo legătură între clienta mea şi acel act de vandalism. Poliţia nici măcar nu i-a vorbit despre asta!

— Deloc, domnule Turner! a răspuns prompt Epps, dând din cap.

Menţionez acest episod deoarece putem presupune o legătură cauzală între declaraţia defăimătoare a domnişoarei Fitz-Amobi şi actul de vandalism, de vreme ce s-a produs la câteva ore după publicarea acelei afirmaţii în spaţiul public. Prin urmare, familia Hastings nu se simte în siguranţă în propria locuinţă şi a fost nevoită să îşi instaleze camere de supraveghere în faţa casei. Sper că asta explică oarecum nu doar dificultăţile financiare ale domnului Hastings, ci şi suferinţa extremă simţită de el şi de familia lui în urma declaraţiei defăimătoare şi răutăcioase a domnişoarei Fitz-Amobi.

— Răutăcioase? a izbucnit Pip, cu obrajii arzând. Am zis că e violator şi *chiar este,* deci…

— Domnule Turner! a strigat Epps, ridicând tonul. Îţi sugerez să-ţi sfătuieşti clienta să tacă şi să îi aminteşti că orice declaraţie defăimătoare pe care o face acum ar putea fi considerată calomnie!

Hassan a ridicat mâinile.

— Da, da, haideţi să facem o mică pauză! Domnişoară Fitz-Amobi, veţi avea ocazia să vorbiţi mai târziu, s-a grăbit să intervină mediatorul şi şi-a desfăcut din nou cravata.

— Este în regulă, Pip! Mă descurc, i-a spus încet Roger.

— Îi amintesc domnişoarei Fitz-Amobi, a spus Epps, fără măcar să-i arunce lui Pip o privire, ci uitându-se în schimb la Roger, că, în urmă cu patru luni, clientul meu a fost judecat şi a fost găsit *nevinovat* de toate capetele de acuzare. Ceea ce este singura dovadă necesară că declaraţia făcută la 3 mai a fost, de fapt, defăimătoare.

— Astea fiind spuse, a intervenit Roger, uitându-se în hârtii, o declaraţie poate fi considerată defăimătoare doar dacă este prezentată ca fiind adevăr. Postarea clientei mele a fost după cum urmează: „Ultima actualizare a procesului lui Max Hastings. Nu-mi pasă ce crede juriul: el este vinovatul!" După ce şi-a dres vocea, avocatul a continuat: Acum, expresia „Nu-mi pasă" face în mod clar ca declaraţia care urmează să fie subiectivă, o părere, nu o dovadă…

— O, nu-mi veniţi cu asta! a intervenit Epps. Încercaţi să reveniţi la privilegiul părerii? Serios? Vă rog! Declaraţia a fost clar formulată ca o dovadă, iar fişierul audio a fost prezentat ca şi când ar fi fost real.

— Chiar este real! a izbucnit Pip. Vrei să îl asculţi?

— Pip, te rog…

— Domnule Turner…

— În mod clar este editat, a vorbit Max pentru prima dată, enervant de calm, încrucişându-şi braţele şi atent doar la mediator. Nici măcar nu vorbesc aşa!

— Cum, ca un violator? i-a replicat furioasă Pip.

— DOMNULE TURNER…

— Pip…

— În regulă, oameni buni! a intervenit Hassan, ridicându-se în

picioare. Hai să ne calmăm puţin! Toţi o să avem ocazia să vorbim. Nu uitaţi: suntem aici ca să ne asigurăm că rezultatul mulţumeşte pe toată lumea. Domnule Epps, ne-aţi putea vorbi despre pagubele pretinse de clientul dumneavoastră?

Epps şi-a plecat capul, scoţând o foaie de hârtie din partea de jos a teancului.

— Invoc pagube deosebite. Având în vedere că ar fi trebuit să fie angajat în ultimele patru luni, cu un salariu lunar la un nivel la care ne-am putea aştepta pentru cineva în poziţia lui, adică de cel puţin 3.000 de lire, asta aduce pierderea financiară la 12.000 de lire.

Max a băut din nou din sticla cu apă, lichidul gâlgâindu-i pe gât. Lui Pip i-ar fi plăcut să ia nenorocita aia de sticlă şi să-i dea cu ea peste ochi. Dacă ar fi fost să aibă sânge pe mâini, al lui ar fi trebuit să fie.

— Bineînţeles că nicio sumă de bani nu poate compensa suferinţa şi chinul psihic îndurate de clientul meu şi familia lui. Dar credem că 8.000 de lire ar fi suficient, ajungând astfel la un total de 20.000 de mii de lire.

— E ridicol! a spus Roger, clătinând din cap. Clienta mea are doar 18 ani!

— Domnule Turner, ar trebui să-mi permiteţi să termin, i-a răspuns zeflemitor Epps, lingându-şi degetul ca să dea pagina. Totuşi, discutând cu clientul meu, am aflat că, în opinia sa, suferinţa continuă e cauzată de faptul că declaraţia defăimătoare nu a fost retrasă şi că nu a primit nicio scuză, ceea ce, pentru el, ar fi într-adevăr mai important decât orice pagubă financiară.

— Domnişoara Fitz-Amobi a şters postarea în urmă cu câteva săptămâni, când a fost trimisă solicitarea iniţială, s-a ţinut tare Roger.

— Domnule Turner, vă rog! a răspuns Epps.

Dacă Pip îl mai auzea spunând *vă rog* încă o dată, era în stare să-i zdrobească şi lui faţa.

— Ştergerea postării nu diminuează prejudiciul adus reputaţiei. Deci, propunerea noastră este următoarea: pe acelaşi cont public, domnişoara Fitz-Amobi face o revenire, în care retrage declaraţia originală defăimătoare, îşi recunoaşte greşeala şi îşi cere scuze pentru orice pagubă adusă clientului meu prin cuvintele ei. În plus – iar acesta e cel mai important aspect, deci fiţi atent în declaraţia asta, trebuie să recunoască faptul că a editat fişierul audio în cauză şi că Max Hastings nu a rostit niciodată cuvintele alea.

— Du-te naibii!

— Pip…

— Domnişoară Fitz-Amobi! a insistat Hassan, chinuindu-se cu cravata, de parcă aceasta i s-ar fi strâns de una singură în jurul gâtului.

— Voi ignora izbucnirea clientei dumneavoastră, domnule Turner, a

spus Epps. În cazul în care cererile noastre sunt îndeplinite, o să reducem pagubele financiare, ca să zicem aşa, înjumătăţindu-le la 10.000 de lire.

— Bine, acesta e un bun punct de plecare, a dat Hassan din cap, încercând să recapete controlul asupra discuţiei. Domnule Turner, aţi vrea să răspundeţi propunerii?

— Mulţumesc, domnule Bashir! a spus Roger, luând cuvântul. Pagubele propuse sunt încă prea mari. Domnule Epps, faceţi presupuneri îndrăzneţe în legătură cu potenţialul de angajare al clientului dumneavoastră. Nu îl văd ca fiind un candidat prea spectaculos, mai ales pe piaţa actuală a muncii. Clienta mea are doar 18 ani. Singurul ei venit îl reprezintă plata reclamelor difuzate în timpul podcastului despre infracţiuni adevărate, iar peste câteva săptămâni începe facultatea, unde o să-şi asume un credit mare pentru studii. Având în vedere acest fapt, cererea este absurdă.

— Bine, 7.000, a spus Epps, mijind ochii.

— Nu, 5.000, a replicat Roger.

Epps s-a uitat repede la Max, care a dat aproape imperceptibil din cap, lăsându-se într-o parte pe scaun.

— E acceptabil pentru noi, a mormăit Epps. Suma asta, pe lângă retragerea declaraţiei şi nişte scuze.

— Bine, se pare că ajungem la o înţelegere! a intervenit Hassan, iar pe chip i s-a ivit un zâmbet precaut. Domnule Turner, domnişoară Fitz Amobi, ne-aţi putea spune ce părere aveţi despre aceste condiţii?

— Ei bine, a început Roger, cred că…

— Nu sunt de acord! s-a răstit Pip şi a împins scaunul în spate, picioarele acestuia scârţâind pe podeaua lustruită.

— Pip!

Roger s-a întors spre ea înainte să se poată ridica în picioare.

— Ce-ar fi să mergem să discutăm despre asta undeva şi…

— N-o să-mi retrag declaraţia şi n-o să mint, zicând că fişierul audio a fost editat. Am spus că e violator deoarece asta este. Mai bine mor decât să îmi cer vreodată scuze! a adăugat ea, simţind cum furia îi coboară pe şira spinării, acoperindu-i pielea.

— DOMNULE TURNER! Controlaţi-vă clienta, vă rog! a reacţionat rapid Epps, lovind masa cu palma.

Hassan s-a bâţâit năuc, neştiind ce să facă.

— Uite care-i treaba cu datul meu în judecată, Max! şi-a apărat Pip ideile şi rostindu-i furioasă numele, incapabilă parcă să îl suporte pe limbă. Am apărarea supremă: adevărul. Deci, haide, dă-mă în judecată, te provoc! Ne vedem la tribunal! Şi ştii cum decurge asta, nu-i aşa? Va trebui să se dovedească dacă declaraţia mea este adevărată, ceea ce înseamnă că procesul tău, în care ai fost acuzat de viol, o să fie reluat. Cu aceiaşi martori, declaraţii ale victimelor,

dovezi. Nu vor mai fi acuzaţii penale, dar cel puţin toată lumea o să ştie pentru totdeauna ce eşti. Un violator!

— Domnişoară Fitz-Amobi!

— Pip…

Sprijinindu-se pe palme, fata s-a aplecat peste masă cu ochii aprinşi de furie şi s-a uitat pătrunzător la Max. De-ar fi putut măcar să îi aprindă un foc în ochi, să îi ardă faţa în timp ce îl privea!

— Chiar crezi că mai poţi să scapi a doua oară? Să convingi un alt juriu format din 12 oameni că nu eşti un monstru?

El a privit-o în ochi.

— Ţi-ai pierdut minţile! i-a răspuns mai apoi zeflemitor.

— Probabil! Aşadar, ar trebui să fii îngrozit!

— Bun! a zis Hassan şi s-a ridicat în picioare, bătând din palme. Poate că ar trebui să facem o pauză pentru un ceai şi nişte biscuiţi.

— Am terminat! a spus Pip, punându-şi rucsacul pe umăr şi deschizând uşa atât de tare, încât aceasta s-a lovit de perete.

— Domnişoară Fitz-Amobi, vă rog să vă întoarceţi!

Vocea disperată a lui Hassan a urmat-o pe hol. Apoi s-au auzit şi nişte paşi. Pip s-a întors. Era doar Roger, care-şi băga documentele în servietă.

— Pip! i-a spus bărbatul, care abia mai respira. Chiar cred că ar trebui…

— Nu negociez cu el!

— Stai puţin!

Strigătul lui Epps a umplut holul când s-a grăbit să li se alăture.

— Te rog, oferă-mi doar un minut, i-a spus politicos avocatul, rearanjându-şi părul cărunt. O să înaintăm procesul abia peste vreo lună, bine? Evitarea unui proces este, de fapt, spre beneficiul tuturor. Deci, gândeşte-te câteva săptămâni la asta, când lucrurile nu vor mai fi atât de încărcate de emoţii puternice, a spus bărbatul, privind-o cu dispreţ.

— Nu trebuie să mă gândesc la asta! a zis Pip.

— Te rog, doar…

Epps a căutat în buzunarul costumului, scoţând două cărţi de vizită de culoare ivorie.

— Cartea mea de vizită, a spus, oferindu-i una ei şi una lui Roger. Este şi numărul meu de mobil acolo. Gândeşte-te puţin, iar dacă te răzgândeşti, sună-mă oricând!

— N-o s-o fac! i-a răspuns şi a luat şovăind cartea de vizită, pe care a vârât-o în buzunarul nefolosit al jachetei.

Christopher Epps a studiat-o o clipă, încruntându-şi sprâncenele oarecum îngrijorat. Pip s-a uitat în ochii lui; să îşi ferească privirea însemna să îl lase să câştige.

— Şi, dacă-mi permiţi, un singur sfat, a spus Epps. Poţi să-l accepţi

sau nu, dar am mai văzut oameni pe cale să se autodistrugă. La naiba, i-am reprezentat pe mulţi dintre ei! La sfârşit, vei ajunge doar să îi răneşti pe toţi cei din jurul tău şi pe tine. Nu o să te poţi abţine. Te îndemn să-ţi revii înainte să pierzi chiar totul!

— Mulţumesc pentru sfatul nepărtinitor, domnule Epps! i-a răspuns Pip. Dar se pare că m-aţi subestimat. Aş fi dispusă să pierd totul, să mă distrug, dacă asta ar însemna să îl distrug şi pe clientul dumneavoastră. Mi se pare un târg corect. Vă urez o zi bună, domnule Epps!

Apoi Pip i-a aruncat un zâmbet deopotrivă dulce şi acid, s-a întors pe călcâie şi a mărit pasul, ţăcănitul pantofilor parcă sincronizându-se cu bătăile nebuneşti ale inimii. Şi acolo, chiar sub bătăile inimii, sub straturile de muşchi şi tendoane, s-a auzit sunetul unui arme declanşându-se de şase ori.

Trei

Băiatul a surprins-o holbându-se la părul lui lung şi brunet, la gropiţa din bărbie pe care i-o acoperea perfect cu degetul ei mic, la ochii lui negri şi la flacăra noii lumânări cu mirodenii de toamnă a mamei, care-i dansa în privire. Ochii lui erau întotdeauna cumva luminoşi, strălucitori, ca şi când ar fi fost aprinşi de un foc lăuntric. Ravi Singh era opusul celor cu ochi lipsiţi de strălucire. Antidotul! Pip trebuia să îşi aducă aminte de asta câteodată. Aşa că l-a privit şi l-a cercetat amănunţit, fără să omită nimic.

— Hei, perverso! a zâmbit Ravi de pe canapea. La ce te holbezi?

— La nimic! i-a răspuns Pip, ridicând din umeri, dar fără să îşi mute privirea.

— Ce înseamnă, de fapt, *pervers?* s-a auzit dinspre covor vocea subţire a lui Josh, care monta o formă neidentificabilă din piese Lego. Cineva mi-a spus aşa când jucam Fortnite. Este mai urât decât, ştii tu, cuvântul cu *f?*

Pip a pufnit, atentă la Ravi, care începea să intre în panică şi avea buzele ţuguiate şi sprâncenele din ce în ce mai ridicate. Băiatul s-a uitat peste umăr spre uşa bucătăriei, unde părinţii lui Pip strângeau vasele folosite la cina gătită de ea şi Ravi.

— Ăăă, nu, nu este atât de urât! i-a spus Ravi cât de nonşalant a putut. Totuşi, poate nu îl foloseşti, da? Nu de faţă cu mama ta, în orice caz.

— Dar ce fac perverşii?

Josh şi-a ridicat privirea la Ravi şi, pentru o clipită, Pip s-a întrebat dacă nu cumva băieţelul ştia exact ce face, bucurându-se să îl vadă pe Ravi agitându-se.

— Ei, ăă…

Ravi s-a oprit.

— Îi urmăresc pe oameni într-un fel care-ţi dă fiori.

— O! a exclamat Josh şi a dat din cap, părând să accepte explicaţia. Ca tipul care ne supraveghează casa?

— Da, stai… Nu! Nu există niciun pervers care îţi supraveghează casa! a spus Ravi şi s-a uitat la Pip ca să îl ajute.

— Îmi pare rău, nu! a şoptit Pip, rânjind. Ţi-ai făcut-o cu mâna ta!

— Mulţumesc, Pippus Maximus!

— Mda, oare n-am putea renunţa la porecla asta nouă? a zis ea, aruncând o pernuţă spre el. Nu îmi place. Putem să revenim la „sergent”? Îmi place „sergent”!

— Eu îi spun Hippo Pippo, s-a auzit Josh din nou. Nu îi place nici aia.

— Dar ţi se potriveşte atât de bine! a spus Ravi, împungând-o în

coaste cu degetele de la picioare. Eşti cât se poate de Pip! O ultra-Pip! Săptămâna asta am de gând să te prezint familiei mele drept Pippus Maximus!

Ea şi-a dat ochii peste cap şi, cu degetul de la picior, l-a împuns într-un loc care l-a făcut să ţipe.

— Pip ţi-a întâlnit deja familia. De multe ori, a zis Josh şi şi-a ridicat confuz privirea.

Puştiul părea să treacă printr-o fază nouă, premergătoare vârstei de 11 ani, în care simţea nevoia să intervină în toate conversaţiile din casă. Cu o zi în urmă, îşi exprimase chiar şi o părere despre absorbante.

— A, asta e familia *extinsă,* Josh! E mult mai înspăimântătoare. Mă refer la veri şi chiar aş îndrăzni să spun *mătuşi,* a rostit Ravi cât se poate de teatral.

— Este în regulă! a spus Pip. Sunt bine pregătită. Mai trebuie să citesc de câteva ori lista şi o să mă descurc.

— Şi mai este şi… Stai! a zis Ravi şi s-a oprit, sprâncenele umbrindu-i ochii. Ce-ai spus mai devreme? Ai zis cumva *listă?*

— M-mda…

Pip s-a foit un pic şi a simţit cum i se încălzesc obrajii. Nu intenţionase să îi spună despre asta. Ocupaţia preferată a lui Ravi era să o enerveze, aşa că nu trebuia să îi mai ofere pretexte.

— Nu-i mare lucru.

— Ba nu, e! Despre ce listă vorbeşti? a întrebat Ravi şi s-a îndreptat de spate.

Dacă ar fi zâmbit mai larg, ar fi putut să-i crape faţa-n două.

— Las-o baltă! i-a răspuns Pip, cu braţele încrucişate la piept.

Ravi s-a repezit înainte ca ea să se poată apăra, prinzând-o acolo unde se gâdila cel mai mult: în locul în care gâtul se unea cu umărul.

— O, încetează! a râs Pip, care nu se putea abţine. Ravi, încetează! Mă doare capul!

— Atunci, spune-mi ce-i cu lista aia! a insistat tânărul, hotărât să nu cedeze.

— Bine! a rostit, respirând greu, şi, în sfârşit, Ravi s-a oprit. Este… Am făcut o listă, ca să nu uit lucrurile pe care mi le-ai spus despre familia ta. Doar câteva detalii, ca să-mi aduc aminte. Şi ca, atunci când o să-i cunosc, să mă placă, ştii? a adăugat ea, refuzând să se uite la chipul lui, căci ştia ce expresie avea să vadă.

— Ce fel de detalii? a întrebat el, pe un ton amuzat.

— Chestii despre, ăăă… mătuşa ta, Priya – care este sora mai mică a mamei tale –, căreia îi plac documentarele criminalistice, deci m-ar bucura să discut cu ea despre ele. Despre verişoara ta, Deeva, care e înnebunită după atletism şi fitness, dacă îmi amintesc bine, a continuat Pip şi şi-a cuprins genunchii cu braţele. O, şi mătuşa

cealaltă, Zara, n-o să mă placă indiferent ce aş încerca, deci nu trebuie să fiu prea dezamăgită din cauza asta.

— Adevărat! a râs Ravi. Urăşte pe toată lumea.

— Ştiu, mi-ai zis.

Ravi a studiat-o o vreme, cu râsetul dansându-i pe chipu-i tăcut.

— Nu-mi vine să cred că ai luat notiţe în secret! Apoi, cu o mişcare fluidă, Ravi s-a ridicat în picioare, a luat-o în braţe şi a legănat-o în ciuda protestelor ei, spunându-i: Dincolo de înfăţişarea fioroasă şi dură, se ascunde o ciudăţică drăguţă!

— Pip nu este drăguţă! s-a auzit Josh, a cărui părere nu o solicitase nimeni.

Ravi i-a dat drumul, lăsând-o din nou pe canapea.

— Bun! a spus el, îndreptându-se. Ar trebui să plec! Nu toată lumea e nevoită să se trezească la o oră dezgustătoare mâine-dimineaţă pentru stagiatura în drept. Dar probabil iubita mea o să aibă nevoie de un avocat bun într-o zi, deci…

Ravi i-a făcut semn cu ochiul. Îi spusese exact acelaşi lucru şi după ce Pip îi povestise cum decursese medierea.

Prima lui săptămână de stagiatură încă nu se încheiase, dar Pip îşi dădea seama că îi place, în ciuda faptului că se plângea de trezitul dimineaţa. În prima zi, îi dăruise un tricou pe care scria *Avocat în devenire…*

— Bine, la revedere, Joshua! a spus Ravi, înghiontindu-l cu piciorul. Omul meu preferat!

— Serios? l-a întrebat Josh, radiind de bucurie. Atunci, Pip ce este?

— Ah, ea te urmează îndeaproape, l-a asigurat Ravi, întorcându-se la Pip.

A sărutat-o pe frunte, inspirându-i parfumul părului, iar când Josh nu se uita, şi-a plecat capul şi şi-a lipit buzele de ale ei.

— Am auzit! a spus oricum Josh.

— Mă duc să îmi iau rămas-bun de la părinţii voştri, a spus Ravi, apoi s-a oprit, s-a întors şi a revenit ca să îi şoptească lui Pip la ureche: Şi să îi spui mamei tale că, din nefericire, tu eşti motivul pentru care fratele tău de zece ani crede acum în mod eronat că un pervers îţi supraveghează casa; nu are nicio legătură cu mine.

Pip l-a strâns de cot pe Ravi, unul dintre modurile lor secrete de a-şi spune *te iubesc,* râzând în sinea ei când băiatul s-a îndepărtat.

De data asta, zâmbetul i-a zăbovit pe chip un pic mai mult după plecarea lui Ravi. Chiar a zăbovit. Când însă Pip a urcat la etaj, stând singură în dormitorul ei, şi-a dat seama că zâmbetul deja dispăruse fără urmă. Niciodată nu ştia cum să îl aducă înapoi.

Când s-a uitat concentrată pe fereastră la bezna tot mai densă de afară, durerea de cap a început să-i facă tâmplele să zvâcnească. Norii se adunau într-o singură formă întunecată. Era noapte. Pip s-a uitat la

ceasul de pe telefon; abia trecuse de ora nouă. Curând, toată lumea avea să fie în pat, pe tărâmul somnului. Toată lumea în afară de ea. Singura pereche de ochi dintr-un oraş adormit care implora noaptea să treacă.

Îşi promisese să nu o mai facă. Data trecută fusese ultima oară. Şi-o repetase în minte ca pe o mantra. Dar chiar şi-n clipa în care a încercat să îşi spună asta, când şi-a lipit pumnii de tâmple ca să alunge durerea, a ştiut că nu are rost, că oricum o să piardă. Întotdeauna pierdea. Iar ea se săturase să se tot împotrivească.

Pip s-a îndreptat spre uşă şi a închis-o încet, în caz că ar fi trecut cineva pe acolo. Familia ei nu trebuia să afle. Şi nici Ravi. Mai ales Ravi.

Şi-a lăsat iPhone-ul pe birou, între laptop şi căştile negre şi mari. A deschis sertarul al doilea din dreapta şi a început să scoată ce avea acolo: borcanul cu bolduri, aţă roşie rebobinată, o pereche veche de căşti albe şi un tub de lipici.

A scos tăviţa cu foi de hârtie A4 şi s-a întins spre fundul sertarului – fundul fals pe care îl făcuse din carton alb. Cu vârfurile degetelor, l-a mişcat într-o parte şi l-a ridicat.

Acolo, ascunse dedesubt, erau telefoane cu cartelă. Toate cele şase, aranjate ordonat în linie. Şase telefoane preplătite, cumpărate cu bani cash, fiecare din alt magazin, cu o şapcă trasă pe ochi în momentul achitării.

Telefoanele se uitau absente la ea.

Încă o dată, apoi gata! Şi-a promis.

Pip a întins mâna şi a scos telefonul din stânga, un Nokia vechi şi gri. A apăsat butonul de pornire ca să îl deschidă, degetele tremurându-i groaznic din cauza presiunii. Printre bătăile inimii i se ascundea un sunet familiar. Telefonul s-a luminat, întâmpinând-o cu o lumină verzuie. În meniul simplu, Pip şi-a accesat mesajele, venite de la singurul contact salvat în telefonul ăsta. În toate telefoanele, de fapt.

Şi-a mişcat degetele mari pe butoane, apăsând numărul 7 ca să ajungă la litera P.

Pot să vin acum? a scris ea şi a trimis mesajul, promiţându-şi un ultim lucru în sinea ei: *Asta chiar e ultima dată.*

A aşteptat, privind ecranul gol de sub mesajul ei. Şi-a dorit ca mesajul să apară şi s-a concentrat doar la asta, nu la sunetul tot mai strident din piept. Dar acum, că se gândise la el, nu mai putea să uite, nu mai putea să nu îl audă. Şi-a ţinut respiraţia şi şi-a dorit şi mai mult.

A funcţionat.

Da, i-a răspuns el.

Patru

Bătăile inimii se întreceau cu cele ale tenişilor care atingeau trotuarul. Sunetul îi anima trupul, de la piept şi până la tălpi, domolit doar de funcţia de atenuare a zgomotului pe care o aveau căştile. Totuşi, Pip nu se putea minţi singură că un lucru era cauza celuilalt; alerga doar de patru minute şi deja era aici, cotind pe Beacon Close. Inima o luase înaintea picioarelor.

Le spusese părinţilor că ieşea să alerge un pic, aşa cum o făcea întotdeauna – îmbrăcată cu perechea ei de colanţi albaştri şi un tricou alb –, aşadar, măcar în cazul ăsta, alergatul îi permitea să fie oarecum sinceră. Nu putea să spere decât la fărâme de adevăr. Uneori, alergatul era suficient, dar nu în seara asta. Nu, în seara asta un singur lucru o putea ajuta!

Pip a încetinit când s-a apropiat de numărul 13, lăsându-şi căştile să i se sprijine pe gât. S-a oprit şi a rămas nemişcată o clipă, verificând dacă trebuia cu adevărat să facă asta. Dacă mai făcea un pas, nu mai putea da înapoi.

A mers pe aleea ce ducea spre casa terasată, pe lângă BMW-ul alb strălucitor, parcat în diagonală. În faţa uşii de un roşu-închis, Pip şi-a trecut degetele peste sonerie, strângând apoi pumnul ca să bată. Nu putea să sune; soneria era mult prea zgomotoasă, iar vecinii ar fi putut să audă.

Pip a bătut din nou, până când i-a întrezărit silueta din ce în ce mai înaltă prin sticla mată. A auzit sunetul zăvorului, apoi uşa s-a deschis spre înăuntru, dând la iveală chipul lui Luke Eaton. În întuneric, tatuajele care-i urcau pe gât şi obraz îi făceau pielea să pară ferfeniţă, fâşiile de carne refăcându-se ca să formeze o plasă.

El a deschis uşa doar cât să încapă ea.

— Haide, repede! a spus morocănos, întorcându-se către hol. Aştept să vină cineva în vizită!

Pip a închis uşa de la intrare şi l-a urmat pe Luke după colţ, în bucătăria mică şi pătrată. Tânărul era îmbrăcat cu aceeaşi pereche de pantaloni negri şi scurţi de baschet pe care îi purtase prima dată când îl întâlnise Pip, când venise aici ca să discute cu Nat da Silva despre dispariţia lui Jamie Reynolds. Din fericire, Nat scăpase deja de Luke; în casa goală erau doar ei doi.

Luke s-a aplecat de spate ca să deschidă unul dintre bufetele din bucătărie.

— Credeam că ai spus că este ultima dată. Că nu o să te mai întorci.

— Am zis, nu-i aşa? i-a răspuns monoton Pip, curăţându-şi unghiile. Am nevoie doar ca să dorm. Asta-i tot!

Luke a căutat în bufet, de unde a scos o pungă de hârtie strânsă în

pumn. A desfăcut-o în partea de sus şi i-a întins-o lui Pip ca să se uite înăuntru.

— Acum sunt pastile de două miligrame, a spus Luke, scuturând punga. De asta nu sunt la fel de multe.

— Este în regulă! a zis Pip, ridicându-şi privirea la Luke.

Îşi dorea să nu o fi făcut. Se trezea mereu studiindu-i forma feţei, căutând asemănările cu Stanley Forbes. Dintre toţi bărbaţii din Little Kilton, amândoi fuseseră ultimii suspecţi ai lui Charlie Green pentru Copilul Brunswick. Însă Luke fusese alegerea greşită şi bărbatul greşit, iar asta, din fericire pentru el, deoarece era încă în viaţă. Pip nu îi văzuse niciodată sângele, nu ca pe al lui Stanley, pe care acum îl avea pe mâini; îi simţea coastele rupându-i-se sub palme. Sângele lui picura pe linoleum.

Nu, era doar transpiraţie, doar un tremur al mâinilor.

Pip şi-a găsit ceva de făcut cu mâinile ca să îşi distragă atenţia. Şi-a strecurat mâna în betelia colanţilor şi a scos banii, numărând bancnotele în faţa lui Luke până ce el a dat aprobator din cap. I-a întins banii, apoi a apucat punga de hârtie, mototolind-o.

Luke s-a blocat, având o nouă expresie. Una care părea periculos de asemănătoare milei.

— Ştii, a spus el, retrăgându-se către bufet şi întorcându-se cu o punguţă transparentă. Dacă te chinui, am ceva mai puternic decât Xanaxul. O să te adoarmă de-a binelea! a continuat el şi a ridicat punguţa cu pastile alungite şi verzulii, scuturând-o.

Pip s-a holbat la ele, muşcându-şi buza.

— Sunt mai puternice? a întrebat ea.

— Cu siguranţă.

— C-ce sunt? a întrebat fascinată.

— Astea, a zis Luke şi le-a scuturat din nou, sunt Rohypnol. Te adorm imediat.

Lui Pip i s-a strâns stomacul.

— Nu, mulţumesc! a spus şi şi-a plecat stânjenită privirea. Le-am încercat.

Voia să-i spună că-i fuseseră scoase din stomac după ce Becca Bell i le strecurase în băutură în urmă cu zece luni. Erau pastilele pe care sora ei, Andie, i le vânduse lui Max Hastings înainte să moară.

— Cum vrei! a spus el, băgând punguliţa în buzunar. Oferta e valabilă, dacă o vrei. Totuşi, sunt, evident, mai scumpe.

— Evident, a repetat ea, gândindu-se la altceva.

Pip s-a întors spre uşă ca să iasă. Luke Eaton nu îşi lua rămas-bun şi nici nu saluta. Poate trebuia să se întoarcă, poate trebuia să îi spună că de fapt *asta* era ultima dată şi că nu avea să o mai vadă din nou. Cum altfel s-ar fi ţinut de cuvânt? Apoi i-a venit altă idee, pe care a şi pus-o în aplicare, întorcându-se pe călcâie ca să revină în bucătărie.

Totuşi, altceva i-a ieşit pe gură:
— Luke! a zis mai tăios decât intenţiona. Pastilele alea, Rohypnol, le vinzi cuiva din oraş? Le cumpără cineva de aici, de la tine?
El a clipit la ea.
— Max Hastings? Le cumpără de la tine? Este înalt, cu părul blond şi lunguţ, un tip care vorbeşte frumos. El este? El este cel care cumpără pastilele alea de la tine?
Luke nu i-a răspuns.
— Este Max? a insistat Pip.
Individul s-a încruntat, iar mila i-a dispărut din priviri.
— Deja ştii regulile. Nu răspund la întrebări. Nu pun şi nu răspund la întrebări. Şi ţie ţi se aplică regulile astea, i-a zis el, rânjind uşor. Ştiu că te crezi specială, dar nu eşti. Pe data viitoare!
Pip a strivit punga în mână când a ieşit din casă. Mânioasă cum era, s-a gândit să trântească uşa în urma ei, dar s-a răzgândit. Pulsul era şi mai mare acum, inima bătându-i cu putere şi umplându-i mintea cu sunetul coastelor rupte. Iar ochii ăia goi se ascundeau chiar acolo, în umbrele stâlpilor de iluminat. Dacă Pip ar fi clipit, şi ei ar fi aşteptat-o în întuneric.
Oare Max cumpăra pastilele alea de la Luke? Pe vremuri le lua de la Andie Bell, care le lua de la Howie Bowers. Dar Luke fusese dintotdeauna cel care îl aproviziona pe Howie şi doar el rămăsese, ceilalţi doi din schemă fiind acum dispăruţi. Dacă Max mai cumpăra, trebuia să le ia de la Luke – era logic. Oare drumurile lor aveau să se intersecteze în faţa uşii lui Luke, cum se întâmpla când alergau? Mai strecura el somnifere în băuturile femeilor? Mai distrugea vieţi, aşa cum o distrusese pe-a lui Nat da Silva şi pe a Beccăi Bell? Gândul i-a întors stomacul pe dos şi, Dumnezeule, a simţit că urma să-i vină rău chiar acolo, în mijlocul drumului.
S-a aplecat şi a încercat să respire, cu punga zăngănind în mâinile-i tremurânde. Nu mai putea aştepta. A traversat strada clătinându-se, ajungând sub coroana copacilor. A vârât mâna în punga de hârtie după unul dintre pliculeţele transparente, chinuindu-se să îl deschidă, deoarece avea degetele pline de sânge.
Era transpiraţie! Doar transpiraţie!
A scos una dintre pastilele albe şi lungi, diferită de cele pe care le luase înainte. Pe o parte erau trei linii şi cuvântul *Xanax,* iar pe cealaltă un 2. Cel puţin nu era contrafăcută sau amestecată cu altceva. Un câine a lătrat de undeva, din apropiere. Trebuia să se grăbească. Pip a rupt pastila în două şi a împins o jumătate printre buze. Gura îi era deja plină de salivă, aşa că a înghiţit-o fără apă.
Şi-a ascuns punga sub braţ chiar în clipa în care un trecător şi un terrier mic şi alb au apărut de după colţ. Era Gail Yardley, care locuia pe strada ei.

— A, Pip! a spus vecina, relaxându-şi umerii. M-ai surprins! a adăugat femeia, măsurând-o din priviri. Jur că tocmai te-am văzut în urmă cu o secundă în faţa casei tale, întorcându-te de la alergat. Presupun că mintea îmi joacă feste.

— Ni se întâmplă tuturor, a zis Pip, schimbându-şi expresia.

— Da, se poate! a încuviinţat Gail şi a râs jenată. Nu te reţin! a mai spus vecina şi s-a îndepărtat.

Câinele s-a oprit o clipă ca să-i adulmece tenişii lui Pip înainte ca lesa să se întindă şi să îl tragă după ea.

Pip a cotit pe unde venise Gail, simţind o uşoară durere în gât, în locul unde pastila o zgâriase la înghiţire. Iar acum, avea celălalt sentiment: vinovăţie. Nu îi venea să creadă că făcuse din nou asta. *Ultima dată,* şi-a spus în drum spre casă. *Ultima dată! De acum ai terminat.*

Măcar în noaptea asta avea să doarmă. Calmul nefiresc trebuia să-şi facă în curând apariţia, ca un scut cald pe pielea ei tot mai subţire, însoţit de uşurarea clipei în care muşchii maxilarului se descleştau în sfârşit. Da, avea să doarmă în noaptea asta; era nevoită să o facă.

Doctorul îi prescrisese Valium atunci când se întâmplase prima dată. Prima dată când văzuse moartea şi o ţinuse în mâini. Însă nu trecuse mult timp înainte să i-l interzică, deşi îl implorase să nu o facă. Încă îşi amintea ce-i spusese el. Cuvânt cu cuvânt:

„Trebuie să-ţi găseşti singură strategii să faci faţă traumei şi stresului. Medicamentul acesta doar ţi-ar îngreuna recuperarea pe termen lung după tulburarea post-traumatică. Nu ai nevoie de pastile, Pippa, poţi să reuşeşti pe cont propriu!"

Cât de mult se înşelase! Avea nevoie de medicamente la fel de mult ca de somn. Asta *era* strategia ei. Pe de altă parte, ştia că doctorul avea dreptate, iar ea înrăutăţea situaţia.

„Cel mai eficient tratament este psihoterapia, aşa că vom continua şedinţele săptămânale."

Pip încercase din răsputeri, îşi dăduse toată silinţa. După opt şedinţe le spusese tuturor că într-adevăr se simte mult mai bine. Că e în regulă. Era o minciună pe care o repetase de atâtea ori, încât oamenii o credeau. Până şi Ravi. I se părea că, dacă mai trebuia să meargă la o şedinţă, putea să moară, pur şi simplu. Cum *să vorbească* despre asta? Era un lucru imposibil, ilogic, şi nu putea fi exprimat în cuvinte.

Pe de o parte, putea să spună din adâncul inimii că nu crede că Stanley Forbes meritase să moară. Că merita să trăiască şi că ea făcuse tot posibilul ca să îl readucă la viaţă. Ce făcuse el în copilărie, ce fusese obligat să facă, nu era de neiertat. Pip credea cu toată fiinţa ei că Stanley învăţa, încercând în fiecare zi să se îndrepte. Credea asta şi era muncită de vinovăţia îngrozitoare că ea fusese cea care îl condusese pe criminal la el.

Totuşi, în acelaşi timp, credea şi opusul, răsărit dintr-un loc şi mai profund. Probabil din adâncul sufletului, dacă ar fi crezut în lucrurile astea. Deşi fusese doar un copil la momentul acela, Stanley era motivul pentru care fusese ucisă sora lui Charlie Green. Pip se întrebase: dacă cineva l-ar fi ales pe Josh şi l-ar fi dus unui criminal ca să fie omorât în cel mai îngrozitor mod cu putinţă, şi-ar fi petrecut două decenii căutând dreptatea şi vânându-i pe cei vinovaţi ca să-i ucidă? Răspunsul era „da". Ştia că ar fi făcut-o fără ezitare; ar fi ucis-o pe persoana care i-ar fi luat fratele, indiferent cât ar fi durat. Charlie avusese dreptate; ei doi erau la fel – îi unea felul în care înţelegeau lucrurile, o… asemănare.

De aceea nu putea discuta despre asta, nu cu un profesionist, cu nimeni. Deoarece era imposibil, incompatibil. Fusese sfâşiată în două şi nu avea cum să coasă la loc jumătăţile. Era insuportabil. Lipsit de sens. Nimeni nu putea să înţeleagă, probabil cu excepţia… *lui.* A ezitat pe aleea ei, uitându-se la casa de alături.

Charlie Green! De asta avea nevoie ca el să fie găsit, şi nu prins. O mai ajutase o dată, îi deschisese ochii în privinţa binelui şi a răului, dar şi a persoanei care decidea ce însemnau cuvintele alea. Probabil… dacă ar fi vorbit cu el, ar fi înţeles. Era singurul în stare. Sigur găsise o cale să accepte ceea ce făcuse şi probabil ar fi putut să-i arate şi lui Pip cum să accepte – să îi arate o cale să repare totul, cum să se adune. Dar Pip era nehotărâtă şi în privinţa asta; avea logică şi, totodată, niciun sens.

Ceva a foşnit între copacii din partea cealaltă a drumului din faţa casei.

Lui Pip i s-a poticnit respiraţia când s-a întors şi s-a uitat, încercând să dea întunericului silueta unei persoane şi o voce vântului. Oare se ascundea cineva acolo, printre copaci, şi o urmărea? Ce vedea: trunchiurile copacilor sau picioare? Oare era Charlie? El era?

S-a căznit să îşi dea seama, încercând să vadă fiecare frunză în parte şi crengile scheletice.

Nu, era imposibil să fie cineva acolo; nu trebuia să fie proastă. Era doar încă unul dintre lucrurile care-i ocupau acum mintea. Se speria de orice. Se mânia pe orice. Nu era real, şi trebuia să înveţe să facă din nou diferenţa. Mâinile îi erau transpirate, nu pline de sânge. S-a apropiat de casă, uitându-se în urmă doar o dată. *Pastila o să alunge curând totul,* şi-a spus ea. Împreună cu toate celelalte lucruri.

CoronerCorner.com

ACASĂ | INFRACŢIUNI ADEVĂRATE | ANCHETĂ LA LOCUL CRIMEI | ESTIMAREA MOMENTULUI MORŢII

Cum stabilesc legiştii momentul morţii într-un caz de omucidere?

Cea mai importantă observaţie este că momentul morţii se poate încadra doar într-un interval estimat; un legist nu poate să indice ora exactă a morţii, aşa cum vedem câteodată în filme sau emisiuni televizate. Există trei factori principali la care se apelează pentru a stabili ora estimată a decesului, iar o parte din aceste teste sunt efectuate chiar la locul crimei, cât mai repede posibil după găsirea victimei. Ca regulă generală, cu cât mai curând este găsită victima după deces, cu atât mai precisă este estimarea orei decesului[1]

1. Rigor mortis

Imediat după moarte, toţi muşchii corpului se relaxează. Apoi, de obicei la aproximativ două ore de la deces, trupul începe să înţepenească din cauza acumulării de acid în ţesuturile musculare.[2] Asta înseamnă *rigor mortis.* Procesul începe în muşchii maxilarului şi ai gâtului, coborând în corp spre extremităţi. *Rigor mortis* se încheie, în mod normal, în 6-12 ore şi începe să dispară la aproximativ 15-36 ore de la deces[3]. De vreme ce acest proces de înţepenire are o perioadă aproximativă de instalare, poate fi foarte util la estimarea orei decesului. Totuşi, există câţiva factori care pot afecta debutul şi perioada înţepenirii, cum ar fi temperatura. Temperaturile mari vor creşte viteza înţepenirii, pe când cele scăzute o vor încetini. [4]

3. Livor mortis

Cunoscut şi ca lividitate, *livor mortis* reprezintă oprirea sângelui în corp din cauza gravitaţiei şi a pierderii tensiunii. [5] Pielea se decolorează, căpătând o nuanţă roşie-purpurie acolo unde sângele s-a adunat intern. [6] *Livor mortis* apare la 2-4 ore după moarte, devine instabilă până la 8-12 ore după deces şi stabilă după 8-12 ore de la ora decesului. [7] „Instabilă” se referă la posibilitatea albirii pielii: asta înseamnă că – atunci când este prezentă lividitatea – dacă pielea este apăsată, culoarea va dispărea, cam ca atunci când îţi apeşi acum pielea. [8] Dar acest proces poate fi afectat de factori precum temperatura şi schimbarea poziţiei corpului.

3 Algor mortis

Algor mortis se referă la temperatura corpului. După moarte, corpul începe să se răcească până ce ajunge la echilibru cu temperatura ambientală (oriunde e descoperit cadavrul) [9]. De obicei, corpul va pierde aproximativ 0,8 grade pe oră, până ce ajunge la temperatura mediului. [10] La locul crimei – pe lângă observaţiile despre rata înţepenirii şi a lividităţii –, un examinator medical va măsura foarte probabil şi temperatura internă a corpului şi cea a mediului, ca să calculeze aproximativ când a fost ucisă victima. [11]

Deşi aceste procese nu ne pot spune minutul exact în care a murit cineva, sunt factorii principali de care se foloseşte un legist atunci când estimează intervalul orei decesului.

Cinci

Moartea i-a întors privirea. Moartea adevărată, nu versiunea ei idealizată: pielea cu pete purpurii a unui cadavru şi urma ciudată şi albită pentru totdeauna a unei curele prea strânse pe care probabil o purtase în momentul decesului. Într-un fel, era aproape amuzant, s-a gândit Pip când a derulat pagina pe laptop. Era amuzant în sensul că, dacă te gândeai prea mult la asta, înnebuneai. În cele din urmă, toţi ajungem aşa, ca imaginile astea *post-mortem* pe o pagină de internet prost formatată despre descompunerea cadavrelor şi ora decesului.

Îşi sprijinea braţul pe agendă, umplând-o cu fel de fel de notiţe, subliniind şi folosind evidenţiatorul pe alocuri. Iar acum, a adăugat o altă frază dedesubt, uitându-se la ecran când a scris: *Dacă trupul pare cald şi rigid, moartea s-a petrecut cu 3-8 ore înainte.*

— Alea sunt cadavre?

Vocea a depăşit bariera căştilor care blocau zgomotele; nu auzise pe nimeni intrând. Pip a tresărit, cu inima sărindu-i în gât. Şi-a lăsat căştile jos şi a auzit din nou sunetele: un oftat pe care îl cunoştea prea bine şi care venea din spate. Căştile astea anulau aproape orice sunet, de aceea le tot fura Josh ca să joace FIFA ori ca să-şi pună mama pe „mut”. Pip s-a aplecat ca să treacă la o altă pagină, cu toate că, de fapt, niciuna nu era mai bună.

— Pip? a rostit mama, cu o voce mai îndârjită.

Pip s-a întors pe scaunul de birou, căscând ochii prea mult, într-o încercare disperată să le acopere vinovăţia. Mama stătea chiar în spatele ei, cu o mână în şold. Părul blond era zburlit, şuviţele învelite în folie făcând-o să semene cu o Medusa metalică. Era ziua reîmprospătării şuviţelor, eveniment tot mai frecvent acum, că cenuşiul rădăcinilor începea să se vadă. Încă purta mănuşile transparente din latex, cu vârfurile degetelor pătate de vopsea de păr.

— Ei bine? a îndemnat-o mama să-i răspundă.

— Da, sunt cadavre adevărate! a recunoscut Pip.

— Şi de ce, draga mea, te uiţi la cadavre vinerea, la ora opt dimineaţa?

Chiar era doar ora opt? Pip se trezise la cinci.

— M-ai sfătuit să îmi găsesc o pasiune, a zis ea, ridicând din umeri.

— Pip! a spus mama cu asprime, deşi colţul ridicat al gurii indica o urmă de amuzament.

— Pentru noul meu caz, a cedat Pip, întorcându-se către ecran. Ştii cazul ăla cu necunoscuta despre care ţi-am povestit. Care a fost găsită lângă Cambridge în urmă cu nouă ani. Am de gând să-l investighez pentru podcast cât sunt la universitate. Încerc să aflu cine era şi cine a ucis-o. Am programat deja interviuri pentru următoarele câteva luni. E

o cercetare relevantă, jur! a spus ea, ridicând mâinile.
— Încă un sezon?
Mama a ridicat îngrijorată o sprânceană. Cum de putea o simplă sprânceană să comunice atât de multe? Cumva, reuşise să includă patru luni de îngrijorare şi nelinişte în cele câteva fire de păr.
— Ei bine, trebuie să-mi finanţez cumva stilul de viaţă cu care m-am obişnuit. Ştii, mobilă scumpă, viitoare procese de calomnie, onorarii pentru avocaţi, a spus Pip.
Şi benzodiazepine ilegale şi fără reţetă, a gândit în secret. Dar nu acelea erau adevăratul motiv; nici pe departe.
— Foarte amuzant! a comentat mama, iar sprânceana a revenit la forma iniţială. Doar... ai grijă de tine! Ia o pauză dacă ai nevoie! Şi apoi, ştii că sunt întotdeauna disponibilă să stăm de vorbă în caz că...
Mama s-a întins spre umărul lui Pip, uitând până în ultima secundă de mănuşile pătate cu vopsea de păr. S-a oprit, zăbovind la doi centimetri deasupra, şi poate că Pip şi-a imaginat, dar cumva a simţit căldura mâinii mamei. Era plăcută, ca un mic scut pe piele.
— Da, a fost singurul lucru pe care s-a gândit Pip să îl spună.
— Şi să nu exagerăm cu fotografiile cadavrelor, da? a adăugat mama şi a dat din cap spre ecran. Avem un copil de zece ani în casă.
— O, îmi pare rău! a spus Pip. Am uitat de noua abilitate a lui Josh de a vedea prin pereţi, e greşeala mea!
— Sincer, acum umblă peste tot, a spus mama în şoaptă, uitându-se în spatele ei. Nu ştiu cum reuşeşte. M-a auzit fără să vreau zicând „la dracu'" ieri, deşi aş fi putut jura că era în partea cealaltă a casei. De ce este purpuriu?
— Poftim? a rostit Pip, luată prin surprindere, până a urmărit privirea mamei spre ecranul laptopului. O, se numeşte lividitate. Asta se întâmplă cu sângele când mori. Se adună pe... Chiar vrei să ştii?
— Nu prea, draga mea, doar mă prefăceam interesată.
— Aşa credeam şi eu.
Mama s-a întors spre uşă, cu fâşiile de folie din păr mototolindu-se. S-a oprit în prag.
— Josh merge la plimbare azi; Sam şi mama lui trebuie să sosească în orice clipă ca să îl ia. Ce ai zice ca, după ce pleacă, să fac un mic dejun pentru noi două? a zâmbit ea cu optimism. Clătite sau ceva asemănător?
Pip îşi simţea gura uscată, iar limba ca pe o excrescenţă anormală ce i se lipea de cerul gurii. Odinioară, îi plăceau clătitele mamei; erau pufoase şi atât de însiropate, încât ar fi putut să-ţi lipească buzele! Acum, gândul la clătite o îngreţoşa un pic, dar şi-a impus să zâmbească la fel de larg.
— Ar fi minunat! Mulţumesc, mamă!
— Perfect!

Pielea din jurul ochilor mamei s-a încreţit, luminându-se odată cu zâmbetul. Un zâmbet prea larg.

Lui Pip i s-a strâns stomacul de vinovăţie; era doar vina ei. Propria familie era forţată să joace teatru, străduindu-se de două ori mai mult cu ea, deoarece Pip abia reuşea să facă ceva.

— Atunci, o să dureze vreo oră, a spus mama, gesticulând spre propriul păr. Şi nu te aştepta să o vezi pe hoaşca de maică-ta la micul dejun; în schimb, vei da peste o bunăciune care s-a făcut recent blondă!

— Abia aştept! a răspuns Pip, dându-şi silinţa. Sper că şi cafeaua bunăciunii o să fie ceva mai tare decât a hoaştei.

Mama şi-a dat ochii peste cap şi a ieşit din cameră, mormăind în şoaptă despre Pip, tatăl ei şi cafeaua lor tare, care avea gust de raha…

— Te-am auzit! a răsunat vocea lui Josh prin casă.

Pip a tras aer pe nas, pipăind marginea căştilor de la gât. Şi-a trecut degetul peste plasticul neted al benzii-resort, spre partea unde se schimba textura: autocolantul uzat şi noduros care-i cuprindea lăţimea. Era un autocolant *Crima perfectă. Instrucţiuni pentru fete cuminţi,* cu sigla podcastului ei. Ravi i le făcuse cadou când publicase ultimul episod al sezonului al doilea, cel mai greu de înregistrat până în clipa de faţă. Povestea celor întâmplate în vechea fermă abandonată, acum arsă din temelii, şi a urmei de sânge prin iarbă pe care fuseseră nevoiţi să o spele cu furtunul.

Ce *păcat!* spuneau comentatorii.

Nu ştiu de ce pare supărată, ziceau alţii. *Ea a căutat-o cu lumânarea.*

Pip le spusese povestea, dar niciodată cu adevărat esenţa ei: că o distrusese.

Şi-a pus din nou căştile pe urechi şi a blocat lumea. Nu mai auzea decât bâzâitul din mintea ei. A închis şi ochii şi a pretins că nu există trecut sau viitor, ci doar absenţa. Era comod să plutească aici liberă şi neîngrădită, însă mintea ei nu se liniştea niciodată prea mult timp.

Şi nici căştile ei nu o făceau. A auzit un ţiuit strident. Pip şi-a întors telefonul ca să verifice notificarea. Primise un e mail prin formularul de pe pagina ei de internet. Din nou acelaşi mesaj: *Cine o să te caute când tu o să fii cea dispărută?* De la anonim987654321@gmail.com. Din nou o altă adresă de e-mail, dar exact acelaşi mesaj. Trecuseră deja câteva luni de când Pip le primea ocazional, împreună cu alte comentarii „colorate” din partea trolilor. Cel puţin era mai poetic şi mai contemplativ decât ameninţarea directă cu violul.

Cine o să te caute când tu o să fii cea dispărută?

Pip s-a oprit, privirea zăbovindu-i la întrebare. În tot timpul ăsta, nu se gândise niciodată să răspundă.

Cine ar fi căutat-o? Îi plăcea să creadă că Ravi. Părinţii ei. Cara Ward şi Naomi. Connor şi Jamie Reynolds. Nat da Silva. Inspectorul

Hawkins? Era treaba lui, la urma urmei. Poate ar fi făcut-o, dar poate nimeni n-ar fi trebuit să o facă.

Încetează! şi-a spus ea, blocând calea spre acel loc întunecat şi primejdios. Poate o altă pastilă ar fi ajutat-o? S-a uitat la al doilea sertar de jos, unde ţinea pastilele, lângă telefoanele cu cartelă de sub fundul fals. Dar nu, se simţea deja puţin obosită, ameţită. Iar comprimatele erau pentru dormit, doar ca să poată să se odihnească.

În plus, avea un plan. Pip Fitz-Amobi avea întotdeauna un plan, fie încropit în grabă, fie urzit lent şi în chinuri. Ăsta fusese conceput în cel de-al doilea mod.

Persoana asta, versiunea ei din prezent, era doar temporară. Deoarece avea un plan ca să îşi revină. Să îşi recupereze viaţa normală. Şi lucra la asta chiar acum.

Prima sarcină dureroasă fusese să-şi analizeze sinele, să-şi identifice slăbiciunile şi să găsească motivul şi cauza. Şi, odată aflate, îşi dăduse seama cât de evident fusese totul de la bun început. Toate lucrurile în care se implicase în ultimul an. Totul. Cele două cazuri între care existase o legătură şi care deveniseră viaţa şi scopul ei. Şi, cumva, ambele fuseseră nepotrivite. Greşite. Încurcate. Nu erau clare şi curate. Zona gri fusese prea vastă. Ambiguitatea se manifestase din plin. Toate sensurile deveniseră tulburi, până se pierduseră.

Elliot Ward avea să stea la închisoare pentru tot restul vieţii, dar era un om rău? Un monstru? Pip nu credea asta. Nu el era *pericolul.* Făcuse un lucru îngrozitor, mai multe lucruri îngrozitoare, dar l-a crezut când i-a zis că, parţial, le făcuse din dragoste pentru fiicele lui. Nu era complet greşit şi cu siguranţă nu era cu totul în regulă, însă era pur şi simplu… *un fapt.* Plutind dezordonat undeva, la mijloc.

Şi Max Hastings? Pip nu vedea nimic neclar aici: Max Hastings era creionat în alb şi negru, tranşant. El *era* pericolul, cel care crescuse din umbre, iar acum îşi găsea cămin în spatele unui zâmbet dezarmant şi scump. Pip se agăţa de credinţa asta, ca şi când ar fi dispărut de pe faţa pământului dacă nu ar fi făcut-o. Max Hastings era punctul ei forte, oglinda răsturnată prin care definea totul, inclusiv pe ea însăşi. Dar chestia asta era lipsită de sens, distorsionată, deoarece Max câştigase; el nu avea să vadă interiorul unei celule de închisoare. Albul şi negrul se contopeau iarăşi în gri.

Becca Bell mai avea 14 luni de închisoare. Pip îi trimisese o scrisoare după procesul lui Max, iar Becca îi răspunsese, întrebând-o dacă voia să vină în vizită. Pip o făcuse. O văzuse deja de trei ori. În plus, vorbeau la telefon în fiecare săptămână la ora 16, joia. Cu o zi în urmă, discutaseră despre brânză 20 de minute. Becca părea să se descurce bine, poate era chiar fericită, dar merita măcar să fie acolo? Trebuia să fie închisă, ţinută departe de restul lumii? Nu! Becca Bell era o persoană bună, care fusese sacrificată în cele mai rele

împrejurări. Orice persoană ar fi procedat ca ea, dacă ar fi fost atinsă în punctul sensibil, în locul slab şi secret. Iar dacă Pip putea să vadă asta de una singură, după toate prin care trecuse alături de Becca, de ce nu puteau şi ceilalţi?

Iar apoi, bineînţeles, urma nodul cel mai mare din pieptul ei: Stanley Forbes şi Charlie Green. Pip nu se putea gândi prea mult timp la ei; altfel, s-ar fi distrus. Cum puteau fi ambele poziţii şi bune, şi rele, în acelaşi timp? Era un oximoron pe care nu avea să-l desluşească niciodată. Era slăbiciunea ei fatală, dealul pe care avea să moară şi să putrezească.

Dacă toate ambiguităţile, contradicţiile, zonele gri care se întindeau şi învăluiau toată raţiunea erau cauza, cum putea Pip să îndrepte situaţia? Cum ar fi putut să se vindece în urma efectelor secundare?

Exista o singură soluţie, enervant de simplă: avea nevoie de un nou caz. Şi nu de orice caz, ci de unul simplu, în alb şi negru. Fără gri, fără distorsiuni. Cu linii drepte şi paralele între bine şi rău, corect şi greşit. Cu două părţi şi o cale clară pe care să o urmeze. Asta ar fi rezolvat situaţia. Asta ar fi făcut-o să-şi revină, ar fi pus lucrurile în ordine. I-ar fi salvat sufletul, dacă ar fi crezut în aşa ceva. Totul ar fi putut să revină la normal. *Ea* ar fi putut să revină la normal.

Trebuia doar să fie cazul potrivit.

Şi, iată-l! O necunoscută între 20 şi 25 de ani, găsită dezbrăcată şi mutilată lângă Cambridge. Nimeni nu o căutase când dispăruse. Nu fusese revendicată, deci niciodată dispărută. Nu putea fi mai clar: femeia asta merita dreptate pentru ceea ce i se făcuse. Iar bărbatul care o ucisese nu putea fi decât un monstru. Fără neclarităţi, contradicţii sau confuzii. Pip putea să elucideze cazul ăsta, putea să o salveze pe necunoscută, dar cel mai important aspect era că necunoscuta avea să o salveze pe ea.

Încă un caz ar fi fost suficient să îndrepte lucrurile.

Doar unul.

Şase

Pip nu le-a văzut decât în clipa în care s-a aflat chiar deasupra lor. Poate nu le-ar fi observat niciodată, dacă nu s-ar fi oprit să îşi lege din nou şireturile tenişilor. Şi-a ridicat un picior şi şi-a coborât privirea. Ce naiba…

Chiar unde începea aleea familiei Amobi, la limita cu trotuarul, puţin deasupra, erau nişte linii şterse, desenate cu cretă albă. Erau atât de şterse, încât poate nici nu fuseseră făcute cu cretă – poate erau doar urme de sare lăsate de ploaie.

Pip s-a frecat la ochi. Erau iritaţi şi uscaţi pentru că se holbase la tavan toată noaptea. Deşi seara petrecută cu familia lui Ravi decursese bine şi chiar o durea faţa de la atâtea zâmbete, somnul nu o cuprinsese. Putea să-l găsească într-un singur loc: în cel de-al doilea sertar secret.

Şi-a îndepărtat pumnii de la ochi şi a clipit, însă privirea îi era la fel de înceţoşată ca înainte. Incapabilă să aibă încredere în ce vedea, s-a aplecat să şteargă cea mai apropiată linie cu degetul, pe care apoi l-a ridicat la soare ca să îl studieze. Aducea a cretă, cu siguranţă, şi, între buricele degetelor, chiar părea să fie asta. Totuşi, liniile nu păreau a fi naturale. Erau prea drepte, prea făcute anume.

Pip şi-a înclinat capul ca să se uite la ele dintr-un alt unghi. Păreau să fie cinci figuri diferite; un tipar repetitiv cu linii intersectate. Să fi fost… păsări? Aşa cum le desenau copiii la distanţă: ca pe nişte M-uri turtite, pe ceruri din vată de zahăr? Nu, nu era corect; erau prea multe linii. Era un fel de cruce? Da, semăna probabil cu o cruce, acolo unde linia mai lungă se despărţea în două braţe în apropierea părţii de jos.

O, stai! Pip a păşit peste ele ca să se uite din partea cealaltă. Puteau să fie şi nişte siluete umane. Alea erau picioarele lor, trunchiurile intersectate de braţe exagerat de drepte. Mica linie de deasupra era gâtul. Dar apoi, nimic… Nu aveau cap.

Aşadar – s-a îndreptat –, ori reprezentau o cruce cu două picioare, ori o siluetă fără cap. Niciuna dintre variante nu era deosebit de liniştitoare. Pip nu credea că Josh avea cretă în casă, iar el oricum nu era genul de copil căruia să îi placă să deseneze. Aşadar, probabil liniile fuseseră făcute de unul dintre copiii vecinilor, de unul cu o imaginaţie oarecum morbidă, dar ce drept avea ea să comenteze?

Pip s-a uitat în jur când a urcat pe Martinsend Way; nici pe aleile altora şi nici pe trotuar sau pe stradă nu erau linii de cretă. De fapt, nu era nimic ieşit din comun pentru o duminică dimineaţa în Little Kilton. Cu excepţia unui pătrat inofensiv din bandă adezivă care fusese lipit pe indicatorul alb-negru, pe care acum scria *Martinsend Wav*.

Pip a ignorat siluetele când a cotit pe strada principală şi s-a îndreptat spre copiii familiei Yardley de la a şasea casă. Şi, în orice caz, îl vedea pe Ravi în faţă, apropiindu-se de cafeneaua din capătul celălalt.

Părea obosit – normal de obosit –, cu părul zburlit şi razele soarelui reflectându-se din noua pereche de ochelari. În vară aflase că era puţin miop şi, evident, făcuse mare caz de asta, deşi acum, uneori, uita să-şi pună ochelarii.

Dus pe gânduri, nu o zărise.

— Salut! a strigat ea de la trei metri distanţă, făcându-l să tresară.

Ravi a strâmbat exagerat din buze, părând trist.

— Fii blândă! a zis el. Sunt sensibil în dimineaţa asta.

Bineînţeles, mahmurelile lui Ravi erau cele mai groaznice din lume. Aproape fatale de fiecare dată.

S-au întâlnit în faţa uşii cafenelei, iar Pip l-a luat de braţ pe Ravi.

— Şi ce e cu acest „Salut" cu care am început? a rostit el întrebarea aproape de fruntea ei. Am o mulţime de porecle frumoase şi flatante pentru tine, iar tu nu te-ai gândit decât la „Salut"?

— Păi… s-a fâstâcit Pip. Cineva foarte bătrân şi înţelept mi-a spus odată că sunt dusă cu capul, deci…

— Cred că ai vrut să zici, de fapt, cineva foarte înţelept şi chipeş.

— Da?

— Deci, a zis şi s-a oprit ca să se scarpine la nas cu mâneca, cred că aseară a fost foarte bine.

— Serios? a spus Pip timidă.

Şi ea se gândea la fel, dar nu prea mai avea încredere în propria persoană.

Văzându-i chipul îngrijorat, el a izbucnit în râs.

— Te-ai descurcat bine. Toată lumea te-a plăcut. Sincer! Rahul chiar mi-a trimis un mesaj în dimineaţa asta ca să-mi spună cât de mult te-a plăcut. Şi cred că până şi mătuşa Zara a început să te simpatizeze, a rostit Ravi pe un ton misterios.

— Pe bune?!

— Da! a rânjit el. S-a încruntat cam cu 20 la sută mai puţin decât de obicei, aşadar mi se pare un succes nemaipomenit.

— Ei bine, a naibii să fiu! a exclamat Pip, aplecându-se spre uşa cafenelei ca să o deschidă, iar clopoţelul a zăngănit deasupra. Bună, Jackie! i-a strigat ca întotdeauna femeii care deţinea localul şi care acum aproviziona rafturile cu sandviciuri.

— O, bună, draga mea! i-a răspuns Jackie, aruncând o scurtă privire înapoi şi aproape scăpând pe podea un rulou cu şuncă şi brânză brie. Bună, Ravi!

— 'Neaţa, a răspuns el cu vocea răguşită până şi-a dres-o.

Jackie s-a eliberat de sandviciurile ambalate şi s-a întors spre ei.

— Cred că este în spate şi se ceartă cu un prăjitor de sandviciuri figurant. Staţi puţin! Cara! a strigat din spatele tejghelei.

Pip a zărit mai întâi cocul care se înălţa deasupra capului Carei când aceasta a ieşit din bucătărie pe la intrarea destinată angajaţilor, ştergându-şi mâinile de şorţul verde.

— Încă nu e gata, i-a spus ea lui Jackie, concentrată la pata uscată de pe şorţ. Momentan nu pot să-ţi ofer decât sandviciuri puţin încălzite…

Cara şi-a ridicat în sfârşit privirea, uitându-se în ochii lui Pip şi zâmbind imediat.

— Drăguţa domnişoară „La dracu' cu toată lumea"! Nu ne-am mai văzut de mult!

— M-ai văzut ieri, i-a răspuns Pip, înţelegând prea târziu semnul din sprâncene făcut de Cara.

Ei bine, ar fi trebuit mai întâi să ridice din sprâncene şi apoi să vorbească: stabiliseră cu mult timp în urmă regulile astea.

Jackie a zâmbit, ca şi când ar fi putut citi conversaţia grăbită din privirile lor.

— Ei bine, fetelor, dacă a trecut o zi întreagă, probabil aveţi multe să vorbiţi, nu? a zis apoi şi s-a întors spre Cara. Poţi să-ţi iei pauza mai devreme.

— O, Jackie! a spus Cara, făcând o plecăciune exagerată. Eşti prea bună cu mine!

— Ştiu, ştiu! i-a răspuns Jackie, fluturând din mână. Sunt o sfântă! Pip, Ravi, cu ce vă pot servi?

Pip a comandat o cafea tare; băuse deja două înainte să plece de acasă, iar degetele îi tremurau. Dar cum altfel putea să reziste toată ziua?

Ravi şi-a ţuguiat buzele, privind tavanul, ca şi când ar fi fost cea mai grea hotărâre pe care avea să o ia vreodată.

— Ştii, a spus el, s-ar putea să mă tenteze unul dintre sandviciurile alea puţin încălzite.

Amuzată, Pip şi-a dat ochii peste cap. Ravi probabil uitase că murea din cauza mahmurelii; nu se putea abţine în prezenţa sandviciurilor.

Pip s-a aşezat la masa din capătul îndepărtat, iar Cara a ocupat scaunul de alături, umerii fetelor atingându-se uşor. Cara nu înţelesese niciodată conceptul de „spaţiu personal", şi totuşi, stând acum în cafenea, Pip era recunoscătoare pentru asta. Cara nici măcar nu mai trebuia să fie în Little Kilton. Bunicii ei plănuiseră să scoată la vânzare casa familiei Ward la sfârşitul anului şcolar. Apoi se răzgândiseră şi-şi schimbaseră planurile: Naomi îşi găsise o slujbă în apropiere, în Slough, iar Cara hotărâse să-şi ia un an pauză ca să călătorească, lucrând la cafenea pentru a economisi bani. Brusc, a le scoate pe surorile Ward din Little Kilton era mai complicat decât să le lase aici,

aşa că bunicii se întorseseră în Great Abington, motiv pentru care Cara şi Naomi erau încă în oraş. Cel puţin până la anul. Acum Cara avea să fie cea lăsată în urmă, odată ce Pip pleca la Cambridge peste câteva săptămâni.

Lui Pip nu îi venea să creadă că urma să se întâmple cu adevărat, că Little Kilton o lăsa să scape.

— Deci, ce mai face Steph? a întrebat ea, dându-i un ghiont prietenesc Carei.

Steph: noua iubită. Totuşi, trecuseră deja câteva luni, aşadar poate că Pip n-ar mai fi trebuit să o considere nouă. Lumea mergea mai departe, chiar dacă ea nu putea să o facă. Pip o plăcea pe Steph; era potrivită pentru Cara şi o făcea fericită.

— E bine. Se antrenează pentru triatlon sau aşa ceva, pentru că e într-adevăr nebună. O, stai, acum i-ai lua apărarea, nu-i aşa, domnişoara alergătoare?

— Da! a zis Pip şi a dat aprobator din cap. Cu siguranţă sunt în echipa lui Steph. Ar fi de mare ajutor într-o apocalipsă zombi.

— Şi eu aş fi, a spus Cara.

Pip s-a strâmbat la ea.

— Hai să fim sincere: ai muri în prima jumătate de oră a oricărui scenariu apocaliptic.

Ravi a venit în sfârşit lângă ele, lăsând pe masă tava cu cafelele şi sandviciul, din care, bineînţeles, luase deja o gură mare.

— Oh, a zis Cara mai încet, în dimineaţa asta a fost mare tevatură aici!

— Cum aşa? a întrebat Ravi printre înghiţituri.

— S-a aglomerat un pic, brusc, aşa că s-a făcut coadă, iar eu eram la casă şi preluam comenzi. Apoi a intrat Max Hastings, a zis în şoaptă Cara.

Pip şi-a arcuit umerii, iar maxilarul i s-a încordat. De ce era el peste tot? De ce nu putea să scape niciodată de omul ăsta?

— Ştiu, a spus Cara, înţelegând expresia lui Pip. Şi, evident, nu voiam să îl servesc, aşa că i-am spus lui Jackie c-o să curăţ aparatul de spumat laptele cât se ocupă ea de clienţi. Jackie a luat comanda lui Max şi după aceea a mai intrat cineva – Cara s-a oprit pentru efectul dramatic –, Jason Bell.

— O, serios? a spus Ravi.

— Da, stătea la rând în spatele lui Max. Şi chiar dacă încercam să mă ascund de ei, îl vedeam uitându-se oarecum în ceafa lui Max.

— E de înţeles, a spus Pip.

Jason Bell avea la fel de multe motive ca şi ea să îl urască pe Max Hastings. Indiferent de sentinţa dată, Max o drogase şi o violase pe fiica lui cea mai mică, Becca. Şi, cu toate că lucrul acesta era oribil şi incalificabil, exista ceva încă şi mai grav. Acţiunile lui Max fuseseră

catalizatorul morţii lui Andie Bell. Chiar o cauză directă, se putea spune. Totul se întorcea iar şi iar la Max Hastings, dacă stăteai să te gândeşti bine: Becca fusese traumatizată, iar Andie lăsată să moară în faţa ei, decesul fiind muşamalizat. Sal Singh, care era mort, era considerat ucigaşul lui Andie. Biata femeie din mansarda lui Elliot Ward. Proiectul lui Pip. Câinele ei, Barney, îngropat în grădina din spatele casei. Howie Bowers în închisoare, împrăştiind în şoaptă zvonuri despre Copilul Brunswick. Sosirea lui Charlie Green în oraş. Layla Mead. Dispariţia lui Jamie Reynolds. Moartea lui Stanley Forbes şi sângele de pe mâinile lui Pip. Pe toate putea să le lege de Max Hastings. Originea. Piatra ei de încercare. Şi probabil şi a lui Jason Bell.

— Adică, da, a spus Cara, dar nu mă aşteptam la ce a urmat. Jackie i-a dat lui Max băutura, iar când el a dat să plece, Jason a întins cotul şi l-a înghiontit. I-a vărsat cafeaua pe tricou.

— Nu cred!

Ravi s-a uitat la Cara.

— Ştiu! a continuat fata, iar şoaptele ei s-au transformat într-un şuierat nervos. Iar Max a zis ceva de genul „Vezi pe unde mergi!" şi l-a împins şi el. Apoi Jason l-a apucat pe Max de guler şi i-a zis „Dă-te din calea mea!" sau aşa ceva. În orice caz, între timp, Jackie s-a băgat între ei, iar un alt client l-a escortat pe Max afară din cafenea în timp ce individul tot spunea „O să te caute avocatul meu!" sau cam aşa ceva.

— Aşa e Max! a comentat Pip, rostind cuvintele printre dinţi şi cutremurându-se.

Acum, că ştia că şi el fusese aici, aerul i se părea diferit. Sufocant. Rece. Întinat. Little Kiiton nu era suficient de mare pentru amândoi.

— Naomi se întreba ce să facem în privinţa lui Max, a continuat Cara atât de încet, încât nici măcar nu mai puteai spune că vorbea în şoaptă. Dacă ar trebui să se ducă la poliţie, să povestească despre seara de Anul Nou din 2012 – ştii tu, despre accidentul cu părăsirea locului faptei. Chiar dacă o să aibă probleme, spune că măcar o să-i facă probleme şi lui Max, de vreme ce el era la volan. Poate este o cale de a-l trimite după gratii, cel puţin pentru scurtă vreme, ca să nu mai poată răni pe nimeni altcineva. Şi să pună capăt chestiei ridicole cu procesul…

— Nu! a intervenit Pip. Naomi nu poate să se ducă la poliţie. N-o să funcţioneze. Nu o să reuşească decât să-şi facă rău, iar lui nu o să i se întâmple nimic. Max o să câştige din nou.

— Dar cel puţin o să se afle adevărul, iar Naomi…

— Adevărul nu contează! a spus Pip, înfigându-şi unghiile în coapsă.

Pip de anul trecut nu ar fi recunoscut-o pe cea de azi. Fata cu ochi

plini de viaţă şi proiectul ei şcolar, agăţându-se cu naivitate de adevăr şi înfăşurându-l în jurul ei ca pe o pătură. Dar Pip care stătea aici era o altă persoană, iar ea ştia mai bine. Adevărul o dezamăgise de prea multe ori; nu putea fi de încredere.

— Cara, spune-i să nu o facă! Nu l-a lovit pe bărbatul ăla şi nu a vrut să îl abandoneze; a fost forţată. Spune-i că îi promit c-o să-l prind! Nu ştiu cum, dar o s-o fac. Max o să primească exact ce merită!

Ravi i-a cuprins cu un braţ umerii, strângându-i uşor.

— Sau, ştii, în loc să complotăm cum să ne răzbunăm, am putea să ne concentrăm energia pe plecarea la universitate de peste câteva săptămâni, a spus el vesel. Nici măcar nu ţi-ai ales o lenjerie nouă; mi s-a zis că este o decizie foarte importantă.

Pip ştia că Ravi şi Cara tocmai făcuseră un schimb de priviri.

— Mă simt bine, a spus ea.

Cara părea că urma să spună ceva, dar şi-a ridicat privirea când clopoţelul de deasupra uşii cafenelei a zăngănit. Pip s-a întors ca să îi urmărească privirea. Dacă era Max Hastings, nu ştia ce ar fi fost în stare să facă…

— A, bună, gaşcă! s-a auzit o voce pe care Pip o cunoştea bine.

Connor Reynolds! Pip a zâmbit şi i-a făcut semn cu mâna. Dar Connor nu era singur, ci însoţit de Jamie, care închidea uşa cafenelei cu un alt zăngănit al clopoţelului. El a zărit-o pe Pip o clipă mai târziu, iar un rânjet i-a traversat chipul, încreţindu-i nasul pistruiat. Mai pistruiat acum, după vară. Iar ea ştia; îşi petrecuse toată săptămâna în care dispăruse studiind fotografii cu chipul lui şi căutând răspunsuri în ochii lui.

— Mă bucur să vă văd aici! a spus Jamie, depăşindu-l pe Connor când s-a îndreptat spre masa lor.

În treacăt, băiatul i-a atins umărul lui Pip cu mâna.

— Bună, ce mai faci? Pot să vă aduc o băutură sau ceva?

Câteodată Pip vedea aceeaşi expresie şi în ochii lui Jamie, bântuită de moartea lui Stanley şi de rolurile pe care amândoi le avuseseră în asta. Era o povară pe care aveau s-o împartă pentru întotdeauna. Dar Jamie nu fusese acolo când se întâmplase; nu avea sânge pe mâini, nu cum avea ea.

— De ce, atunci când sunt de serviciu, apare tot circul? a întrebat Cara. Mă credeţi singuratică sau care-i treaba?

— Nu, drăguţă! a zis Connor şi i-a atins cocul. Credem că ai nevoie de antrenament.

— Connor Reynolds, jur că dacă îţi comanzi şi azi una dintre cafelele cu cremă de dovleac, te omor!

— Cara! a strigat veselă Jackie din spatele tejghelei. Aminteşte-ţi lecţia cu numărul unu: nu ameninţăm clienţii cu moartea!

— Chiar dacă aceştia comandă cel mai complicat lucru doar ca să te

enerveze? a insistat Cara, în timp ce se ridica în picioare şi îi arunca o privire piezişă lui Connor.

— Nici măcar atunci!

Cara a mormăit încet, „alintându-l” pe Connor cu „javră albă” când s-a îndreptat spre tejghea.

— Bine, aduc o cafea cu spumă de dovleac, a spus ea cu cel mai fals entuziasm.

— Sper că e făcută cu dragoste! a râs Connor.

Cara s-a încruntat.

— Mai mult cu ciudă.

— Ei bine, măcar să nu fie cu scuipat!

— Deci, a spus Jamie, aşezându-se pe scaunul liber al Carei, Nat mi-a povestit despre şedinţa de mediere.

Pip a dat din cap.

— A fost… plină de evenimente.

— Nu pot să cred că te dă în judecată, a zis Jamie, încleştându-şi pumnul. Doar că… nu este drept. Ai trecut prin destule!

Pip a ridicat din umeri.

— O să fie bine! O s-o scot la capăt!

Cum o luai, cum o dădeai, totul revenea la Max Hastings; era în toate părţile şi toate colţurile, încolţind-o. Strivind-o. Umplându-i mintea cu sunetul coastelor lui Stanley care se fisurau. Pip şi-a şters sângele de pe mâini şi a schimbat subiectul.

— Cum merg cursurile de paramedic?

— Da, să zicem că bine, i-a răspuns el, dând din cap şi zâmbind. De fapt, chiar îmi plac. Cine ar fi crezut c-o să-mi placă munca grea?

— Cred că etica preocupărilor dezgustătoare ale lui Pip s-ar putea să fie molipsitoare, a spus Ravi. Ar trebui să stai departe de ea! Pentru siguranţa ta o zic.

Clopoţelul a sunat din nou şi, după cum i s-au aprins brusc ochii lui Jamie, Pip a ştiut cine tocmai intrase. Nat da Silva stătea în pragul uşii, cu părul argintiu strâns într-o coadă mică şi deasă, deşi o mulţime de şuviţe scăpaseră din elastic, răsfirându-i-se în jurul gâtului lung.

Chipul lui Nat s-a luminat atunci când a cercetat camera, suflecându-şi mânecile cămăşii în carouri.

— Pip! a exclamat nou venita şi a venit direct la ea.

Nat s-a aplecat şi, cu un braţ lung, i-a cuprins umerii, îmbrăţişând-o din spate. Mirosea a vară.

— Nu ştiam c-o să fii aici! Ce mai faci?

— Bine! i-a răspuns Pip când obrajii li s-au atins şi a simţit pielea lui Nat, rece şi înviorată datorită brizei de afară. Tu?

— Da, facem bine, nu-i aşa?

Nat s-a îndreptat de spate şi s-a dus la Jamie, care s-a ridicat în

picioare ca să îi ofere scaunul, trăgând un altul pentru el. Cei doi s-au oprit când s-au ciocnit, Nat lipindu-şi mâna de pieptul lui.

— Salut! a spus ea şi l-a sărutat repede.

— Bună! a zis Jamie, îmbujorându-se deja.

Privindu-i împreună, Pip nu s-a putut abţine să nu zâmbească. Presupunea că era… care era cuvântul… frumos. Ceva pur, ceva bun pe care nu i-l putea lua nimeni; să îi fi cunoscut pe toţi în cele mai grele situaţii, iar acum să îi vadă cât de departe ajunseseră! Singuri şi împreună. O parte din vieţile lor, iar ei o parte din viaţa sa.

Uneori se întâmplau lucruri bune în oraşul ăsta, şi-a amintit Pip, căutându-l cu privirea pe Ravi şi găsindu-i mâna pe sub masă. Ochii strălucitori ai lui Jamie şi zâmbetul aprig al lui Nat. Connor şi Cara, care se ciondăneau din cauza aromei de dovleac. Asta îşi dorea, nu-i aşa? Doar asta. O viaţă normală. Oameni pe care îi putea număra pe degete cărora să le pese de ea la fel de mult cum îi păsa şi ei de aceştia. Oameni care să o caute dacă ar fi dispărut.

Putea să pună senzaţia asta la păstrare, să trăiască de pe urma ei o vreme? Să se umple de ceva bun şi să ignore sângele alunecos de pe mâini, să nu se mai gândească la armă când cana căzuse pe masă sau la ochii goi care o aşteptau în întunericul unei clipe?

O, prea târziu!

Şapte

Din cauza transpiraţiei care-i provoca usturimi pe la coada ochilor, Pip nu vedea. Poate se forţase puţin cam mult de data asta. Alergase prea repede. Ca şi când n-ar fi fugit pur şi simplu, ci ar fi luat-o la sănătoasa.

Măcar acum nu îl văzuse pe Max. Se uitase după el, înainte şi peste umăr, dar nu apăruse. Drumurile erau ale ei.

Şi-a lăsat căştile pe gât şi s-a îndreptat spre casă, gâfâind când a trecut pe lângă locuinţa goală de alături. A cotit pe aleea ei şi s-a oprit. S-a frecat la ochi.

Siluetele desenate cu creta erau tot pe asfalt. Cinci oameni stilizaţi, fără capete. Doar că era imposibil. Cu o zi înainte plouase torenţial, iar desenele cu siguranţă nu fuseseră acolo când Pip ieşise să alerge. Putea să jure că nu fuseseră. Şi mai era ceva.

S-a aplecat ca să se uite mai bine. Se mişcaseră. Duminică dimineaţă fuseseră la intersecţia dintre trotuar şi alee. Acum erau deplasate câţiva centimetri, ajungând pe zidărie şi, astfel, mai aproape de casă.

Pip era sigură: siluetele astea erau noi. Desenate în ora în care ieşise la alergat. A închis ochii ca să îşi ascută auzul, ascultând sunetul de fundal al copacilor care dansau în vânt, fluieratul ascuţit al păsărilor de deasupra şi mormăitul unei maşini de tuns iarba undeva, în apropiere. Totuşi, nu auzea ţipetele stridente ale copiilor din vecini. Nici un singur piuit.

A deschis ochii şi, da, nu şi le imaginase. Cinci siluete mici. Poate era mai bine să-şi întrebe mama dacă ştia ce sunt. Poate nu trebuiau să fie oameni fără cap, poate desenele reprezentau ceva complet nevinovat, iar mintea ei chinuită le deforma într-o chestie sinistră.

S-a îndreptat, muşchii gambelor durând-o şi simţind ceva încă şi mai ascuţit în glezna stângă. Şi-a întins picioarele şi şi-a continuat drumul către casă.

Totuşi, n-a apucat să facă decât doi paşi.

Pulsul i s-a mărit, răsunându-i din coaste.

Mai departe, pe alee, aproape de uşa de la intrare, era o grămadă cenuşie. O grămadă de pene gri. Şi-a dat seama ce era chiar înainte să ajungă acolo: un alt porumbel mort. Pip s-a apropiat lent de data asta, păşind cu atenţie şi fără zgomot, ca şi când nu ar fi vrut să îl trezească, să îl readucă brusc la viaţă. Degetele îi tremurau din cauza adrenalinei când s-a înălţat deasupra păsării, aşteptându-se să se oglindească din nou în ochii sticloşi şi goi. Însă nu s-a văzut, deoarece ochii nu erau goi.

Pentru că pasărea nu avea cap.

Un ciot cu pene, nu foarte pătat de sânge, era în loc.

Pip s-a uitat la acesta. Apoi la casă şi iarăşi la porumbelul decapitat. Şi-a amintit de dimineaţa zilei de luni şi a trecut în revistă toată săptămâna, căutând prin cotloanele amintirilor cu ochii minţii. Iat-o: ieşise în grabă pe uşă îmbrăcată în taiorul ei elegant, se oprise când zărise pasărea moartă şi se holbase la ochii ei, gândindu-se la Stanley.

Fusese acolo. Chiar acolo. Doi porumbei morţi în exact acelaşi loc. Şi siluetele ciudate din cretă care se mişcau, cu braţe şi picioare, dar fără capete… Nu putea fi o coincidenţă, nu-i aşa? Pip nu credea în aşa ceva nici măcar în cele mai favorabile împrejurări.

— Mamă! a strigat ea, deschizând uşa de la intrare. Mamă!

Vocea ei a răsunat pe hol, ecoul luând-o parcă peste picior.

— Bună, draga mea! i-a răspuns mama, aplecându-se din pragul uşii de la bucătărie, cu un cuţit în mână. Nu plâng, te asigur, e din cauza cepelor!

— Mamă, pe aleea noastră este un porumbel mort, a spus Pip pe un ton grav şi egal.

— Altul?

Mama ei s-a schimbat la faţă.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Şi, bineînţeles, tatăl tău este *din nou* plecat în oraş, deci eu sunt cea care trebuie să o facă, a bombănit mama şi a oftat. Bun, lasă-mă doar să pun tocana pe foc, iar apoi o să mă ocup de asta!

— N-nu! s-a bâlbâit Pip. Mamă, nu înţelegi! Este un porumbel mort în exact acelaşi loc ca ăla de săptămâna trecută. Ca şi când cineva l-ar fi lăsat intenţionat acolo.

Rostind cuvintele, i s-au părut ridicole.

— O, nu fi prostuţă! a zis mama şi a fluturat din mână. L-a omorât una dintre pisicile vecinelor.

— O pisică?

Pip a clătinat din cap.

— Dar este exact în acelaşi loc…

— Da, probabil e noul loc preferat de vânătoare al pisicii. Familia Williams are o pisică mare şi tigrată; o văd câteodată în grădina noastră. Îşi face nevoile în curtea mea, a adăugat mama şi a mimat că înjunghie mâţa cu cuţitul.

— Ăsta nu are cap.

— Poftim?

— Porumbelul.

Mama a strâmbat din buze.

— Ei bine, ce pot să spun? Pisicile sunt dezgustătoare. Mai ţii minte pisica pe care am avut-o înainte să îl luăm pe Barney? Când erai foarte mică?

— Te referi la Socks? a zis Pip.

— Da, Socks era un ucigaş mic şi rău. Aducea cadavre în casă

aproape zilnic. Şoareci, păsări. Uneori iepuri mari. Le rodea capul şi îi lăsa undeva, ca să îi găsesc. Urme de maţe. Parcă veneam acasă la un film de groază.

— Despre ce vorbiţi? a strigat Josh pe scări.

— Despre nimic! i-a răspuns tot cu un strigăt mama. Vezi-ţi de treaba ta!

— Dar asta… a dat Pip să zică şi a oftat. Poţi să vii să te uiţi?

— Pregătesc cina, Pip!

— Ar dura numai două secunde. Te rog! a insistat fata şi şi-a înclinat capul.

— Of, bine!

Mama s-a retras ca să lase cuţitul într-o parte.

— Totuşi să nu facem zgomot; nu vreau ca domnul Băgăreţ să coboare şi să se implice!

— Cine e domnul Băgăreţ? le-a urmat vocea subţire a lui Josh pe uşa de la intrare.

— O să-i iau nişte dopuri de urechi, jur, a şoptit mama când au ieşit pe alee. Bun, da, îl văd. Un porumbel fără cap, exact cum mi-am imaginat. Mulţumesc pentru avanpremieră!

— Nu e doar asta.

Pip a luat-o de braţ şi a condus-o pe alee. Apoi i-a arătat cu degetul.

— Uite, siluetele alea mici, desenate cu creta! Erau aici şi în urmă cu câteva zile, mai aproape de trotuar. Ploaia le-a spălat, dar au revenit şi s-au mişcat. Nu erau aici când am ieşit la alergat.

Mama lui Pip s-a aplecat, sprijinindu-se pe genunchi, şi a mijit ochii.

— Le vezi, nu? a întrebat-o Pip, îndoiala agitându-i-se în stomac rece şi apăsătoare.

— Ăă, mda, presupun, a spus mama, mijind şi mai mult ochii. Sunt nişte linii albe, şterse.

— Da, exact! a zis uşurată Pip. Şi cu ce ţi se pare ţie că seamănă?

Mama s-a apropiat şi şi-a înclinat capul ca să le privească din alt unghi.

— Nu ştiu, poate sunt urmele unui cauciuc sau aşa ceva. Am fost azi cu maşina la un şantier, deci poate c-am trecut prin praf sau cretă pe acolo.

— Nu, uită-te mai bine! a insistat Pip, ridicând enervată vocea. Mama a mijit ochii; nu puteau fi doar urme de cauciuc, nu-i aşa?

— Nu ştiu, Pip, poate este doar praf de la îmbinările cu mortar.

— De la… ce?

— Liniile dintre cărămizi.

Mama a suflat, iar una dintre micile siluete aproape a dispărut. Femeia s-a îndreptat şi şi-a trecut mâinile peste fustă ca să netezească încreţiturile.

Pip a arătat din nou cu degetul.

— Nu vezi siluete umane? Cinci. Ei bine, acum patru, mulţumesc! Ca şi când le-ar fi desenat cineva?

Mama a clătinat din cap.

— Mie nu mi se par siluete umane. Nu au…

— Capete? a întrerupt-o Pip. Exact!

— Oh, Pip!

Mama a privit-o cu nesfârşită îngrijorare, ridicând din nou o sprânceană.

— Nu e nicio legătură între ele! Sunt sigură că este doar ceva de la cauciucurile mele sau poate de la maşina poştaşului. Mama le-a mai studiat puţin, apoi a zis:. Iar dacă le-a desenat cineva, probabil au făcut-o copiii familiei Yardley. Cel mijlociu pare puţin, ei bine, ştii tu… a insinuat mama printr-o strâmbătură.

Ce spunea ea avea logică. Era doar o pisică, bineînţeles. Erau doar urme de cauciuc sau mâzgălelile unui copil nevinovat. De ce trăsese concluzii pripite, crezând cu tărie că între ele există o legătură? Ideea că cineva lăsase toate „indiciile” astea a făcut-o să simtă ruşinea furişându-i-se pe sub piele. Şi o ruşine şi mai mare la gândul că acel cineva le lăsase doar pentru ea. De ce să creadă aşa ceva? Deoarece acum se temea de orice, i-a răspuns cealaltă parte a creierului. Avea inima unei persoane care reacţiona la frică, simţea cum pericolul o încolţeşte când nu exista niciunul, auzea focuri de armă în orice sunet dacă voia asta, se temea de noapte, dar nu de întuneric, se temea chiar şi să-şi coboare privirea la propriile mâini. Era distrusă.

— Te simţi bine, draga mea?

Mama abandonase siluetele desenate cu creta, studiindu-i în schimb chipul.

— Ai dormit suficient aseară?

Nu dormise aproape deloc.

— Da, suficient! a spus Pip.

— Pari puţin cam palidă, a zis mama şi a ridicat şi mai mult din sprânceană.

— Mereu sunt palidă.

— Ai şi slăbit un pic.

— Mamă…

— Zic şi eu! Haide! a rostit mama, luând-o pe Pip de braţ şi conducând-o înapoi, spre casă. Mă întorc la cină şi pentru desert o să pregătesc şi tiramisu, prăjitura ta preferată.

— Dar este marţi!

— Şi?

Mama a zâmbit.

— Fetiţa mea pleacă la facultate peste câteva săptămâni; lasă-mă să o răsfăţ cât încă mai pot!

Pip şi-a strâns mama de braţ.

— Mulţumesc!
— Mă ocup imediat de porumbel, nu trebuie să îţi faci griji din cauza asta! a spus, închizând uşa de la intrare în urma lor.
— Nu îmi fac griji pentru porumbel, a zis Pip, deşi mama deja se îndepărtase, revenind în bucătărie.
Pip a ascultat-o umblând prin oale şi enervându-se cu *cepele prea tari.*
Nu îmi fac griji pentru porumbel, a repetat Pip mai încet, doar în sinea ei. O îngrijora cine l-ar fi putut lăsa acolo. Şi, în plus, faptul că se gândise măcar la asta.
S-a întors spre scări şi a dat cu ochii de Josh, care stătea pe treapta de sus, cu bărbia sprijinită în palme.
— Care porumbel? a întrebat el când Pip i-a pus o mână pe cap, ocolindu-l.
— Serios, poate c-ar trebui să te las să le împrumuţi mai des, a mormăit ea şi şi-a atins căştile din jurul gâtului. Sau să ţi le lipesc de cap.
Pip a intrat în camera ei, rezemându-se de uşă ca să o închidă. Şi-a scos de pe braţ husa cu scai a telefonului şi a lăsat-o să cadă pe podea. Şi-a dat jos bluza, materialul lipindu-se de pielea udă de transpiraţie şi încâlcindu-se în căşti, apoi căzând împreună pe covor. Mda, cu siguranţă trebuia să facă un duş înaintea cinei. Şi… – s-a uitat la al doilea sertar de jos al biroului – să ia probabil doar una, ca să se calmeze şi să îşi liniştească inima, să ţină departe sângele de pe mâini şi mintea de la lucrurile fără cap. Mama ei începea să suspecteze că era ceva în neregulă; Pip trebuia să se poarte frumos la cină. Exact aşa cum era ea înainte.
O pisică şi urme de cauciuc. Alea aveau logică, nu? Ce era în neregulă cu ea? De ce trebuia să fie ceva rău, ca şi când ar fi căutat necazul? Şi-a ţinut respiraţia. Un singur caz. Să o salveze pe necunoscută şi pe ea însăşi. Doar de asta era nevoie, iar ea nu avea să mai fie aşa: rătăcită în propria minte. Avea un plan. Nu trebuia decât să-l respecte.
Pip s-a uitat repede la telefon. Un mesaj de la Ravi: *Ar fi ciudat să punem nuggets de pui PE pizza?*
Şi un e-mail de la Roger Turner: *Bună, Pip! Hai să discutăm cândva săptămâna asta, acum, că ai avut şansa să te gândeşti la oferta de la mediere? Numai bine! Roger Turner.*
Pip a expirat. Îi părea rău pentru Roger, dar răspunsul era acelaşi. Peste cadavrul ei! Oare care era cel mai profesionist mod de a spune asta?
Tocmai voia să deschidă e-mailul când, dedesubt, a apărut o altă notificare. Primise alt mesaj prin formularul de contact de pe pagina ei de internet, la *CPIPFCpodcast@gmail.com*. În previzualizare scria:

Cine o să te caute… Pip şi-a dat seama ce scria în tot textul. Din nou.

A deschis mesajul din scurtătură ca să îl şteargă. Oare putea să instaleze vreun soi de extensie de blocare, care să le trimită direct în dosarul cu mesaje nedorite? Mesajul s-a deschis, iar degetul lui Pip a rămas deasupra pictogramei coşului de gunoi.

Ochii au oprit-o chiar la timp, zărind un singur cuvânt.

A clipit.

A citit tot mesajul.

Cine o să te caute când tu o să fii cea dispărută?

P.S.: Aminteşte-ţi să ucizi întotdeauna două păsări cu o singură piatră. {1}

Telefonul i-a scăpat din mâini.

Opt

Zgomotul surd al telefonului în cădere pe covor era focul unei arme îndreptate spre pieptul ei. A răsunat de cinci ori, până când inima lui Pip şi-a însuşit sunetul şi l-a continuat.

A rămas pe loc o clipă, indiferentă la orice, cu excepţia violenţei care-i izbucnea pe sub piele. Bubuiturile straşnice ale focurilor de armă şi ale oaselor rupte, sunetul sângelui care-i gâlgâia printre degete şi un ţipăt: al ei. Cuvinte ale căror silabe amuţeau când i se învălmăşeau prin minte: „Charlie, te rog, nu face asta! Te implor!"

Pereţii crem ai camerei sale s-au îndepărtat, dezvăluind lemnele arse şi înnegrite care se prăbuşeau. Ferma abandonată a prins viaţă în dormitorul ei, umplându-i plămânii cu fum. Pip a închis ochii şi şi-a spus că se află în prezent, nu în trecut. Dar nu o putea face – nu singură. Avea nevoie de ajutor.

Clătinându-se printre flăcări, cu braţul ridicat ca să îşi ferească ochii, s-a îndreptat spre birou şi, bâjbâind cu degetele, a găsit cel de-al doilea sertar din dreapta. L-a scos complet, răsturnându-l pe podeaua cuprinsă de foc. Aţa roşie s-a rostogolit, hârtiile au fluturat, iar boldurile s-au împrăştiat, ajungând printre cablurile căştilor albe. Fundul de carton care îi ascundea secretele s-a ridicat, iar cele şase telefoane cu cartelă au ieşit la iveală, fără să mai păstreze ordinea bine gândită. Ultima chestie răsturnată era punguţa transparentă.

Pip a deschis-o cu degete tremurânde. Cum de rămăseseră deja atât de puţine? A scos o pastilă şi a înghiţit-o pe uscat, ochii lăcrimându-i când aceasta i-a zgâriat gâtul.

Se afla în prezent. Nu în trecut. În prezent.

Nu era sânge, era doar transpiraţie. *Vezi? Şterge-l de colanţi ca să te convingi!*

Nu era în trecut.

Ci în prezent.

Dar oare era mai bun prezentul? S-a uitat la telefon, abandonat pe podea. *Să ucizi două păsări cu o singură piatră.* Doi porumbei morţi pe alee, unul cu ochi sticloşi şi unul fără. Nu era o coincidenţă, nu-i aşa? Poate nu îi ucisese o pisică; poate cineva chiar îi lăsase acolo, împreună cu siluetele de cretă care se apropiau tot mai mult. Aceeaşi persoană care era disperată ca Pip să răspundă la singura întrebare: *Cine o să te caute când tu o să fii cea dispărută?* Cineva care ştia unde locuia. Cineva care o hărţuia?

O căutase cu lumânarea, iar problemele o găsiseră.

Nu, nu, încetează! O făcea din nou: ducea lucrurile prea departe, căutând pericolul unde probabil nu exista. *Să ucizi două păsări cu o singură piatră.* Era o expresie comună, nu-i aşa? Iar ea tot primea

întrebarea de ceva vreme şi nu i se întâmplase nimic până acum, nu-i aşa? Era aici, nu dispăruse.

S-a târât pe podea şi a întors telefonul, dispozitivul recunoscându-i chipul şi deblocându-se. Pip şi-a accesat e-mailurile, apăsând pe bara de căutare. A scris *Cine o să te caute când tu o să fii cea dispărută?* şi cuvântul *anonim.*

Rezultat: 11 e-mailuri, 12 incluzându-l pe cel tocmai primit, toate din conturi diferite, toate întrebând-o acelaşi lucru. Pip a derulat în sus. Pe primul îl primise la 11 mai, mesajele fiind mai rare la început, apoi tot mai frecvente, cu doar patru zile între ultimele două. Stai puţin: 11 mai? Pip a clătinat din cap; ceva nu era în regulă. Şi-a amintit că îl primise pe primul mai devreme de atât, cam de când dispăruse Jamie Reynolds, iar ea fusese cea care îl căutase. De aceea reţinuse întrebarea.

O, stai! Poate fusese pe Twitter. A apăsat pictograma albastră ca să deschidă aplicaţia, selectând opţiunea de căutare avansată. A introdus din nou întrebarea în câmpul destinat pentru *căutarea exactă a expresiei,* dar şi în bara podcastului la secţiunea *spre aceste conturi.*

A apăsat butonul *căutare,* ochii ei rotindu-se împreună cu cercul de încărcare.

Pagina s-a umplut cu rezultate: 15 mesaje diferite pe Twitter trimise ei, conţinând aceeaşi întrebare. Cel mai recent, cu doar şapte minute în urmă, avea acelaşi *P.S.* Ca e-mailul. Iar în josul paginii era primul mesaj: *Cine o să te caute când tu o să fii cea dispărută?* Fusese trimis duminică, 29 aprilie, ca răspuns la postarea lui Pip de pe Twitter, în care anunţa al doilea sezon din *Crima perfectă. Instrucţiuni pentru fete cuminţi: Dispariţia lui Jamie Reynolds.* Ăsta era începutul. Cu mai bine de patru luni în urmă.

I se părea că trecuse foarte mult timp. Jamie dispăruse doar de o zi. Stanley Forbes era în viaţă, fără să fie ciuruit în şase locuri; Pip vorbise cu el chiar în acea zi. Charlie Green era doar noul ei vecin. Nu avea sânge pe mâini şi adormea întotdeauna cu uşurinţă, dar, cu toate acestea, se întâmplase. Max era judecat, iar Pip crezuse sincer că acesta avea să răspundă pentru faptele lui. Atât de multe începuturi în acea dimineaţă de aprilie, începuturi care o conduseseră aici. Primii paşi pe o cale care i se întorsese împotrivă, întortochindu-se doar ca să o tragă în jos. Dar oare mai începuse ceva exact în ziua aia? Ceva care creştea de patru luni şi care-şi arăta capul abia acum?

Cine o să te caute când tu o să fii cea dispărută?

Pip s-a ridicat în picioare, revenind acum în camera ei, ferma abandonată dispărând într-un ungher al minţii. S-a aşezat pe pat. Întrebarea, siluetele desenate cu cretă, cele două păsări moarte. Era posibil să exise o legătură între ele? Puteau să aibă legătură cu ea? În cel mai bun caz era o teorie neîntemeiată, dar mai fusese şi altceva?

Vreun lucru pe care să-l fi considerat ciudat, dar pe care-l ignorase? Ooo! Scrisoarea primită în urmă cu câteva săptămâni! Ei bine, nici măcar o scrisoare. Fusese doar un plic pe faţa căruia cineva scrisese cu cerneală neagră *Pippa Fitz-Amobi.* Şi-a amintit că se gândise că nu avea adresă, nici timbru, deci cineva sigur îl strecurase pe sub uşa de la intrare. Dar când îl deschisese – cu tata stând lângă ea şi întrebând-o dacă primise „nuduri de modă veche de la Ravi" –, înăuntru nu era nimic. Era gol. Îl pusese în coşul de gunoi şi nu se mai gândise la el. Misterul scrisorii fusese uitat odată cu primirea unei alte scrisori adresate ei: scrisoarea din partea lui Max Hastings şi a avocatului său. Era posibil ca primul plic să fi avut legătură cu toate astea?

Acum, că se gândea mai bine, poate mai fusese ceva. În ziua înmormântării lui Stanley Forbes. După încheierea ceremoniei şi când se-ntorsese la maşina ei, Pip găsise un mic buchet de trandafiri la oglinda portierei. Doar că fiecare floare fusese ruptă, petalele roşii fiind împrăştiate peste pietrişul de dedesubt. Un buchet cu ţepi şi lujeri. Atunci, Pip crezuse că probabil fusese unul dintre protestatarii de la înmormântare, care nu se împrăştiaseră până ce nu fusese chemată poliţia. Dar poate că nu fusese un protestatar şi nici tatăl lui Ant sau Mary Scythe ori Leslie de la magazin. Poate că fusese un dar de la aceeaşi persoană care voia să ştie cine ar fi căutat-o pe ea dacă ar fi dispărut.

Dacă era aşa – dacă între incidentele astea exista o legătură –, atunci totul se petrecea de câteva săptămâni, chiar luni, iar ea nu îşi dăduse seama. Dar poate avea un motiv. Poate că acum căuta prea multe semne, toate din cauza celei de-a doua păsări. Pip nu avea încredere nici în propria persoană, nici în fricile ei.

Un singur lucru era clar: dacă toate astea erau de la o singură persoană – de la florile moarte, la porumbeii morţi atunci situaţia degenera. Şi în gravitate, şi ca manifestare. Pip trebuia cumva să o urmărească, să adune toate datele şi să vadă dacă exista vreo legătură, dacă într-adevăr o hărţuia cineva sau dacă îşi pierdea minţile. Un tabel, s-a gândit ea, imaginându-şi zâmbetul de pe chipul lui Ravi. Dar ar fi ajutat-o să vadă totul expus ordonat: i-ar fi fost de folos să îşi dea seama dacă situaţia era reală sau exista doar în mintea ei întunecată, iar dacă *era* reală, unde ar fi putut să ducă şi care era scopul final.

Pip a traversat camera spre birou, păşind peste conţinutul sertarului răsturnat; avea să facă mai târziu curăţenie. Şi-a deschis laptopul, a apăsat de două ori pe Google Chrome şi a accesat o pagină goală. A scris în bara de căutare cuvântul *hărţuire* şi a apăsat tasta *enter,* derulând lista cu rezultate. *Raportează o persoană care te hărţuieşte* pe o pagină de internet a guvernului, o pagină Wikipedia, una despre tipurile de persoane care se fac vinovate de hărţuire şi *În mintea unui hărţuitor,* site-uri de psihologie şi statistici despre infracţiuni. Pip a

selectat primul rezultat şi a început să citească, întorcând o pagină nouă din agendă.

A scris *Cine o să te caute când tu o să fii cea dispărută?* A subliniat cuvintele de trei ori. Nu se putea abţine să nu simtă furia tăcută cufundată în întrebarea sinistră. Uneori, chiar se gândea să dispară, să fugă şi să o lase în urmă pe Pip. Sau să dispară în propriile gânduri, în rarele momente când mintea ei era liniştită, o absenţă în care putea, pur şi simplu, să plutească liberă. Dar, până la urmă, ce însemna, de fapt, să dispară? Defineşte dispariţia!

Câteodată oamenii dispăruţi reveneau. Jamie Reynolds era un exemplu. La fel şi Isla Jordan, tânăra pe care Elliot Ward o ţinuse prizonieră cinci ani, crezând că era altcineva. Cei doi îşi făcuseră din nou apariţia. Apoi Pip şi-a amintit de începuturi, de Andie Bell, Sal Singh, de victimele lui Scott Brunswick, „Monstrul din Margate", de necunoscută, de toate podcasturile despre infracţiuni şi documentarul în care se pierduse ea. Şi, în majoritatea cazurilor, dispariţia însemna moarte.

— Pip, cina!

— Vin!

Denumirea fişierului:

Incidente cu posibili hărţuitori.xlsx

Data / Tipul incidentului / Gravitate (1-10)

09/04/2018 Tweet: Cine o să te caute când tu o să fii cea dispărută?

02/05/2018 Email şi tweet (aceeaşi întrebare)

01/05/2018 Offline: Flori ofilite pe maşină

04/06/2018 Email şi tweet (aceeaşi întrebare)

15/06/2018 Email şi tweet (aceeaşi întrebare)

25/06/2018 Tweet (aceeaşi întrebare)

06/07/2018 Email şi tweet (aceeaşi întrebare)

15/07/2018 Tweet (aceeaşi întrebare)

22/07/2018 Tweet (aceeaşi întrebare)

29/07/2018 Email şi tweet (aceeaşi întrebare)

01/08/2018 Offline: Bilet strecurat pe sub uşă.
Adresat mie.

07/08/2018 Email şi tweet (aceeaşi întrebare)

12/08/2018 Email şi tweet (aceeaşi întrebare)

17/08/2018 Email (aceeaşi întrebare)

22/08/2018 Email şi tweet (aceeaşi întrebare)

25/08/2018 Offline: Porumbel mort lăsat pe alee (cu cap)

27/08/2018 Email şi tweet (aceeaşi întrebare)

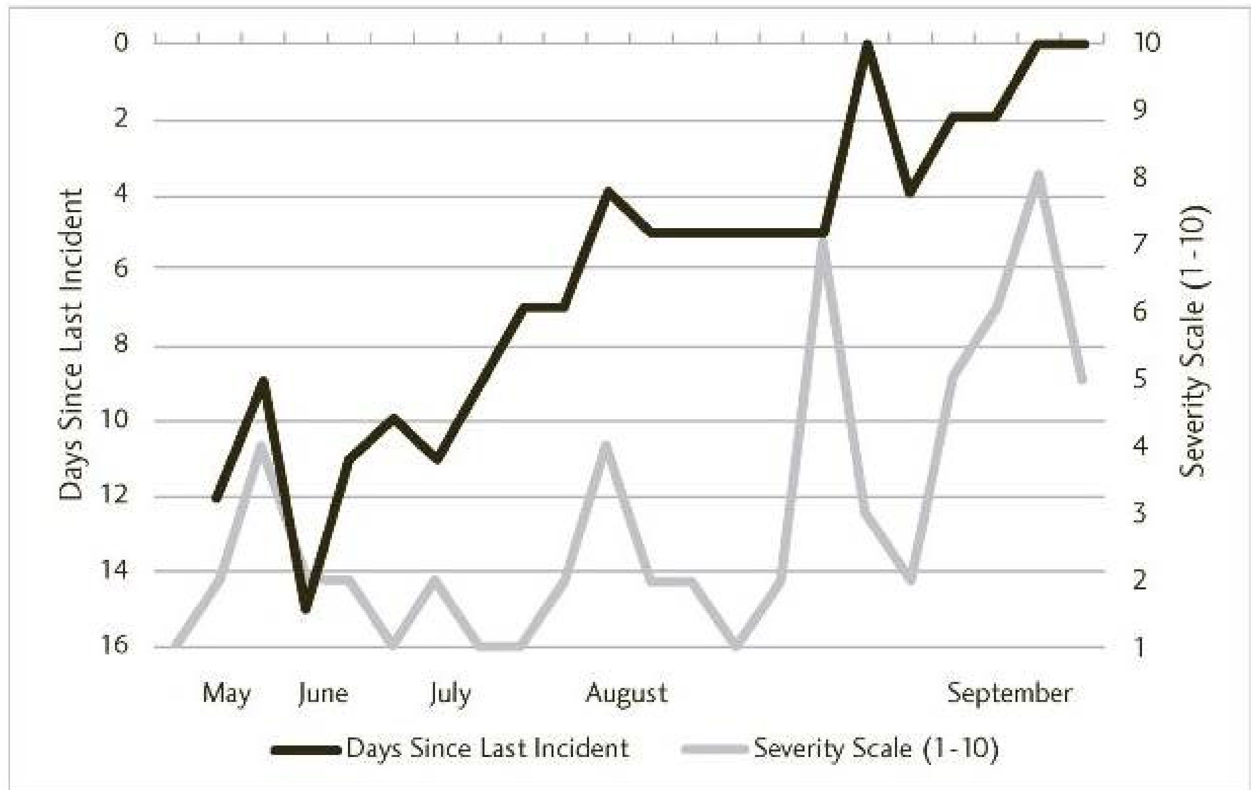
31/08/2018 Email şi tweet (aceeaşi întrebare)

02/09/2018 Offline: Figurine desenate cu cretă pe alee (oameni stilizaţi fără cap?)

04/09/2018 Offline: Figurine desenate cu cretă mai departe pe alee, mai aproape de casă

06/09/2018 Offline: Porumbel mort pe alee (fără cap)

04/09/2018 Email şi tweet (aceeaşi întrebare) cu P.S. adăugat. Aminteşte-ţi întotdeauna să omori două păsări cu o singură piatră.

Days Since Last Incident
0
2
4
6
8
10
12
14
16
Severity Scale (1 - 10)
10
9
8
7
6
5
4
3
2
1
May
June
July
August
September
Days Since Last Incident
Severity Scale (1 - 10)

Nouă

Era ceva lipit de adidasul ei. Pocnea pe trotuar la fiecare pas, atracţia elastică dezechilibrând-o.

Pip a încetinit ritmul şi apoi a mers până s-a oprit, ştergându-şi fruntea cu mâneca. A ridicat piciorul ca să vadă ce avea pe talpă. Pe mijlocul călcâiului era lipită o bucată încreţită de bandă adezivă. Finisajul argintiu al benzii se murdărise, căpătând o nuanţă de gri. Probabil o luase pe talpă pe undeva, pe drum, fără să-şi dea seama.

A apucat cu degetele bucata murdară de bandă, dezlipind-o de vreme ce partea lipicioasă se tot agăţa de talpa neagră a adidasului. Aceasta s-a desprins, lăsând mici urme de lipici alb, pete pe care tot le-a simţit când a mărit ritmul şi a început din nou să alerge.

Minunat! şi-a spus în sinea ei, încercând din nou să-şi controleze respiraţia. *Inspir, păşesc, doi, trei, expir, păşesc, doi, trei.*

În seara cu pricina, alesese traseul mai lung, ocolind pădurea Lodge. Mai lung. Mai rapid. Intenţiona să se epuizeze, ca probabil să nu mai fie nevoită să ia ceva ca să adoarmă. Planul ăsta nu funcţiona niciodată, iar acum îşi credea încă şi mai puţin propriile minciuni. Ultimele două nopţi fuseseră cele mai rele dintr-o lungă perioadă. Îndoiala o ţinea trează, ideea supărătoare că cineva ar fi putut să se afle acolo, uitându-se la ea. Cineva care ar fi putut chiar să numere zilele până ce ar fi dispărut. *Nu, încetează!* Ieşise la alergat ca să scape de gândurile alea. Pip s-a forţat şi mai mult, pierzându-şi controlul şi cotind prea repede.

Şi, *iată-l!*

De partea cealaltă a drumului. Cu sticla albastră de apă într-o mână.

Max Hastings!

Şi chiar în clipa în care l-a văzut, a zărit-o şi el. Privirile li s-au întâlnit, doar lăţimea drumului despărţindu-i când s-au apropiat unul de celălalt.

Max a încetinit, dându-şi părul blond de pe faţă. De ce încetinea? Nu ar fi trebuit să îşi dorească să scape odată de momentul în care erau nevoiţi să treacă unul pe lângă celălalt? Pip şi-a forţat şi mai mult picioarele, simţind o durere în gleznă, iar paşii lor necoordonaţi s-au transformat într-un fel de muzică, o percuţie dezordonată ce umplea strada neştiutoare, însoţind şuieratul ascuţit al vântului printre copaci. Sau auzea sunetul ăla în mintea ei?

Pieptul i s-a strâns când inima s-a mărit înăuntru, desfăşurându-i-se pe sub piele şi umplând-o de furie roşie până când totul i-a ajuns în spatele ochilor. L-a urmărit cum se apropie şi a început să vadă roşu, scena derulându-se rapid. Ceva preia conducerea şi o trage pe Pip de mână în partea cealaltă a drumului, ghidându-i paşii. Iar ea nu mai

simte teama, ci doar furia. Vede doar roşu. Iar asta e bine, aşa trebuie să fie – Pip o ştie.

Traversează strada din şase paşi şi se apropie de el. Max este la doar câţiva metri distanţă când se opreşte şi se uită la ea.

— Ce faci… începe el să o întrebe, dar Pip nu îl lasă să termine.

Nu, străbate spaţiul dintre ei, iar cotul i se izbeşte în faţa lui Max. Aude un pârâit, iar de data asta nu mai sunt coastele lui Stanley, ci nasul lui Max. Sunetul este acelaşi, îşi dă seama de asta. Max se apleacă şi ţipă în palme când nasul i se strâmbă. Dar Pip nu a terminat. Îi îndepărtează mâinile şi îl loveşte din nou, izbindu-l cu pumnul în obrazul ascuţit. Sângele băiatului îi curge printre monturi în palmă, exact acolo unde trebuie.

Şi tot nu a terminat. Se apropie un camion; nu sunt niciodată camioane pe drumul ăsta mic de ţară – nu ar încăpea. Dar acesta aproape a ajuns aici, iar acum este şansa ei. Pip îl apucă pe Max, răsucindu-şi pumnii în materialul bluzei lui de trening pătate de transpiraţie. Iar în clipa aia efemeră, Max cască ochii de frică, şi amândoi îşi dau seama: ea a câştigat. Claxonul camionului se aude strident, dar Max nu are şansa să strige. Pip îl aruncă în stradă, în faţa camionului prea mare, iar el explodează, sângele stropind-o în timp ce stă pe loc şi zâmbeşte.

O maşină trecând în viaţa reală, iar sunetul o aduce în prezent. Roşul i-a dispărut dinaintea ochilor, iar Pip şi-a revenit, în prezent. Alergând pe poteca asta. Max, acolo, în partea lui de drum, iar ea aici, pe partea ei. Şi-a coborât privirea şi a clipit, încercând să scape de violenţa din mintea ei. Dacă ar fi trebuit să se teamă de ceva, asta ar fi fost.

Şi-a ridicat din nou privirea la Max, supraveghindu-l când acesta şi-a reluat viteza, mişcând pe lângă corp sticla cu apă. Sosea momentul când aveau să treacă unul pe lângă altul, când drumurile lor aveau să se intersecteze şi să se suprapună. Încă alergau unul spre celălalt, iar apoi s-a întâmplat – trecerea, fracţiunea de secundă a convergenţei –, după care s-au îndepărtat, întorcându-şi spatele.

În capătul aleii, Pip s-a uitat peste umăr. Max dispăruse, iar ea putea să respire ceva mai uşor, fără ca paşii lui să o urmărească.

Starea ei se înrăutăţea; putea să se privească din exterior şi să recunoască asta. Atacurile de panică, pastilele, furia atât de mare, încât ar fi putut mistui lumea cu ea. Se îndepărta tot mai mult de viaţa normală la care se chinuia să revină. La Ravi, la familia şi prietenii ei. Dar urma să fie bine, căci avea un plan cum să ajungă acolo. Să îndrepte totul. Să o salveze pe necunoscută şi pe ea însăşi.

Însă acum ar fi putut să întâlnească un nou obstacol, şi-a dat seama când a ajuns în capătul îndepărtat al Martinsend Way, pe lângă stâlpul defect de iluminat în dreptul căruia încetinea de obicei pentru a se

plimba relaxată spre casă. Dacă exista într-adevăr cineva care o hărţuia, oricine ar fi fost acesta, orice ar fi vrut să îi facă – fie doar să o sperie, fie că-şi dorea cu adevărat ca ea să dispară –, acum îi stătea în cale. Sau poate chiar ea îşi stătea în cale. Cum denumise Epps fenomenul? O spirală autodistructivă. Poate nu exista niciun nimeni care să o hărţuiască, poate era doar ea şi o revărsare a violenţei din cotlonul întunecat al minţii ei. Găsea pericolul doar pentru că îl căuta.

Atunci a trecut peste ele, pe trotuarul dintre casa familiei Yardley şi cea a familiei Williams, a ei fiind încă la distanţă. A zărit ca prin ceaţă, cu coada ochiului, liniile albe intersectate şi pata mare de cretă, dar a fost nevoită să facă un pas înapoi înainte să îşi dea seama despre ce era vorba. Acolo, pe partea cealaltă a trotuarului, mânjite de adidaşii ei, erau patru cuvinte mari scrise cu cretă:

O MOARTĂ ÎNCĂ VIE

Pip a întors capul. Era singură pe stradă, iar cartierul era liniştit la ora cinei. S-a întors ca să studieze cuvintele de sub tălpi. *O moartă încă vie.* Ea fusese cea care le călcase în mers, îi era adresat mesajul ăsta? Nu era pe aleea familiei, dar era pe traseul ei. A simţit ceva în stomac – un instinct. Pip ştia că e un mesaj pentru ea.

Ea era moarta încă vie.

Nu, nu fi ridicolă! Nici măcar nu era pe aleea ei, ci pe o stradă publică. Mesajul ar fi putut să fie lăsat pentru oricine, de oricine. Şi, în orice caz, de ce îşi asculta instinctele? Ele o făceau să vadă sânge pe mâini, să simtă un glonţ în inimă şi pericolul în umbre când nu era nimic acolo. Dar o parte din ea simţea că nu trebuia să ignore asta, sfâşiată între Stanley şi Charlie, între a avea un hărţuitor şi a inventa unul. Pip s-a chinuit cu cureaua de pe braţ, scoţând telefonul. S-a îndreptat ca să fotografieze cuvintele, o mică parte a adidaşilor intrând în partea de jos a cadrului. Preventiv, ca dovadă. Nu avea o poză a siluetelor desenate cu creta; dispăruseră înainte să termine de făcut duş cu două zile în urmă, şterse de roţile maşinii tatălui ei. Dar acum avea o fotografie, alt punct pentru tabelul ei. Preventiv. Datele erau clare şi nepărtinitoare. Iar dacă era într-adevăr un mesaj pentru ea, avea să-i atribuie un număr mai mare, un opt, poate un nouă, pe scala gravităţii; chestia de acum ar fi putut să fie considerată chiar o ameninţare directă.

Şi, cu asta, Pip s-a simţit mai aproape de persoana necunoscută care ar fi putut sau nu să existe; a avut impresia că o înţelegea puţin mai bine. Cel puţin, erau de acord în privinţa unui lucru: dispărut egal mort. Clarificaseră asta.

În faţă, a văzut o maşină intrând pe aleea ei. Era Ravi. Cealaltă piatră de temelie a lui Pip. A păşit peste cuvintele scrise cu creta şi s-a

grăbit pe trotuar. Cu fiecare pas spre casă, nu se putea abţine să nu fie ceea ce voiau cuvintele – o moartă încă vie. Dar dacă s-ar fi grăbit, ar fi alergat.

— O, bună! a auzit vocea lui Ravi când a cotit spre alee, lăsându-şi căştile pe gât.

El a coborât din maşină.

— Ia uite pe cine avem aici: iubita mea sportivă!

Băiatul a zâmbit şi şi-a îndoit braţele, scandând „sport, sport sport" până ce ea a ajuns la el.

— Te simţi bine? a întrebat-o Ravi şi i-a cuprins talia cu mâna. Ţi-a prins bine alergatul?

— Ăăă, ei bine, iar l-am văzut pe Max Hastings. Deci… nu!

Ravi a scrâşnit din dinţi.

— Iar ai dat de el? Presupun că este încă în viaţă, a spus băiatul, încercând să destindă atmosfera.

— Cu greu, a ridicat Pip din umeri, temându-se că Ravi putea să-i citească gândurile, să vadă toate lucrurile violente care i se învârtejeau înăuntru.

Nu era imposibil să o facă; doar Ravi era persoana care o cunoştea cel mai bine. Iar dacă o iubea, Pip nu putea fi doar rea. Nu?

— Hei, ce se întâmplă? a întrebat-o el.

O, nu, cu siguranţă îşi dăduse seama! Dar asta era bine, şi-a amintit ea; nu ar fi trebuit să aibă secrete faţă de el. Era omul în care avea încredere. Mai puţin în privinţa secretelor de care se ruşina cel mai mult, cele din al doilea sertar de jos al biroului ei.

— Ăăă, am dat peste asta pe traseul pe care alerg. Pip a accesat fotografia de pe telefon şi i-a arătat-o lui Ravi, adăugând: Cineva a scris cu cretă pe trotuar.

— *O moartă încă vie,* a şoptit el.

Faptul că Pip a auzit cuvintele din gura altcuiva le-a schimbat cumva semnificaţia. A făcut-o să vadă totul diferit. Era dovada că asta chiar exista, că nu era o plăsmuire a minţii ei.

— Crezi că e pentru tine? În legătură cu porumbeii? a întrebat Ravi.

— Era pe traseul pe unde alerg, chiar după locul în care încep de obicei să o iau mai încet ca să mă răcoresc înainte să ajung acasă, a spus ea. Dacă cineva m-ar urmărit, ar şti asta.

Totuşi, de ce să o urmărească cineva? I s-a părut şi mai ridicol când a spus-o cu voce tare.

Ravi a clătinat din cap.

— Chiar nu-mi place chestia asta!

— Poate că nu e nimic! Îmi pare rău, probabil nu are nicio legătură cu mine! a spus Pip. Mă prostesc şi eu!

— Nu-i adevărat! a rostit Ravi mai aspru. În regulă, nu ştim sigur dacă te hărţuieşte sau nu cineva, dar asta îmi dă de gândit. Acum

vorbesc serios şi ştiu ce vrei să zici, dar cred că ar trebui să mergem la poliţie.

— Şi ce o să facă poliţiştii, Ravi? Nimic, ca de obicei!

Simţea că începe din nou să clocotească de furie. *Nu, nu cu el, controlează-te!* Pip a respirat adânc şi s-a calmat.

— Mai ales când nici măcar eu nu ştiu nimic.

— Dacă e aceeaşi persoană care îţi trimite e-mailuri, aceeaşi care a scris cu cretă şi a lăsat porumbeii, atunci persoana asta te ameninţă, a zis el, făcând ochii mari ca să-i transmită că vorbeşte serios. Ar putea fi un individ periculos. Ravi s-a oprit o clipă, apoi a zis: Ar putea fi Max. Sau Charlie Green, a adăugat el după încă o pauză.

Nu era Charlie, nu putea fi Charlie în veci. Dar Pip se gândise la Max, chipul lui apărându-i în minte când citise prima dată cuvintele. Cine altcineva ar fi ştiut atât de bine pe unde aleargă în fiecare zi? Iar dacă Max o ura la fel de mult cum îl ura ea, ei bine, atunci…

— Ştiu! a spus Pip. Dar poate că nu au legătură chestiile astea, iar dacă au, ar putea fi doar cineva care mă tachinează.

Instinctele i-au strigat însă că nu e adevărat, chiar când a rostit cu voce tare cuvintele. Totuşi, Pip îşi dorea doar să alunge îngrijorarea din privirea lui Ravi şi să-i aducă înapoi zâmbetul, în plus, nu era deloc dornică să se întoarcă la secţia de poliţie; ar fi făcut orice în afară de asta.

— Cred că totul depinde, a spus Ravi.

— De…

— Dacă doar a găsit păsările alea moarte sau… dacă le-a ucis. E o mare diferenţă.

— Ştiu, a zis Pip, expirând şi cu speranţa că băiatul avea să vorbească încet, în caz că Josh ar fi putut să-i audă cumva.

Noua senzaţie din stomac îi spunea că Ravi şi instinctul i se împotriveau. Nu voia să fie real. Prefera cealaltă variantă: că vedea un tipar unde nu era niciunul, creierul ei fiind prea atent la pericole, deoarece, în curând, urma să găsească o soluţie pentru asta, dar şi pentru toate celelalte lucruri. Avea să o salveze pe necunoscută… şi pe ea însăşi.

— Nu ar trebui să riscăm! i-a spus Ravi în timp ce îşi trecea degetul mare peste clavicula ei. Pleci la facultate peste câteva săptămâni, deci cred că totul o să fie bine, iar situaţia asta probabil o să dispară. Dar dacă persoana asta este periculoasă, atunci nu este ceva de care să te poţi ocupa singură. Trebuie să raportezi totul. Mâine chiar.

— Dar nu pot…

— Eşti Pippa Fitz-Amobi, a zâmbit şi i-a dat la o parte şuviţa din ochi, nu există ceva ce *nu poţi* face. Chiar dacă trebuie să îţi muşti limba şi să îi ceri ajutorul inspectorului Hawkins.

Pip a mormăit şi şi-a plecat capul ca să îşi rotească un pic gâtul.

— Aşa te vreau! a spus Ravi, bătând-o pe spate. Foarte bine! Acum poţi să-mi arăţi unde era scris cu creta? Vreau să văd!

— Bine!

Pip s-a întors ca să îl conducă în direcţia opusă casei, iar Ravi a luat-o de mână, degetele lui alunecând în spaţiile dintre monturile ei. Ţinând-o strâns. Mână în mână: băiatul cu gropiţă în bărbie şi moarta încă vie.

Denumirea fişierului:

Fotografie o moartă încă vie.jpg

Zece

Pip ura locul ăsta. Când a păşit spre intrare, zărind sala de aşteptare văruită în albastru, şi-a simţit pielea reacţionând, dezlipindu-se de carne şi implorând-o să se întoarcă. Să se retragă. Nici vocea din mintea ei nu îi dădea pace. Era un loc foarte nepotrivit. Nu ar fi trebuit să vină aici.

Dar îi promisese lui Ravi, iar promisiunile încă însemnau ceva pentru ea. Mai ales cele pe care i le făcea lui.

Aşadar, ajunsese aici, la Secţia de poliţie Amersham. Emblema Poliţiei din Thames Valley se încrunta la ea, acoperită cu un strat subţire de mizerie adusă de vânt. Uşile automate s-au deschis şi au înghiţit-o cu totul.

A trecut de rândurile de scaune reci, metalice, îndreptate spre biroul de la recepţie. Un bărbat şi o femeie stăteau sprijiniţi de zidul din spate, legănându-se uşor, ca şi când secţia de poliţie ar fi fost pe mare. În mod clar beţi, când nu era nici 11 dimineaţa. Pip fusese nevoită să ia un Xanax ca să îşi adune curajul să vină la secţie, deci cine era ea să îi judece?

S-a apropiat de birou, auzindu-l pe bărbatul beat şoptind aproape tandru „Du-te naibii!”, femeia repetându-i imediat şi nedesluşit vorbele. Vorbeau între ei, nu cu Pip, deşi ar fi putut la fel de bine să o facă: tot ce era în clădirea asta era ostil, o amintire urâtă, un *du-te naibii* – de la becurile pâlpâitoare de prost gust, până la scârţâitul podelei lustruite de sub încălţări. La fel scârţâise şi când venise în urmă cu câteva luni pentru a-l ruga pe Hawkins să îl caute pe Jamie Reynolds ca să nu fie nevoită să o facă ea. Pentru a-l implora. Cât de diferite ar fi fost lucrurile acum dacă el ar fi acceptat!

Chiar în clipa în care a ajuns în dreptul pupitrului de la recepţie, Eliza, poliţista care se ocupa de arestări, a ieşit din biroul alăturat.

— Bun, voi doi! a spus ea pe un ton tăios, apoi şi-a ridicat privirea şi a tresărit când a văzut-o pe Pip.

Fata nu a condamnat-o; probabil arăta îngrozitor. Chipul Elizei s-a îmblânzit, femeia zâmbindu-i compătimitor în timp ce îşi aranja părul cărunt.

— Pip, draga mea, n-am văzut când ai venit!

— Scuze! a spus încet Pip.

Totuşi, Eliza *o văzuse,* iar acum o vedea şi Pip pe ea. Nu în prezent, în zona de recepţie cu cuplul beat din spate, ci în *seara aceea,* în secţia de poliţie. Eliza afişase exact aceeaşi expresie compătimitoare când o ajutase să îşi scoată hainele ude de sânge, punându-le cu mâinile înmănuşate în pungile pentru dovezi. Bluza lui Pip. Sutienul ei. Petele rozalii ale lui Stanley cel mort pe toată pielea lui Pip în timp ce stătea

acolo, goală şi tremurând, în faţa acestei femei. Clipa care le legase pentru totdeauna zăbovea ca o fantomă în colţul gurii Elizei.

— Pip?

Eliza mijise ochii.

— Te-am întrebat cu ce te pot ajuta azi?

— O! a exclamat Pip şi şi-a dres glasul. Am venit să-l văd din nou. Este aici?

Oare Eliza expirase ori scosese un oftat?

— Da, este! i-a confirmat poliţista. Mă duc să îi spun că eşti aici. Ia loc, te rog! a adăugat femeia şi a gesticulat spre primul rând de scaune metalice înainte să dispară prin biroul din spate.

Pip nu voia să se aşeze; ar fi însemnat să se predea. Acesta era un loc foarte urât, iar ea nu îi permitea să o scoată din minţi.

Sunetul s-a auzit mai curând decât se aştepta; bâzâitul strident şi supărător când uşa spre jumătatea din spate a secţiei s-a deschis, iar inspectorul Hawkins a ieşit. Era îmbrăcat în blugi şi cu o cămaşă subţire.

— Pip! a strigat el, deşi nu trebuia să o facă – fata deja îl urma în cea mai groaznică parte a secţiei.

Uşa s-a închis şi s-a încuiat în urma ei.

Hawkins s-a uitat înapoi cu o smucitură a capului, ca şi când ar fi dat aprobator din el. Pip mai mersese pe holul ăsta, trecând pe lângă camera de interogatoriu cu numărul 1, în haine noi, nepătate de sânge. Nu a aflat niciodată ale cui erau. Şi atunci îl urmase pe Hawkins, în mica sală din dreapta, în care se afla un bărbat care nu se prezentase sau o făcuse, iar Pip nu îl auzise. Şi-a amintit că Hawkins o ţinuse de încheietura mâinii, ca să o ajute, când a apăsat cu fiecare deget tuşiera, iar apoi pătratul corespunzător de pe hârtia cu grilă, modelele amprentelor ei fiind ca nişte labirinturi nesfârşite, create doar ca să te prindă. „Ca să te exclud.” Aşa îi explicase Hawkins atunci. Pip nu-şi amintea decât că spusese „Sunt bine”. Nimeni nu s-ar fi putut gândi că aşa era.

— Pip?

Vocea lui Hawkins a avut darul să o readucă în prezent, în acest corp pe care îl simţea mult mai greoi. Poliţistul se oprise din mers şi ţinea deschisă uşa camerei de interogatoriu cu numărul 3.

— Mulţumesc! a spus ea monoton, trecând pe sub braţul său întins şi intrând în sală.

Nu intenţiona să se aşeze nici aici, dar şi-a scos rucsacul de pe umeri şi l-a lăsat pe masă.

Hawkins şi-a încrucişat braţele şi s-a rezemat de perete.

— Ştii că o să te sun când o să se întâmple, nu? a întrebat-o el, oarecum sâcâit.

— Poftim? a îngăimat Pip şi a mijit ochii.

— Charlie Green, a lămurit-o Hawkins. Nu avem informaţii despre locul unde se află. Dar când îl prindem, te sun. Nu trebuie să tot vii pe aici ca să afli ce şi cum.

— Nu este… Nu de asta am venit.

— O? a spus el, sunetul din gâtul lui înălţându-se şi transformându-se în întrebare.

— Este altceva, despre care cred că ar trebui să vă zic… Să vă aduc la cunoştinţă.

Pip s-a mişcat jenată, trăgându-şi mânecile ca să îşi acopere încheieturile goale ale mâinilor. Ca să nu lase nimic gol sau expus, nu în locul ăsta.

— Să raportezi ceva? Despre ce e vorba? Ce s-a întâmplat?

Hawkins se schimbase la faţă; chipul îi era doar linii ascuţite, de la sprâncenele ridicate până la buzele încordate.

— Este… Ei bine, este posibil să existe o persoană care mă hărţuieşte, a spus Pip, ultima silabă păcănindu-i în gât.

Doar îşi imagina, evident, dar i se părea că aude zgomotul acela straniu ricoşând prin cameră, din zidurile simple şi din masa mată, din metal.

— O persoană care te hărţuieşte? a zis Hawkins, păcănitul ajungând cumva şi în gâtul lui.

Poliţistul s-a schimbat din nou la faţă, afişând noi riduri şi ţuguindu-şi altfel buzele.

— O persoană care mă hărţuieşte, a repetat Pip, revendicând păcănitul. Presupun.

— Bine…

Hawkins părea nesigur, scărpinându-şi părul alb ca să tragă de timp.

— Ei bine, ca noi să cercetăm asta, trebuie să fi fost…

— Un comportament care să respecte unul sau două tipare, l-a întrerupt Pip. Da, ştiu! Am făcut cercetări. Şi au fost. De fapt, mai multe de atât. Şi online, şi… în viaţa reală.

Hawkins a tuşit în mână. S-a dezlipit de perete şi a traversat camera, pantofii lui alunecând pe podea şi scârţâind ca şi când ar fi avut un mesaj secret pentru Pip. Bărbatul s-a sprijinit de masa de metal şi a încrucişat picioarele în dreptul gleznelor.

— Bine! Care au fost incidentele? a întrebat el.

— Poftiţi! a spus Pip, vârând mâna în rucsac.

Hawkins a privit-o când fata a deschis geanta şi a căutat înăuntru. Ea a dat la o parte căştile voluminoase şi a scos foile împăturite de hârtie.

— Am făcut un tabel cu toate posibilele incidente. Şi un grafic. Ş-şi există şi o fotografie, a adăugat Pip, despăturind paginile şi dându-i-le lui Hawkins.

Acum era rândul ei să îl urmărească, studiindu-i privirea plecată cât

a analizat tabelul din toate direcţiile.

— Sunt destul de multe aici, a spus el, vorbind mai degrabă cu sine, decât cu ea.

— Mda.

— *Cine o să te caute când tu o să fii cea dispărută?*

Hawkins a citit cu voce tare întrebarea arzătoare, iar lui Pip i s-a ridicat părul pe ceafă auzindu-l.

— Deci, a început online, nu-i aşa?

— Da, a spus ea, arătându-i jumătatea de sus a paginii. A început doar cu acea întrebare online şi destul de des. Iar apoi, după cum vedeţi, incidentele au devenit regulate şi, după aceea, au început să se întâmple lucruri şi în viaţa reală. Iar dacă între ele există o legătură, atunci se intensifică: mai întâi florile de pe maşină, şi a progresat până la…

— Porumbeii morţi, a terminat Hawkins în locul ei, trecându-şi degetul peste grafic.

— Da! Doi! a încuviinţat Pip.

— Ce este scala gravităţii de aici? a întrebat-o poliţistul şi şi-a ridicat privirea de la coloană.

— Este o evaluare a posibilei gravităţi pentru incident, l-a lămurit ea.

— Da, înţeleg! De unde ai luat-o?

— Am născocit-o, l-a lămurit Pip, simţind prin tălpile încălţărilor cum picioarele grele se afundau în podea. Am cercetat şi nu există multe informaţii oficiale despre hărţuire, probabil de vreme ce nu este considerată o prioritate a poliţiei, în ciuda faptului că, deseori, duce la infracţiuni mai violente. Voiam o metodă de catalogare a posibilelor incidente, ca să văd dacă este o progresie a ameninţării şi a presupusei violenţe. Deci, am născocit-o. Vă pot explica pe îndelete cum am făcut-o; există o diferenţă de trei puncte între comportamentul online, offline şi…

Hawkins a fluturat mâna cu paginile ca să o întrerupă.

— Dar de unde ştii că e o legătură? a întrebat el. Între persoana din mediul online care îţi pune întrebarea aia şi… celelalte incidente?

— Ei bine, bineînţeles că nu ştiu sigur. Dar lucrul care m-a făcut să mă gândesc la această posibilitate a fost mesajul cu *să ucizi două păsări cu o singură piatră,* în ziua în care cel de-al doilea porumbel mi-a fost lăsat pe alee. Fără cap, a adăugat ea.

Hawkins a scos un sunet din gât – un altfel de păcănit.

— Este o expresie foarte obişnuită, a spus el.

— Dar cei doi porumbei morţi? a zis Pip, îndreptându-se de spate.

Ştia deja unde va ajunge discuţia, acolo unde fusese menită întotdeauna să ajungă. Ea şi Hawkins se ţintuiau cu privirea. El nu era sigur, şi nici ea, dar Pip simţea ceva mişcându-se înăuntru,

schimbându-se, căldura alunecându-i pe sub piele, începând de la gât şi cuprinzând pe rând câte o vertebră.

Hawkins a oftat şi a schiţat un zâmbet.

— Ştii, am o pisică şi, uneori, când vin acasă, găsesc două fiinţe moarte într-o singură zi. Deseori fără cap. Una pe pat chiar săptămâna trecută.

Pip a Simţit că trebuie să se apere, încleştând un pumn la spate.

— Noi nu avem pisică, a răspuns ea cu vocea înăsprită şi tonul mai tăios, pregătindu-se să îl contrazică pe poliţist.

— Nu, dar unul dintre vecinii tăi probabil că are. Nu prea pot deschide o anchetă din cauza celor doi porumbei.

Oare tipul se înşela? Exact acelaşi lucru şi-l spusese şi ea.

— Cum rămâne cu siluetele desenate cu creta? Deja de două ori, tot mai aproape de casă.

Hawkins a răsfoit paginile.

— Ai o fotografie a lor? a întrebat-o şi şi-a ridicat privirea la ea.

— Nu!

— Nu?

— Au dispărut înainte să o pot face.

— Au dispărut?

Inspectorul a mijit ochii.

Cel mai grav era că Pip ştia exact cum părea totul. Cât de sărită de pe fix părea. Dar asta îşi dorise şi ea; preferase să se creadă distrusă, văzând pericolul acolo unde nu era. Şi totuşi o flacără se tot aprindea în mintea ei.

— S-au şters înainte să am posibilitatea, a spus ea. Dar am fotografiat ceva care ar putea fi o ameninţare directă, a zis Pip şi şi-a controlat vocea. Asta scrie pe trotuar, pe traseul meu de alergat. *O moartă încă vie.*

— Ei bine, da, îţi înţeleg îngrijorarea, a încuviinţat Hawkins, în timp ce răsfoia paginile. Dar mesajul nu a fost lăsat acasă la tine, ci pe o stradă publică. Nu ai de unde să ştii că ţi se adresa ţie.

Exact asta îşi spusese şi Pip, însă acum nu a mai făcut-o.

— Dar ştiu! Ştiu că a fost lăsat pentru mine.

Înainte nu ştiuse, însă acum, stând în faţa lui Hawkins şi ascultându-l cum dădea glas aceloraşi lucruri pe care şi le spusese ea, se răzgândise, fiind de partea instinctului. Acum era sigură că între toate lucrurile alea exista o legătură. Că avea un hărţuitor şi, mai mult decât atât, că persoana asta voia să o rănească. Era ceva personal. Era cineva care o ura, cineva apropiat.

— Şi, bineînţeles, mesajele primite online de la troli sunt regretabile, a spus Hawkins. Dar genul ăsta de lucruri se petrec atunci când devii persoană publică.

— Când devin persoană publică?

Pip a făcut un pas înapoi, ca să nu îl atace pe Hawkins.

— Nu am vrut să devin o persoană publică, Hawkins! S-a întâmplat pentru c-am fost nevoită să fac ceea ce trebuia să faceţi dumneavoastră. V-aţi mulţumit să îl lăsaţi pe Sal Singh să îşi asume pentru totdeauna vina pentru uciderea lui Andie Bell. De aia s-a întâmplat totul aşa cum ştim. Iar persoana asta în mod clar nu este doar cineva care a ascultat podcastul, un trol de pe internet. E cineva apropiat. Ştie unde locuiesc. Este mai mult de atât!

Era. Chiar era.

— Înţeleg că asta crezi, a spus Hawkins şi şi-a ridicat palmele, încercând să o împace. Sunt sigur că e înfricoşător să fii o personalitate pe internet, iar oameni pe care nu îi cunoşti să trăiască apoi cu impresia că au dreptul să te abordeze. Să îţi trimită mesaje jignitoare. Dar, până la un punct, probabil te-ai aşteptat la asta, nu? Şi ştiu că nu eşti singura care a primit mesaje jignitoare din partea publicului din cauza podcastului tău. Ştiu că a primit şi Jason Bell, după ce ai publicat sezonul întâi. Mi-a spus neoficial; jucăm tenis uneori, i-a explicat poliţistul. În orice caz, îmi pare rău, nu văd o legătură clară între mesajele online şi celelalte *incidente*.

Bărbatul a rostit diferit ultimul cuvânt, pronunţându-l puţin prea apăsat, astfel că i-a ieşit pieziş pe gură.

Nu o credea. În ciuda evenimentelor trecute, Hawkins tot nu o credea. Pip ştiuse că aşa avea să fie şi îl avertizase pe Ravi, dar, înfruntând acum situaţia, nu îi venea să creadă că el nu o credea, acum, că ea însăşi îşi dădea crezare. Treptat, căldura de sub pielea ei s-a transformat în altceva: în apăsarea rece şi grea a trădării.

Hawkins a lăsat hârtiile pe masă.

— Pip, a spus el, cu vocea mai blândă, aşa cum ar fi vorbit unui copil rătăcit. Cred că, după toate lucrurile prin care ai trecut – şi… chiar îmi pare rău pentru rolul pe care l-am jucat şi că ai fost nevoită să înfrunţi singură toate astea –, cred că s-ar putea să zăreşti un tipar care nu există. La o adică, după toate câte ţi s-au întâmplat, e de înţeles că vezi pericolul la fiecare pas, însă…

Crezuse acelaşi lucru despre ea nu cu mult timp în urmă; totuşi, cuvintele lui parcă tot erau ca un pumn în stomac. De ce îşi îngăduise să spere câtuşi de puţin că totul avea să decurgă altfel? Proasta! *Proasta!*

— Credeţi că inventez, a spus ea, şi nu era o întrebare.

— Nu, nu, nu! a intervenit el repede. Cred că ai multe pe cap şi încă gestionezi trauma prin care ai trecut, şi poate asta afectează modul în care priveşti situaţia. Ştii tu…

Hawkins s-a oprit şi şi-a ciupit pielea de pe monturi.

— Când am văzut prima dată pe cineva murind în faţa mea, nu m-am simţit bine foarte mult timp, a continuat el într-un târziu. Era o

victimă înjunghiată, o tânără. Lucrurile astea te marchează.

Ochii poliţistului au sclipit când şi-a ridicat în sfârşit privirea şi s-a uitat în ochii lui Pip.

— Primeşti ajutor? Vorbeşti cu cineva?

— În clipa asta vorbesc cu dumneavoastră, a spus Pip pe un ton mai ridicat. V-am cerut ajutorul. Am greşit, ar fi trebuit să-mi dau seama! Nu a trecut prea mult timp de când am stat într-o cameră exact ca asta şi v-am cerut ajutorul ca să îl găsesc pe Jamie Reynolds. Şi atunci m-aţi refuzat şi uite unde am ajuns cu toţii!

— Nu te refuz, a spus Hawkins, tuşind puţin în pumnul strâns. Şi *chiar* încerc să te ajut, Pip, sincer. Dar câţiva porumbei morţi şi un mesaj scris pe un trotuar public… Nu pot face multe cu astea, trebuie să înţelegi. Bineînţeles, dacă tu crezi că ştii cine ar putea fi responsabilul, am putea să trimitem o înştiinţare…

— Nu ştiu cine este, de asta am venit!

— Bine, bine! a spus el, cuvintele începând strident şi sfârşind încet, ca şi când ar fi încercat să o facă şi pe Pip să o lase mai moale. Păi, cred că e mai bine să pleci şi să te gândeşti puţin care dintre cunoscuţii tăi ar putea fi responsabil pentru aşa ceva. Gândeşte-te la oricine ţi-ar putea purta pică sau…

— Adică la o listă de duşmani? a pufnit Pip amuzată.

— Nu, nu duşmani. Repet, aici nu văd nimic care să arate că între evenimentele astea există obligatoriu o legătură sau că cineva te vizează, sau că vrea să te rănească. Dar, dacă bănuieşti vreun cunoscut care ar putea să facă aşa ceva, să te tachineze, cu siguranţă voi purta o discuţie cu acea persoană.

— Fantastic! a strigat Pip, încercând să râdă. Mă bucur foarte mult că vă arătaţi dispus să cercetaţi.

Fata a bătut din palme o singură dată, făcându-l pe Hawkins să tresară.

— Ştiţi, exact ăsta e motivul pentru care nu se raportează mai mult de 50 la sută din infracţiunile de hărţuire: o conversaţie precum cea pe care o purtăm. Felicitări pentru un alt episod din munca excelentă a poliţiei!

Zicând acestea, Pip s-a repezit să ia hârtiile de pe masă, paginile fluturând prin aerul dintre ei şi despărţind parcă încăperea în partea lui şi a ei.

Chiar exista o persoană care o hărţuia. Iar acum, că se gândise bine, probabil că putea fi exact lucrul de care avea nevoie. Nu de necunoscută, ci de asta. De încă un caz, cel potrivit, iar ocazia i se oferise. Poate planetele se aliniaseră, pentru prima dată, în favoarea ei. Cel care o hărţuia era cazul potrivit. Un caz fără sufocante zone gri, unul cu o moralitate clară. Cineva o ura, voia să o rănească, iar asta îl făcea personajul negativ. De partea cealaltă era ea, şi poate nu avea

doar calităţi, dar era imposibil să aibă numai defecte. Două părţi opuse, pe cât de clare putea spera. Iar de data asta, *ea* era subiectul. Dacă ar fi înţeles din nou greşit lucrurile, nu ar fi existat nicio victimă colaterală, nici sânge pe propriile mâini. Doar al ei. Dar dacă nu se înşela, poate ar fi fost lucrul care avea să o repare.

Nu strica să încerce.

Pip a simţit ceva mai mult loc în piept când s-a relaxat, iar o hotărâre rece ca oţelul s-a instalat în interiorul ei, o hotărâre pe care a întâmpinat-o ca pe un vechi prieten.

— Haide, Pip, nu fi aşa! a spus Hawkins, iar cuvintele au sunat prea precaute şi blânde.

— O să fiu aşa cum sunt! a zis nervoasă, băgând hârtiile din nou în sac, fermoarul tras scoţând un sunet ca de viespe furioasă. Dumneavoastră – s-a oprit ca să îşi şteargă nasul cu mâneca şi respirând sacadat – trebuie să vă mulţumesc şi pentru asta!

Cu rucsacul pe umăr, s-a oprit în uşa camerei de interogatoriu numărul 3.

— Ştiţi, a zis cu mâna deasupra clanţei, Charlie Green m-a învăţat cea mai importantă lecţie pe care am primit-o vreodată. Mi-a spus că, uneori, dreptatea trebuie găsită în afara legii. Şi nu s-a înşelat! Pip s-a uitat la Hawkins, care stătea cu braţele încrucişate la piept ca să se protejeze de privirea ei, adăugând: Dar, de fapt, cred că nu a mers destul de departe. Probabil că dreptatea poate fi găsită doar în afara legii, în afara secţiilor de poliţie ca asta, în afara oamenilor ca dumneata, care spun că înţeleg, dar nu o fac niciodată. Hawkins şi-a depărtat braţele şi a deschis gura ca să-i răspundă, dar Pip nu l-a lăsat: Avea dreptate Charlie Green! a spus ea. Şi sper să nu îl găsiţi niciodată!

— Pip! a rostit Hawkins tăios, pe un ton dur pe care ea îl scosese la suprafaţă. Asta nu ajută…

— O, şi, l-a întrerupt ea, apucând prea strâns clanţa, ca şi când ar fi putut îndoi metalul, lăsându-şi amprentele pe aceasta pentru totdeauna, faceţi-mi o favoare! Dacă dispar, să nu mă căutaţi! Nici măcar să nu vă deranjaţi!

— Pi…

Uşa trântită în urmă a făcut să nu se mai audă ultima literă a numelui ei, umplând holul de dincolo cu vechiul sunet al focurilor de armă. Şase la număr, intrând prin piele şi coaste, ricoşând prin piept, exact acolo unde le era locul.

Printre ecourile focurilor de armă s-a auzit un sunet nou. Al unor paşi. Cineva venea pe hol spre ea. Cineva într-o uniformă neagră, cu părul lung şi şaten pieptănat pe spate, căscând ochii când a reperat-o.

— Te simţi bine? a întrebat-o Dan da Silva când a trecut repede pe lângă ea, agitând curenţii de aer.

Pip abia i-a zărit expresia îngrijorată înainte să meargă mai departe. Nu avea timp să-i răspundă, să se oprească, să dea din cap sau să spună că se simte bine când era clar că nu e cazul.

Trebuia să plece de aici. Din mijlocul secţiei unde arma decisese prima dată să o urmeze acasă. Chiar pe holul pe care mergea în direcţia opusă, pătată de sângele unui bărbat mort pe care nu reuşise să îl salveze. Aici nu avea cine să o ajute; era din nou pe cont propriu. Dar acum se baza pe ea şi pe Ravi. Trebuia doar să iasă din locul ăsta groaznic şi să nu se mai întoarcă niciodată.

Denumirea fişierului:

 Lista posibililor duşmani.docx

- **Max Hastings –** are cele mai multe motive să mă urască = suspectul numărul unu. Este periculos, cu toţii ştim asta. Nu ştiam că pot să urăsc pe cineva mai mult decât îl urăsc pe el. Dar dacă este cu adevărat Max şi plănuieşte să mă prindă, ÎL VOI PRINDE EU MAI ÎNTÂI.

- **Părinţii lui Max** -?

- **Ant Lowe –** cu siguranţă mă urăşte. Am încercat să discut cu el o singură dată de când am fost suspendată pentru că l-am împins în dulapuri. Era întotdeauna poznaşul grupului, chiar şi când întrecea măsura. Oare el să fie? Să se răzbune pentru că m-am răstit la el? Dar primul mesaj cu *Cine o să te caute* a fost trimis cu mult înainte să ne certăm cu toţii.

- **Lauren Gibson –** aceleaşi motive ca mai sus. Cu siguranţă este suficient de meschină să facă aşa ceva, mai ales dacă i-a sugerat Ant. Totuşi, păsările moarte nu sunt stilul ei. Connor, Cara şi Zach nu mai discută cu Ant sau Lauren, iar Lauren mă consideră vinovată pentru asta. Atunci, nenorocitul ăla care îi e iubit nu ar fi trebuit să mă facă mincinoasă.

- **Tom Nowak –** fostul iubit al lui Lauren. Mi-a dat informaţii false despre Jamie Reynolds doar ca să participe la podcast. S-a folosit de mine, şi l-am crezut. În schimb, l-am umilit în faţa întregii şcoli şi pe internet. Şi-a şters profilul de pe reţelele de socializare după ce s-a publicat sezonul al doilea. Cu siguranţă are motive să mă urască. Este încă în oraş; Cara l-a văzut la cafenea.

- **Daniel da Silva –** chiar dacă acum eu şi Nat suntem apropiate, fratele ei *a fost* pe lista suspecţilor mei de două ori, şi în cazul lui Andie, şi în cel al lui Jamie. Am recunoscut asta public în podcast, deci el cu siguranţă ştie. Poate i-am cauzat probleme cu soţia pentru că am dezvăluit că vorbea cu *Layla.*

- **Leslie de la magazinul din colţ –** nici măcar nu îi mai ştiu numele de familie. Dar mă urăşte după incidentul cu Ravi. Şi ea a fost unul dintre protestatarii de la înmormântarea lui Stanley. Am ţipat la ea. Ce căutau ei acolo? De ce n-au putut să-l lase odată în pace.

• **Mary Scythe –** alt protestatar. A fost unul dintre prietenii lui Stanley, au făcut voluntariat împreună la *Kilton Mail.* A spus că ăsta este „oraşul nostru” şi că el nu ar trebui să fie îngropat aici. Poate ar vrea să plec şi eu din *oraşul ei.*

• **Jason Bell –** am aflat adevărul despre ce i s-a întâmplat cu adevărat lui Andie. Totuşi, n-am făcut decât să provoc şi mai multă suferinţă familiei Bell, dezvăluind că fiica lor mai mică, Becca, a fost implicată de la bun început. În plus, le-am readus viaţa în atenţia presei la cinci ani după moartea lui Andie. Se pare că Jason şi inspectorul Hawkins joacă tenis, iar Jason i s-a plâns lui Hawkins de hărţuirea de care a avut parte din cauza podcastului, din cauza mea. A doua căsnicie a lui Jason s-a destrămat – şi asta s-a întâmplat din cauza podcastului meu? Acum locuieşte din nou la mama lui Andie, Dawn, în casa în care a murit Andie.

• **Dawn Bell –** acelaşi motiv ca mai sus. Poate nu îl mai voia pe Jason înapoi în casă. Ancheta mea a arătat că Jason nu este un om bun: era autoritar şi-şi abuza emoţional soţia şi fiicele. Becca nu prea vrea să discute despre el. Ar putea Dawn să mă condamne că l-am adus din nou în viaţa ei? Asta i-am făcut? N-am vrut.

• **Charlie Green –** nu este el. Sunt sigură. Nu a intenţionat niciodată să mă rănească. A pornit incendiul pentru că voia să îl las acolo pe Stanley, să se asigure că moare. Ştiu că ăsta era motivul. Charlie nu voia să mă rănească: a avut grijă de mine, m-a ajutat, chiar dacă din motive personale. Dar partea obiectivă a creierului meu ştie că el ar trebui să fie pe listă, deoarece eu sunt *singura* martoră la crima cu premeditare pe care a comis-o, iar Charlie încă este liber. Fără mărturia mea, oare juriul l-ar găsi vinovat? Logica spune că ar trebui să fie pe listă. Dar ştiu că nu este el.

• **Inspectorul Hawkins –** să-l ia naiba!

Este normal ca un om să aibă atâţia duşmani? Eu sunt problema, nu-i aşa?

Cum s-a făcut deja atât de târziu?

Înţeleg de ce mă urăsc toţi.

Şi eu m-aş putea urî.

Unsprezece

Praf de cretă aspru şi uscat pe degete. Doar că degetele nu-i erau murdare, deoarece acum era trează, deschizând ochii şi revenind din vis. Îşi simţea ochii iritaţi, dar degetele păreau curate. Pip s-a ridicat.

În camera ei era încă întuneric.

Adormise?

Probabil că da, altfel cum să fi visat?

Toate erau încă acolo, în mintea ei, nedându-i pace, ca şi când le-ar fi trăit cu doar câteva minute înainte. Însă nu le trăise, ci doar şi le imaginase, nu?

Păruse atât de real! Greutatea păsării în mâinile ei făcute căuş. Calde încă, alungând frigul nopţii întunecate. Penele extrem de moi şi de netede îi atinseseră degetele. Pip se uitase în ochii vietăţii sau, mai bine zis, ar fi făcut-o, dacă aceasta ar fi avut cap. Nu i se păruse atât de ciudat – aşa trebuia să fie – când dusese micul porumbel mort în partea cealaltă a aleii. Atât de moale, încât aproape nu voia să îl lase din mâini! Totuşi, trebuia să o facă, punând pasărea moartă pe aleea din cărămizi şi mişcând-o, astfel încât locul în care ar fi trebuit să aibă capul să fie spre fereastra dormitorului ei. Uitându-se prin spaţiul dintre draperii ca să o vadă pe Pip dormind în patul ei. Şi aici, şi acolo.

Dar nu în punctul acela se terminase totul. Mai erau multe de făcut înainte să se poată odihni. Altă sarcină. Ţinuse deja creta în mână – nici pe departe o senzaţie la fel de plăcută precum cea oferită de porumbelul mort. De unde apăruse? Pip habar nu avea, dar ştia ce trebuia să facă cu ea. S-a întors, amintindu-şi unde fuseseră ultimele desene. Apoi a făcut trei paşi înainte, spre casă, pentru a le găsi noul cămin.

Cu genunchii pe alee şi cu creta consumată aproape complet în mână, cu degetele roşii şi rănite când a târât-o de-a lungul marginilor cărămizilor. În jos, picioarele. În sus, corpul. Într-o parte, braţele. Fără cap. A continuat până a conturat trei siluete care dansau împreună, înaintând lent spre Pip, care dormea în patul ei, ca să îi ceară să li se alăture.

Voia oare să li se alăture? Nu ştia, dar terminase, iar creta-i căzuse din mâini cu un zgomot slab. Pe degete avea praf aspru şi uscat.

Apoi Pip se trezise din vis, cercetându-şi degetele ca să ştie ce e real şi ce nu. Inima îi bătea repede, ca nişte aripi, tulburând-o. Acum nu avea să mai adoarmă.

S-a uitat la ceas. Era 4.32 dimineaţa. Chiar trebuia să încerce să doarmă; abia se urcase în pat în urmă cu două ore. În zorii zilei, timpul era întotdeauna nemilos cu ea. Nu avea să reuşească – nu fără

ajutor.

Pip s-a uitat prin întuneric la sertarul biroului ei. Era inutil să se opună. Şi-a dat pătura la o parte, aerul rece, plin de maxilare invizibile, muşcându-i pielea expusă. A scotocit prin sertar, ridicând fundul fals şi bâjbâind dedesubt, după o punguţă de plastic. Nu-i mai rămăseseră multe. Curând, trebuia să îi trimită din nou un mesaj lui Luke Eaton, să îi mai ceară, telefoanele cu cartelă fiind deja aliniate şi pregătite.

Aşadar, cum rămăsese cu „ultima dată"?

Pip a înghiţit pastila şi şi-a muşcat buza. Ultimele luni fuseseră pline de *asta e ultima dată* şi *o singură dată şi gata.* Nu erau minciuni; chiar vorbise serios atunci. Dar, până la urmă, pierdea întotdeauna.

Nu conta, curând nu avea să mai conteze. Deoarece avea un plan, un nou plan, iar după aia nu avea să mai piardă niciodată. Totul urma să revină la normal. Viaţa îi oferise exact ceea ce îi trebuia. Acele siluete desenate cu creta, porumbeii morţi şi persoana care îi lăsase acolo. Era un dar, iar ea trebuia să îşi amintească asta, să îi dovedească lui Hawkins că se înşală. Un ultim caz, care aterizase chiar în pragul ei. De data asta, era ea împotriva lor. Fără Andie Bell, Sal Singh, Elliot Ward sau Becca Bell, fără Jamie Reynolds sau Charlie Green, sau Stanley Forbes şi necunoscuta. Jocul se schimbase.

Ea împotriva lor.

Ca să se salveze de una singură.

Doisprezece

Să priveşti pe cineva când nu ştie că eşti acolo, să fii invizibil pentru acea persoană, dispărut, te face să simţi un soi de încântare.

Ravi mergea pe aleea care ducea spre casa ei, iar ea îl urmărea de la fereastra dormitorului, unde stătea deja de ore în şir. Băiatul îşi ţinea mâinile în buzunare, părul îi era ciufulit, şi-şi mişca gura ciudat, ca şi când ar fi mestecat aerul. Sau ar fi fredonat ceva. Nu îl mai văzuse făcând nicicând asta, niciodată în preajma ei. Era un Ravi diferit, unul care se credea singur, neobservat. Pip l-a studiat, atentă la toate diferenţele subtile dintre cel de pe alee şi cel care era în preajma ei. A zâmbit în sinea ei şi s-a întrebat oare ce cânta. Poate ar fi fost în stare să-l iubească la fel de mult pe acest Ravi, dar i-ar fi lipsit expresia lui când o privea.

Apoi momentul a trecut. Pip a auzit slab bătaia familiară în uşă, lung-scurt-lung, dar nu se putea mişca; trebuia să rămână acolo şi să supravegheze aleea. Tatăl ei era acasă, aşa că avea să-l lase pe Ravi să intre. Oricum, îi plăceau clipele în care era singur cu Ravi. Făcea vreo glumă nepotrivită, trecând pe urmă la o conversaţie despre fotbal sau experienţa de muncă a lui Ravi şi terminând cu o bătaie uşoară şi afectuoasă pe umăr. Între timp, Ravi îşi scotea încălţările şi le alinia frumos lângă uşă, băgând şi şireturile înăuntru, cu râsul special pe care îl păstra pentru tatăl ei. Asta voia ea: să trăiască din nou clipele mărunte şi normale. Scena s-ar fi schimbat cumva, dacă ar fi fost acolo ca să o perturbe.

Pip a clipit, ochii lăcrimându-i de la prea mult uitat la punctul de pe alee, la soarele strălucind prin fereastră. Nu îşi putea muta privirea; ar fi putut să-l rateze.

A auzit paşii uşori ai lui Ravi pe scări, genunchii care scârţâiau, iar pulsul i s-a mărit. Era un puls rapid bun, nu declanşat de fericire, precum celălalt. *Nu, nu te gândi acum la asta!* De ce trebuia să strice orice moment frumos?

— Bună, sergent! a salutat-o el, iar uşa a scârţâit când a deschis-o complet. Agentul Ravi a sosit să-şi îndeplinească îndatoririle de iubit.

— Bună, agent Ravi! a zis Pip, respiraţia aburind sticla din faţa ei.

Zâmbetul îi revenise, opunându-i-se până ce a cedat.

— Înţeleg! Nici măcar o privire înapoi sau vreuna dintre expresiile tale dispreţuitoare. Fără o îmbrăţişare sau un sărut. Fără *O, Ravi, dragule, eşti al naibii de chipeş azi şi miroşi ca un vis de primăvară).* O, Pip, draga mea, eşti foarte drăguţă că observi! Încerc un nou deodorant. Nu, serios, ce faci? a întrebat-o Ravi, după o scurtă pauză. Mă auzi? Sunt o fantomă? Pip?

— Scuze! a spus ea, privind înainte. Doar… mă uit la alee.

— Ce faci?

— Mă uit la alee, a repetat Pip, cuprinsă de senzaţia că propria oglindire îi stă în cale.

Apoi a simţit o greutate pe pat, chiar lângă ea, gravitaţia atrăgând-o spre Ravi când acesta s-a lăsat pe genunchi în capătul îndepărtat al saltelei, ridicându-şi coatele pe pervazul geamului şi uitându-se pe geam, la fel ca Pip.

— După ce te uiţi? a întrebat Ravi.

Pip a îndrăznit să arunce o privire spre el, la soarele care îi lumina ochii.

— După… păsări. Porumbei. Am lăsat firimituri de pâine pe alee, în acelaşi loc unde am găsit porumbeii ăia. Şi am pus bucăţele de şuncă în iarbă, de ambele părţi ale aleii.

— Bun! a rostit tărăgănat Ravi cuvântul. Şi… de ce ai făcut asta?

Ea l-a înghiontit rapid. Nu era evident?

— *Deoarece,* a zis Pip, evidenţiind prea mult cuvântul, încerc să demonstrez că Hawkins se înşală. Nu are cum să fie o pisică din vecini. Aşa că am pus capcana perfectă ca să testez ipoteza. Pisicilor le place şunca, nu-i aşa? Tipul se înşală; nu sunt nebună.

Lumina necruţătoare care se strecurase printre draperii o trezise mai devreme decât plănuise, scoţând-o din ameţeala de după pastilă. După trei ore de somn, experimentul i se păruse atunci o idee bună, deşi acum, uitându-se în ochii plini de îndoială ai lui Ravi, nu mai era aşa de sigură. Avea dubii din nou.

Îi simţea privirea caldă pe gât. Nu… Ce făcea el? Trebuia să fie atent la păsări, să o ajute.

— Hei, a spus băiatul aproape în şoaptă.

Pip nu a auzit ce a zis el după aceea, deoarece a văzut o siluetă întunecată pe cer, o umbră înaripată mărindu-se pe aleea de dedesubt. Pip a zărit-o când a coborât, aterizând pe picioarele subţiri şi ţopăind spre firimiturile de pâine.

— Nu! a şoptit ea; nu era un porumbel. Coţofană proastă! a exclamat Pip, urmărind-o cum a luat în cioc un cubuleţ de pâine, iar apoi încă unul.

— Una care poartă ghinion, a spus Ravi.

— În Little Kilton e deja destul, a răspuns Pip când pasărea a înhăţat şi a treia bucată de pâine. Hei! a strigat apoi brusc, rămânând până şi ea surprinsă, căci bătuse cu pumnul în fereastră. Pleacă! Strici totul!

Pip a atins sticla atât de tare cu monturile, încât nu ştia ce avea să se crape mai întâi.

— Pleacă odată!

Coţofana s-a înălţat în aer şi a zburat.

— Prr! a spus repede Ravi, trăgând-o departe de fereastră şi apucând-o de mâini, ţinându-i-le strâns. Prr, hei! a zis, clătinând din

cap la ea.

Deşi vocea băiatului era dură, acesta şi-a trecut cu blândeţe degetul mare peste încheieturile lui Pip.

— Ravi, nu văd fereastra, păsările! a spus ea, întinzând gâtul ca să încerce să se uite afară, şi nu la el.

— Nu, nu trebuie să te uiţi afară! Cu degetele sub bărbia ei, i-a întors capul şi i-a spus: Pip, te rog să te uiţi la mine! Asta nu-ţi face bine. Chiar deloc, a adăugat el oftând.

— Încerc doar să…

— Ştiu ce încerci, înţeleg.

— Nu m-a crezut, a spus Pip încet. Hawkins nu m-a crezut. Nimeni nu mă crede.

Câteodată, chiar şi ea avea îndoieli, ca, de exemplu, după visul de seara trecută, când se întrebase din nou dacă nu cumva îşi făcea asta de una singură.

— Hei, nu e adevărat! a contrazis-o Ravi şi i-a ţinut mâinile şi mai strâns. Eu te cred. O să te cred întotdeauna, indiferent de situaţie. Asta-i treaba mea, bine?

Băiatul a privit-o şi bine a făcut, deoarece Pip şi-a simţit brusc ochii umezi şi grei, prea grei ca să-i ţină deschişi.

— Suntem amândoi, buclucaşo! Echipa Ravi şi Pip. Cineva ţi-a lăsat păsările alea şi desenele cu creta, nu trebuie să dovedeşti contrariul. Ai încredere în tine!

Pip a ridicat din umeri.

— Şi, sincer, Hawkins este un idiot, a spus Ravi, schiţând un zâmbet. Dacă nu a aflat până acum că ai – ceea ce e supărător – întotdeauna dreptate, atunci nu o s-o facă niciodată.

— Niciodată! a repetat Pip.

— Totul o să fie bine, a spus el, mângâindu-i degetele. Totul o să fie, promit!

Apoi Ravi a făcut o pauză, uitându-se puţin prea insistent la cearcănele lui Pip.

— Ai dormit suficient aseară? a întrebat-o el.

— Da! a minţit ea.

— Bun! a zis Ravi şi a bătut din palme. Cred că trebuie să ieşim din casă. Haide! Sus, sus! Pune-ţi şosetele!

— De ce? a întrebat Pip, aşezându-se pe pat când Ravi s-a ridicat.

— Ieşim să ne plimbăm! *O, ce idee fantastică, Ravi, eşti atât de isteţ şi de chipeş!* O, Pip, ştiu că sunt, dar încearcă să te abţii, tatăl tău este la parter.

Pip a aruncat cu o pernă spre el.

— Haide! a insistat Ravi şi a tras-o din pat de glezne, chicotind când Pip a alunecat odată cu pătura pe podea. Haide, Sportiva Lumii, poţi să te încalţi cu tenişii şi să alergi în cerc în jurul meu, dacă vrei cu

adevărat!

— Deja o fac, a spus Pip, străduindu-se să-şi pună o pereche de şosete.

— Ooohh, mi-ai zis-o, sergent! Ravi a bătut-o uşor pe spate când fata s-a ridicat şi a îndemnat-o: Să mergem!

Funcţiona. Orice făcea Ravi funcţiona. Pip nu s-a mai gândit să dispară, nu s-a mai gândit la moarte, la linii trasate cu creta sau la inspectorul Hawkins – nu când a coborât scările şi nici când tatăl ei i-a oprit ca să o întrebe unde dispăruse toată şunca, nici măcar când au mers pe alee, Ravi ţinându-se cu degetele de blugii ei, în timp ce se îndreptau spre pădure. Fără porumbei, cretă, şase focuri de armă deghizate în bătăile inimii ei. Erau doar ei doi. Echipa Ravi şi Pip. Fără gânduri, în afară de primele idei idioate din mintea ei. Fără lucruri profunde sau triste. Ravi era bariera din mintea lui Pip care le ţinea pe toate la distanţă.

Un copac care părea morocănos şi despre care credea cu tărie că semăna cu Ravi când se trezea.

Planuri despre prima lui vizită la cămin, la ea, în Cambridge; poate în weekendul de după săptămâna bobocilor? O neliniştea gândul plecării? Ce cărţi mai trebuia să cumpere?

Au urmat poteca şerpuită care ieşea din pădure, Ravi recreând prima lor plimbare printre aceiaşi copaci şi imitând-o piţigăiat pe Pip când îi expusese primele teorii despre cazul Andie Bell. Pip a râs. Băiatul îşi amintea aproape fiecare cuvânt. Barney îi însoţise la prima plimbare, un licăr auriu printre copaci. Apropiindu-i. Dând din coadă când Ravi îl tachinase cu un băţ. Gândindu-se acum la tot, poate că acela fusese momentul în care Pip îşi dăduse seama. Să fi fost nodul din stomac, senzaţia de ameţeală sau strălucirea de sub pielea ei? Atunci nu îşi dăduse seama de asta, nu ştiuse ce era, dar poate că o parte din ea deja hotărâse că avea să-l iubească. Chiar atunci. În timpul unei conversaţii despre fratele lui mort şi o fată ucisă. Până la urmă, totul revenea la moarte. O, iată, stricase momentul! Bariera căzuse.

Pip a revenit în prezent când un câine a ieşit dintre tufe, lătrând când a sărit să-şi pune labele pe picioarele ei. Era un beagle. A recunoscut câinele, la fel cum şi animalul o recunoscuse.

— O, nu! a mormăit ea, mângâindu-l o dată când s-a mai auzit şi altceva: două rânduri de paşi printre frunzele căzute prematur; două voci pe care le ştia.

Pip s-a oprit când cei din pădure au ocolit nişte copaci şi au apărut în sfârşit în câmpul ei vizual.

Ant şi Lauren, ţinându-se de braţ. Căscând ochii la unison când şi-au dat seama cine era ea.

Pip nu-şi imaginase. Lauren chiar a icnit, tuşind în mână ca să

mascheze gestul. Şi cei doi s-au oprit. Ant şi Lauren acolo, Pip şi Ravi aici.

— Rufus! a strigat Lauren, vocea ei furioasă răsunând printre copaci. Rufus, vino aici! Pleacă de lângă ea!

Câinele s-a întors şi şi-a înclinat capul.

— Nu o să-ţi rănesc câinele, Lauren! i-a răspuns calmă Pip.

— Cine ştie cu tine, a zis misterios Ant, băgându-şi mâinile în buzunare.

— Ei, haide! a exclamat Pip.

O parte din ea voia să îl mângâie din nou pe Rufus, doar ca să o enerveze pe Lauren. *Haide, fă-o!*

Era ca şi când Lauren i-ar fi ghicit gândurile şi licărul din ochi. Şi-a strigat din nou câinele, până ce acesta a venit spre ea, clătinându-se pe picioarele mici.

— Nu! i s-a adresat Lauren animalului, atingându-l cu un deget pe nas. Nu te apropia de străini!

— Eşti ridicolă! a spus Pip, râzând sec şi făcând un schimb de priviri cu Ravi.

— Ce-ai spus? a strigat Ant, îndreptându-se de spate.

De fapt, era inutil, deoarece Pip era mai înaltă decât el; îl putea domina. Deja o mai făcuse, iar acum era mai puternică.

— Am spus că iubita ta e ridicolă. Să o repet şi a treia oară?

Pip a simţit braţul lui Ravi încordându-se pe al ei. Băiatul ura confruntările şi, chiar şi aşa, Pip ştia că s-ar fi dus la război dacă iubita lui i-ar fi cerut-o vreodată. Totuşi, acum nu avea nevoie de el, se descurca şi singură. Aproape ca şi când ar fi aşteptat întâlnirea asta, s-a simţit înviorată.

— Ei bine, nu vorbi aşa despre ea! a zis Ant şi şi-a scos din nou mâinile din buzunare, îndoindu-le pe lângă corp. De ce nu eşti deja plecată la facultate? Credeam că la Cambridge cursurile încep mai devreme.

— De fapt, mai târziu, a spus Pip. De ce, aştepţi ca eu să… *dispar?*

Le-a studiat chipurile cu atenţie. Vântul i-a fluturat lui Lauren părul roşcat pe frunte, şuviţele acoperindu-i ochii mijiţi. Ea a clipit. Ant a surâs dispreţuitor, ridicând un colţ al gurii.

— La ce naiba te referi? a spus el.

— Nu, ştiu! a zis Pip, dând din cap. Cred că te simţi foarte jenat. Ne-ai acuzat pe mine, Connor şi Jamie că i-am aranjat dispariţia pentru bani, la doar câteva ore după ce am aflat cu toţii că un violator în serie a fost eliberat. Voi sunteţi cei care au vorbit cu reporterul? Presupun că nu mai contează. Iar acum Jamie este în viaţă, dar alt bărbat este mort, iar tu probabil te simţi foarte prost în privinţa întregii situaţii.

— Totuşi, a meritat să moară, nu-i aşa?, deci presupun că totul s-a

rezolvat cu bine, până la urmă, a comentat Ant şi i-a făcut cu ochiul.

Nenorocitul! Ca să vezi! I-a făcut cu ochiul!

Arma a revenit în inima lui Pip, îndreptată prin pieptul ei spre Ant. S-a îndoit de spate şi a rânjit ameninţător.

— Să nu mai spui niciodată asta! a rostit periculos şi macabru printre dinţi. Să nu o mai spui vreodată de faţă cu mine!

Ravi a luat-o din nou de mână, dar ea nu a simţit. Nu mai era în corpul ei; stătea acolo, strângându-l de gât pe Ant cu aceeaşi mână. Strângând tot mai mult degetele lui Ravi.

Ant a părut să simtă totul şi a făcut un pas înapoi, aproape împiedicându-se de câine. Lauren l-a luat din nou de braţ pe Ant şi l-a ţinut strâns. Un scut. Dar asta n-avea să o oprească pe Pip.

— Cândva eram prieteni. Chiar mă urăşti aşa de mult, încât să vrei să mor? l-a întrebat ea, vântul purtându-i vocea departe.

— Despre ce naiba vorbeşti? a rostit Lauren, luând mai multă forţă de la Ant. Eşti o psihopată!

— Hei! s-a auzit vocea lui Ravi plutind de undeva, de lângă ea. Haide, nu e frumos!

Dar Pip avea răspunsul pregătit.

— Probabil! a spus ea. În concluzie, ar trebui să vă asiguraţi că încuiaţi bine uşile noaptea.

— Bine! a spus Ravi, preluând iniţiativa. Noi mergem pe aici, a rostit el, arătând în spatele lui Ant şi-al lui Lauren. Voi mergeţi pe acolo. Ne mai vedem!

Ravi a condus-o în afara potecii, strângând-o puternic de mână şi sprijinind-o de el. Pip îşi mişca picioarele, dar privirea îi era aţintită la Ant şi Lauren, clipind în momentul în care au trecut pe lângă ei şi împuşcându-i cu arma din piept. Apoi a continuat să se uite peste umăr când s-au îndepărtat printre copaci, spre casa ei.

— Tata a spus că e dusă cu pluta, i-a zis Ant lui Lauren destul de tare, încât cei doi să o audă, şi întorcându-se ca să se uite în ochii lui Pip.

Fata s-a încordat, întorcându-se pe călcâie în frunzele uscate. Imediat Ravi a cuprins-o cu braţul de talie, lipind-o de el. Atingându-i cu buzele părul de pe tâmplă

— Nu! i-a şoptit Ravi. Eşti bine. Ăştia doi nu merită. Pe bune. Respiră adânc!

Iar Pip l-a ascultat. S-a concentrat doar la respiraţie. Un pas, doi paşi, inspirând, expirând. Fiecare pas o ducea mai departe de ei, arma retrăgându-se încet, încet în ascunzătoarea sa.

— Să mergem acasă? a întrebat când şi-a revenit.

— Nu! a clătinat Ravi din cap, uitându-se drept înainte. Dă-i naibii! Ai nevoie de aer proaspăt.

Cu degetul arătător, Pip a trasat cercuri pe palma lui fierbinte, într-

un sens, apoi în celălalt. Nu voia să o spună, dar poate nu exista aşa ceva în Little Kilton. Nu era aer proaspăt. Totul era viciat, fiecare gură de aer.

S-au uitat în ambele sensuri şi au traversat drumul spre casa ei, soarele găsindu-i din nou şi încălzindu-le spatele.

— Orice? a zâmbit Pip la Ravi.

— Da, orice vrei! i-a confirmat el. Azi este ziua în care o înveselesc pe Pip. Totuşi, fără documentare criminalistice. Alea sunt interzise.

— Şi dacă aş spune că, de fapt, îmi doresc un turneu de scrabble? l-a întrebat, împungându-l cu degetul în coaste prin pulover, în timp ce se împleticeau pe alee.

— Aş spune „Provocare acceptată, nenorocito!” Mi-ai subestimat puterea…

Ravi s-a oprit brusc, iar Pip s-a izbit în el.

— O, rahat! l-a auzit şoptind.

— Ce? a zis râzând, ocolindu-l ca să ajungă în faţa lui. O să te menajez.

— Nu, Pip! a zis el şi a arătat în spatele ei.

Ea s-a întors şi i-a urmărit privirea.

Acolo, pe alee, dincolo de grămada de firimituri de pâine, erau trei siluete desenate cu creta.

Inima i s-a răcit şi i s-a prăbuşit în stomac.

— Au fost aici, a spus Pip, lăsând mâna lui Ravi şi ţâşnind cu toată viteza înainte. Tocmai au fost aici! a strigat, aplecată deasupra omuleţilor desenaţi cu creta.

Acum siluetele aproape ajunseseră lângă casă, împrăştiate în faţa plantelor de ghiveci care flancau partea stângă.

— Nu ar fi trebuit să plecăm, Ravi! Eu supravegheam totul. I-aş fi văzut.

I-ar fi văzut, i-ar fi prins şi s-ar fi salvat!

— Au venit doar pentru că au ştiut că nu suntem aici.

Ravi i s-a alăturat, respirând sacadat.

— Iar alea cu siguranţă nu sunt urme de cauciuc.

Era prima dată când le vedea şi el. Timpul şi ploaia le şterseseră pe ultimele înainte să aibă şansa să i le arate. Dar Ravi le vedea. Le văzuse, iar asta le făcea reale. Nu le născocise ea, Hawkins!

— Mulţumesc! a exclamat Pip, fericită să-l aibă alături.

— Seamănă cu ceva din proiectul *Blair Witch,* a zis băiatul, aplecându-se ca să se uite mai bine şi urmărind formele încrucişate cu degetul care plutea la câţiva centimetri deasupra.

— Nu! a îngăimat Pip în timp ce le studia. Nu este în regulă. Trebuiau să fie cinci. În alte dăţi erau cinci. Acum de ce sunt trei? La întrebat ea pe Ravi. Nu are logică.

— Nu cred că treaba asta are vreo logică, Pip.

Pip şi-a ţinut respiraţia, uitându-se pe alee după cele două siluete rătăcite. Erau pe aici, pe undeva. Trebuiau să fie. Alea erau regulile jocului dintre ea şi ei.

— Stai! a spus Pip, zărind ceva cu coada ochiului.

Nu, nu era posibil, nu-i aşa? A înaintat spre una dintre plantele din ghiveci ale mamei – „ghivecele vin tocmai din Vietnam, îţi vine să crezi?" – şi a dat frunzele la o parte.

În spatele plantei, pe zidul casei, erau două mici siluete fără cap. Atât de şterse, încât abia dacă se vedeau, ascunse aproape complet de mortarul dintre cărămizi.

— V-am găsit! a spus Pip, răsuflând adânc.

Pielea îi era electrizată când şi-a apropiat faţa de cretă, o parte din praful alb împrăştiindu-se sub respiraţia ei. Dar era mulţumită sau speriată? În clipa asta, nu putea face diferenţa.

— Pe zid? a spus Ravi în spatele ei. De ce?

Pip şi-a dat seama de răspuns înaintea lui. Înţelegea jocul ăsta, acum, că îl juca. S-a retras de lângă cele două siluete fără cap, liderii grupului lor, şi s-a uitat direct în sus, urmărindu-le călătoria. Se urcaseră pe zid ca să se caţăre pe lângă birou şi apoi tot mai sus, spre fereastra de la dormitorul ei.

Oasele gâtului i-au pârâit când s-a întors din nou spre Ravi.

— Vin după mine!

Denumirea fişierului:

Siluete desenate cu creta (a treia oară).jpg

Treisprezece

Întunericul o învăluia, ultima rază de soare pătrunsă printre draperii strălucindu-i pe chip înainte ca Ravi să le tragă şi să aşeze o jumătate în spatele celeilalte ca să fie mai sigur.

— Lasă-le trase, bine? a spus el, devenit doar o umbră în camera întunecată, înainte să o traverseze ca să aprindă lumina: era nefiresc de galbenă, o imitaţie palidă a soarelui, chiar şi în timpul zilei. În caz că te urmăreşte cineva. Nu-mi place ideea că eşti urmărită.

Ravi s-a oprit lângă ea, ridicându-i bărbia cu degetul mare.

— Hei, te simţi bine?

Se referea la întâlnirea cu Ant şi Lauren sau la micile siluete desenate cu creta, care urcau spre camera ei?

— Mda.

Pip şi-a dres vocea. Ce cuvânt neînsemnat…

Stătea la birou, sprijinindu-şi degetele pe tastatura laptopului. Tocmai salvase o copie a fotografiei pe care o făcuse siluetelor desenate cu creta. În sfârşit, ajunsese acolo înainte ca ploaia, cauciucurile sau picioarele să le şteargă, să le facă să dispară. Avea o dovadă. Ea însăşi putea reprezenta cazul de data asta, dar tot mai avea nevoie de dovezi. Şi, mai mult decât atât, asta era o dovadă. Dovada că nu îşi bântuia propria persoană; că nu putea fi cea care desena siluetele şi ucidea porumbeii în nopţile fără somn, nu-i aşa?

— Poate ai cum să rămâi la mine câteva nopţi, a spus Ravi, rotindu-i scaunul până au ajuns faţă în faţă. Mama nu s-ar supăra. Ar trebui să plec devreme de luni, dar e în regulă.

Pip a clătinat din cap.

— N-am nimic, a spus ea. Mă simt bine.

Nu se simţea bine, dar cam asta era şi ideea principală. Nu avea cum să fugă de situaţie; o căutase. Avea nevoie de toate astea. Aşa avea să redevină cum era. Şi, cu cât mai înspăimântător devenea totul, cu atât mai grozav se potrivea. Ieşea din zona gri şi intra în ceva ce putea înţelege, în ceva ce putea accepta. Alb şi negru. Bun şi rău. *Mulţumesc!*

— Ba ai! a spus Ravi, trecându-şi degetele prin părul negru, acum destul de lung, încât vârfurile începuseră să i se onduleze. Nimic nu e în regulă. Ştiu că este uşor să uiţi, după toate lucrurile încurcate prin care am trecut, dar situaţia asta nu e normală. Ştii că nu este normal, nu-i aşa? a întrebat-o în timp ce o fixa cu privirea.

— Da! a fost răspunsul ei. Ştiu! Am fost ieri la poliţie, aşa cum ai vrut, am încercat să fac ce era normal, dar presupun că iar depinde de mine să remediez situaţia, a adăugat ea şi a tras de cuticula desprinsă a unei unghii, o picătură de sânge întâmpinând-o din profunzime. Am

de gând să-ndrept lucrurile.

— Cum? a întrebat-o Ravi pe un ton mai tăios.

Se îndoia de ea? Nu, era imposibil ca Ravi să-şi piardă încrederea în ea. Rămăsese ultimul.

— Tatăl tău ştie despre asta?

Pip a dat aprobator din cap.

— Ştie despre păsările moarte; pe prima am găsit-o împreună. Mama i-a spus totuşi că de vină a fost pisica familiei Williams; asta ar fi explicaţia logică. I-am povestit despre semnele cu creta, dar el nu le-a văzut. Nu mai erau când a ajuns acasă; a crezut chiar şi că au dispărut pentru că a trecut cu maşina peste ele.

— Să mergem acum să îi arătăm! a spus Ravi, pe un ton mai nervos, mai presant. Haide!

— Ravi! a oftat ea. Ce o să facă în privinţa asta?

— Este tatăl tău, a spus el, ridicând exagerat din umeri, ca şi când ar fi fost cel mai evident lucru din lume. Şi are doi metri înălţime. Cu siguranţă l-aş vrea de partea mea în orice luptă.

— Este avocat, a zis Pip, întorcându-se şi zărindu-şi privirea absentă în monitorul stins al laptopului. Dacă ar fi fost o problemă legată de fuziuni şi achiziţii, da, ar fi fost omul potrivit. Dar nu este vorba de aşa ceva.

Pip a inspirat profund şi şi-a privit versiunea oglindită în ecran făcând la fel.

— Problema asta este pentru mine. La asta mă pricep. Pot s-o fac!

— Nu e un test pentru tine, a spus Ravi, scărpinându-se din cauza unei mâncărimi inexistente la ceafă.

Se înşela; exact asta era. O încercare. Un ultim raţionament logic.

— Nu e un proiect pentru şcoală sau un sezon din podcast. Nu este ceva ce poţi câştiga sau pierde.

— Nu vreau să mă cert, a spus ea încet.

— Nu, hei, nu! a întrerupt-o Ravi şi s-a aplecat până s-a uitat în ochii ei. Nu ne certăm. Pur şi simplu îmi fac griji pentru tine, bine? Vreau să te ştiu în siguranţă. Te iubesc; o să te iubesc mereu. Indiferent de câte ori mai că mi-ai cauzat un infarct sau o cădere nervoasă. Doar că…

Ravi s-a retras un pic, vocea stingându-i-se.

— Este înspăimântător să ştiu că cineva te-ar putea răni sau speria. Tu eşti *a mea.* Micuţa mea. Sergentul meu. Iar eu trebuie să te protejez.

— Chiar mă protejezi, a spus ea, uitându-se în ochii lui. Chiar şi când nu eşti aici.

El era colacul ei de salvare, definiţia binelui. Oare nu ştia asta?

— Mda, bine, şi e minunat! a spus el, cu degetele întruchipând o armă îndreptate spre ea. Dar nu este ca şi când aş fi un musculos cu

bicepşi de mărimea trunchiurilor de copac, al cărui obicei secret e să arunce cuţite la nivel olimpic.

Un zâmbet în toată regula a apărut pe chipul lui Pip.

— O, Ravi! a exclamat ea şi l-a prins cu degetele de bărbie, aşa cum o făcea el întotdeauna, apoi l-a sărutat pe obraz, atingându-i colţul gurii. Doar ştii că mintea e oricând mai utilă decât muşchii.

El s-a îndreptat de spate.

— Ei bine, aş zice că am stat pe vine prea mult timp, deci probabil am fese de oţel.

— Sigur o să-i vii de hac celui care mă hărţuieşte!

Pip a râs, dar sunetul s-a transformat într-unul răguşit şi gol când a căzut pe gânduri.

— Ce e? a întrebat Ravi, observând schimbarea.

— Doar că… este ingenios, nu-i aşa?

Pip a râs din nou, clătinând din cap.

— E foarte ingenios.

— Ce anume?

— Totul! Siluetele şterse desenate cu creta care dispar imediat ce plouă sau trece cu maşina cineva peste ele. Primele două dăţi, nu le-am făcut fotografii înainte să dispară, deci când i-am povestit lui Hawkins, a crezut că sunt nebună sau văd ce nu este acolo. M-a luat peste picior de la bun început. Chiar m-a întrebat dacă nu cumva *am halucinaţii.* Şi păsările moarte! Ce ingenios! a exclamat Pip şi şi-a lovit uşor coapsele cu palmele. Dacă ar fi fost o pisică sau un câine mort – a tresărit la propriile cuvinte, iar imaginea lui Barney i-a apărut în minte –, altfel ar fi stat lucrurile. Oamenii ar băga de seamă. Dar nu e cazul, sunt porumbei. Nimănui nu îi pasă de porumbei. Sunt aproape la fel de obişnuiţi şi morţi, şi vii. Şi, bineînţeles, poliţia nu ar face niciodată nimic în privinţa câtorva porumbei morţi, deoarece este ceva normal. Nimeni altcineva nu îşi poate da seama de asta, în afară de noi. Ei ştiu şi au plănuit totul aşa. Lucruri care par normale şi explicabile pentru oricine. Un plic gol; doar o întâmplare. Şi cuvintele *o moartă încă vie* scrise pe drum, nu pe aleea din faţa casei mele. Ştiu că era pentru mine, dar n-o să reuşesc niciodată să conving pe altcineva pentru că, dacă mi-ar fi fost cu adevărat adresate, ar fi fost pe aleea mea. Ce subtil şi ingenios! Poliţia mă consideră nebună, iar mama nu crede că e mare scofală: doar o pisică şi nişte cauciucuri murdare. Mă izolează, ca să nu pot să primesc ajutor. Mai ales că toată lumea crede deja că sunt nebună. Foarte ingenios!

— Mi se pare că îi admiri, a observat Ravi, aşezându-se din nou pe patul lui Pip şi întinzând un braţ ca să se echilibreze; neliniştea i se citea pe chip.

— Nu! Spun doar că este ingenios. Chibzuit. Ca şi când ar şti exact ce să facă.

Următorul ei gând a fost natural şi logic, şi, uitându-se în ochii lui Ravi, şi-a dat seama că şi băiatul ajunsese la aceeaşi idee şi că o analiza, cu muşchii obrazului încordându-i-se.

— E aproape ca şi când au mai făcut-o, a spus ea, completând ideea, iar Ravi confirmându-i-o printr-o uşoară mişcare a capului.

— Crezi că au mai făcut aşa ceva? a întrebat el şi s-a ridicat.

— Este posibil. Chiar foarte probabil. Statistica arată cu siguranţă că hărţuirea continuă este obişnuită, mai ales dacă cel care hărţuieşte este un străin sau o cunoştinţă, mai degrabă decât un fost sau actual partener.

Cu o seară în urmă, în loc să doarmă, citise ore în şir multe pagini despre hărţuitori, uitându-se la cifre, procente şi nenumărate cazuri anonime.

— Un străin? a accentuat Ravi cuvântul.

— Este puţin probabil să fie un străin, a răspuns Pip. Aproape trei din patru victime ale hărţuirii îşi cunosc oarecum hărţuitorul. Ăsta e cineva care mă cunoaşte, cineva pe care îl cunosc, ştiu asta.

Văzuse şi alte statistici, le ştia pe de rost, fiindu-i aproape întipărite pe retină. Dar erau unele despre care nu putea să-i vorbească lui Ravi, mai ales despre cea în care se preciza că mai mult de jumătate dintre femeile ucise raportaseră poliţiei hărţuirea înainte ca agresorul să le omoare. Nu voia ca Ravi să ştie de asta.

— Aşadar, este un cunoscut de-al tău şi e foarte probabil să mai fi făcut asta altcuiva? a întrebat Ravi.

— Da, adică dacă ţinem cont de statistici!

De ce nu se gândise la asta? Era atât de concentrată şi fixată pe ideea că era *ea* împotriva lor, încât nu luase în considerare implicarea altei persoane. *Nu toate au legătură cu tine,* spunea vocea care sălăşluia în mintea ei, undeva, pe lângă armă. *Nu întotdeauna este vorba de tine.*

— Şi tu preferi o abordare ştiinţifică, sergent, a zis Ravi şi şi-a scos chipiul imaginar în faţa ei.

— Da!

Pip şi-a muşcat buza, gândindu-se. Mintea i-a călăuzit mâinile spre tastatură, devenind atentă doar după deschiderea laptopului şi a paginii de Google.

— Şi prima etapă a abordării ştiinţifice este… cercetarea.

— Cea mai fascinantă parte a rezolvării cazurilor, a spus Ravi, ridicându-se de pe pat ca să se apropie şi sprijinindu-şi mâinile pe umerii ei. Şi, de asemenea, semnul că trebuie să aduc gustări. Deci… cum ai de gând să cercetezi chestia asta?

— Asta nu prea ştiu.

Pip a ezitat o clipă, rămânând cu degetele în aer, deasupra tastelor, iar cursorul a clipit la ea.

— Poate doar…

A scris în căsuţă *linii desenate cu creta, siluete desenate cu creta, porumbei morţi, hărţuitor, hărţuire, Little Kilton, Buckinghamshire.*

— La întâmplare, a spus şi a apăsat tasta *enter,* iar paginile cu rezultate i-au umplut ecranul.

— O, excelent! a exclamat Ravi, arătându-i primul rezultat. Putem să mergem să împuşcăm porumbei din lut la Ferma de Cretă din Chalfont St. Giles, pentru doar 85 de lire fiecare. Ce chilipir!

— Şşş!

Pip s-a uitat la rezultatul de dedesubt; o poveste de anul trecut despre notele obţinute la bacalaureat de elevii unei şcoli din apropiere, unde doi profesori se numeau întâmplător domnişoara Chalk şi domnul Stalker{2}.

I-a simţit respiraţia lui Ravi pe gât când acesta s-a aplecat mai mult, lipindu-şi capul de al ei, şi a întrebat pe un ton scăzut „Ce scrie acolo?" Ştia la ce anume se referă – la al cincilea rezultat de jos.

Ucigaşul BA încă umblă liber după ce a făcut a patra victimă

Buckinghamshire, porumbel, hărţuire, linii cu creta erau cuvintele incluse în căutarea ei şi care apăreau şi aici. Câteva informaţii din articolul publicat în ziarul *UK NEWSDAY,* secvenţe trunchiate, separate de trei puncte de suspensie.

— Ucigaşul BA, a citit Ravi cu voce tare, poticnindu-se. Ce naiba înseamnă asta?

— Nimic, este o poveste veche. Uite! a zis Pip şi i-a arătat data cu degetul: articolul era de pe 5 februarie 2012.

Cu mai mult de şase ani şi jumătate în urmă. Nu era o noutate; Pip ştia cazul şi cum se terminase. Putea să-ţi povestească despre cel puţin două podcasturi criminalistice în care chestiunea fusese abordată în ultimii câţiva ani.

— Nu ştii povestea asta? l-a întrebat ea, citind răspunsul din ochii lui măriţi de groază. Este în regulă, a râs Pip de el, înghiontindu-l. Nu mai este în libertate. A mai ucis o femeie după asta, a cincea victimă, iar apoi l-au prins. A mărturisit. Billy nu-ştiu-cum. De atunci este la închisoare.

— Cum de ştii? a întrebat el, relaxându-şi un pic strânsoarea.

— Cum de nu ştii tu? i-a întors întrebarea şi şi-a ridicat privirea la el. A fost o ştire senzaţională pe atunci. Până şi eu îmi amintesc, deşi aveam cam 11 sau 12 ani. O, eu… s-a bâlbâit Pip, mângâindu-i mâna. S-a întâmplat cam atunci când Andie şi Sal…

Nu era nevoită să-şi termine gândul.

— Am înţeles! a spus el încet. Eram puţin distras în perioada aia.

— Totul s-a întâmplat în apropiere, a zis Pip. Oraşele din care erau victimele, locurile unde li s-au găsit cadavrele. De fapt, cam peste tot în jur, mai puţin în Little Kilton.

— Am avut porţia noastră de crime atunci, a spus el categoric. Ce

înseamnă Ucigaşul BA?

— O, aşa i-a zis presa. Ştii, un ucigaş în serie trebuie să aibă un nume înfiorător, pentru că aşa se vând mai multe ziare. E prescurtarea de la Ucigaşul Bandă Adezivă, i-a explicat ea, apoi s-a oprit. Ziarele locale îi spuneau *Strangulatorul din mlaştină,* ca denumirea să fie mai exactă, ştii, dar nu a prins la presa naţională. Nu era la fel de memorabilă, a rânjit Pip. În plus, n-a fost considerată foarte exactă de vreme ce doar două victime au fost găsite oarecum în apropierea mlaştinii, cred eu.

Simpla rostire a cuvintelor *Strangulatorul din mlaştină* a făcut-o să-şi aducă aminte de ultima dată când le dăduse glas. Stătuse chiar pe scaunul ăsta, vorbind la telefon cu Stanley Forbes, intervievându-l în legătură cu ancheta legistului care analiza cazul lui Andie Bell. Pomenise de articolul scris recent de el, al cărui subiect era Strangulatorul din mlaştină şi care semnala cinci ani de la arestul lui. La celălalt capăt al firului, Stanley era viu, dar nu pentru mult timp, deoarece sângele lui picura din marginile telefonului ei, acoperindu-i mâinile şi…

— Pip?

Ea a tresărit, ştergându-şi mâinile însângerate de blugi. Curate, *sunt curate.*

— Scuze, ce spuneai?

Pip s-a aplecat, învăluindu-şi în piept inima care bătea prea repede.

— Ţi-am spus să accesezi articolul.

— Dar… nu are nicio legătură cu…

— Conţine patru dintre termenii căutaţi de tine, a spus el, strângându-i din nou mâna. Cam mare coincidenţa pentru *ceva întâmplător.* Apasă odată ca să vedem ce scrie!

UK NEWSDAY

Regatul Unit > Anglia > Ştiri > Infracţiuni

Ucigaşul BA este încă în libertate după ce a făcut a patra victimă

LINDSEY LEVINSON, 5 februarie 2012

Săptămâna trecută, poliţia a găsit cadavrul Juliei Hunter, în vârstă de 22 de ani, acum confirmată oficial ca fiind a patra victimă a Ucigaşului BA. Julia, care locuia cu părinţii şi sora ei în Amersham, Buckinghamshire, a fost ucisă în seara zilei de 28 ianuarie, trupul ei fiind descoperit în dimineaţa următoare pe un teren de golf, mai sus de mlaştină.

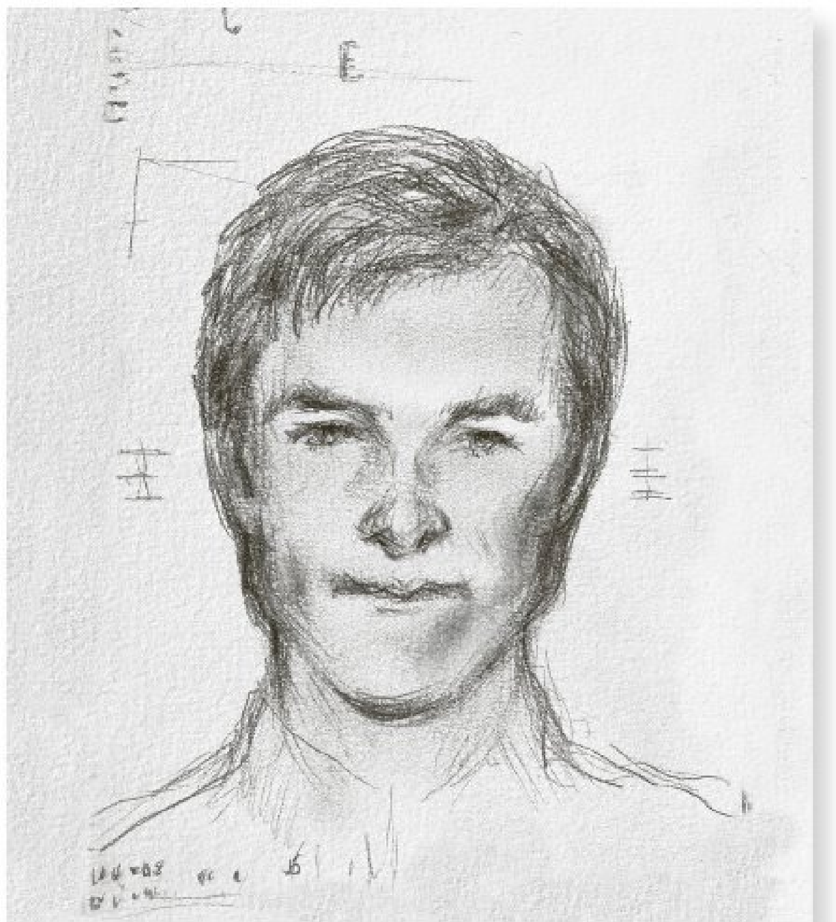
Ucigaşul BA şi-a început seria de crime în urmă cu doi ani, luând viaţa primei victime, Phillipa Brockfield, în vârstă de 21 de ani, la 8 februarie 2010. Zece luni mai târziu, cadavrul Melissei Denny, în vârstă de 24 de ani, a fost găsit după o săptămână de căutări extinse ale poliţiei. Tânăra a dispărut la 11 decembrie, iar criminaliştii cred că a fost ucisă în aceeaşi noapte. La 17 august 2011, Bethany Ingham, în vârstă de 26 de ani, a devenit a treia victimă a Ucigaşului BA. Acum, după cinci luni şi multe speculaţii, poliţia a confirmat că ucigaşul în serie a lovit din nou.

Ucigaşul BA, prescurtare de la Ucigaşul cu Bandă Adezivă, este numit aşa din cauza modului caracteristic de a acţiona: nu doar înfăşoară încheieturile mâinilor şi gleznele victimelor cu bandă adezivă ca să le imobilizeze, ci şi feţele acestora. Toate femeile în cauză au fost găsite cu capul complet înfăşurat în bandă adezivă gri, care le acoperea ochii şi gura. „Aproape ca o mumie", a comentat un poliţist care doreşte să rămână anonim. Banda adezivă nu este arma crimei în aceste fapte oribile. De fapt, se pare că Ucigaşul BA lasă intenţionat nările victimelor libere ca să nu se sufoce astfel. Cauza morţii în fiecare caz a fost sugrumarea cu o sfoară, iar poliţia speculează că ucigaşul îşi lasă victimele legate cu bandă adezivă o

vreme înainte să le ucidă, apoi le aruncă trupul în alt loc.

Nu s-au făcut arestări în acest caz, iar cu Ucigaşul BA încă liber, poliţia se străduieşte să îl identifice înainte să lovească din nou.

„Avem de-a face cu un bărbat foarte periculos”, a spus inspectorul-şef David Nolan, vorbind azi în faţa secţiei de poliţie High Wycombe. „Din nefericire, patru femei şi-au pierdut viaţa. Este clar că acest individ prezintă un risc ridicat pentru populaţie. Ne dublăm eforturile ca să îl identificăm pe acest infractor, cunoscut ca Ucigaşul BA, şi am publicat azi un portret-robot, realizat cu ajutorul unui posibil martor la locul unde a fost găsit cadavrul Juliei. Îndemnăm populaţia să contacteze poliţia la linia telefonică destinată cazului, dacă îl recunoaşte pe bărbatul din descriere.

Portretul-robot al Ucigaşului BA publicat de poliţie.

În afară de portretul-robot, poliţia a publicat azi şi o listă a obiectelor personale care le lipseau victimelor şi pe care acestea le

aveau asupra lor la ora răpirii, aşa cum au fost identificate de familiile acestora. Poliţia crede că ucigaşul a luat aceste obiecte drept trofeu pentru fiecare crimă şi că, foarte probabil, sunt încă în posesia lui. „Luarea de trofee este obişnuită în cazul unor astfel de ucigaşi”, a comentat inspectorul-şef Nolan. „Trofeele le permit ucigaşilor să retrăiască fiorul crimei şi să le susţină impulsurile întunecate, prelungind perioada în care aceştia se simt obligaţi să ucidă din nou. De la Phillipa Brockfield, ucigaşul a luat un colier pe care poliţia îl descrie ca fiind «un lanţ de aur cu un medalion care seamănă cu o monedă antică». De la Melissa Denny, o perie de păr în formă de vâslă, de culoare «liliachie sau purpuriu-deschis», pe care tânăra o purta peste tot în poşetă. Un ceas «Casio auriu din oţel inoxidabil» de la Bethany Ingham, iar acum, de la Julia Hunter, «o pereche de cercei din aur roz cu pietre de un verde-deschis». Poliţia cere publicului să fie atent la aceste obiecte.”

UK Newsday a stat de vorbă cu Adrienne Castro, un psiholog criminalist care a lucrat cu FBI-ul şi care astăzi oferă sfaturi într-o celebră emisiune de criminalistică, *Forensic Time.* Domnişoara Castro ne-a oferit opinia sa profesională despre Ucigaşul BA, în baza tuturor informaţiilor publicate până acum de poliţie: „Ca întotdeauna, profilul psihologic nu este precis, dar cred că putem încerca să tragem câteva concluzii despre comportamentul acestui criminal şi felul în care şi-a ales victimele. Este un bărbat alb care ar putea să aibă între 20 şi 40 de ani. Acestea nu sunt acţiuni compulsive; crimele sunt plănuite şi metodice; e foarte probabil, aşadar, ca ucigaşul nostru să aibă un coeficient de inteligenţă mediu spre ridicat. Acest bărbat ar părea perfect normal, neremarcabil, chiar fermecător. La exterior, pare să fie un membru respectabil al societăţii, cu o slujbă bună, unde este obişnuit să conducă – probabil ocupă un post administrativ. Cred că este foarte posibil să aibă o parteneră sau o soţie, poate chiar o familie, care nu are habar de viaţa lui secretă.

Trebuie să facem şi o observaţie interesantă despre comportamentul lui în spaţiu. În cazul ucigaşilor în serie, un răufăcător va avea o aversiune naturală faţă de a comite crimele prea aproape de casă, zona lui tampon. Şi totuşi, aceştia au şi o zonă de confort: o zonă din apropiere, pe care o cunosc foarte bine, care nu este prea aproape de casă şi unde se simt în siguranţă când comit aceste fapte. În domeniul nostru, aceasta e „teoria scăderii distanţei”. Este interesant de observat că toate victimele erau din oraşe şi sate diferite din această parte a ţinutului, iar cadavrele lor au fost, de asemenea, împrăştiate în locuri diferite din zona de confort. Asta mă face să cred că ucigaşul nostru locuieşte într-o altă zonă din apropiere, una care încă nu a apărut în

investigaţie: zona lui tampon neatinsă.

Cât despre motivul lui, cred că aici avem de-a face cu ceva care îi caracterizează pe mulţi ucigaşi în serie: misoginismul, în primul rând. Acest bărbat are sentimente puternice în privinţa femeilor: le urăşte. Toate victimele sunt tinere atrăgătoare, educate, inteligente, ceea ce ucigaşului i se pare insuportabil. El consideră aceste crime ca fiind misiunea lui personală. Faptul că le înfăşoară capul cu bandă adezivă mi se pare deosebit de interesant, ca şi când le-ar nega propriile chipuri; le răpeşte posibilitatea de a vorbi sau vedea înainte să le ucidă. Aceste crime se rezumă la putere şi umilinţă, dar şi la plăcerea sadică pe care o capătă răufăcătorul din asta. Este foarte probabil să fi dat semne de la o vârstă tânără şi a început să se manifeste în copilărie, rănind animalele de companie ale familiei. Nu aş fi surprinsă dacă, undeva, printre bunurile lui, ar păstra o declaraţie cu toate gândurile lui despre femei şi cum ar trebui să arate sau să se comporte ca să fie acceptabile.

Poliţia nu a dezvăluit dacă îşi hărţuieşte mai întâi victimele, dar aş spune că, având în vedere cât de meticulos pare a fi în alegerea tinerelor, există un grad de supraveghere înainte să le răpească. Cred că asta e o parte din emoţia lui. Poate că le şi contactează direct şi este posibil ca ucigaşul să fi avut relaţii intime cu aceste victime."

În seara aceasta, în faţa casei familiei Juliei Hunter, sora ei, Harriet, în vârstă de 18 ani, s-a oprit câteva clipe ca să discute cu reporterii. Când a fost întrebată despre posibilitatea ca Julia să fi fost hărţuită înainte de moarte, Harriet a declarat, plângând: „Nu sunt sigură. Nu mi-a spus niciodată că se temea. Aş fi ajutat-o, dacă mi-ar fi zis. Dar a menţionat nişte lucruri ciudate cu câteva săptămâni înainte. Mi-a spus că în apropierea casei a văzut nişte linii desenate cu creta, care probabil semănau cu trei siluete. Nu le-am văzut niciodată şi presupun că le-au făcut copiii vecinilor. Şi câteva păsări moarte – porumbei – au fost aduse în casă prin uşa pentru pisici. Dar Juliei i s-a părut ciudat deoarece pisica noastră este acum foarte bătrână şi nu prea iese afară. A menţionat şi că a primit şi câteva telefoane bizare. Asta s-a întâmplat cu o săptămână înainte să dispară, dar nu părea să o fi speriat. Mai curând, le considera enervante. Dar… rememorând cele câteva săptămâni de dinainte, *totul* mi se pare ciudat, acum, că ea a dispărut."

Slujba de comemorare pentru Julia Hunter va avea loc la 21 februarie la biserica locală.

Paisprezece

Ravi trebuie să fi ajuns primul la sfârşit, inspirând deodată chiar lângă urechea ei, ca un uragan. Fata a ridicat un deget ca să îl facă să se oprească până a terminat şi ea şi a ajuns la ultimul cuvânt, exclamând „O!"

Ravi s-a îndepărtat brusc de scaunul ei, îndreptându-şi poziţia.

— O? a spus el, pe un ton mai înalt şi mai ascuţit decât ar fi trebuit. E tot ce ai de zis despre asta? *O?*

— De ce...

Pip şi-a întors scaunul ca să îl privească mai bine. Ravi dădea neliniştit din mâini sub bărbie.

— De ce te agiţi?

— De ce *nu* te agiţi tu?

Băiatul a încercat să nu ridice vocea, dar ar fi trebuit să se străduiască mai mult.

— Un criminal în serie, Pip!

— Ravi!

Pe buzele ei, numele lui s-a spulberat într-un mic râset, aşa că tânărul i-a aruncat o privire furioasă.

— Totul s-a întâmplat în urmă cu şase ani şi jumătate. Ucigaşul BA a mărturisit. Sunt destul de sigură că şi-a recunoscut vinovăţia şi la tribunal. A stat la închisoare în tot timpul ăsta şi, după arestarea lui, nu s-au mai comis crime. Ucigaşul BA a dispărut.

— OK, şi cum rămâne cu porumbeii morţi? a întrebat-o Ravi şi, cu braţul întins tremurând, i-a arătat din nou ecranul. Şi liniile desenate cu creta, Pip? Exact două dintre chestiile pe care le-a făcut în săptămânile de dinainte să o ucidă pe Julia.

Ravi s-a lăsat în genunchi înaintea lui Pip, ridicând o mână spre faţa ei şi îndoind degetul mare şi arătătorul.

— *Trei,* a spus apoi, apropiind şi mai mult cele trei degete ridicate. Trei siluete desenate cu creta. Julia a fost cea *de-a patra* victimă, Pip! Trei înaintea ei. Iar acum au fost cinci femei ucise, iar afară, pe aleea ta, sunt cinci siluete.

— Uite ce e, calmează-te! a zis ea, luându-i mâna ridicată şi punând-o între genunchii ei ca să o ţină nemişcată. Nu am auzit de lucrurile alea pe care le-a spus sora Juliei Hunter nici în articole şi nici în vreun podcast. Probabil că poliţia a decis că nu erau importante.

— Dar sunt importante pentru tine.

— Ştiu, ştiu, nu asta spun, a comentat Pip şi s-a uitat în ochii lui, ţinându-şi capul uşor înclinat. În mod evident, există o legătură între ce a spus Harriet Hunter şi ce mi se întâmplă mie. Doar că nu am primit niciun telefon misterios...

— Încă, a completat Ravi, încercând să îşi elibereze mâna.

— Dar Ucigaşul BA este la închisoare. Uite!

Pip i-a eliberat mâna şi s-a întors din nou spre laptop, scriind *Ucigaşul BA* în noua pagină de căutare şi apăsând tasta *enter*.

— Aha, Billy Karras, da, ăsta e numele lui! a spus ea, derulând pagina de rezultate ca să îi arate lui Ravi. Vezi? Avea 30 de ani când a fost arestat. A mărturisit într-un interogatoriu al poliţiei – vezi? –, tipul şi-a recunoscut vina pentru toate cele cinci crime. Nu a fost nevoie de un proces. Este la închisoare şi acolo o să rămână pentru tot restul vieţii.

— Nu prea seamănă cu portretul-robot al poliţiei, a comentat Ravi, strecurându-şi din nou mâna între genunchii ei.

— Ei bine, seamănă oarecum, a zis Pip şi a mijit ochii la fotografia de cazier a lui Billy Karras.

Păr slinos, de un şaten-închis, pieptănat pe spate, ochi verzi care aproape îi ieşeau din orbite, speriat de cameră.

— Oricum, nu prea seamănă nimeni niciodată.

Să asocieze un chip numelui, dovada derulându-se prin faţa ochilor lui când Pip a apăsat pe a doua pagină de rezultate, a părut să-l ajute un pic pe Ravi.

Apoi fata s-a oprit şi a derulat din nou în sus. Ceva îi atrăsese atenţia. Un număr. O lună.

— Ce e? a întrebat-o Ravi, cu un tremur al mânii care a străbătut-o şi pe Pip.

— O, nu e nimic, a spus ea, clătinând din cap, astfel încât el să ştie că vorbeşte serios. Chiar nimic. Doar că… până acum nu mi-am dat seama. Ultima victimă a Ucigaşului BA, Tara Yates, a fost ucisă la 20 aprilie 2012.

Ravi s-a uitat la ea, cu acelaşi licăr în ochi. Pip şi-a privit versiunea deformată, prinsă în pupilele ochilor lui. Ei bine, unul din ei trebuia să o spună cu voce tare:

— În aceeaşi noapte în care a murit Andie Bell, a spus Pip.

— E ciudat, a zis el, mutându-şi privirea, iar Pip care era acolo a dispărut. Toate astea sunt ciudate. Bine, este la închisoare, dar atunci de ce păţeşti ce a păţit Julia Hunter înainte să moară? Şi probabil ce au păţit toate victimele. Şi nu-mi spune că e o coincidenţă, pentru că e o minciună: tu nu crezi în coincidenţe!

În privinţa asta, avea dreptate.

— Nu, ştiu! Nu ştiu!

Pip s-a oprit ca să râdă în sinea ei, neştiind de ce o făcuse; nu trebuia să facă asta.

— E clar că nu poate fi o coincidenţă. Poate cineva vrea să cred că sunt hărţuită de Ucigaşul BA.

— De ce ar vrea cineva asta?

— Habar n-am, Ravi.

Brusc, lui Pip i s-a părut că a intrat în defensivă şi că e înfierbântată, bariera ridicându-se din nou, dar acum ca să îl blocheze pe Ravi.

— Poate cineva vrea să mă înnebunească. Să mă facă să-mi pierd cumpătul.

Nu ar fi trebuit să insiste prea mult. O făcuse singură, atârnând pe marginea prăpastiei. Probabil o respiraţie bruscă în ceafa ei ar fi fost suficientă. O singură întrebare o despărţea de lungul plonjon până jos: *Cine o să te caute când tu o să fii cea dispărută?*

— Şi nicio femeie n-a mai fost ucisă-o de când tipul ăsta, Billy, a fost arestat? a întrebat-o Ravi ca să se asigure.

— Nu! i-a confirmat Pip. Iar banda adezivă în jurul feţei este un mod de a acţiona foarte specific.

— Dă-te puţin la o parte! i-a zis Ravi, îndepărtându-i scaunul de birou, iar ea şi-a luat mâinile de pe laptop.

— Hei!

— Văd ceva, a spus el, îngenunchind în faţa ecranului.

Apoi a derulat spre partea de sus a paginii, a şters subiectele actuale de căutare şi a tastat *Billy Karras nevinovat?*

Pip a oftat, urmărind cum derula repede rezultatele.

— Ravi! A mărturisit şi şi-a recunoscut vina. Ucigaşul BA este în spatele gratiilor, nu în faţa casei mele.

Din gâtul lui Ravi s-a auzit un pârâit, ceva între un suspin şi o tuse.

— Există o pagină de Facebook, a spus el.

— Pentru ce?

Pip s-a sprijinit pe călcâie ca să-şi împingă scaunul la loc.

— O pagină intitulată *Billy Karras este nevinovat.*

Băiatul a accesat-o, iar fotografia de cazier a lui Billy Karras a umplut ecranul ca imagine de fundal. Chipul lui i-a părut cumva mai blând a doua oară. Mai tânăr.

— Ei bine, evident că există! a spus Pip, venind lângă Ravi. Pariez că există o pagină de Facebook care declară nevinovăţia fiecărui ucigaş în serie. Pariez că există una chiar şi pentru Ted Bundy.

Ravi a lăsat cursorul să plutească deasupra butonului *Despre* şi a apăsat cu degetul mare tastatura tactilă ca să o deschidă.

— O, rahat! a exclamat, studiind pagina. Este administrată de mama lui. Uite! Maria Karras.

— Biata femeie! a spus încet Pip.

— *La 18 mai 2012, după ce a stat într-o cameră de interogatoriu a poliţiei timp de nouă ore fără nici măcar o singură pauză, fiul meu a făcut o mărturisire falsă privind crime pe care nu le-a comis, o declaraţie obţinută cu forţa prin tacticile intense – şi ilegale – ale agenţilor de poliţie,* a citit Ravi de pe ecran. *S-a dezis în dimineaţa următoare, după ce a dormit puţin, dar era deja prea târziu. Poliţia obţinuse ce voia.*

— O mărturie falsă? a rostit Pip, uitându-se în ochii lui Billy Karras, ca şi când întrebarea ar fi fost pentru el.

Nu, era imposibil. Ochii care o priveau erau cei ai Ucigaşului BA… Trebuiau să fie. Altfel…

— *Erori serioase în sistemul nostru de justiţie*… a început Ravi să citească pe sărite, ajungând la următorul paragraf. *Avem nevoie de 3.000 de semnături pentru a înainta o petiţie la parlament*… O, Doamne, are până acum doar 29 de semnături. …*încercând să aducem cazul lui Billy în atenţia organizaţiilor juridice ca să putem face recurs la condamnarea*…

Ravi s-a oprit o clipă.

— O, uite, şi-a trecut chiar şi numărul de telefon în secţiunea cu date de contact. *Vă rog să mă contactaţi dacă aveţi experienţă în materie de legi sau legături cu presa şi credeţi că mă puteţi ajuta cu cazul lui Billy ori dacă vreţi să ajutaţi la adunarea semnăturilor. Vă rog să luaţi la cunoştinţă: farsorii vor fi raportaţi la poliţie.*

Ravi s-a întors dinspre ecran şi s-a uitat în ochii lui Pip.

— Ce? a întrebat Pip, citind răspunsul în colţul coborât al gurii lui. Ei bine, bineînţeles că îl crede nevinovat. Este mama lui. Asta nu e o dovadă!

— Dar e un semn de întrebare, a spus el ferm, trăgând-o mai aproape pe Pip, cu tot cu scaun. Ar trebui să o suni. Să discuţi cu ea. Să vezi ce motive are.

Pip a clătinat din cap.

— Nu vreau să o deranjez. Să îi dau speranţe false fără niciun motiv. În mod clar a suferit destul.

— Mda, a mormăit Ravi şi şi-a trecut mâna peste piciorul ei. E exact acelaşi lucru prin care a trecut mama mea, prin care am trecut şi eu când toată lumea a crezut că Sal a ucis-o pe Andie Bell. Şi cum s-a terminat totul? a spus, atingându-i bărbia cu un deget cât s-a prefăcut că îşi aminteşte. O, da, cu Pippus Maximus, care a venit neinvitată şi a bătut foarte insistent la uşă.

— A fost cu totul altceva, a spus ea, întorcându-se într-o parte, deoarece ştia că, dacă s-ar mai fi uitat mult la el, ar fi convins-o să o facă, şi nu era în stare.

Nu putea. Pentru că, dacă o suna pe biata femeie, însemna că recunoştea existenţa unei şanse. A unei posibilităţi. Că un nevinovat era închis. Iar vinovatul? Acesta era în faţa casei ei, desenând siluetele fără cap ale femeilor pe care le ucisese deja, venind după ea şi făcându-i semn să li se alăture. Numărul şase. Iar ăsta ar fi fost un joc pentru care nu era pregătită. Cineva care o hărţuia era una, dar asta…

— Bine, las-o baltă! a zis Ravi şi a ridicat din umeri. Ce ai zice ca, în schimb, să stăm aici cu braţele-n sân şi să aşteptăm, pur şi simplu, să vedem cum decurge treaba asta cu *individul care te hărţuieşte?* O

abordare pasivă. Nu am crezut vreodată c-o să te văd alegând ceva pasiv, dar o să stăm cuminţi şi relaxaţi! Nu e nicio problemă.

— Nu am spus aşa ceva, i-a răspuns Pip, dându-şi ochii peste cap.

— Dar mai devreme ai zis că poţi să te descurci singură. Că la asta te pricepi, să cercetezi.

Avea dreptate: tocmai spusese asta. Era testul ei. Încercarea ei. Ultima ei sentinţă. Toate astea erau încă adevărate. Chiar mai mult decât atât, dacă exista şansa, posibilitatea, să existe doi bărbaţi: unul vinovat şi unul nevinovat.

— Ştiu, a spus ea încet, recunoscând cu un oftat prelung.

Îşi dăduse seama ce trebuia să facă de îndată ce terminase de citit articolul, doar că avusese nevoie ca Ravi să insiste.

— Deci…

Ravi a schiţat micul zâmbet care o convingea întotdeauna şi i-a pus telefonul în mână.

— Investighează!

Cincisprezece

Pip se holbase la numărul de telefon atât de mult timp, încât i se întipărise pe retină. *01632725288.* Era ca o melodie veselă pe care, acum, putea să o fredoneze în minte fără să-l privească. O buclă repetitivă care i se derulase în gând toată noaptea, cât se chinuise să doarmă. Nu mai avea decât patru pastile.

Ţinea din nou degetul mare deasupra butonului verde de apelare. Cu o zi în urmă, ea şi Ravi încercaseră de vreo cinci ori, dar numărul se apelase de fiecare dată, fără să intre vreo căsuţă vocală. Era un număr de telefon fix şi probabil că Maria Karras fusese plecată de acasă. Poate chiar în vizită la fiul ei, presupuseseră cei doi. Pip zisese că avea să încerce din nou de dimineaţă, dar acum trăgea de timp, temătoare chiar pentru că, de îndată ce ar fi apăsat butonul, iar Maria ar fi răspuns la celălalt capăt, n-ar mai fi existat cale de întoarcere. Nu ar mai fi putut ignora ce ştia, nici ce auzea sau gândea. Dar ideea se înrădăcinase deja, fixându-se în mintea ei lângă ochii goi ai lui Stanley şi arma gri a lui Charlie. Şi chiar şi acum, când a apăsat butonul pixului din mână, a auzit ceva în acel ţăcănit. Două note distincte, două litere. *BA. BA. BA.* Şi totuşi, a continuat să-l apese.

Ţinea mâna pe agendă, deschisă la o pagină nouă, dincolo de notiţele despre descompunerea cadavrelor şi lividitate. Acolo îşi notase numărul Mariei Karras. Nu putea scăpa de el.

Pip a apăsat în sfârşit butonul de apel şi a lăsat telefonul pe difuzor. Sunetul numărului în curs de apelare era strident şi-i tot urca şi cobora pe şira spinării, la fel ca în ziua precedentă. Dar apoi…

Poc.

— Alo? Familia Karras! s-a auzit o voce în surdină, un accent grecesc îndulcind cuvintele.

— O, ăăă, bună ziua! a spus Pip, revenindu-şi şi dregându-şi vocea. O caut pe Maria Karras.

— Da, eu sunt, a răspuns vocea, iar Pip şi-a imaginat-o pe femeia din spatele acesteia: cu ochi obosiţi şi un zâmbet trist. Cu ce te pot ajuta?

— Bună, Maria! a spus ea, jucându-se agitată cu pixul.

BA. BA. BA.

— Îţi cer scuze că te deranjez duminica. Mă numesc Pip Fitz-Amobi şi…

— O, Dumnezeule! a întrerupt-o Maria. Ai primit în sfârşit mesajul meu?

Pip s-a bâlbâit şi şi-a simţit fruntea încruntându-se. Ce mesaj?

— O, eu… Ăăă, mesajul tău?

— Da, e-mailul pe care l-am trimis prin pagina ta de internet… Ăăă,

cred că în aprilie. Am încercat să îţi trimit şi un mesaj pe Twitter, dar nu mă descurc singură cu astea. Dar l-ai primit în sfârşit? a rostit ea, pe un ton un pic mai ridicat.

Pip nu văzuse e-mailul. S-a gândit o clipă la asta, hotărând să intre în joc.

— D-da, e-mailul tău, a spus ea. Îţi mulţumesc foarte mult pentru că m-ai căutat, Maria, şi scuze că mi-a luat atât de mult timp să-ţi răspund!

— O, draga mea, te rog! a spus Maria, un foşnet auzindu-se când a repoziţionat telefonul. Ştiu că eşti extrem de ocupată şi mă bucură foarte mult că măcar l-ai primit. Nu ştiam dacă ai să mai continui cu podcastul, dar voiam oricum să te contactez, în caz că mai căutai un caz local. Eşti cu adevărat genială! Părinţii tăi trebuie să fie foarte mândri de tine! Eu… am ştiut, pur şi simplu, că este exact ce am nevoie pentru Billy, să atragem atenţia presei, ceea ce cu siguranţă face podcastul tău. Este foarte popular, îl ascultă şi coafeza mea. Aşa cum am scris în e-mail, încercăm să-i convingem pe cei de la organizaţia aceea juridică să ne ajute cu Billy.

Maria s-a oprit ca să respire, iar Pip a intervenit, înainte să piardă şansa.

— Da! a spus Pip. Şi, Maria – trebuie să fiu sinceră cu tine –, telefonul ăsta nu înseamnă că o să fac neapărat un podcast despre cazul fiului tău. Ar trebui să întreprind nişte cercetări ample înainte să iau vreo hotărâre în direcţia asta.

— O, draga mea, da, înţeleg, bineînţeles! a spus Maria şi a fost aproape ca şi când Pip ar fi simţit căldura vocii ei emanând din telefon. Şi poate încă mai crezi că fiul meu este vinovat. Că este Ucigaşul BA, Strangulatorul din mlaştină sau cum îi mai spune. Aproape toată lumea crede. Nu am cum să te condamn pentru asta.

Pip şi-a dres din nou vocea, ca să mai tragă de timp. Cu siguranţă spera că Billy Karras e vinovat, dar nu putea să o spună.

— Ei bine, încă nu am studiat toate detaliile cazului. Ştiu că fiul tău a mărturisit toate cele cinci crime, iar apoi şi-a recunoscut vina la tribunal, ceea ce nu este cea mai facilă poziţie de la care să porneşti.

— A fost o mărturie falsă, a zis Maria, smiorcăindu-se. Poliţiştii care l-au interogat l-au forţat să recunoască.

— Aşadar, de ce Billy nu a pledat atunci nevinovat, ca să aibă loc un proces? Crezi că ai putea să-mi dai câteva detalii, dovezi? Să-mi spui motivul pentru care crezi că Billy este nevinovat?

— Bineînţeles, draga mea, nu mă deranjează, a fost răspunsul Mariei. Şi îţi voi spune şi un secret: şi eu am crezut că Billy este vinovat. În primii doi ani. Am crezut că până la urmă o să îmi zică adevărul, dar tot îmi spunea: „Mamă, mamă, nu am făcut-o, te asigur”. Timp de doi ani. Aşadar, am început să studiez problema şi

atunci mi-am dat seama că spunea adevărul; este nevinovat. Şi tu ai crede asta, dacă ai vedea transcrierea interviului cu poliţia. O, stai, pot să ţi-o trimit!

O vreme s-au auzit din nou foşnete la telefon.

— Am copii pentru toate documentele poliţiei, din urmă cu câţiva ani. Prin asta, cum i se spune… o, Legea libertăţii de informare. Am tot interogatoriul, *mărturia* lui. Copia are mai mult de o sută de pagini; ştii că l-au ţinut în camera aia nouă ore? Era extenuat, îngrozit. Dar îţi spun: pot să-l citesc şi să subliniez cele mai importante părţi, ca să îţi trimit o copie? Cred că ştiu cum să folosesc scannerul ăla. S-ar putea să dureze o vreme să mă uit peste toate paginile, dar cel târziu mâine pot să-l trimit.

— Da, te rog! a spus Pip, scriind ceva pe pagina ei de agendă. Dacă ai putea, ar fi foarte util, mulţumesc! De fapt, nu este nicio grabă.

Doar că era… Cu siguranţă era. Cinci mici siluete feminine, fără capete, deoarece erau complet înfăşurate în bandă adezivă, urcând spre camera lui Pip ca să o întâmpine pe cea de a şasea. Finalul era aproape. În afară de cazul în care, bineînţeles, cineva voia ca ea să creadă asta.

— Da, îţi voi trimite documentul, a zis Maria. Şi vei vedea exact la ce mă refer. Toate răspunsurile pe care i le-au dat. El nu ştie nimic. I-au spus că au toate dovezile împotriva lui, au insinuat chiar şi că au pe cineva care l-a văzut când a comis o crimă, ceea ce nu era adevărat. Billy s-a pierdut, bietul de el! Ştiu că este fiul meu, dar nu a fost niciodată prea isteţ. Atunci avea şi o mică problemă cu băutura, câteodată nu-şi mai amintea nimic seara. Iar poliţiştii ăia l-au convins că el a comis crimele în timp ce era amnezic, acela fiind motivul pentru care nu-şi aminteşte. Cred că până şi Billy a început să creadă asta despre el. Până ce a reuşit, în cele din urmă, să doarmă puţin în celulă, iar apoi a dezminţit mărturia. Ştii, mărturiile false sunt mult mai întâlnite decât ai crede. Din cei 365 de oameni pe care The Innocence Project{3} i-a ajutat să fie disculpaţi în ultimele decade, mai mult de un sfert dintre ei au recunoscut presupusele crime.

Probabil Maria îi dăduse informaţia din minte, iar atunci şi-a dat seama Pip: asta era toată viaţa Mariei. Se dedica pe deplin fiului ei. Lui Billy. Totuşi, el avea acum alte nume: Ucigaşul BA, Strangulatorul din mlaştină, monstrul. Lui Pip i se frângea inima pentru femeia asta, dar nu suficient, încât să îşi dorească să aibă dreptate. Orice în afară de asta.

— Nu ştiam cifrele alea, a spus Pip. Şi sunt foarte interesată să văd interogatoriul lui Billy. Dar, Maria, dacă şi-a retras mărturia în dimineaţa următoare, de ce a pledat apoi vinovat?

— Din cauza avocatului, a spus Maria, cu o urmă de reproş în vocea blândă. Era avocat din oficiu; nu am avut bani ca să angajez un

avocat. Dacă aş fi avut… Este unul dintre cele mai mari regrete ale mele. Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult.

Maria s-a oprit, respiraţia ei pârâind prin difuzor.

— Avocatul ăsta i-a spus lui Billy că, de vreme ce a recunoscut deja toate cele cinci crime, iar poliţia are mărturia înregistrată, nu are rost să meargă la proces. Că oricum ar pierde. Cică ei aveau şi celelalte dovezi, dar mărturia era importantă. Juriul ar fi ales oricând să dea crezare înregistrării, nu lui Billy. Ei bine, avocatul nu s-a înşelat; se spune că mărturia este cea mai importantă dovadă nefavorabilă.

— Înţeleg, a spus Pip, deoarece nu ştia ce altceva să zică.

— Dar ar fi trebuit să încercăm, a continuat Maria. Cine ştie ce ar fi putut apărea la proces, care să îl salveze pe Billy. Ce dovadă… Ştii, pe trupul celei de-a doua victime, Melissa Denny, era o amprentă neidentificată. Nu se potrivea cu ale lui Billy, iar ei nu ştiu cui aparţine. Şi…

Femeia s-a oprit. A făcut o pauză scurtă, apoi a continuat:

— În noaptea în care a fost ucisă Bethany Ingham, a treia victimă, cred că Billy era aici, cu mine. Nu am cum să fiu sigură, dar cred că, în noaptea aia, Billy a venit seara la mine acasă. Era băut. Nu putea să lege două cuvinte. Aşa că l-am pus să doarmă în fosta lui cameră şi i-am luat cheile ca să nu încerce să urce din nou în maşină. Nu am nicio dovadă în sensul ăsta; m-am uitat peste tot. În arhiva telefonică, la camerele de supraveghere de pe drum, la tot. Nu am dovada, dar, la tribunal, mărturia mea ar fi fost dovadă. Cum ar fi putut să o ucidă Billy pe Bethany, dacă era acasă, cu mine?

Maria a expirat cu putere.

— Dar avocatul i-a spus lui Billy că, dacă pledează vinovat, judecătorul i-ar putea permite să-şi execute sentinţa într-o închisoare din apropiere, ca să îl pot vizita mai uşor. Ceea ce bineînţeles că nu s-a întâmplat. Billy şi-a pierdut speranţa, de aceea a spus că este vinovat. Credea că a pierdut înainte să înceapă.

Pip scria în timp ce Maria vorbea, cuvintele fiind înclinate, iar literele înghesuindu-se unele în celelalte în graba de a nota tot. Apoi, la un moment dat, şi-a dat seama că Maria se oprise, că voia ca ea să vorbească.

— Scuze! a spus Pip. Deci, în afară de mărturie, ce dovezi avea poliţia de credea că Billy este Ucigaşul BA?

— Ei bine, au fost câteva lucruri, a zis Maria, iar Pip a auzit din nou foşnete la capătul celălalt al firului, ca şi când femeia ar fi răsfoit nişte hârtii. Cel mai important lucru a fost că Billy a găsit-o pe Tara Yates, ultima victimă.

— El i-a găsit cadavrul? a întrebat Pip, care şi-a amintit vag, din unul dintre podcasturile pe care le ascultase, că faptul acesta fusese considerat ceva neaşteptat.

— Da! El a găsit-o aşa. Cu bandă în jurul gleznelor, al încheieturilor de la mâini şi al feţei. Nu mi-aş fi putut imagina vreodată un om aşa. A găsit-o când era la serviciu. Billy lucra la o firmă de întreţinere: tundea peluze, garduri vii, lua gunoiul şi aşa mai departe. Era dimineaţa devreme, iar Billy era pe terenul unei vile, la una dintre sucursalele firmei lui, tunzând iarba. A zărit-o pe Tara între copacii de la marginea terenului. Maria şi-a dres vocea şi a continuat cu greu: Iar Billy… ei bine, primul lucru pe care l-a făcut a fost să alerge spre ea. S-a gândit că ar mai putea fi în viaţă, dar ştii, nu îi vedea faţa. Nu ar fi trebuit să se apropie; ar fi trebuit să o lase acolo şi să anunţe imediat poliţia. Dar nu asta a făcut Billy.

Maria s-a oprit.

— Ce a făcut? a îndemnat-o Pip să continue.

— A încercat să o ajute, a zis Maria, răsuflând. A crezut că banda de pe faţă o împiedica să respire, aşa că a început să o desfacă. A atins femeia şi banda cu mâinile goale. După aceea, când şi-a dat seama că oricum nu respiră, a încercat să o resusciteze, dar habar nu avea cum se face, nu a învăţat niciodată ce să facă.

Maria a tuşit puţin.

— Ştia că are nevoie de ajutor, aşadar a alergat înapoi la vilă şi a spus unui angajat să sune la poliţie, să vină să îl ajute. Avea telefonul mobil la el, doar că pe moment a uitat. Presupun că era în stare de şoc… Nu ştiu cum te afectează să vezi aşa un om.

Pip ştia exact cum te afectează, deşi nu putea să încerce vreodată să explice.

— Prin urmare, ADN-ul lui Billy, transpiraţia şi saliva lui erau peste tot pe biata Tara, a continuat Maria. Şi amprentele lui. Prostuţul! a spus ea încet.

— Dar poliţiştii trebuie să fi ştiut că e din cauză că a descoperit cadavrul şi a încercat să o salveze pe Tara, chiar dacă el nu şi-a dat seama că e prea târziu şi nu făcea decât să contamineze locul crimei.

— Da, ei bine, poate asta au crezut la început. Dar, ştii, am făcut multe cercetări despre criminalii în serie în ultimii câţiva ani. Aş putea să spun acum că sunt chiar expertă în domeniu. Şi în cazul genului ăstuia de criminal – BA – este ceva foarte obişnuit ca ucigaşul să încerce să se amestece cumva în ancheta poliţiei. Să vină cu idei sau sfaturi, ori să se ofere voluntar în grupul de căutare, genul ăla de lucruri, încercând chiar să obţină informaţii ca să vadă cât de aproape este de a deveni suspect. Până la urmă, asta a crezut poliţia: că Billy s-a amestecat în anchetă, *descoperind* cadavrul Tarei, ca să pară util, nevinovat. Sau poate ca să se acopere în caz că a lăsat vreo urmă de ADN asupra ei în timp ce comitea crima.

Maria a oftat.

— Acum vezi cum toate sunt deformate ca să se potrivească

poveştii?

Cu o senzaţie apăsătoare în stomac, Pip şi-a dat seama că ea doar dăduse aprobator din cap. Nu… Ce făcea? Nu voia să meargă în direcţia asta pentru că, dacă exista o şansă ca Billy să fie nevinovat, atunci… La naiba, o, la naiba!

Din fericire, Maria începuse să vorbească din nou, iar Pip nu a mai fost nevoită să-şi asculte vocea din minte.

— Poate doar asta ar fi fost în regulă, a spus ea, dar au fost şi alte detalii care l-au legat pe Billy de toată încurcătura. O cunoştea pe una dintre victime. Bethany Ingham, a treia victimă, era supraveghetoarea lui la lucru. A fost foarte trist după ce a aflat de moartea ei; a spus că era întotdeauna foarte drăguţă cu el. Iar prima victimă, Phillipa Brockfield, a fost găsită pe un teren de golf în Beaconsfield, un alt loc care avea contract cu firma la care lucra Billy, iar el era în echipa trimisă acolo. Duba lui de serviciu a fost văzută mergând pe terenul de golf în aceeaşi dimineaţă în care trupul Phillipei a fost lăsat acolo, dar bineînţeles că el pur şi simplu se ducea la serviciu. Iar banda adezivă… ei bine, era exact la fel cu banda la care avea Billy acces la lucru, deci…

Pip a simţit acea parte din ea trezindu-se, scânteia din mintea ei, întrebările rostogolindu-se unele peste altele în mare viteză. Lumea încetinea când propria minte o lua la goană, într-un ritm de două ori mai accelerat. Nu trebuia să o facă, ştia ce înseamnă calea asta pentru ea, dar nu o putea opri, aşa că i-a scăpat una dintre întrebări:

— Deci, toate detaliile astea care îl leagă pe Billy de crime au legătură cu serviciul lui, a spus Pip. Cum se numeşte firma pentru care lucra?

Prea târziu! Era deja prea târziu pentru ea, doar punând întrebarea. Ca, într-o oarecare măsură, să creadă că era posibil să nu stea de vorbă cu mama Ucigaşului BA.

— Da, de acolo par să vină toate legăturile, a spus Maria, vorbind acum mai repede, mai entuziasmată. Firma se numeşte Green Scene Limited. Scene, nu ca atunci când pronunţi „văzut”{4}, ci ca „scenă”, într-un film.

— Am înţeles, mulţumesc! a zis Pip, notând numele firmei în partea de jos a paginii.

Şi-a înclinat capul şi a studiat cuvintele dintr-un alt unghi. I s-a părut că recunoaşte numele. Totuşi, de unde? Ei bine, dacă firma funcţiona în apropiere, probabil îi văzuse sigla pe dubele care circulau prin Kilton.

— De când lucra Billy acolo? a întrebat Pip, în timp ce a mişcat degetul pe tastatura tactilă a laptopului, iar ecranul s-a aprins.

A scris *Green Scene Ltd Buckinghamshire* şi a apăsat tasta *enter.*

— Din 2007.

Primul rezultat era pagina de internet a firmei. Da, Pip chiar recunoştea copacul în formă de con din sigla acesteia. Ştia că imagina exista deja undeva, în mintea ei. Dar de ce? Pagina de internet menţiona *serviciile specializate în întreţinere peisagistică* ale firmei Green Scene, care câştigase numeroase premii, şi includea o prezentare de imagini. Mai jos, pe pagină, era un link spre o altă pagină de internet, a companiei-surori *Clean Scene Ltd,* care oferea servicii de curăţenie pentru *birouri, asociaţii de locatari şi alte tipuri de clădiri.*

— Alo? a spus timidă Maria, întrerupând liniştea şi făcând-o din nou atentă pe Pip, care aproape uitase că femeia era măcar acolo.

— Scuze, Maria! a spus ea, scărpinându-şi sprânceana. Dintr-un motiv oarecare, îmi pare cunoscut numele firmei. Şi nu-mi dau seama de ce.

Din meniu, Pip a accesat categoria *Echipa noastră.*

— O, ştiu de ce, draga mea, a spus Maria. Deoarece…

Apoi pagina s-a încărcat, iar răspunsul a apărut în faţa ei, înainte ca Maria să îl spună. O fotografie zâmbitoare a unui bărbat în costum îl prezenta pe directorul-şef şi proprietarul firmelor Green Scene şi Clean Scene Ltd.

Jason Bell!

— Este firma lui Jason Bell, a spus Pip expirând, iar mintea ei făcând legăturile.

Da, de asta ştia!

— Da, draga mea, a zis încet Maria. E tatăl lui Andie Bell şi bineînţeles că ştii totul despre Andie Bell. Acum ştim cu toţii, datorită podcastului tău. Bietul domn Bell trecea prin propria tragedie de neimaginat la vremea aia.

Exact în acelaşi timp, Pip a gândit: Andie murise în aceeaşi noapte în care fusese ucisă Tara Yates. Andie apăruse din nou, revenind din morţi! Billy Karras era angajat la firma lui Jason Bell şi, în fiecare caz, legătura lui cu Ucigaşul BA tot de slujba lui ţinea.

Dacă Pip trebuia să recunoască în sinea ei, acum şi aici, că exista chiar şi cea mai mică posibilitate ca Billy Karras să fie nevinovat – că ar fi putut să existe un nevinovat şi un vinovat –, Green Scene Ltd era locul unde trebuia să caute mai întâi. Dacă era un caz fără alte complicaţii, fără legături cu ea, fără porumbei morţi sau siluete pe pragul uşii ei, acela ar fi fost primul pas. Şi totuşi, acel pas părea şi mai greu de data asta, mult mai greu.

— Maria, a spus Pip cu vocea răguşită. Doar un ultim lucru. După ce Billy a fost arestat, crimele au încetat. Cum îţi explici asta?

— Aşa cum am spus, am aflat o grămadă despre criminalii în serie în ultimii câţiva ani. Şi un lucru de care mulţi nu îşi dau seama este că uneori criminalii în serie se opresc pur şi simplu. Câteodată îmbătrânesc sau în viaţa lor se întâmplă lucruri care le consumă

timpul sau dorinţa. De exemplu, poate au o nouă relaţie sau li se naşte un copil. Poate că asta s-a petrecut aici. Sau poate că ucigaşul a văzut o cale uşoară de scăpare după arestarea lui Billy.

Având mintea prea plină de gânduri, Pip a încetat să mai scrie.

— Maria, îţi mulţumesc foarte mult pentru că ai vorbit azi cu mine! Toate informaţiile au fost foarte – *nu spune „utile", nu spune „îngrozitoare"* – interesante.

— O, draga mea, te rog, eu îţi mulţumesc pentru că ai vorbit cu mine! a suspinat Maria. Nu am cu cine să discut despre asta, pe nimeni care să asculte, aşa că îţi mulţumesc! Chiar dacă treaba asta nu merge mai departe, înţeleg. Ştii cât de greu este să faci recurs la o condamnare, odată ce este pronunţată? Este aproape fără speranţă, ştim asta. Şi să ştii că mă apuc să scanez copia interogatoriului lui Billy, ca să te convingi.

Pip nu era sigură că voia să se convingă. O parte din ea voia să îşi acopere ochii cu mâinile şi să îşi dorească să dispară toate astea. Să dispară ea. Să dispară.

— Mâine! a spus categoric Maria. Promit! Să îl trimit pe adresa de e-mail a podcastului?

— D-da, ar fi perfect, mulţumesc! a zis Pip. Te contactez curând!

— La revedere, draga mea! a spus Maria, iar lui Pip i s-a părut că, în vocea ei, a auzit o urmă de speranţă.

A atins pictograma cu butonul roşu de pe telefon, iar liniştea i-a zgâriat urechile.

Era o probabilitate.

Era posibil.

Iar posibilitatea aia începea cu Green Scene Ltd.

Şi se termina – a întrerupt-o vocea lăuntrică – cu moartea ei.

A şasea victimă a Ucigaşului BA.

Pip a încercat să acopere vocea din minte, să o distragă. *Nu te gândi acum la sfârşit, doar la următorul pas! Câte unul odată.* Dar câte zile mai avea?

Taci, las-o în pace! Primul pas: Green Scene. Ecoul acestor două cuvinte răsunau în mintea ei, transformându-se în ţăcănitul pixului. *BA. BA. BA.*

Şi atunci şi-a dat seama: Jason Bell nu era singurul care ştia cine avea legătură cu Green Scene Ltd. Mai era cineva: Daniel da Silva. Înainte să devină poliţist, lucrase câţiva ani la firma lui Jason Bell. Poate chiar direct *cu* Billy Karras.

Cazul ăsta, care chiar cu o zi în urmă i se păruse atât de departe de ea, atât de izolat, se furişa tot mai aproape de casă, exact ca siluetele desenate cu creta care urcau pe zid. Tot mai aproape, ca şi când ar fi condus-o înapoi la Andie Bell şi la începutul întregii poveşti.

S-a auzit brusc un sunet, un bâzâit strident.

Pip a tresărit.

Era doar telefonul ei, vibrând pe birou din cauza unui apel.

Pip s-a uitat la ecran când a luat telefonul. *Număr neidentificat.*

— Alo? a spus ea.

Nu s-a auzit niciun răspuns la celălalt capăt al firului. Nicio voce, niciun sunet, în afară de un fâşâit slab.

— Alo? a repetat Pip, insistând pe litera *o*.

A aşteptat, a ascultat. Auzea pe cineva respirând sau era doar respiraţia ei?

— Maria? a spus ea. Tu eşti?

Niciun răspuns.

Probabil era cineva care făcea vânzări prin telefon şi avea o conexiune slabă.

Pip şi-a ţinut respiraţia şi a ascultat. A închis ochii ca să se concentreze la auz. Era slab, dar se auzea. Cineva era acolo, respirând la telefon. Oare nu o auzea vorbind?

— Cara? a spus Pip. Cara, jur, dacă ţi se pare amuzant, atunci…

Apelul s-a întrerupt.

Pip a lăsat telefonul şi s-a uitat la el. S-a uitat mult prea mult timp, ca şi când i-ar fi putut da vreo explicaţie. Apoi nu şi-a mai auzit propria voce, ci pe a lui Harriet Hunter, care, cu vocea imaginată de Pip pentru ea, i-a vorbit despre sora sa ucisă, din articolul dedicat Ucigaşului BA. *A menţionat şi câteva farse la telefon. Asta s-a întâmplat cu o săptămână înainte să dispară.*

Inima lui Pip a reacţionat, iar arma s-a descărcat în pieptul ei. Billy Karras ar fi putut să fie Ucigaşul BA. Şi, pe de altă parte, să nu fie. Iar dacă – un *dacă* ce o înconjura pe Pip ca o gaură neagră – Billy nu era Ucigaşul BA, atunci jocul se schimbase din nou. În runda finală. Cronometrul era acum pornit.

Săptămâna de dinainte.

Cine o să te caute când tu o să fii cea dispărută?

Denumirea fişierului:

Descărcare: Interogatoriul poliţiei cu Billy Karras.pdf

Pagina 41

Insp. Nolan: Haide, Billy, să nu ne mai prostim! Totul o să fie bine! Să terminăm cu jocul ăsta, da? O să te simţi mult mai bine când o s-o spui odată. Crede-mă! Totul o să fie mai bine pentru tine dacă îmi povesteşti pur şi simplu ce s-a întâmplat. Probabil că nu ai vrut să se întâmple nimic din toate astea, nu? Şi înţeleg că nu ai vrut să o răneşti pe niciuna dintre fetele alea. Poate că te-au nedreptăţit în vreun fel, nu-i aşa? Au fost rele cu tine, Billy?

BK: Nu, domnule, nu am cunoscut-o pe niciuna! Nu eu am făcut-o!

Insp. Nolan: Vezi, acum mă minţi, Billy, nu-i aşa? Deoarece ştiu că o cunoşteai pe Bethany Ingham. Era supraveghetoarea ta la serviciu, nu?

BK: Da, scuze! Am vrut să spun că nu le-am cunoscut pe celelalte. Totuşi, o cunoşteam pe Bethany. Nu am vrut să mint, domnule, sunt doar obosit. Am putea să luăm o pauză?

Insp. Nolan: O urai pe Bethany, Billy? O considerai atrăgătoare? Voiai să te culci cu ea şi te-a refuzat? De aceea ai ucis-o?

BK: Nu, eu – vă rog, puteţi să nu îmi mai puneţi atât de multe întrebări, atât de repede? – încerc să nu mă zăpăcesc, să nu mint din nou din greşeală. Nu o uram pe Bethany. O plăceam, dar nu aşa cum spuneţi. Era drăguţă cu mine. Anul trecut a adus tort la birou de ziua mea şi a pus pe toată lumea să-mi cânte „La mulţi ani!” De obicei, oamenii nu sunt aşa de drăguţi cu mine, în afară de mama.

Insp. Nolan: Deci eşti un singuratic, nu-i aşa, Billy? Asta vrei să spui? Nu ai o iubită, nu? Femeile te fac să te simţi incomod pentru că eşti singuratic? Te enervează că nu vor să fie cu tine?

BK: Nu, eu... Domnule, eu doar... nu pot să ţin pasul. Vă rog, mă străduiesc! Nu sunt un singuratic, doar că momentan nu am mulţi prieteni, poate câţiva băieţi de la muncă. Redactat Sec 40 (2) lucra şi el cu mine în echipa lui Bethany; de fapt, acum e poliţist. Iar eu nu am decât respect pentru femei. Mama m-a crescut de una singură şi m-a învăţat întotdeauna asta.

Insp. Nolan: Nu-ţi aminteşti?

BK: Spun doar că uneori, când beau mult, sunt amnezic. Nu prea îmi aduc aminte ce am făcut. Cred că am o problemă, dar intenţionez să cer ajutor în privinţa asta, promit!

Insp. Nolan: Deci spui că nu-ţi aminteşti niciuna dintre nopţile în care au murit femeile astea? Nu-ţi aminteşti unde erai în niciuna dintre zilele astea?

BK: Nu, ar fi trebuit să fiu acasă, la mine, doar că nu-mi amintesc exact. V-am explicat motivul pentru care uneori nu-mi amintesc.

Insp. Nolan: Dar, Billy, dacă nu-ţi aminteşti, nu este posibil să nu fi fost acasă? Şi să le fi ucis în timp ce erai amnezic?

BK: Eu-eu-eu nu sunt sigur, domnule. Nu… cred că este posibil…

Insp. Nolan: Este posibil să le fi ucis pe femeile alea? Spune-o odată, Billy!

BK: Nu, eu nu… Doar că, dacă nu-mi amintesc, atunci nu pot spune ce am făcut sau nu, asta e tot. Pot să primesc nişte apă sau ceva? Mă doare capul!

Insp. Nolan: Spune-mi, Billy! Şi atunci toate astea vor înceta, şi, da, vei primi nişte apă şi vei putea dormi. Haide, suntem amândoi obosiţi! Te vei simţi mult mai bine, mai uşurat. Vinovăţia probabil te macină. Spune-mi doar că ai făcut-o. Billy, ştii că poţi avea încredere în mine. Deja ai trecut de la nu am făcut-o la nu-mi amintesc. Haide, să mai facem un singur pas, spune-mi adevărul!

BK: Ăsta e adevărul! Nu am făcut-o, dar nu-mi amintesc nopţile alea.

Insp. Nolan: Nu mă mai minţi, Billy! Duba ta a fost filmată mergând spre locul unde a fost aruncat cadavrul Phillipei Brockfield, în aceeaşi dimineaţă. ADN-ul tău este peste tot pe trupul Tarei Yates. Uite, am un dosar de dovezi împotriva ta gros cât braţul meu. S-a terminat! Povesteşte-mi ce ai făcut, iar eu pot să fac toate astea să dispară.

BK: Nu ar fi trebuit să o ating pe Tara. Îmi pare rău! Am crezut că este în viaţă. Am încercat să o ajut. De aceea mi-aţi găsit ADN-ul pe corpul ei.

Insp. Nolan: Cineva te-a văzut, Billy.

BK: M-a v-văzut? Făcând ce?

Insp. Nolan: Ştii ce, Billy. Ştii exact ce! Să nu ne mai prefacem! Ai fost prins. Mărturiseşte ca să le putem oferi familiilor acestor biete fete puţină linişte.

BK: M-a v-văzut cineva? Cu Tara… înainte? Noaptea? Dar nu-mi amintesc, nu… Cum aş putea să nu-mi amintesc, dacă… N-are nicio logică.

Insp. Nolan: Ce nu are logică, Billy?

BK: Ei bine, din tot ce îmi spuneţi… Cu toate dovezile pe care le aveţi, se pare că… probabil eu trebuie să o fi făcut. Dar nu înţeleg cum.

Insp. Nolan: Poate ţi-ai blocat amintirile, Billy. Poate nu vrei să-ţi aminteşti deoarece îţi pare foarte rău pentru ce ai făcut.

BK: Poate, dar nu-mi amintesc! Nu-mi amintesc nimic! Dar m-a văzut cineva?

Insp. Nolan: Trebuie să o spui cu voce tare, Billy! Spune-mi ce ai făcut!

BK: Cred că probabil… trebuie să fi fost eu. Nu-mi aduc aminte cum, dar eu am fost, nu-i aşa? Eu am fost cel care le-a rănit pe femeile alea. Îmi pare rău! Nu… nu aş face niciodată aşa ceva. Dar trebuie să fi fost eu.

Insp. Nolan: Foarte bine, Billy! E foarte bine. Nu e nevoie să plângi acum. Ştiu cât de rău îţi pare. Haide, ia un şerveţel! Poftim! Bun, mă duc acum să îţi aduc nişte apă, dar, când revin, trebuie să continuăm conversaţia asta, bine? Să-mi zici totul, toate detaliile! Te-ai descurcat foarte bine, Billy! Cred că deja te simţi mai bine.

BK: Nu prea. Eşti… O să afle mama?

Insp. Nolan: Cum le-ai ucis, Billy?

BK: Cu banda din jurul feţei. Nu puteau respira aşa.

Insp. Nolan: Nu, Billy! Nu aşa au murit. Haide, ştii răspunsul! Cum le-ai ucis? Nu cu banda adezivă.

BK: Eu… nu ştiu, domnule. Îmi pare rău! Le-am sugrumat? D-da, le-am sugrumat.

Insp. Nolan: Bun, Billy!

BK: Cu mâinile.

Insp. Nolan: Nu, nu ai făcut-o cu mâinile, nu-i aşa, Billy? Ai folosit ceva… Ce ai folosit?

BK: Hm… nu ştiu… poate o funie?

Insp. Nolan: Da, o funie! Una albastră. Am găsit fibre care se potrivesc exact cu tipul de funie din duba ta.

BK: Este genul de funie pe care o folosim la muncă. Mai ales când se curăţă copacii. Probabil am luat-o de la muncă, nu?

Insp. Nolan: La fel ca banda adezivă.

BK: Probabil.

Insp. Nolan: Unde le-ai ucis, Billy? După ce le-ai răpit, unde le-ai dus ca să le ucizi?

BK: Hm, eu nu… Probabil în duba de la muncă? Iar apoi le-am dus unde au fost găsite.

Insp. Nolan: Totuşi, pe toate le-ai lăsat singure o vreme, nu-i aşa? După ce le-ai legat cu bandă adezivă, înainte să revii ca să le sugrumi. Câteva dintre femei au reuşit să îşi desfacă banda de la încheieturile mâinilor, să o rupă pe alocuri, ceea ce sugerează că le-ai lăsat nesupravegheate puţin timp. Unde ai fost plecat în intervalul ăla?

BK: Eu… cred că am condus.

Insp. Nolan: Bun, aşa este, Billy! Şi ce ai luat de la Melissa Denny? Ca trofeu.

BK: Încă o bijuterie, cred.

Insp. Nolan: Nu, atunci nu. A fost altceva. Altceva ce ar putea păstra o femeie în poşetă.

BK: O, poate portofelul? P-permisul de conducere?

Insp. Nolan: Nu, Billy! Ştii ce a fost! Ceva ce probabil folosea în fiecare zi.

BK: O! Un ruj?

Insp. Nolan: Probabil că i-ai luat şi rujul, Billy. Dar mai lipsea ceva din poşeta ei. Ceva mai mare de atât, ceva pe care familia ei ne-a spus că o purta peste tot.

BK: Ce – o… ceva.. O p-perie de păr? La asta vă referiţi?

Insp. Nolan: Da. Era o perie de păr, nu-i aşa, Billy? Una dintre periile alea mai late. Melissa avea un păr lung şi blond, bogat. De asta ai vrut să păstrezi peria?

BK: Probabil. Are logică.

Insp. Nolan: Şi ce culoare era peria?

BK: R-roz?

Insp. Nolan: Hmm, eu aş descrie-o mai mult purpurie. Purpuriu-deschis. Cam ca lavanda.

BK: C-ca liliachiul?

Insp. Nolan: Da, exact asta e nuanţa! Deci, unde ţii trofeele, Billy? Colierul Phillipei, peria Melissei, ceasul lui Bethany, cerceii Juliei şi brelocul Tarei. Ţi-am percheziţionat casa şi duba, dar nu am reuşit să le găsim.

BK: Atunci probabil le-am aruncat. Nu-mi amintesc.

Insp. Nolan: Le-ai aruncat ia coşul de gunoi?

BK: Mda. Le-am împachetat şi le-am aruncat la coş.

Insp. Nolan: Nu voiai să le păstrezi?

BK: Vă rog, aş putea să mă duc acum la culcare? Sunt prea obosit.

Şaisprezece

Oraşul dormea, dar nu şi Pip. Şi nici o persoană anume.

O alertă pe telefon. Un nou mesaj primit pe pagina ei de internet. O notificare de pe Twitter.

Cine o să te caute când tu o să fii cea dispărută?

Şaptesprezece

Sângele nu-i circula normal. Curgea prea rapid, înspumându-se incomod când inspira şi expira. Poate cele două cafele băute la rând la cafenea fuseseră o greşeală. Dar Cara i le oferise, zicând că Pip părea obosită la ora aia *păcătoasă* a dimineţii. Acum lui Pip îi tremurau mâinile, iar sângele îi fierbea în timp ce se îndrepta dinspre local către Church Street.

Nu mai avea energie, iar cu o seară în urmă nu dormise deloc, deşi luase o pastilă întreagă, o doză dublă. O risipise după ce citise copia interogatoriului lui Billy Karras. De mai multe ori decât putea să numere, auzind vocile în minte ca la o piesă de teatru, pauzele fiind umplute de paraziţii înregistrării. Iar vocea pe care şi-o imaginase pentru Billy… nu părea deloc a unui ucigaş. Părea mai degrabă a unui om speriat, confuz. Parcă ar fi fost ea.

Fiecare umbră din cameră luase forma unui bărbat, privind-o cum stătea înfăşurată în pătură. Fiecare lumină electronică pâlpâitoare era o pereche de ochi în întuneric: LED-urile de la imprimantă şi boxa Bluetooth de pe birou. Fusese şi mai rău după ce primise un nou mesaj cam pe la 2.30, lumea micşorându-se doar la ea şi la umbrele care pândeau.

Pip zăcuse întinsă, cu ochii usturând-o şi uscându-i-se când îşi ridicase privirea la tavanul întunecat. Dacă ar fi fost cu adevărat sinceră, cu greu ar fi putut să spună că era o mărturisire. Da, Billy rostise cuvintele. Da, spusese „Eu am fost cel care le-a rănit pe femeile alea”, dar contextul schimba totul. Introducerea şi urmarea. Golea cuvintele de sens.

Maria nu exagerase, nu deformase adevărul, deoarece citise copia cu ochii unei mame. Avea dreptate: mărturia chiar părea forţată. Inspectorul îl înghesuise pe Billy într-un colţ cu aluzii, prinzându-l cu minciuni pe care nu intenţionase să le spună. Nu era adevărat că Billy fusese zărit cu Tara Yates cu o seară înainte. Totuşi, Billy crezuse asta; crezuse în existenţa unei persoane născocite, în locul propriei amintiri. Inspectorul Nolan îi oferise toate informaţiile, toate detaliile crimei. Billy nici măcar nu ştia cum îşi ucisese victimele, înainte să i se spună.

Exista o şansă ca totul să fie o prefăcătorie. Un plan ingenios al unui ucigaş manipulator. Pip încercase să se mângâie cu gândul acela, dar fusese eclipsat odată ce-l alăturase celeilalte posibilităţi – ca Billy Karras să fie nevinovat. Acum, că îi citise *mărturisirea,* nu mai era doar o posibilitate, o ipoteză. O simţea înlăuntrul său şi abandonase ideea de *posibilitate* ca să caute alte cuvinte. *Foarte probabil. Plauzibil.*

Şi sigur era ceva în neregulă cu ea deoarece, parţial, se simţise uşurată. Nu, nu acesta era cuvântul potrivit – fusese mai mult…

entuziasmată. Pielea o furnicase, lumea încetinind în jurul ei. Ăsta era celălalt drog al ei. Un caz ciudat şi complicat pe care să-l elucideze. Dar nu putea să creadă acea parte, fără să o accepte pe cealaltă, cea care o însoţea.

Cele două jumătăţi ale aceluiaşi adevăr: dacă Billy Karras era nevinovat, atunci Ucigaşul BA era încă liber. Afară. Din nou printre oameni. Iar Pip mai avea o săptămână înainte ca el să o facă să dispară.

Aşadar, trebuia să îl găsească prima. Să afle cine îi făcea asta: dacă era Ucigaşul BA sau cineva care se dădea drept el.

Cheia era Green Scene Ltd, aşa că de acolo intenţiona să-şi înceapă cercetările. Deja începuse. Cu o zi în urmă, când ceasul de pe ecran indicase că era trecut de ora 4 dimineaţa, Pip se uitase prin vechile documente, căutând prin fişiere şi dosare până ce-l găsise pe cel care îi trebuia. Cel care i se întipărise în minte ca o mâncărime, amintindu-i de existenţa şi importanţa sa, cât încercase să se gândească la tot ce ştia despre firma lui Jason Bell.

Revenind la *Documentele mele* şi la fişierul etichetat *Activitate şcolară.* În *Clasa a XIII-a,* fişierul era la jumătate, printre materiile pentru avansaţi.

Proiect extins de certificare.

Pip îl deschisese, dezvăluind mai multe şiruri de documente Word şi fişiere audio pe care le realizase în urmă cu un an. Imagini în format jpg şi fotografii: paginile cu planul academic al lui Andie Bell se deschiseseră pe biroul ei, lângă o hartă adnotată a oraşului Little Kilton pe care o desenase Pip, pentru a marca ultimele deplasări ale lui Andie. Derulase în jos prin toate documentele înregistrate până ce găsise „mâncărimea”. *Jurnal – intrarea 20 (interviu cu Jess Walker).*

Da, ăsta era! Pip îl recitise, pulsul mărindu-i-se când îşi dăduse seama de importanţa lui. Ce straniu era ca un detaliu nesemnificativ atunci să poată fi atât de important acum! Era aproape ca şi când toate astea fuseseră inevitabile, de la bun început. O cale pe care Pip nici măcar nu ştia că mersese în tot timpul ăsta.

După aceea, căutase unde aveau sediul Green Scene şi Clean Scene: un complex de birouri din Knotty Green, la o distanţă de douăzeci de minute de mers cu maşina din Little Kilton. Ba chiar îl vizitase pe *Google Maps,* cu *Street View,* stând în pat şi umblând virtual de-a lungul străzii. Complexul era situat lângă un drum îngust de ţară, înconjurat de copaci înalţi, imortalizat aici într-o zi înnorată din trecut. Nu vedea cine ştie ce, în afară de câteva clădiri cu aspect industrial, maşini şi dube parcate, toate înconjurate de un gard înalt, metalic, vopsit în verde-închis. Pe poarta de la intrare era un panou cu sigla ambelor firme înrudite. Se plimbase de colo, colo, bântuind locul pixelat ca o fantomă atemporală. Putea să se holbeze la el cât voia,

dar nu îi oferea răspunsurile de care avea nevoie. Exista un singur loc de unde avea să le obţină. Nu în Knotty Green, ci în Little Kilton.

De fapt, chiar aici, şi-a zis, când şi-a ridicat privirea şi şi-a dat seama că aproape sosise. Şi mai era ceva! O femeie care se îndrepta spre ea, un chip pe care îl cunoştea. Dawn Bell, mama lui Andie şi a Beccăi. Probabil tocmai ieşise din casă, o geantă goală Sainsburys legănându-i-se pe braţ. Părul blond-închis era pieptănat pe spate, iar mâinile nu se vedeau din mânecile puloverului prea larg. Şi ea părea obosită. Poate asta le făcea oraşul oamenilor.

Urmau să treacă una pe lângă cealaltă. Pip a zâmbit şi şi-a plecat capul, neştiind dacă să o salute sau nu, sau să îi spună că tocmai voia să-i bată la uşă ca să discute cu soţul ei. Lui Dawn i-au tremurat buzele, iar ochii i-au licărit, dar nu s-a oprit, uitându-se în schimb la cer când şi-a trecut degetele pe sub lanţul de aur al colierului, mişcând medalionul rotund înainte şi înapoi, ca să reflecte lumina dimineţii. Au trecut una pe lângă cealaltă şi fiecare şi-a continuat drumul. Pip s-a uitat din mers peste umăr, ca şi Dawn, privirile lor întâlnindu-se pentru o clipă de-a dreptul stânjenitoare.

Totuşi, nu s-a mai gândit la asta când a ajuns la destinaţie şi s-a uitat la casă, cercetând cu privirea panta acoperişului spre fiecare dintre cele trei hornuri. Cărămizile vechi şi ciobite erau copleşite de iedera care tremura în vânt, iar un clopoţel cromat era montat lângă uşa de la intrare.

Casa familiei Bell.

Pip şi-a ţinut respiraţia când a traversat strada spre locuinţă, aruncând o privire la maşina de teren verde parcată pe alee, lângă un automobil roşu, mai mic. Aşadar, Jason era acasă, nu deja în drum spre serviciu. Pe şira spinării simţea ceva straniu şi nepământean, ca şi când nu s-ar fi aflat cu adevărat aici, ci în trupul din urmă cu un an. Transferată, ieşită din linia ei temporală, în vreme ce totul se întorcea în acelaşi punct. Revenise la casa familiei Bell, deoarece exista o singură persoană care avea toate răspunsurile care-i trebuiau.

A bătut uşor cu monturile în geamul uşii de la intrare.

Prin sticla mată s-a zărit o siluetă, apoi un cap înceţoşat, când un lanţ a scârţâit lângă uşa de la intrare, iar aceasta s-a deschis. Jason Bell stătea în pragul uşii, încheindu-şi nasturii de la gulerul cămăşii şi netezind cutele.

— Bună, Jason! a spus veselă Pip, zâmbetul ei părând cumva încordat şi elastic. Scuze că te deranjez aşa de dimineaţă! C-ce mai faci?

Jason a clipit la ea, înţelegând cine e fata care stătea în pragul uşii lui.

— Ce… ăăă… ce vrei? a întrebat-o, coborându-şi privirea ca să-şi încheie şi butonii, în timp ce stătea rezemat de tocul uşii.

— Ştiu că pleci la serviciu, a spus Pip, pe un ton care trăda cât e de tulburată.

Fata şi-a frecat palmele între ele, o idee care s-a dovedit proastă, deoarece transpirau, iar acum era nevoită să se uite în jos, ca să vadă că nu e sânge.

— Eu, ăă, ei bine, voiam doar să îţi pun câteva întrebări. Despre firma ta, Green Scene.

Jason şi-a trecut limba peste dinţi; Pip o vedea pe sub pielea buzei superioare.

— Ce-i cu ea? a întrebat el, mijind acum ochii.

— Mă interesează câţiva dintre foştii tăi angajaţi, a zis Pip şi a înghiţit în sec. Unul dintre ei este Billy Karras.

Jason a părut luat prin surprindere, gâtul retrăgându-i-se în cămaşă. Apoi a îngăimat cuvintele ca pentru sine înainte să le rostească, în cele din urmă, cu glas tare:

— Te referi la Ucigaşul BA? a spus el. Asta e următoarea ta *chestie,* nu-i aşa? Următorul strigăt după atenţie.

— Cam aşa ceva, a spus Pip, zâmbind fals.

— Evident, nu am niciun comentariu despre Billy Karras, a zis Jason, ceva agitându-i totuşi colţurile gurii. M-am străduit din răsputeri să separ firma de lucrurile pe care le-a făcut.

— Dar legătura e intrinsecă, a replicat Pip. Povestea oficială este că Billy a luat banda adezivă şi funia albastră de la serviciu.

— Ascultă-mă! a spus Jason, ridicând mâna, dar Pip a vorbit peste el, înainte ca bărbatul să poată schimba subiectul.

Avea nevoie de răspunsuri, fie că lui îi plăcea, fie că nu.

— Anul trecut am vorbit cu una dintre prietenele Beccăi de la liceu, Jess Walker, iar ea mi-a spus că la 20 aprilie 2012, în seara în care a dispărut Andie, tu şi Dawn eraţi la o cină, dar tu ai fost nevoit să pleci la un moment dat deoarece s-a declanşat alarma la Green Scene; aveai o alertă pe telefon, presupun.

Jason a privit-o inexpresiv.

— Adică în aceeaşi seară în care Ucigaşul BA şi-a ucis a cincea şi ultima victimă, Tara Yates.

Pip nu s-a oprit ca să respire.

— Deci, mă întrebam dacă asta a fost: dacă Ucigaşul BA a intrat prin efracţie în birourile tale ca să ia cele necesare şi a declanşat întâmplător alarma de furt. Ai aflat vreodată cine a fost? Ai văzut pe cineva acolo când ai mers să verifici şi să opreşti alarma? Ai camere de supraveghere?

— Nu am văzut…

Jason s-a oprit. Şi-a ridicat o clipă privirea spre cerul din spatele ei, iar când s-a uitat din nou la ea, chipul i se schimbase; riduri de furie îi înconjurau ochii. A clătinat din cap.

— Ascultă-mă! a zis el tăios. Destul! E destul! Nu ştiu cine te crezi, dar e inacceptabil. Trebuie să afli... Nu crezi că te-ai băgat destul în vieţile oamenilor, în vieţile noastre? a întrebat-o Jason, lovindu-şi pieptul cu palma şi şifonându-şi cămaşa. Nu mai am nicio fiică lângă mine. Reporterii s-au întors şi dau târcoale casei, încercând să ne citeze pentru articolele lor. Cea de-a doua mea soţie m-a părăsit. M-am întors în oraşul ăsta, în casa asta. Ai făcut destule. Mai mult decât suficient, crede-mă!

— Dar, Jason, eu...

— Nu mai încerca să mă cauţi, a spus el, apucând marginea uşii, iar pielea întinzându-i-se peste monturile albe. Sau pe oricine altcineva din familia mea. Ajunge!

— Dar...

Jason i-a închis în nas. Nu trântind, ci închizând încet şi uitându-se în ochii lui Pip până ce uşa i-a despărţit. I-a separat, încuietoarea a zăngănit. Dar el era încă acolo, lângă uşă; Pip îi vedea silueta prin sticla mată. Şi-a imaginat că mai simţea căldura privirii lui, deşi nu îi mai vedea ochii. Dar silueta tot nu se mişcase de acolo.

Pip şi-a dat seama că Jason voia să plece ea, voia să o vadă plecând. Iar ea a făcut-o după ce şi-a pus pe umeri bretelele rucsacului arămiu, tenişii ei scârţâind pe aleea din faţă.

Ce bine ar fi fost dacă şi-ar fi adus microfoanele, laptopul şi căştile! De fapt, ar fi trebuit să se aştepte la reacţia aia, având în vedere ce îi spusese Hawkins. Nu îl condamna pe Jason; nimeni din oraşul ăsta nu i-ar fi deschis uşa cu plăcere. Dar avea foarte mare nevoie de răspunsuri. Cine declanşase alarma la Green Scene Ltd în seara aia? Billy sau altcineva? Inima încă îi bătea prea repede, mult prea repede, iar acum ritmul părea un cronometru al cărui timp se apropia de final.

La jumătatea drumului, Pip s-a uitat peste umăr, privind înapoi spre casa Bell. Silueta lui Jason era încă acolo, în pragul uşii. Chiar trebuia să o urmărească până se îndepărta? Înţelesese mesajul: nu avea să se mai întoarcă acolo. Făcuse o greşeală.

A cotit pe strada principală, iar telefonul a început să-i vibreze în buzunarul din faţă. Oare era Ravi? La ora asta ar fi trebuit să fie în tren. Şi-a strecurat mâna în buzunar şi a scos telefonul care bâzâia.

Număr necunoscut.

Pip s-a oprit şi s-a uitat la ecran. Încă unul. Al doilea. Ar fi putut să fie doar un apel în legătură cu plata asigurărilor, dar ştia că nu e vorba despre asta. Însă ce trebuia să facă? Ei bine, avea doar două opţiuni: butonul roşu sau verde.

A apăsat pe verde şi a dus telefonul la ureche.

Nu s-a auzit nimic.

— Alo? a rostit pe un ton prea puternic, încordat. Cine e la telefon?

Nimic.

— BA? a spus ea, zărind nişte copii care se certau de partea cealaltă a străzii, în aceeaşi uniformă albastră pe care o purta Josh. Eşti Ucigaşul BA?

Un sunet. Ar fi putut să fie maşina care trecea pe lângă ea sau propria respiraţie.

— Ai de gând să-mi spui cine eşti? a întrebat Pip, temându-se să nu scape telefonul deoarece, brusc, sângele lui Stanley îi uda mâinile. Ce vrei de la mine?

Pip a păşit pe stradă, pe trecerea de pietoni, ţinându-şi respiraţia ca să o audă pe a lui.

— Mă cunoşti? a întrebat ea. Eu te cunosc?

Linia a pârâit, iar apoi s-a întrerupt apelul. A auzit trei ţiuituri stridente, pulsul mărindu-i-se cu fiecare dintre ele. Apelantul misterios închisese.

Pip a luat telefonul de la ureche şi l-a privit. Se afla la doi paşi de bordură. Lumea de afară s-a înceţoşat şi a dispărut pentru ea când s-a holbat la ecranul blocat şi gol pe care, în urmă cu doar câteva secunde, individul îşi semnalase prezenţa. Acum nu mai era confuză în privinţa apelurilor.

Era ea împotriva lui.

Salvează-te ca să te salvezi!

Pip a auzit prea târziu huruitul unui motor.

Scârţâitul roţilor din spatele ei.

Nu avea nevoie să vadă ca să ştie ce se întâmplă. Dar în acea fracţiune de secundă, instinctul a preluat controlul, aruncându-i picioarele înainte spre trotuar.

Un scârţâit i-a umplut urechile, oasele şi dinţii când maşina a virat în direcţia opusă. Un picior a păşit şi a alunecat sub ea.

Pip s-a prăbuşit în genunchi, aterizând într-un cot, telefonul alunecându-i din mână pe beton.

Scârţâitul s-a transformat într-un mormăit, estompându-se, când maşina a virat la dreapta şi a accelerat, înainte să aibă şansa să îşi ridice privirea.

— O, Dumnezeule, Pip! a strigat o voce stridentă, fără trup, de undeva din faţa ei.

Pip a clipit.

Avea sânge pe mâini.

Sânge adevărat, de la zgârietura din palmă.

S-a ridicat, cu un picior încă întins pe stradă, când nişte paşi s-au grăbit spre ea.

— O, Dumnezeule!

Din senin a apărut o mână întinsă în faţa ei.

Şi-a ridicat privirea.

Layla Mead. Nu! A clipit. Nu era Layla, Layla nu fusese reală. Stella

Chapman era cea care stătea deasupra ei, Stella de la şcoală, care o privea cu ochi căprui şi îngrijoraţi.

— La naiba, eşti bine? a întrebat când Pip a apucat mâna întinsă şi a lăsat-o pe Stella să o ridice în picioare.

— Sunt bine, sunt bine! a răspuns Pip, ştergând sângele de blugi şi lăsând de data asta un semn pe haine.

— Tâmpitul ăla nici măcar nu se uita! a spus Stella, cu o voce încă stridentă şi panicată când s-a aplecat ca să ia telefonul lui Pip. Erai pe trecerea de pietoni, ce naiba!

Fata i-a înmânat lui Pip telefonul, care, în mod neaşteptat, nu avea nicio zgârietură.

— Avea măcar o sută la oră! Stella vorbea în continuare, prea repede ca Pip să o urmărească: Pe nenorocita de stradă principală! Şoferii care conduc maşini sport cred că strada le aparţine.

Neliniştită, Stella şi-a trecut mâna prin părul lung şi castaniu.

— Mai că te-a călcat!

Pip încă auzea în urechi scârţâitul roţilor, de parcă ar fi fost un ţiuit. Se lovise la cap?

— ...mergea atât de repede, încât nici măcar nu am putut *să-ncerc* să văd numărul de înmatriculare. Totuşi, am observat că era o maşină albă. Pip? Te simţi bine? Eşti rănită? Să chem pe cineva în ajutor? Pe Ravi?

Pip a clătinat din cap, iar ţiuitul din urechi s-a estompat. S-a dovedit că, până la urmă, era doar în mintea ei.

— Nu, este în regulă! Mă simt bine. Serios, a spus ea. Mulţumesc, Stella!

Dar, când s-a uitat la Stella, la ochii ei blânzi, la pielea bronzată şi la riduri, fata s-a transformat din nou în altcineva, într-o altă persoană, dar aceeaşi. Layla Mead. Aceeaşi ca Stella în toate privinţele, în afară de părul ei şaten, care acum era blond-cenuşiu. Iar când i-a vorbit din nou, a făcut-o cu vocea lui Charlie Green:

— Oricum, ce mai faci? Nu te-am mai văzut de luni bune!

Pip voia să ţipe la Charlie şi să îi povestească despre arma pe care o lăsase în urmă, în inima ei. Să îi arate sângele de pe mâini. Dar, de fapt, nu voia să ţipe. Voia să plângă şi să îi ceară sprijinul, să o ajute să înţeleagă totul, să se înţeleagă pe sine. Să îl implore să se întoarcă şi să îi arate cum să se simtă bine în pielea ei. Să îi spună, cu vocea lui calmă şi liniştitoare, că probabil pierdea lupta asta deoarece era deja pierdută.

Persoana din faţa ei o întreba acum când pleca la facultate. Pip a întrebat acelaşi lucru, iar ele au stat acolo, pe stradă, vorbind fără griji despre un viitor pe care Pip nu mai era sigură că îl are. În faţa ei, nu Charlie îi vorbea despre plecatul de acasă. Nu Layla Mead, ci Stella. Doar Stella. Dar, chiar şi aşa, îi era greu să se uite doar la Stella.

Optsprezece

— Încă unul?

Ravi nu s-a mişcat, afişând aceeaşi expresie, ca şi când ar fi fost suspendat în timp, pe bucata de covor. Ca şi cum, dacă s-ar fi mişcat în orice direcţie, înainte sau înapoi, ar fi confirmat ce nu voia să audă. Dacă nu se mişca, putea să nu fie real.

Tocmai intrase în dormitorul ei; era primul lucru pe care i-l spusese Pip. „Să n-o iei razna, dar azi am primit alt apel ascuns.” Nu voise să îi trimită mesaj mai devreme, să îl distragă în timp ce lucra, dar aşteptarea fusese covârşitoare, secretul intrându-i pe sub piele şi căutând o cale de ieşire.

— Mda, în dimineaţa asta, a spus şi a urmărit cum expresia băiatului s-a schimbat în sfârşit, sprâncenele urcându-i mult pe frunte şi îndepărtându-se de ochelarii pe care îşi amintise să îi poarte. Nu a zis nimic. Doar a respirat.

— De ce nu m-ai anunţat? a întrebat-o Ravi, apropiindu-se de ea. Şi ce ai păţit la mână?

— Te anunţ acum, a zis ea, trecându-şi un deget peste încheietura mâinii lui. Şi, de fapt, nu este nimic. Aproape că m-a lovit o maşină când traversam strada. Este în regulă, n-am decât o zgârietură. Dar, uite, apelul ăsta este un lucru bun, deoarece…

— O, este *bun,* nu-i aşa? Să primeşti telefoane de la un criminal în serie. *Bun!* Ei bine, ce uşurare! a spus Ravi, ridicând mâna ca să îşi şteargă teatral fruntea.

— Poţi să mă asculţi? a întrebat Pip, dându-şi ochii peste cap.

Ravi era foarte dramatic atunci când voia să fie.

— Este *bine* pentru că mi-am petrecut toată după-amiaza căutând informaţii. Şi uite, vezi? Am descărcat aplicaţia asta, a zis Pip şi a ridicat ecranul ca să îi arate. Se numeşte CallTrapper. Şi odată ce o activezi – ceea ce am făcut acum – şi plăteşti o taxă de înscriere de patru lire şi jumătate, când primeşti un apel de la un număr ascuns, îl demască. Deci afli ce număr te sună.

Pip i-a zâmbit şi şi-a băgat degetul prin gaica curelei lui, aşa cum îi făcea el mereu.

— De fapt, ar fi trebuit să o instalez după primul apel, dar atunci nu ştiam ce este. Am crezut că poate e o greşeală. Nu contează, acum o am! Iar data viitoare când mă sună, voi avea numărul lui de telefon.

Pip îşi dădea seama că era prea veselă şi că exagera.

Ravi a dat aprobator din cap, iar sprâncenele i s-au relaxat doar puţin.

— În ziua de azi există o aplicaţie pentru orice, a spus el. Minunat, acum parcă aş fi tata!

— Uite, să-ţi arăt cum funcţionează! Sună-mă cu 141 în faţă, ca să îţi ascunzi numărul.

— Bine!

Pip l-a urmărit pe Ravi scoţând telefonul şi apăsând ecranul. Senzaţia care i-a agitat pieptul cât l-a privit a fost bruscă şi neaşteptată. Un sentiment care tândălea acolo, fără să se grăbească. O mică arsură. Era doar o chestie simpatică şi neaşteptată să afle că el îi ştia numărul pe de rost. Că anumite părţi din ea sălăşluiau şi în el. Echipa Ravi şi Pip.

Ar fi căutat-o dacă ar fi dispărut, nu-i aşa? Ar fi putut chiar să o găsească.

Telefonul care suna în mâinile ei a întrerupt senzaţia. *Număr ascuns.* L-a ridicat ca să îi arate lui Ravi.

— Acum apăs butonul ăsta de două ori ca să resping apelul, a spus ea, demonstrându-i. Telefonul a revenit la ecranul blocat, însă doar pentru o fracţiune de secundă înainte să se lumineze cu un alt apel. Iar de data asta, numărul de telefon al lui Ravi era afişat deasupra.

— Vezi, îl deviază la CallTrapper, unde numărul este demascat, iar apoi redirecţionat înapoi la mine. Şi apelantul nu ştie, a spus ea, apăsând butonul roşu.

— Nu-mi vine să cred că mi-ai închis telefonul!

Pip l-a lăsat pe al ei deoparte.

— Vezi, acum am tehnologia de partea mea!

Prima ei victorie în joc, dar nu una care să-i permită să se culce pe o ureche: era deja cu mult în urmă.

— Bine, n-o să merg atât de departe, încât să spun că e *bine,* a zis Ravi. N-o să mă refer la vreun lucru ca fiind *bun* după ce am citit interogatoriul lui Billy şi mi-am dat seama că un ucigaş în serie despre care toată lumea crede că a fost închis şase ani ar putea, de fapt, să fie printre noi, ameninţând să îmi ucidă brutal iubita, dar este ceva.

Zicând acestea, băiatul s-a îndreptat spre patul ei şi s-a aşezat neelegant pe pătură.

— Ce nu înţeleg eu este cum de are numărul *tău* de telefon.

— Toată lumea are numărul meu de telefon.

— Ar trebui să sper că nu, a răspuns el repede, îngrozit.

— Nu, adică din afişe, i-a explicat Pip, care nu s-a putut abţine să nu râdă de faţa lui. Am lipit prin tot oraşul afişele cu dispariţia lui Jamie şi numărul meu de telefon. Oricine din Kilton ar putea să-l aibă. Oricine.

— A, da! a spus el, muşcându-şi buza. Atunci nu ne gândeam la viitorii hărţuitori-criminali în serie, nu-i aşa?

— Nu ne-a trecut prin minte.

Ravi a oftat şi şi-a cuprins faţa în mâinile făcute căuş.

— Ce este? l-a întrebat ea, rotindu-se pe scaun.

— Nu crezi că ar trebui să te întorci la Hawkins? Să îi arăţi articolul despre BA cu porumbeii şi interogatoriul lui Billy. Situaţia ne depăşeşte.

A venit rândul lui Pip să ofteze.

— Ravi, nu mă întorc acolo! Te iubesc, eşti perfect în toate privinţele în care nu îmi semeni şi sunt în stare de orice ca să te fac fericit, dar nu pot să mă întorc acolo, a zis fata şi şi-a împreunat mâinile, strângându-le într-un nod de degete încrucişate. Hawkins mi-a spus în faţă că sunt nebună, că mi-am imaginat toată situaţia. Ce-o să facă dacă mă întorc să îi spun că individul care mă hărţuieşte – despre care de la bun început nu a crezut că există – este, de fapt, celebrul criminal în serie care a stat la închisoare şase ani, a şi mărturisit şi pledat „vinovat", doar că poate nu a săvârşit el faptele. Probabil m-ar îmbrăca pe loc în cămaşă de forţă. Poliţiştii n-o să mă creadă, a adăugat Pip după o scurtă pauză. Niciodată nu mă cred.

Ravi şi-a luat mâinile de pe faţă ca să se uite la ea.

— Ştii, întotdeauna am crezut că eşti cea mai curajoasă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Neînfricată. Nu ştiu cum reuşeşti câteodată. Şi ori de câte ori mă nelinişteşte ceva, mereu mă gândesc în sinea mea la ce ar face Pip în situaţia asta. Dar, a expirat el, nu ştiu dacă acum este momentul să fii curajoasă, să faci ce ar face Pip. Riscul este prea mare. Cred… cred că poate eşti nesăbuită şi…

Ravi s-a oprit, ridicând tăcut din umeri.

— Bine, uite, a spus ea, descleştându-şi mâinile. Momentan, singura dovadă pe care o avem este un sentiment negativ. Când o să fac rost de un nume, de vreo dovadă *concretă,* chiar de un număr de telefon, a adăugat, luând mobilul ca să-l fluture la el, atunci promit c-o să mă întorc la Hawkins. Şi dacă nu o să mă creadă, atunci o să fac publică informaţia. Nu-mi mai pasă de procese. O s-o afişez pe toate paginile de socializare, o să vorbesc despre asta în podcast, iar apoi o să mă asculte. Nimeni nu o să încerce să mă rănească, dacă am spus sutelor de mii de oameni cine este şi ce plănuieşte să facă. Va fi apărarea noastră.

Mai avea un motiv să facă asta şi, bineînţeles, de una singură, dar nu putea să-i zică lui Ravi; nu ar fi înţeles deoarece nu avea sens, era dincolo de logică. Nu ar fi putut să-l rostească, nici dacă ar fi încercat. Pip îl ceruse; îşi dorise şi se rugase pentru un ultim caz, cel potrivit, ca să-şi repare toate fisurile lăuntrice. Şi dacă Billy Karras *era* nevinovat, dacă bărbatul care voia ca ea să dispară *era* Ucigaşul BA, atunci nu ar fi putut să îşi dorească ceva mai potrivit. Aici nu era nimic incert, nici măcar o urmă. Ucigaşul BA era cel mai apropiat lucru de ideea de rău pe care i-l putea oferi lumea. Nu avea nimic bun: nicio greşeală, nicio bună intenţie deformată, nicio izbăvire, nimic de genul ăsta. Iar dacă Pip ar fi fost cea care să-l prindă în cele din urmă, care să elibereze un

om nevinovat, ăsta ar fi fost în mod obiectiv un lucru *bun.* Fără neclarităţi. Fără vinovăţie. Binele şi răul, din nou două noţiuni clar definite în sinea ei. Fără nicio armă în inimă sau sânge pe mâini. Cazul ar fi reparat totul, iar ea ar fi revenit la normal. La echipa Ravi şi Pip, care-şi ducea viaţa obişnuită. Să se salveze, ca să se salveze. De aceea trebuia să procedeze cum voia.

— E… mai bine? l-a întrebat ea.

— Da! a răspuns Ravi şi a schiţat un zâmbet. Este mai bine. Deci, *dovezi concrete.* Apoi băiatul şi-a împreunat mâinile şi a continuat: Presupun că Jason Bell nu ţi-a spus nimic util.

— A, asta! a rostit ea, apăsând din nou capacul pixului şi auzind doar *BA, BA, BA.* Mda, nu, nu mi-a zis nimic şi, practic, mi-a spus să nu mai apar pe la uşa lor.

— M-am gândit că aşa o să fie, a venit răspunsul lui Ravi. Cred că familiei Bell îi place intimitatea. Andie nu l-a invitat niciodată pe Sal acasă când erau împreună. Şi, bineînţeles, tu eşti cea care apare cel mai des la uşa altora, sergent.

— Dar chiar cred că alarma de la Green Scene din seara aia este cheia. Atunci a intrat prin efracţie Ucigaşul BA ca să ia banda adezivă şi funia de care avea nevoie pentru Tara. Şi probabil că a plecat înainte să ajungă Jason Bell acolo ca să vadă care e treaba. Fie c-a fost Billy, fie c-a fost… altcineva.

— Altcineva, a spus absent Ravi, gândindu-se la cuvânt. Deci, înainte ca Billy să fie prins, în articolul din ziar, psihologul criminalist al FBI-ului a zis că Ucigaşul BA este un bărbat alb de orice vârstă între 20 şi 40 de ani.

Pip a dat aprobator din cap.

— Presupun că asta îl exclude pe Max Hastings, a zis Ravi, fornăind.

— Mda, a rostit Pip cu ranchiună. Ar fi avut doar 17 ani când s-a comis prima crimă. Iar în seara în care au murit Tara şi Andie Bell, Max i-a invitat la el pe Sal, Naomi Ward şi ceilalţi. Ar fi putut să iasă când ceilalţi dormeau, dar nu cred că se potriveşte. Şi nu are nicio legătură cu Green Scene. Deci, da, nu este el, oricât aş vrea să îl închid pe viaţă pe Max Hastings.

— Dar Daniel da Silva a lucrat la Green Scene, nu? a întrebai Ravi.

— Da, a lucrat, a spus ea, scrâşnind din dinţi. Tocmai ce-am revizuit cronologia în după-amiaza asta, a zis fata şi s-a uitat pe notiţele din agendă.

Ştia vârsta exactă a lui Daniel da Silva, deoarece fusese unul dintre bărbaţii din oraş a cărui vârstă se potrivise cu a lui Charlie Green, în cazul Copilul Brunswick.

— Am fost nevoită să derulez *foarte mult* pe pagina lui de Facebook. A lucrat ca îngrijitor la şcoală din 2008 până în 2009, când avea cam 20 de ani. Apoi a început să lucreze la Green Scene la sfârşitul anului

2009 şi a rămas acolo până prin octombrie 2011, cred, când a început cursurile la şcoala de poliţie. Deci, avea 21 de ani când s-a angajat la Green Scene şi 23 când a plecat.

— Şi mai lucra acolo când au avut loc cele două crime ale Ucigaşului BA? a întrebat Ravi, strângând din buze.

— De fapt, primele trei. Bethany Ingham a fost ucisă în august 2011. Cred că a fost supraveghetoarea lui Daniel, dar şi a lui Billy. Numele e redactat în copia poliţiei, dar cred că la el se referea Billy. Apoi Jason Bell i-a oferit lui Daniel o slujbă la birou – în locul uneia pe teren, ca înainte –, şi asta la începutul anului 2011, din câte ştiu. O, şi în septembrie 2011 s-a căsătorit cu soţia lui, Kim, cu care avea o relaţie de doi ani.

— Interesant! a spus Ravi, trecându-şi mâna peste draperiile lui Pip şi verificând dacă erau complet trase.

Ea a confirmat mormăind şi scoţând din gât un sunet neclar când s-a întors la lista de priorităţi din agendă. Majoritatea pătratelor desenate brut alături erau acum bifate.

— Deci, dacă Jason nu a vrut să discute cu mine, am căutat să văd dacă mai sunt foşti angajaţi la Green Scene sau Clean Scene – oameni care au lucrat la birou şi care ar putea şti mai multe despre alarma din 20 aprilie 2012. Am găsit câţiva pe LinkedIn şi le-am trimis un mesaj.

— Bună treabă!

— Cred că ar trebui să văd dacă pot discuta şi cu inspectorul Nolan; acum este la pensie. O, am încercat să contactez şi câţiva membri ai familiilor victimelor, a spus ea, mişcând pixul pe punctele din listă. Credeam că am găsit o adresă de e-mail a tatălui lui Bethany Ingham, dar nu era bună. Am găsit profilul de Instagram al surorii Juliei Hunter, Harriet – ştii tu, cea care a menţionat porumbeii. Se pare că nu a mai postat nimic de câteva luni, a zis Pip, deschizând Instagramul pe telefon ca să îi arate. Poate nu mai intră. Dar i-am trimis în orice caz un mesaj…

Pip s-a oprit, atentă la notificarea roşie care tocmai apăruse deasupra secţiunii de mesaje.

— O, rahat! a exclamat şi a accesat mesajele. Tocmai mi-a răspuns. Harriet Hunter tocmai a răspuns!

Ravi era deja în picioare, cu mâinile pe umerii ei.

— Ce spune?

Respiraţia lui îi gâdila ceafa.

Pip a studiat repede mesajul. Avea ochii atât de obosiţi şi de uscaţi, încât credea că mai aveau puţin şi începeau să-i scârţâie în orbite.

— Spune… spune că ne putem vedea. Mâine.

Pip a simţit că zâmbeşte înainte să se poată abţine. Din fericire, Ravi era în spatele ei şi nu o vedea; s-ar fi încruntat la ea, i-ar fi zis că nu era momentul să sărbătorească. Dar aşa părea, într-un fel. Era încă o

victorie pentru Pip. Să se salveze, ca să se salveze.

E rândul tău să faci o mişcare, BA!

Nouăsprezece

Sigur era ea cea care intra acum pe uşa cafenelei, părând nesigură şi privind în toate direcţiile.

Pip a ridicat o mână şi a fluturat-o spre fată.

Harriet a zâmbit uşurată când a zărit mâna ridicată. Pip a urmărit-o făcându-şi politicos loc printre toate mesele şi toţi oamenii înghesuiţi în micul Starbucks, aflat în apropiere de staţia Amersham. Nu a putut să nu observe cât de mult semăna Harriet cu Julia Hunter, înainte ca Ucigaşul BA să o lase fără chip şi să i-l înfăşoare în bandă adezivă. Acelaşi păr blond-închis, aceleaşi sprâncene arcuite. De ce semănau atât de mult surorile când una dintre ele era moartă? Andie şi Becca Bell. Acum Julia şi Harriet Hunter. Două surori mai mici, însoţite de o fantomă oriunde se duceau.

Pip s-a descâlcit din încărcătorul laptopului ca să se ridice în picioare când Harriet s-a apropiat.

— Bună, Harriet! a spus şi i-a întins mâna cu stângăcie.

Harriet a zâmbit şi i-a strâns mâna, iar Pip i-a simţit pielea rece din pricina aerului de afară.

— Văd că deja te-ai instalat, a remarcat Harriet şi a arătat spre laptopul lui Pip, firele care îl legau de două microfoane şi căştile pe care Pip le avea deja pe gât.

— Da, ar trebui să fie destul de linişte aici, în colţul din spate, a zis Pip, aşezându-se din nou. Îţi mulţumesc foarte mult că ai acceptat să ne întâlnim atât de repede! O, ţi-am luat o cafea americană, a spus şi a gesticulat spre cana aburindă de pe masă.

— Mulţumesc! i-a răspuns Harriet, scoţându-şi haina lungă şi aşezându-se pe scaunul din faţa ei. Sunt în pauza de masă, deci avem cam o oră la dispoziţie.

A zâmbit, dar zâmbetul nu i s-a oglindit şi în privire, colţurile gurii zvâcnindu-i neliniştite.

— O! a exclamat deodată Harriet, căutând ceva în poşetă. Am semnat formularul de consimţământ pe care l-ai trimis.

— E minunat, mulţumesc! a spus Pip, luând hârtia şi punând-o în rucsac. Aş putea să verific sunetul? a întrebat apoi şi a împins unul dintre microfoane mai aproape de Harriet, punându-şi una dintre căşti pe ureche. Poţi să spui ceva? Vorbeşte normal.

— Da… Ăăă, bună, mă numesc Harriet Hunter şi am 24 de ani. Este…

— Perfect! a exclamat Pip, urmărind liniile albastre ale programului audio.

— Mi-ai spus că vrei să discutăm despre Julia şi Ucigaşul BA. Pentru un alt sezon din podcastul tău? a întrebat Harriet, răsucind între

degete vârfurile şuviţelor de păr.

— În clipa asta fac doar nişte verificări, a spus Pip. Dar, da, e posibil.

Făcea verificări şi se asigura că aduna dovezi concrete, dacă se întâmpla ca Harriet să-i zică numele Ucigaşului BA.

— O, da, bineînţeles! a spus ea. Doar că, ştii, în celelalte două sezoane ale podcastului tău, cazurile erau în desfăşurare sau clasate, dar cu ăsta… În cazul Juliei, ştim cine a făcut-o şi că este la închisoare, şi îşi ispăşeşte pedeapsa. Deci, presupun că nu ştiu ce ar trata podcastul tău? a rostit pe un ton mai ridicat, transformând propoziţia într-o întrebare.

— Nu cred că povestea a fost vreodată spusă complet, a zis Pip, evitând motivul.

— O, da, pentru că nu a avut loc un proces? a întrebat Harriet.

— Da, exact! a minţit Pip; acum minţea mai uşor. Şi, de fapt, cu tine voiam să vorbesc despre o declaraţie pe care i-ai dat-o unui reporter de la *UK Newsday* la 5 februarie 2012. Ţi-o aminteşti? Ştiu că a trecut mult timp de atunci.

— Mda, îmi aduc aminte, a zis Harriet şi s-a oprit ca să ia o gură de cafea. M-au asaltat toţi în faţa casei când veneam de la şcoală. Era şi prima zi când mă întorceam la ore, cam la o săptămână după moartea Juliei. Eram tânără şi proastă. Credeam că *trebuie* să discut cu reporterii. Probabil le-am spus multe prostii. Plângeam, îmi amintesc asta. Tata s-a enervat după aceea.

— Mai exact, voiam să te întreb despre două lucruri pe care le-ai spus atunci.

Pip a luat copia articolului tipărit, cu rânduri evidenţiate cu un roz intens în partea de jos, şi i-a dat-o lui Harriet.

— Ai menţionat nişte întâmplări ciudate în săptămânile de dinaintea uciderii Juliei. Porumbeii morţi în casă şi siluetele desenate cu creta. Ai putea să-mi povesteşti despre ele?

Harriet a dat uşor din cap când a studiat pagina, citindu-şi propriile cuvinte. Ochii îi păreau mai grei şi mai înceţoşaţi când şi-a ridicat din nou privirea.

— Mda, nu ştiu, probabil că nu era nimic. Poliţia nu a părut interesată de astea. Dar Juliei cu siguranţă i s-au părut ciudate, adică destul, încât să îmi spună. Pisica noastră era bătrână atunci şi practic stătea numai în casă; îşi făcea nevoile în living, în loc să iasă afară. Cu siguranţă nu era în stare să vâneze, ca să zic aşa.

Harriet a ridicat din umeri.

— Deci să ucidă doi porumbei şi să îi aducă prin uşiţă chiar a părut ciudat. Dar presupun că una dintre pisicile vecinilor ne-a lăsat un cadou sau aşa ceva.

— Ai văzut vreuna dintre păsările moarte? a întrebat Pip.

Harriet a clătinat din cap.

— Mama a aruncat-o pe una, iar Julia, pe cealaltă. Julia a aflat despre prima doar când s-a plâns că a fost nevoită să şteargă cu mopul sângele de pe podeaua din bucătărie. Din câte se părea, pasărea ei nu avea cap. Îmi aduc aminte că tata s-a supărat pe ea deoarece a lăsat porumbelul mort în coşul de gunoi, a spus Harriet, zâmbind cu tristeţe.

Gândindu-se la porumbeii ei fără cap, lui Pip i s-a întors stomacul pe dos.

— Şi ce-a fost cu siluetele desenate cu creta?

— Mda, nici pe alea nu le-am văzut.

Harriet a mai luat o sorbitură, microfonul înregistrând sunetul.

— Julia a spus că erau pe stradă, aproape de aleea noastră. Presupun că s-au şters înainte să mă întorc. Atunci locuiam lângă o familie tânără, deci probabil le-au desenat copiii vecinilor.

— Julia ţi-a zis dacă le-a mai văzut? Poate apropiindu-se de casă?

Harriet a fixat-o cu privirea o clipă.

— Nu, nu cred. Totuşi, chiar mi s-a părut că au deranjat-o, ca şi când s-ar fi gândit mereu la ele. Dar nu cred că era speriată.

Scaunul lui Pip a scârţâit când fata s-a mişcat un pic. Julia ar fi trebuit să fie speriată. Sau poate fusese şi se ascunsese de sora ei. Sigur le văzuse, nu-i aşa? Cele trei siluete fără cap, apropiindu-se tot mai mult de casă, de ea, care era a patra. Oare crezuse că şi le imagina, aşa cum făcuse Pip? Se întrebase şi Julia dacă le desena singură, când nu dormea şi era drogată?

Pip tăcuse prea mult timp.

— Şi ce-a fost cu farsele la telefon?

— A, doar apeluri de la numere ascunse; nimeni nu a zis nimic. Probabil era doar cineva de la asigurări sau care încerca să îi vândă ceva. Dar, ştii, în primele săptămâni, reporterii ăia chiar insistau să le spun orice era ieşit din comun, şi rapid. Deci, le-am spus doar de primele lucruri de care mi-am amintit. Nu cred că aveau legătură cu Bil… Ucigaşul BA.

— Îţi aminteşti câte telefoane a primit în săptămâna aia?

Pip s-a aplecat uşor înainte. Îi mai trebuia încă un detaliu ca să îl prindă.

— Cred că au fost trei. Cel puţin. Suficient, încât Julia să comenteze, a spus Harriet, iar răspunsul ei a căpătat parcă o formă fizică, făcând părul de pe braţele lui Pip să se ridice. De ce? a întrebat ea.

Probabil observase reacţia lui Pip.

— O, încerc doar să îmi dau seama dacă Ucigaşul BA a intrat în prealabil în contact cu victimele. Dacă le-a hărţuit, iar asta erau telefoanele alea şi porumbeii, şi desenele cu creta, a spus ea.

— Nu ştiu!

Harriet se juca iar cu părul.

— Nu a spus nimic despre asta în mărturisirea lui, nu-i aşa? Dacă a mărturisit totul, de ce să nu fi recunoscut şi asta?

Pip şi-a muşcat buza, gândindu-se ce să facă. Nu îi putea spune lui Harriet că bănuia că Ucigaşul BA şi Billy Karras erau două persoane diferite, ar fi dat dovadă de iresponsabilitate. Chiar de cruzime. Nu fără dovezi concrete.

În concluzie, a schimbat tactica.

— Julia era singură când a fost ucisă? a întrebat Pip.

Harriet a dat aprobator din cap.

— Nu avea iubit, a spus Harriet. Un singur fost iubit, iar el era în Portugalia în seara în care a fost ucisă.

— Ştii dacă se vedea cu cineva? Dacă ieşea la întâlniri? a insistat Pip.

Din gâtul lui Harriet s-a auzit un cârâit neutru, însoţit de un vârf al liniei albastre de pe ecran.

— Nu prea cred. Pe atunci, Andie îmi punea mereu întrebarea asta. Eu şi Julia nu vorbeam mult despre băieţi acasă, deoarece tata auzea întotdeauna şi voia să fie inclus, ca să încerce să ne facă de ruşine. Ea *ieşea* des în oraş la cină cu prietenii la vremea aia; poate era vreun cod pentru ceva. Dar în mod evident nu cu Billy Karras; poliţia ar fi găsit ceva informaţii în telefonul ei. Sau chiar în al lui.

Pip s-a bâlbâit în mintea ei, împiedicându-se de un singur cuvânt. Odată rostit, nu mai auzise nimic din ce spusese Harriet.

— Scuze, ai spus A-Andie? a întrebat ea cu un râs nervos. Doar nu te referi la Andie B…

— Da, la Andie Bell.

Harriet a zâmbit cu tristeţe.

— Ştiu, lumea-i mică, nu-i aşa? Şi ce şanse sunt ca doi oameni diferiţi din viaţa mea să fie ucişi? Ei bine, oarecum, ştiu că Andie a avut un accident.

Pip a simţit cum pe şira spinării îi urca încet ceva rece şi care nu putea fi evitat sub nicio formă. Ca şi când totul s-ar fi derulat aşa cum ar fi trebuit de la bun început, închizând cercul. Iar ea era doar un pasager în propriul trup, urmărind desfăşurarea spectacolului.

Harriet o privea cu o expresie îngrijorată.

— Te simţi bine? a întrebat ea.

— D-da, bine! a tuşit Pip. Încercam doar să înţeleg cum de o cunoşteai pe Andie Bell. Asta m-a şocat puţin, scuze!

— Mda, a zâmbit Harriet compătimitor, şi pe mine m-a cam şocat, a apărut în vieţile noastre ca din senin. S-a întâmplat la câteva săptămâni după ce a murit Julia, iar eu am primit un e-mail de la Andie. Atunci nu o cunoşteam. Aveam aceeaşi vârstă, eram la şcoli

diferite, dar aveam câţiva prieteni comuni. Cred că mi-a luat adresa de e-mail de pe profilul de Facebook, atunci când toată lumea avea cont pe Facebook. În orice caz, a fost un mesaj foarte drăguţ: mi-a scris cât de rău îi pare de Julia şi că, dacă am nevoie vreodată să discut cu cineva, pot vorbi cu ea.

— Andie ţi-a scris asta? a întrebat Pip.

Harriet a dat aprobator din cap.

— Aşa că i-am răspuns şi am început să vorbim. Atunci nu prea aveam pe cine să consider *cea mai bună prietenă,* cineva cu care să pot vorbi despre sentimente, despre Julia, iar Andie era cu adevărat minunată. Ne-am împrietenit. Ne sunam cam o dată pe săptămână şi ne întâlneam, de fapt chiar *aici,* a spus ea, uitându-se prin cafenea, privirea rămânându-i la o masă de lângă fereastră.

Probabil acolo stăteau de obicei. Harriet Hunter şi Andie Bell! Pip încă nu putea să înţeleagă ciudăţenia asta. De ce să o fi căutat Andie pe Harriet aşa, din senin? Nu prea-i stătea în fire lui Andie Bell, cea pe care ajunsese să o cunoască la cinci ani după moartea ei.

— Şi despre ce vorbeaţi? a întrebat Pip.

— Despre toate şi nimic. Era cumva umărul pe care plângeam, şi sper că şi eu am fost pentru ea, deşi nu vorbea mult despre propria persoană. Am vorbit despre Julia, despre Ucigaşul BA, ce făceau părinţii mei şi altele. A murit în aceeaşi noapte în care Billy Karras a ucis-o pe Tara Yates, ştiai asta?

Pip a dat uşor din cap.

— O coincidenţă oribilă şi foarte ciudată! a spus Harriet, muşcându-şi buza. Am vorbit atât de mult despre asta, iar ea nu a trăit ca să afle cine era criminalul. Cred că era disperată să afle, de dragul meu. Iar eu mă simt îngrozitor, nu ştiam toate *chestiile* care se întâmplau în viaţa ei.

Pip şi-a mişcat ochii dintr-o parte în alta când mintea ei a încercat să ţină pasul cu pista asta neaşteptată, desprinzându-se de Ucigaşul BA şi revenind la Andie Bell. Altă legătură: firma tatălui ei, iar acum prietenia cu Harriet Hunter. Oare poliţia ştiuse atunci despre chestiunea asta, despre legătura ciudată dintre două cazuri în desfăşurare? Dacă exista un cont de e-mail despre care ştia familia lui Andie, atunci inspectorul Hawkins trebuie să fi aflat, asta dacă nu cumva…

— Ş-ştii adresa de e-mail pe care a folosit-o prima dată Andie ca să te contacteze? a întrebat Pip, iar scaunul ei a scârţâit când s-a aplecat în faţă.

— O, da! a zis Harriet, vârând mâna în buzunarul jachetei aruncate pe scaun. Era una ciudată, din litere şi cifre aleatorii. Iniţial am crezut că este una automată sau aşa ceva.

Fata s-a uitat pe telefon.

— Am marcat e-mailurile după ce a murit, ca să nu le pierd. Poftim, astea sunt, primite înainte să facem schimb de numere de telefon.

Harriet i-a împins telefonul pe masă, cu aplicaţia Gmail deschisă şi un rând de e-mailuri pe ecran. Trimise de *A2B3LK94@gmail.com,* cu subiectul *Bună!*

Pip s-a uitat la previzualizarea fiecărui mesaj, citindu-le cu vocea lui Andie şi readucând-o la viaţă. *Bună, Harriet! Nu mă cunoşti, dar mă numesc Andie Bell. Sunt elevă la Kilton Grammar, dar cred că îl cunoaştem amândouă pe Chris Parks… Bună, Harriet! Mulţumesc pentru că mi-ai răspuns şi nu ai crezut că sunt o ciudată că te-am căutat! Îmi pare foarte rău de sora ta! Şi eu am o soră…* Până la ultimul: *Hei, HH, ai vrea să vorbim la telefon în loc să ne trimitem e-mailuri sau chiar să ne întâlnim cândva?*

Ceva s-a agitat în mintea lui Pip, forţând-o să se uită din nou la cel două litere: *HH.* Şi-a întrebat mintea ce trebuia să vadă aici; erau doar iniţialele lui Harriet.

— Mă bucur că ai aflat adevărul despre ce i s-a întâmplat, i-a întrerupt Harriet gândurile. Şi că-n podcastul tău ai fost drăguţă cu ea. Cred că Andie era o fată complicată. Dar m-a salvat.

Acum şi mai complicată, a gândit Pip, scriind adresa de e-mail a lui Andie. Harriet avea dreptate; era o adresă ciudată, aproape ca şi când ar fi fost intenţionat obscură. Aproape ca şi când ar fi fost un secret. Poate că o crease chiar din motivul ăsta, doar ca să comunice cu Harriet Hunter. Dar de ce?

— Ai de gând să vorbeşti cu el? a întrebat-o Harriet, făcând-o pe Pip să fie din nou atentă la încăpere, la masa asta şi microfoanele instalate în faţa lor. O să vorbeşti cu Billy Karras?

Pip a făcut o pauză şi şi-a trecut degetul peste plasticul căştilor lăsate pe gât.

— Da, sper să discut cu BA! a răspuns ea.

Voia să fie delicată, ca să nu fie nevoită să o mintă pe Harriet, dar cuvintele alea mai ascundeau ceva. Ceva sinistru şi ameninţător. O promisiune sumbră. Pentru ea sau el?

— Uite! a zis Pip, apăsând butonul de oprire al programului de înregistrare. Azi a expirat timpul. Crezi că putem programa curând un alt interviu, în care să vorbim mai mult despre Julia şi cum era ea? Mi-ai oferit o sumedenie de informaţii azi ca să încep cercetarea, aşadar, îţi mulţumesc pentru asta!

— Da? a spus Harriet, pielea dintre ochi încreţindu-se de nedumerire.

O făcuse, dar fără să ştie. Îi oferise o pistă care ducea către una dintre cele mai improbabile direcţii.

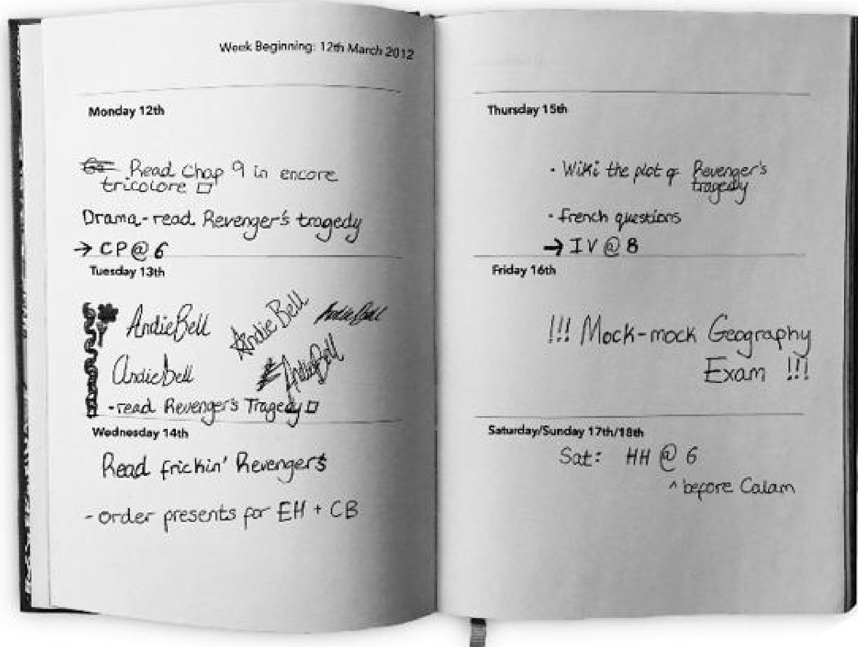
— Da, interviul a fost plin de informaţii, a zis Pip şi a deconectat microfoanele, încă gândindu-se la cele două litere HH şi rostindu-le cu

vocea lui Andie, una pe care nici măcar nu o auzise vreodată.

Cele două fete şi-au strâns din nou mâinile când şi-au luat rămas-bun, iar Pip a sperat că Harriet nu observase că ale ei tremurau – fiorul care i se culcuşise pe sub piele. Iar când Pip a deschis uşa cafenelei, ţinând-o aşa pentru Harriet, vântul rece a lovit-o, odată cu revelaţia faptului că, şi după atâta timp, Andie Bell tot mai era o enigmă.

Denumirea fişierului:

Fotografia planificatorului lui Andie, 12-18 martie 2O12.jpg

Douăzeci

Pip a găsit furnicătura din ceafă, cea care râcâia înainte şi înapoi şi suna ca două litere şoptite. HH.

A fixat cu privirea fişierul deschis în faţa ei. *Fotografia planificatorului lui Andie, 12-18 martie 2012.jpg.* O fotografie pe care o copiase şi o mutase în *Jurnal – intrarea 25.* Era vorba despre jurnalul dedicat proiectelor ei de anul trecut. Una dintre fotografiile pe care le făcuse planificatorului academic al lui Andie, când ea şi Ravi intraseră prin efracţie în casa familiei Bell, cu mai puţin de un an în urmă, în căutarea unui telefon cu cartelă pe care nu-l găsiseră.

În fotografia întreagă, cea originală, înainte ca Pip să o editeze, se vedeau mai multe de pe biroul aglomerat al lui Andie. O trusă de machiaj cu o perie de păr purpuriu-deschis deasupra, cu perii încă plini de fire blonde. Alături, o agendă şcolară Kilton Grammar pentru anul 2011/2012, deschisă la săptămâna din mijlocul lui martie, cu o lună şi ceva înainte ca Andie să moară.

Şi iată! Cele două litere, *HH,* scrise pe pagina cu sâmbăta aceea, dar şi în celelalte fotografii pe care le făcuse – săptămânile de dinainte şi de după. Pip credea că înţelesese atunci codul lui Andie. *HH* se refereau la hardughia lui Howie{5}, la fel cum *PC* însemna parcarea gării unde Andie se întâlnea cu Howie Bowers ca să ia marfa sau să lase bani. Dar se înşelase. *HH* nu aveau nicio legătură cu Howie Bowers. Cei doi de *H* erau pentru Harriet Hunter. Era greu de zis dacă era un telefon sau o întâlnire. Dar fusese Harriet de la bun început, iar aici era dovada. Andie o căuta pe sora celei de-a patra victime a Ucigaşului BA.

Furnicătura din capul lui Pip s-a transformat în durere, intensificându-se la tâmple când a încercat să înţeleagă ce înseamnă asta. Ideea s-a izbit în ea când a încercat să înţeleagă. Ce legătură avea Andie Bell cu toate astea, cu Ucigaşul BA?

Era un singur loc unde ar fi putut găsi răspunsuri: în cealaltă adresă de e-mail a lui Andie, una pe care Pip o bănuia a fi secretă. În scurta ei viaţă, Andie avusese multe taine.

Pip şi-a mutat în sfârşit privirea de la pagina din agendă, accesând în schimb motorul de căutare. S-a deconectat de pe contul ei de Gmail şi s-a logat din nou.

A tastat adresa lui Andie, *A2B3LK94@gmail.com,* şi s-a oprit, mouse-ul rămânând deasupra căsuţei cu parola. Ar fi fost imposibil s-o ghicească. A mutat în schimb mouse-ul spre rubrica unde scria *Aţi uitat parola?*

S-a deschis o nouă fereastră, Pip fiind rugată: *Introduceţi ultima parolă pe care v-o amintiţi.* Săgeata a clipit în căsuţă, luând-o peste

picior. Şi-a trecut degetele peste tastatura tactilă, sărind peste căsuţa cu parola şi spre butonul *Încercaţi o altă întrebare.*

O altă opţiune a apărut pe ecran, propunându-i să trimită un cod la adresa de e-mail de rezervă, *AndieBell94@gmail.com*. Lui Pip i-a forfotit stomacul: deci, Andie chiar avea altă adresă de e-mail, probabil cea principală. Cea de care ştia lumea. Dar Pip nu avea acces nici la ea, deci nu putea recupera codul de verificare. Adresa secretă a lui Andie ar fi putut să rămână un secret pentru totdeauna.

Dar speranţa nu o părăsise încă de tot. Mai era o opţiune, o altă secţiune – *Încercaţi altă întrebare* – în josul paginii. A accesat-o, închizând ochii o fracţiune de secundă şi rugându-se ca maşinăria să funcţioneze.

Când i-a deschis, pagina se schimbase din nou.

Răspundeţi la întrebarea de securitate pe care aţi adăugat-o contului:

Numele primului dumneavoastră hamster?

Dedesubt era altă căsuţă, care-i cerea lui Pip să introducă răspunsul.

Asta era! Nu mai avea alte opţiuni, niciun alt buton *Încercaţi din nou* pe ecran. Ajunsese la capăt. Era într-o fundătură.

Şi cum naiba să afle numele primului hamster al familiei Bell? Un hamster care probabil existase înainte de reţelele de socializare. Nu prea putea să bată la uşa lor şi să îl întrebe pe Jason; doar îi spusese să nu îi mai caute niciodată.

Stai puţin!

Lui Pip i-a bătut inima cu putere. Şi-a înşfăcat telefonul ca să verifice ziua. Era miercuri. A doua zi, la ora 16, Becca Bell avea să o sune din închisoare, ca în fiecare joi.

Da! Becca era soluţia. Sigur ştia de hamsterul la care se referise Andie. Iar Pip o putea întreba dacă ştia ceva despre cea de-a doua adresă de e-mail a lui Andie şi care ar fi fost motivul pentru care o crease.

Dar până a doua zi la ora 16 mai erau 25 de ore. Cele 25 de ore păreau o viaţă întreagă, şi chiar puteau fi aşa. O viaţă, a ei. Pip nu ştia cât timp mai avea la dispoziţie, doar Ucigaşul BA poseda informaţia asta sau cel care pretindea a fi el. Era o cursă contra unui cronometru pe care nu îl vedea. Dar nu putea face nimic în privinţa asta, în afară de a aştepta.

Becca sigur ştia.

Şi, între timp, putea urmări celelalte piste. Putea trimite un mesaj foştilor angajaţi de la Green Scene în privinţa alarmei de securitate. Să aranjeze un interviu cu inspectorul Nolan, care acum era pensionat. Poliţistul îi răspunsese la e-mail în dimineaţa asta, scriindu-i că i-ar face plăcere să discute cazul Ucigaşului BA pentru podcastul ei. Încă mai erau lucruri de care se putea ocupa Pip, mişcări pe care le putea face în următoarele 25 de ore.

Acum îi tremurau mâinile. *O, nu!* După asta urma sângele, picurând din liniile vieţii din palmele ei. *Nu acum, te rog, nu acum!* Trebuia să se calmeze, să o ia uşor, să ia o pauză de la prea mult gândit. Poate să iasă la alergat? Sau… S-a uitat la cel de-al doilea sertar al biroului. Sau poate ambele?

A simţit pe limbă amărăciunea jumătăţii de pastilă când a înghiţit-o fără apă, încercând să o facă să alunece cu aer. *Respiră, doar respiră!* Însă nu putea să respire deoarece îi mai rămăseseră doar două pastile şi jumătate în mica pungă transparentă, iar ei îi mai trebuiau – avea nevoie de ele, altfel nu ar mai fi dormit deloc, iar dacă nu dormea, atunci nu putea gândi, iar dacă nu putea gândi, nu avea să câştige.

Nu voia asta. Îşi promisese că ultima dată chiar era ultima dată. Dar acum avea nevoie de ele, ca să se salveze, iar apoi nu i-ar mai fi trebuit vreodată. Ăsta era târgul pe care îl făcuse când luase primul telefon cu cartelă din rând şi îl deschisese, simbolul Nokia luminând ecranul.

Şi-a accesat mesajele, venite de la singurul număr salvat în toate mobilele astea. I-a trimis lui Luke Eaton doar trei cuvinte: *Îmi mai trebuie.*

Pip a râs în sinea ei sec şi misterios când şi-a dat seama că exact obiectul din mâinile ei era o altă legătură cu Andie Bell. Mergea pe urmele ei, în urmă cu şase ani. Şi poate că telefoanele secrete ascunse nu erau singurul lucru pe care îl aveau în comun ea şi Andie Bell.

Luke i-a răspuns în câteva secunde:

Iar e ultima dată, nu-i aşa? Te anunţ când o să le am!

Un val de furie i-a străbătut pielea gâtului. Pip şi-a muşcat buza de jos până a durut-o când a ţinut apăsat butonul de oprire şi a pus la loc telefonul şi pe Luke în compartimentul lor secret de la fundul sertarului. Luke se înşela. Situaţia era diferită; chiar avea să fie ultima dată.

Totuşi, Xanaxul nu îşi făcuse încă efectul; inima tot îi bătea cu putere, indiferent ce înţelegere încerca să facă cu ea. Putea să iasă la alergat. *Ar fi fost bine* să iasă să alerge. Ar fi putut să o ajute să gândească, să înţeleagă ce legătură exista între Andie, Harriet Hunter şi Ucigaşul BA.

S-a îndreptat către patul ei şi fereastra de după acesta, uitându-se pe geam la cerul după-amiezii. Acum era întunecat şi cenuşiu, iar pe alee erau pete lăsate de o altă aversă. Nu conta, îi plăcea să alerge în ploaie. Şi erau lucruri mai rele pe care le putea găsi cineva pe alee, cum ar fi cinci siluete fără cap, care veneau după ea. Nu le mai văzuse; Pip verifica de fiecare dată când pleca de acasă.

Dar acum era ceva afară – un licăr de mişcare i-a atras privirea. O persoană alerga pe trotuar, trecând de casa şi aleea lor. A durat doar trei secunde până să dispară, ieşind din nou din câmpul vizual, dar Pip

a avut nevoie doar de acele trei secunde ca să-şi dea seama exact cine e. Sticla albastră de apă ţinută într-o mână. Părul blond, pieptănat pe spate, şi faţa ascuţită. O privire scurtă peste umăr spre casa ei. El ştia. Ştia că aici locuia ea.

Pip a văzut din nou roşu, o izbucnire violentă în spatele ochilor când mintea i-a arătat toate felurile în care l-ar fi putut ucide pe Max Hastings. Niciuna nu era suficient de groaznică; merita ceva mult mai rău. S-a gândit la toate, gândurile ei urmărindu-l pe drum, până ce un sunet a adus-o din nou în cameră.

Telefonul îi vibra pe birou.

S-a holbat la el.

La naiba!

Era un număr ascuns? Ucigaşul BA? Asta era clipa în care urma să afle cine o tortura? Aplicaţia CallTrapper era pregătită şi aştepta să funcţioneze, să transforme respiraţia fără trup într-o persoană reală, într-un nume. Nu trebuia să afle ce legătură avea Andie Bell cu toate astea; răspunsul final avea să se afle în faţa ochilor ei.

Repede! Ezitase deja prea mult, ţâşnind prin cameră ca să ia telefonul.

Nu, nu era un număr ascuns, ci un şir de cifre deasupra apelului: un număr de mobil pe care nu îl recunoştea.

— Alo? a spus, ţinând telefonul prea lipit de ureche.

— Alo, a răspuns pârâind o voce profundă. Bună, Pip! Sunt eu, inspectorul Richard Hawkins.

Pieptul lui Pip s-a relaxat în jurul inimii care bătea prea repede. Nu era Ucigaşul BA.

— O-oh! a zis ea, revenindu-şi. Inspectorul Hawkins!

— Aşteptai alt telefon! a remarcat el, trăgând aer în piept.

— Da!

— Ei bine, îmi pare rău că te deranjez!

Poliţistul a tuşit, apoi a tras aer în piept.

— Doar că, ei bine, am nişte noutăţi şi am considerat că e mai bine să te sun imediat. Ştiu că ai vrea să afli.

Noutăţi? Despre individul care o hărţuia şi în existenţa căruia el nu credea? Făcuse şi poliţia legătura cu Ucigaşul BA? Pip a simţit cum o cuprinde un sentiment de uşurare, călcâiele goale ridicându-se de pe covor. O credea, o credea…

— În legătură cu Charlie Green, a spus bărbatul, umplând liniştea.

Oh! Pip s-a pleoştit din nou.

— C-ce… a început ea.

— L-am prins! a spus Hawkins. Tocmai a fost arestat. A reuşit să ajungă în Franţa. Acum e în custodia Interpolului. Dar l-am prins. Mâine o să fie extrădat şi acuzat oficial.

Pip încă se afunda. De ce oare? Cât putea să mai coboare, până ce

trecea prin pământ şi dispărea?

— E-eu… s-a bâlbâit Pip.

Se afunda. Se micşora. Îşi privea picioarele ca să nu poată să dispară prin covor.

— Nu mai trebuie să îţi faci griji. L-am prins! a spus din nou Hawkins, cu o voce mai blândă. Te simţi bine?

Nu, nu se simţea. Nu înţelegea ce voia de la ea. Să îi mulţumească? Nu, nu asta voia ea. Locul lui Charlie nu era în temniţă; cum o mai putea ajuta din închisoare, să îi spună ce era bine şi rău, ce să facă pentru a repara totul? De ce să-şi dorească aşa ceva? *Ar fi trebuit* să vrea asta? Aşa s-ar fi simţit un om normal acum, în locul găurii negre din oase care se prăbuşea în jurul ei?

— Pip? Nu mai ai de ce să te temi. Nu mai poată să ajungă la tine.

Voia să ţipe la el, să îi spună că Charlie Green nu fusese niciodată un pericol pentru ea, dar Hawkins nu ar fi crezut-o. Nu o credea niciodată. Dar poate că nu ar fi contat, poate că mai exista încă o cale să se repare, să iasă în siguranţă din spirala asta înainte să ajungă la sfârşit. Deoarece într-acolo duceau toate, o simţea, şi totuşi nu se putea opri. Dar poate Charlie ar fi reuşit să o ajute.

— P-pot… a început ea, ezitând. Pot să vorbesc cu el, vă rog?

— Poftim?

— Cu Charlie, a spus, acum mai tare. Pot să vorbesc cu Charlie, vă rog? Mi-aş dori foarte mult să discut cu el. T-trebuie să vorbesc cu el.

Un sunet s-a auzit la telefon, un cârâit de neîncredere din gâtul lui Hawkins.

— Ei bine, ăă… a spus bărbatul, mă tem că nu o să fie posibil, Pip. Eşti singurul martor ocular al unei crime pe care se presupune că a comis-o. Şi dacă o să aibă loc un proces, în mod evident, vei fi chemată ca martor principal al acuzării. Deci, mă tem că nu, nu o să fie posibil să vorbeşti cu el.

Pip s-a afundat şi mai mult, oasele parcă fuzionând cu structura casei. Răspunsul lui Hawkins era un lucru fizic, ascuţit şi prins în pieptul ei. Ar fi trebuit să-şi dea seama.

— Bine, este în regulă! a spus încet.

Nu era în regulă, era orice, numai în regulă nu.

— Cum… cum decurge cealaltă situaţie? a întrebat Hawkins, cu o urmă de nesiguranţă în glas. Hărţuitorul despre care ai venit să îmi povesteşti. Au mai fost şi alte incidente?

— O, nu! a zis categoric Pip. Niciunul. Acum toate s-au lămurit. Este în regulă, mulţumesc!

— Bun, păi, voiam doar să te anunţ de Charlie Green, înainte să citeşti mâine în presă.

Hawkins şi-a dres vocea.

— Şi sper că eşti mai bine.

— Sunt bine, a spus Pip şi abia dacă a mai avut energie măcar să se prefacă. Mulţumesc pentru telefon, inspectore Hawkins!

Apoi a luat telefonul de la ureche, degetul mare găsind butonul roşu.

Charlie era prins. Se terminase. Singura posibilă salvare pe care o mai avea, în afară de jocul periculos împotriva Ucigaşului BA. Cel puţin putea în mod oficial să taie numele lui Charlie de pe lista de oameni care ar fi putut să o urască suficient, încât să-şi dorească să o vadă dispărută. Ştiuse dintotdeauna că nu era el, iar acum avea dovada: fusese în Franţa în tot acest timp.

Pip s-a uitat din nou la ecranul calculatorului, la pagina care îi cerea să introducă numele primului hamster al lui Andie Bell, iar situaţia era aproape amuzant de ridicolă. La fel de amuzantă şi ridicolă ca noţiunea descompunerii cadavrelor şi modul în care toţi deveneau una. Dispariţia nu era misterioasă, nu era palpitantă; era despre cadavre reci, cu membre rigide şi pete purpurii când sângele dinăuntru se aduna. Ceea ce sigur văzuse Billy Karras când o găsise pe Tara Yates. Cum arătase Stanley Forbes la morgă, deşi cum ar fi putut să mai aibă sânge în el, când era pe mâinile ei? Şi Sal Singh, mort în pădurea de lângă casa ei. Totuşi, nu Andie Bell; ea fusese găsită prea târziu, când dispăruse aproape complet, dezintegrându-se. Acela era cel mai apropiat lucru de dispariţie, presupunea Pip.

Totuşi, Andie nu dispăruse. Iat-o din nou, la şase ani şi jumătate după moartea ei, singura pistă rămasă a lui Pip! Nu, nu pistă, un colac de salvare; o forţă ciudată şi incognoscibilă care le lega peste timp, deşi nu se cunoscuseră niciodată. Pip nu era aici ca să o salveze pe Andie, ci poate Andie era aici ca să o salveze pe ea.

Poate.

Totuşi, Pip trebuia să aştepte. Iar Andie Bell avea să rămână un mister cel puţin în următoarele 24 de ore şi jumătate.

Douăzeci şi unu

— Acesta este un apel Tel-Co Link preplătit de la… Becca Bell, deţinută de la închisoarea HM Downviewer. Vă rugăm să luaţi la cunoştinţă că acest apel va fi înregistrat şi monitorizat pe toată durata sa. Ca să acceptaţi apelul, apăsaţi tasta 1. Ca să blocaţi toate viitoarele…

Pip a apăsat tasta 1l atât de repede, încât aproape că a scăpat telefonul din mână.

— Alo? a zis ea şi a ridicat aparatul din nou la ureche, lovind necontrolabil cu piciorul în birou şi făcând borcanul cu pixuri să zdrăngăne. Becca?

— Bună!

La început, vocea Beccăi s-a auzit slab.

— Bună, Pip, da, sunt aici! Scuze! A fost oarecum coadă. Ce mai faci?

— Bine, i-a răspuns Pip, simţind cum pieptul i se strânge incomod cu fiecare gură de aer. Bine, mda, bine.

— Eşti sigură? a zis Becca, o urmă de îngrijorare ridicându-i tonul vocii. Pari puţin cam agitată.

— O, de la prea multă cafea! Doar mă cunoşti, i-a răspuns Pip, râzând mai mult silit. Ce mai faci? Cum merge franceza?

— Bine, a spus Becca şi apoi a adăugat *Très bon,* pufnind amuzată. Şi tocmai au început cursuri de yoga săptămâna asta.

— O, distractiv!

— Da, şi m-am dus cu o prietenă; îţi aminteşti că ţi-am povestit despre Nell? a spus Becca. Deci, da, a fost distractiv, deşi m-a făcut să-mi dau seama cât de incredibil de inflexibilă sunt. Presupun că trebuie să lucrez la asta.

Vocea Beccăi era veselă; întotdeauna era. Pip ar fi putut să o descrie ca aproape fericită. Ideea că Becca ar fi putut fi mai fericită închisă decât liberă i se părea ciudată. Deoarece, într-un fel, *alesese* să fie închisă; pledase „vinovată”, cu toate că echipa ei de avocaţi fusese încrezătoare că, dacă s-ar fi ajuns la proces, ar fi scăpat-o de închisoare. Lui Pip i se păruse dintotdeauna ciudat ca o persoană să aleagă să fie acolo, aşa cum făcuse Becca. Poate că pentru ea nu era o cuşcă.

— Deci, a continuat fata, ce face toată lumea? Ce face Nat?

— Ăăă, bine, a spus Pip. Am văzut-o în urmă cu o săptămână şi un pic. Pe ea şi pe Jamie Reynolds. De fapt, pare să le meargă foarte bine. Sunt fericiţi.

— E grozav, a zis Becca, iar Pip a simţit zâmbetul care însoţea cuvintele. Mă bucur că e fericită. Şi ai luat vreo decizie în privinţa procesului de calomnie?

Sincer, aproape uitase. Ucigaşul BA îi ocupa prea mult mintea, înconjurându-i gândurile ca o rolă de banda adezivă. Cartea de vizită a lui Christopher Epps stătea încă ignorată în acelaşi buzunar al jachetei.

— Ei bine, a mărturisit Pip, de atunci nu am mai vorbit cu avocatul meu sau cu al lui Max. Am fost puţin distrasă. Dar deja le-am dat răspunsul meu. Nu mă dezic şi nu îi cer scuze. Dacă Max vrea să meargă la proces, îl priveşte. Dar nu o să scape de două ori; nu am de gând să permit aşa ceva.

— O să depun mărturie dacă se întâmplă! i-a promis Becca. Ştiu că ţi-am spus-o deja. Oamenii trebuie să ştie cine este el cu adevărat, chiar dacă nu este un proces penal, nici justiţie *adevărată.*

Justiţie! Cuvântul ăla o enerva întotdeauna pe Pip şi-i însângera mâinile. Cuvântul era închisoarea şi cuşca ei. O privire în jos şi, da, acolo era Stanley, sângerând pe mâinile ei. Dacă voia, putea vorbi despre el cu Becca, altcineva care îl cunoscuse mai mult decât ca fiind copilul Brunswick. Becca şi Stanley ieşiseră chiar de două ori în oraş înainte să hotărască să fie doar prieteni. Becca putea asculta, chiar dacă nu înţelegea. Dar, nu, Pip nu avea timp pentru asta, nu acum!

— Becca, ăăă, eu… a început ea şovăitor. De fapt, voiam să te întreb ceva. Destul de urgent. Adică, nu o să pară urgent, dar este. Este important, însă nu îţi prea pot explica de ce, adică nu la telefon.

— Bine, a spus Becca, iar o parte din veselie i-a dispărut din voce. Te simţi bine?

— Da, bine, i-a răspuns Pip. Doar că, vezi tu, trebuie să ştiu cum îi spunea Andie primului ei hamster.

Becca a pufnit, luată prin surprindere.

— Poftim?

— Este… o întrebare de securitate. Îţi aminteşti cum şi-a numit primul hamster?

— O întrebare de securitate pentru ce? a întrebat Becca.

— Cred că Andie avea un cont de e-mail. Unul secret. Unul pe care poliţia nu l-a găsit.

— AndieBell94, a rostit Becca repede cuvintele. Asta era adresa ei de e-mail. Poliţia cu siguranţă m-a întrebat atunci dacă o ştiu.

— Ăsta e alt cont pe care l-a folosit. Şi nu pot să-l accesez decât dacă răspund la întrebarea de securitate.

— Alt cont? a ezitat Becca. De ce cercetezi din nou cazul lui Andie? Ce… De ce? Ce se întâmplă?

— Nu cred că-ţi pot spune, a zis Pip, ţinându-şi genunchiul ca să nu-i mai tremure. Apelul ăsta este înregistrat. Dar ar putea fi ceva… important pentru mine. A făcut o pauză, ascultând respiraţia ceva mai rapidă a Beccăi, apoi a adăugat: E o chestiune de viaţă şi de moarte.

— Roadie.

— Poftim? a spus Pip.

— Roadie, ăla a fost primul hamster al lui Andie, a zis pe nas Becca. Nu ştiu cum de i-a ales numele ăsta. Cred că l-a primit când a împlinit şase ani. Poate şapte. Eu am primit unul după un an şi l-am botezat Toadie. Apoi am avut-o pe pisica noastră, Monty, care l-a mâncat pe Toadie. Dar hamsterul ei era Roadie.

Degetele lui Pip tremurau pregătite.

— R-O-A-D-Y? a întrebat ea.

— Nu. I-E, a spus Becca. Asta e… Totul e în regulă? Serios?

— O să fie, a zis Pip. Sper! Andie ţi-a povestit vreodată de cineva pe nume Harriet Hunter? O prietenă?

Linişte la telefon, zumzetul de fundal al vocilor din apropiere.

— Nu, a răspuns Becca în cele din urmă. Nu cred că mi-a povestit. De fapt, nu am cunoscut niciodată pe cineva cu numele Harriet. Nu că Andie ar fi chemat pe cineva acasă. De ce? Cine este fata asta?

— Becca, ascultă, a spus Pip, bătând uşor cu degetele în telefon, trebuie să închid, îmi pare rău! Este ceva… şi poate că nu am mult timp. Dar o să îţi explic totul când se termină, promit!

— O, da… E în regulă, a spus fata, cu o voce mai puţin veselă acum. Mai vii în vizită sâmbăta viitoare? Te-am înscris în registru.

— Da, a zis Pip, dar mintea i se îndepărtase deja de Becca, revenind la ecranul calculatorului şi la întrebarea de securitate care o aştepta. Da, vin, a răspuns absentă.

— Succes, a spus Becca încrezătoare, cu… Şi să îmi spui că e totul bine! Când o să poţi.

— Aşa o să fac! a spus Pip şi şi-a auzit şi ea neliniştea din glas. Mulţumesc, Becca! Pa!

De data asta, Pip chiar a scăpat telefonul, apăsând prea tare butonul, aparatul alunecându-i din palma udă de sânge. L-a lăsat acolo pe podea, degetele întorcându-se la tastatură. La *R,* iar apoi la *O* şi aşa mai departe. *Roadie.* Primul hamster al lui Andie Bell.

Pe tastatura tactilă erau pete invizibile de sânge când Pip a îndreptat săgeata de pe ecran spre butonul *În continuare.*

Pe pagina care s-a încărcat i se indica să creeze o altă parolă şi să o rescrie în căsuţa de dedesubt, pentru confirmare. Sentimentul din piept s-a schimbat din nou, sfârâind parcă atunci când a intrat în contact cu pielea ei. Ce parolă ar fi trebuit să folosească? Orice! Orice, numai să se grăbească!

Primul lucru care i-a venit în minte a fost *UcigaşulBA6.*

Cel puţin parola asta n-avea să o uite.

A rescris-o dedesubt şi a apăsat ca să confirme.

S-a deschis căsuţa poştală, cu e-mailuri insuficiente ca măcar să umple ecranul.

Pip a expirat. Iată-l! Contul de e-mail al lui Andie Bell, cel secret.

Păstrat după tot acest timp. Neatins, în afară de ea. Pip a avut din nou senzaţia aia pe şira spinării, ca şi când n-ar fi fost în prezent, ci ar fi plutit.

Şi-a dat imediat seama de ce crease Andie contul ăsta. Singurele e-mailuri trimise şi primite erau cele pentru şi de la Harriet Hunter. Ăsta trebuia să fie motivul pentru care Andie făcuse contul, dar tot nu-i era clar de ce şi care era legătura dintre Harriet şi Ucigaşul BA.

Pip s-a uitat prin e-mailuri, citind aceleaşi mesaje pe care i le arătase Harriet, de data asta din partea lui Andie. Nimic nou aici. Nicio explicaţie. Niciun colac de salvare. Erau doar opt mesaje trimise şi primite, toate cu acelaşi subiect: *Bună!*

Trebuia să mai fie ceva aici. Orice! Andie trebuia să o ajute, trebuia să o facă. De aceea toate conduceau înapoi la ea, închizând cercul.

Pip a ieşit din căsuţa poştală, accesând secţiunea mesaje sociale. Aici nu era nimic, doar o pagină albă. A încercat a treia opţiune – Promoţii –, iar pagina s-a umplut cu şiruri de e-mailuri. Toate de la acelaşi expeditor: *Sfaturi pentru autoapărare.* Probabil Andie se înscrisese în lista lor de e-mailuri la un moment dat. Primise e-mailuri, o dată pe săptămână, multă vreme după moartea ei. De ce o interesa pe Andie buletinul informativ despre autoapărare? Pip a tremurat. Crezuse Andie că era în pericol? Oare o parte din ea ştiuse că nu avea să trăiască mai mult de 17 ani? Avusese acelaşi sentiment inevitabil care sălăşluia în lăuntrul lui Pip?

Pip a verificat bara laterală. Nu era nimic în coş, niciun e-mail şters. La naiba! Haide, Andie! Trebuia să fie ceva aici. Trebuia să fie. Era o legătură aici, iar Pip era persoana care trebuia să o găsească. Îşi dădea seama de asta. Lucrurile se aşezau întotdeauna aşa cum trebuia.

A ridicat brusc mâna când a zărit un număr de pe bara laterală. Un mic *1* lângă fişierul *Ciorne.* Atât de mic, încât parcă ar fi încercat să se ascundă de privirea curioasă a lui Pip.

O ciornă netrimisă. Ceva scris de Andie. Ce era? Un mesaj neterminat pentru HH? Poate nimic, poate era doar gol. Pip a deschis fişierul cu ciorne şi, iată-l, aşteptând-o! Un e-mail netrimis, şi deja vedea că nu era gol. Data din partea dreaptă îl marca salvat la 21/02/12. La subiect scria: *de la anonim.*

Lui Pip i s-a strâns pieptul, iar când şi-a şters sângele de pe o mână şi a deschis ciorna, respiraţia i s-a poticnit ciudat, zăngănind.

New Message

Recipients

Subject: from anon

Destinatari
Subiect: de la anonim

Pentru cei interesaţi,

Ştiu cine este Ucigaşul BA.

Nu am spus-o niciodată cu voce tare, nimănui, nici măcar mie. A fost doar o idee, care a tot crescut, ocupând tot mai mult spaţiu, până când a devenit singurul lucru la care pot să mă gândesc. Chiar şi faptul că scriu aici despre el mi se pare un pas important; mă face să mă simt mai puţin singură în situaţia asta. Totuşi, sunt singură. Complet singură.

Ştiu cine este Ucigaşul BA.

Sau Strangulatorul din mlaştină. Orice nume ar avea, ştiu cine este.

Şi aş vrea să pot trimite cu adevărat e-mailul ăsta. Să îi trimit ca o informaţie anonimă poliţiei, să le dau oamenilor legii numele lui; nici măcar nu ştiu dacă secţiile de poliţie au adresă de e-mail. Nu aş putea suna niciodată. Nu l-aş putea rosti. Sunt foarte speriată. În fiecare secundă în care sunt trează şi, mai nou, chiar şi când dorm. Îmi e din ce în ce mai greu să mă prefac atunci când el este în casă şi discută cu noi toţi ca şi când totul ar fi normal, la cină. Dar ştiu că nu pot să-l trimit. Cum aş putea vreodată să îl trimit? Cine m-ar crede? Poliţia, cu siguranţă nu. Iar dacă el află ce am spus, o să mă ucidă, aşa cum le-a ucis pe ele. Bineînţeles că o să afle. Practic, este unul dintre ei.

Asta e doar o încercare şi, probabil, ştiind că aş putea să-l trimit, deşi nu pot, o să mă simt mai bine. Să discut despre asta cu mine însămi, detaşată.

Ştiu cine este Ucigaşul BA.

L-am văzut. L-am văzut cu Julia Hunter. Ştiu 100% că era ea. Se ţineau de mână. L-am văzut sărutând-o şi pe obraz. El nu ştie că i-am văzut. Şi nu m-a surprins prea mult să îi văd împreună. Apoi, după

şase zile, ea a murit. A ucis-o. Ştiu că a făcut-o. Am ştiut-o imediat ce i-am văzut chipul la televizor. Acum toate se potrivesc, toate celelalte detalii. Ar fi trebuit să-mi dau seama dinainte de asta.

Habar nu am de ce am contactat-o pe HH. M-am gândit că ar putea şti şi ea sau că ar avea vreo bănuială în privinţa ucigaşului surorii ei. Aşa aş fi putut avea pe cineva cu care să vorbesc despre asta. Să plănuim ce să facem împreună. Dar ea nu ştie. Nu ştie nimic. Şi nu îmi dau seama de ce, dar simt că sunt responsabilă pentru ea, că trebuie să mă asigur că este în regulă. Deoarece am aflat cine a ucis-o pe sora ei şi nu ştiu cum să îi spun. Dacă ar atinge-o cineva pe Becca, aş fi distrusă.

Nu pot să-i spun lui Sal. Probabil deja crede că sunt destul de tulburată. Trebuie să-i ascund foarte multe lucruri, deoarece este singurul lucru bun care mi-a rămas, iar el trebuie să fie protejat. În orice caz, nu pot să-l invit niciodată la mine acasă.

Am tot timpul sentimentul ăsta copleşitor de groază că, dacă nu fug din oraş, o să mă ucidă. El o să mă ucidă. Deja a început să se uite altfel la mine sau poate că asta a început cu mulţi ani în urmă. Sper că nu se uită aşa la Becca. Dar am un plan, îl am deja de ceva timp, trebuie doar să fiu discretă. De aproape un an economisesc toţi banii de la Howie. Sunt ascunşi, nu o să-i găsească nimeni. Totuşi, mi-am ratat studiile – ce prostie din partea mea! Ar fi fost cea mai uşoară cale de scăpare, o facultate departe. Nimeni nu ar bănui nimic. Dar singura la care am intrat este cea de aici şi ar trebui să rămân în Kilton. Nu pot rămâne acasă.

Sal a fost admis la Oxford. Aş fi vrut să pot să-l însoţesc. Nu este prea departe, totuşi e suficient. Poate că mai reuşesc să fac ceva, ca să plec şi eu. Dacă nu este prea târziu. Trebuie să fac orice ca să plec de aici. Orice. Ştiu că domnul Ward l-a ajutat să intre acolo, poate mă ajută şi pe mine. Orice! Cu orice preţ!

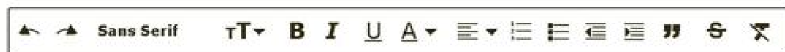
Iar după ce o să plec şi o să fiu în siguranţă, o să mă întorc după Becca. Dar trebuie să termine mai întâi şcoala; trebuie să o facă, este isteaţă. Dacă mă stabilesc undeva, departe de aici, poate veni să locuiască cu mine, iar când o să fim departe şi în siguranţă, poate atunci o să spun poliţiei cine este el. Poate atunci o să trimit în sfârşit e-mailul ăsta, sub protecţia anonimatului, când nu o să mai poată să ne prindă, când nu o să ştie unde suntem.

Cel puţin ăsta e planul. Nu am cu cine să îl discut, în afară de mine, însă doar atât pot face. Acum sunt nevoită să-l şterg, pentru orice

eventualitate.

Mi se pare prea măreţ pentru mine, dar cred că o pot face. Să ne salvăm! Să o ţin pe Becca în siguranţă. Să supravieţuiască.

Trebuie doar să…

Douăzeci şi doi

Ravi a derulat din nou pagina în sus şi-n jos, clătinând din cap, iar Pip a văzut cuvintele lui Andie oglindindu-se în pupilele ochilor lui. Chiar mai clar acum, că erau plini de lacrimi. Greutatea propriei fantome îl apăsa şi pe el, nu doar pe ea. Amândoi împărtăşeau şi împărţeau povestea fetei moarte; erau singurii oameni din lume care ştiau. Nu erau ultimele cuvinte ale lui Andie Bell, dar cu siguranţă aşa păreau.

— Nu pot să cred! a spus el în cele din urmă, cuprinzându-şi faţa cu mâinile. Nu pot să cred! Andie, ea… Asta schimbă totul. Totul!

Pip a oftat. În stomac simţea o tristeţe de nedescris; se tot afunda în podea, trăgând după ea fantoma lui Andie. Dar l-a luat pe Ravi de mână, ţinând-o strâns ca să rămână ancoraţi.

— Adică, schimbă totul şi nimic, a zis ea. Andie nu a supravieţuit. Nu Ucigaşul BA a ucis-o, ci singurul lucru pe care a încercat să îl facă pentru a scăpa de el. Howie Bowers. Max Hastings. Elliot Ward. Becca. De aceea s-au întâmplat toate astea. Totul. Cercul s-a închis, a adăugat încet, gândind că era sfârşitul, sfârşitul era începutul, iar ucigaşul BA era ambele.

Ravi şi-a şters ochii cu mâneca.

— Eu doar… Vocea i-a cârâit, înăbuşind următoarele cuvinte: Nu ştiu ce simt în legătură cu asta. Este… prea trist. Şi noi… ne-am înşelat în privinţa ei. Nu prea am înţeles ce a văzut Sal la ea înainte, dar… O, Dumnezeule, cred că a fost îngrozită. Foarte singură. Ravi şi-a ridicat privirea la Pip şi a îngăimat: Şi asta e, nu-i aşa? Data de 21 februarie: după asta l-a abordat prima dată pe domnul Ward şi…

— Cu orice preţ, a spus Pip, repetând cuvintele lui Andie, şi a simţit din nou acea apropiere misterioasă de ea.

După cinci ani şi fără să se cunoască totuşi, iată că o purta pe Andie în piept! Două fete moarte, mai asemănătoare decât şi-ar fi putut da vreodată seama Pip.

— Era disperată! Nu am înţeles niciodată de ce, dar nu aş fi bănuit asta. Biata Andie!

Ce vorbe nepotrivite, dar ce altceva mai era de spus?

— A fost curajoasă, a zis încet Ravi. Îmi aminteşte puţin de tine, a adăugat el şi a schiţat un zâmbet pe potriva şoaptelor. E clar că fraţii Singh au un gen anume.

Dar mintea lui Pip o părăsise, amintindu-şi de anul trecut. De Elliot Ward, care stătea în faţa ei şi aştepta poliţia.

— Elliot mi-a spus ceva anul trecut, dar până acum nu am prea înţeles. Pip a făcut o pauză, rememorând scena în minte, apoi a continuat: Mi-a povestit că atunci când Andie i-a ocolit casa – înainte

ca el să o împingă, iar ea să se lovească la cap – i-a spus că trebuia să plece de acasă, din Little Kilton, deoarece asta o ucidea. Semnele erau clare, dar nu le-am văzut.

— Şi aşa a fost, a spus Ravi, uitându-se din nou la ecran, la ultima urmă a lui Andie Bell, la ultimul ei mister dezvăluit. Chiar a ucis-o.

— Înaintea *lui,* a zis ea.

— Cine este el? a întrebat Ravi, trecând un pix închis peste ecranul laptopului. Nu dă niciun nume, dar sunt multe informaţii, Pip. Trebuie să fie o dovadă aici. Deci, e un individ pe care-l cunoaşte toată familia Bell, inclusiv Andie şi Becca. Fapt care se leagă logic de firma lui Jason, Green Scene, nu?

— Un tip care venea în vizită şi chiar lua cina cu ei, a spus Pip, subliniind rândul cu degetul, apoi a ţâţâit când şi-a amintit altceva.

— Ce? a întrebat Ravi.

— Anul trecut, am fost să vorbesc cu Becca la sediul ziarului *Kilton Mail.* Asta când Max şi Daniel da Silva erau principalii mei suspecţi în cazul lui Andie. Am discutat despre Dan, deoarece am aflat că el a fost unul dintre poliţiştii care le-au percheziţionat prima dată casa când a dispărut Andie. Iar Becca mi-a spus că Daniel era apropiat de tatăl ei. Jason i-a făcut rost de o slujbă la Green Scene şi apoi l-a promovat la birou şi, în plus, a fost cel care a sugerat ca Dan să se facă poliţist.

Pip s-a pierdut din nou în gânduri, plutind prin timp, de atunci şi până în prezent, de la început spre sfârşit.

— A spus că Daniel venea des la ei acasă după lucru şi că uneori rămânea la cină.

— O, da! a exclamat serios Ravi.

— Daniel da Silva! i-a rostit Pip din nou numele, încercându-l pe limbă, încercând cumva să potrivească toate silabele în Ucigaşul BA.

— Şi mai e şi ce scrie aici.

Ravi a derulat înapoi la ciorna e-mailului.

— Când spune că s-ar duce la poliţie, dar se teme că nu o să fie crezută şi că el ar putea afla. Partea asta m-a incitat, a adăugat băiatul şi i-a arătat-o. *Bineînţeles că ar afla. Practic, este unul dintre ei.* Unul dintre cine?

Pip s-a gândit la propoziţii, înclinându-le ca să le vadă dintr-un alt unghi.

— Pare să se refere la un poliţist. Nu sunt sigură ce înseamnă *practic.*

— Poate s-a referit la un poliţist începător, cum era Daniel da Silva, i-a completat Ravi gândul.

— Daniel da Silva, a repetat Pip, încercând iar numele şi urmărindu-şi respiraţia cum se împrăştie prin cameră, luându-l cu ea.

Şi cum rămâne cu Nat? a întrebat cealaltă parte a creierului ei. Nat şi Dan nu erau cei mai apropiaţi fraţi, dar tot era fratele ei mai mare.

Putea Pip să creadă cu adevărat asta despre el? Cu siguranţă se mai gândise la el, ca ucigaş al lui Andie şi ca persoană implicată în dispariţia lui Jamie. Ce era diferit acum? Ea şi Nat erau apropiate, legate una de cealaltă: asta era acum diferenţa. Iar el avea o soţie. Un copil.

— Credeam că azi vorbeşti şi cu poliţistul pensionat, a spus Ravi, trăgând-o de pulover ca să o facă din nou atentă la el.

— Mda, a anulat întâlnirea în ultima clipă, a zis Pip. Am reprogramat-o pentru mâine după-amiază.

— Bun, asta e bine!

Ravi a dat absent din cap, întorcându-şi din nou privirea la e-mailul netrimis al lui Andie.

— Trebuie doar să-mi sune telefonul, a spus Pip, holbându-se la mobilul care stătea discret pe birou. Ucigaşul BA trebuie doar să mă mai sune o dată. Şi apoi CallTrapper o să-mi afişeze numărul şi probabil o să reuşesc să aflu cine este, dacă e Daniel sau…

Apoi s-a oprit, mijind ochii la telefon, implorându-l să sune, dorindu-şi atât de mult, încât mai că a auzit ecourile tonului ei de apel!

— Şi poţi să te duci la inspectorul Hawkins, a spus Ravi. Sau să faci totul public.

— Iar apoi s-a terminat, a confirmat Pip.

Mai mult decât atât. Lucrurile ar fi fost normale. Reparate. Fără sânge pe mâini sau pastile ca să le ţină la distanţă. Ar fi fost salvată. Normală. Ar fi revenit în echipa Ravi şi Pip, care putea să discute despre chestii obişnuite, ca seturile de lenjerie de pat şi orarul sălilor de cinema ori să vorbească timid despre viitorul lor.

Pip ceruse o cale de ieşire, un ultim caz, şi ceva îi răspunsese. Acum era chiar mai bine, mai potrivit. Deoarece Ucigaşul BA era originea. Sfârşitul şi începutul. Monstrul din întuneric, creatorul, sursa. Tot ce se întâmplase revenea direct la el.

Totul!

Andie Bell ştia cine e Ucigaşul BA şi era îngrozită, aşa că vânduse droguri pentru Howie Bowers ca să economisească bani să scape, să fugă din Kilton. Îi vânduse Rohypnol lui Max Hastings, care apoi îl folosise ca să o drogheze şi să o violeze pe sora ei mai mică, Becca. Andie îl urmărise pe Elliot Ward în planul ei disperat de a scăpa spre Oxford, cu Sal. Elliot credea că o ucisese accidental pe Andie, aşa că-l omorâse pe Sal ca să-şi acopere urmele, fratele lui Ravi murind în pădure. Dar nu Elliot îi luase viaţa lui Andie, nu cu adevărat, ci Becca Bell, atât de furioasă şi şocată de rolul surorii ei în propria tragedie, încât încremenise şi o lăsase pe Andie să moară din cauza unei răni la cap, înecându-se cu propria vomă. Trecuseră cinci ani, iar Pip apăruse şi descoperise toate aceste adevăruri. Elliot era la închisoare, Becca la

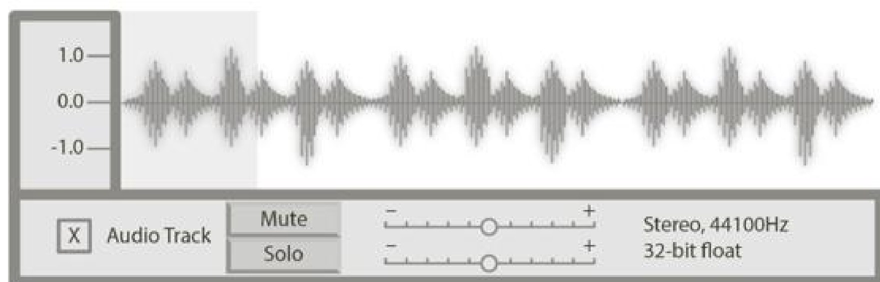
fel, deşi nu ar fi trebuit, Max nu era închis, deşi ar fi trebuit. Şi, mai important, Howie Bowers era la închisoare. Howie îi spusese colegului de celulă că-l cunoştea pe adevăratul Copil Brunswick. Colegul de celulă îi zisese vărului său, care transmisese totul mai departe unui prieten, care dezvăluise unui alt prieten, care răspândise un zvon pe internet. Charlie Green citise zvonul şi venise în Little Kilton. Layla Mead se dăduse drept Stella Chapman. Jamie Reynolds dispăruse. Stanley Forbes fusese împuşcat de şase ori, sângele curgându-i pe mâinile lui Pip.

Trei poveşti diferite, dar toate legate. Iar în mijlocul tuturor lucrurilor, rânjind la ea din întuneric, era Ucigaşul BA.

Denumirea fişierului:

Interviu cu inspectorul Nolan despre Ucigaşul BA.wav

Pip: Vă mulţumesc foarte mult, domnule Nolan, pentru că aţi acceptat să participaţi la interviu! Şi îmi pare rău că vă răpesc după-amiaza de vineri!

Inspectorul Nolan: O, te rog, spune-mi David! Şi nu-ţi face griji! Scuze că a trebuit să anulez întâlnirea de ieri. Am fost invitat la o partidă de golf în ultima clipă, ştii cum este.

Pip: Bineînţeles, da, nu e nicio problemă! Nu este ca şi când am avea o limită de timp sau aşa ceva. Deci, în primul rând, de cât timp te-ai pensionat?

Inspectorul Nolan: Au trecut deja trei ani. Da, era 2015 când am plecat. Ştiu: joc golf, îmi retrăiesc zilele de glorie; sunt un poliţist pensionat tipic. Am încercat chiar să mă apuc olărit, obligat de soţie.

Pip: Pare minunat! Aşadar, cum v-am scris în e-mailuri, azi voiam să vorbim despre cazul Ucigaşului BA.

Inspectorul Nolan: Da, da. Cel mai important caz din cariera mea! O ocazie minunată să mă retrag. Adică, bineînţeles, e îngrozitor ce le-a făcut acelor femei.

Pip: Trebuie să fi fost memorabil. Ucigaşii în serie nu sunt atât de obişnuiţi.

Inspectorul Nolan: Cu siguranţă nu. Şi de zeci de ani nu ne-am mai confruntat cu un asemenea caz. Ucigaşul BA a fost un caz important pentru noi toţi. Şi faptul că am reuşit să îl constrângem să mărturisească a fost probabil cel mai măreţ moment al meu. Ei bine, în afară de naşterea fiicelor mele. (Râde.)

Pip: Billy Karras a stat noaptea în sala de interogatoriu mai mult de cinci ore înainte să înceapă să mărturisească. Cred că era extrem de obosit, extenuat. Ai avut vreodată îndoieli în privinţa mărturisirii lui? Adică, a dezminţit totul a doua zi dimineaţă, după ce a dormit puţin.

Inspectorul Nolan: Nicio îndoială! Niciuna! Eram în sală cu el când a mărturisit. Nimeni nu ar spune că a făcut lucrurile alea îngrozitoare,

dacă nu ar fi adevărat. Şi eu eram obosit şi nu am mărturisit că sunt un ucigaş în serie, nu-i aşa? Şi nu ai avea cum să înţelegi, dar după atâţia ani ca detectiv, mi-am dat seama că îmi spune adevărul. Se vedea în ochii lui. Întotdeauna îmi dau seama. Ştii când te afli în prezenţa răului, crede-mă! Billy a dezminţit dimineaţă pentru că a avut timp să se gândească la toate consecinţele. Este un laş. Dar cu siguranţă a făcut-o.

Pip: Am vorbit cu mama lui Billy Karras, Maria…

Inspectorul Nolan: Aoleu!

Pip: De ce ai zis asta?

Inspectorul Nolan: A, m-am confruntat de câteva ori cu ea. Este o femeie puternică. Nu o poţi condamna, bineînţeles; nicio mamă nu o să creadă că fiul ei este capabil de lucrurile îngrozitoare pe care le-a făcut Billy.

Pip: Ei bine, a cercetat mult mărturisirile false în literatura de specialitate. Este vreo parte din tine care crede că este posibil ca mărturia lui Billy să fi fost falsă? Că a spus lucrurile alea doar din cauza presiunii din timpul interogatoriului?

Inspectorul Nolan: Ei bine, da, cred că a cedat doar datorită presiunii din timpul interogatoriului, dar nu înseamnă că mărturia nu este bună. Dacă ar fi fost singura dovadă, atunci m-aş fi putut gândi la asta, dar au fost dovezi care l-au legat pe Billy de crime: criminalistice şi indirecte. Şi a pledat „vinovat”, îţi aminteşti? Doar nu ăsta e acum subiectul podcastului tău, nu? Încerci cumva să dovedeşti că Billy este nevinovat?

Pip: Nu, deloc! Încerc doar să spun adevărata poveste a Ucigaşului BA, cu toate detaliile.

Inspectorul Nolan: Bun, bine, deoarece altfel nu aş fi acceptat interviul. Nu vreau să încerci să mă pui într-o lumină proastă.

Pip: O, nici nu mă gândesc la asta, David! Aşadar, multe dintre dovezile care îl leagă pe Billy de caz par să aibă legătură cu slujba lui. Lucra la o firmă de întreţinere a spaţiilor verzi, Green Scene Ltd. Mă întrebam doar dacă ştiai despre legătura firmei Green Scene cu crimele, înainte ca Billy să devină principalul tău suspect.

Inspectorul Nolan: Da! Cu siguranţă *cercetam* firma Green Scene înainte de asta. Am început după ce Bethany Ingham, a treia victimă, a fost ucisă, deoarece lucra acolo. Apoi, când a fost ucisă Julia Hunter, am făcut legătura cu două scene ale crimei, care erau locuri unde-şi desfăşurau activitatea cei de la Green Scene. Am cerut permisiunea să percheziţionăm spaţiile şi îmi aduc aminte că patronul a fost foarte amabil şi atent. Atunci am descoperit că utilizau exact aceeaşi marcă de funie albastră şi bandă adezivă ca ucigaşul. În concluzie, am descoperit asta cam la fix şi am început să-i cercetăm pe angajaţi. Dar nu poţi cerceta prea mult fără motive de suspiciune. Apoi a apărut

Billy Karras, cel care *a găsit-o* pe Tara Yates, iar noi ne-am dat destul de repede seama că e tipul pe care-l căutam.

Pip: Aţi mai avut suspecţi înainte de Billy? Înainte să fie ucisă Tara? Oricine legat de Green Scene?

Inspectorul Nolan: Ne-au interesat câţiva oameni, dar nu s-a întâmplat nimic concret sau important.

Pip: Presupun că nu ai de gând să-mi zici nişte nume, nu?

Inspectorul Nolan: Ca să fiu sincer, nici nu mi le amintesc.

Pip: În regulă! Am vorbit recent cu Harriet Hunter, sora mai mică a Juliei, iar ea mi-a povestit nişte întâmplări ciudate de acasă, din săptămânile care au precedat moartea Juliei. Nişte porumbei morţi aduşi în casă, siluete desenate cu creta în apropierea casei, farse telefonice. V-aţi concentrat vreodată asupra acestor lucruri în ancheta voastră? Familiile celorlalte victime au raportat incidente asemănătoare?

Inspectorul Nolan: O, da, acum îmi amintesc de porumbeii morţi! Sora mai mică ne-a spus atunci despre ei. Am pus întrebări legate de asta prietenilor şi familiilor victimelor anterioare, dar nu au auzit nimic de genul ăsta. L-am întrebat pe Billy dacă a intrat în contact cu victimele înainte să le răpească. Ne-a spus că le-a urmărit, deci ştia când erau singure şi aşa mai departe, dar nu a luat legătura cu ele nici prin intermediul păsărilor moarte, nici al apelurilor telefonice, nici prin alte metode. Deci, din nefericire, nu are legătură cu cazul. Deşi face povestea mai convingătoare, trebuie să recunosc.

Pip: Am înţeles, mulţumesc! Aşadar, să discutăm acum despre trofee. Ştii exact ce obiect a luat Ucigaşul BA de la fiecare victimă. Ceva personal ce au avut asupra lor când le-a răpit: cercei, o perie şi aşa mai departe. Dar nu ai găsit niciodată trofeele în posesia lui Billy, nu-i aşa? Nu ţi-a dat de gândit asta?

Inspectorul Nolan: Nu! Ne-a spus că le-a aruncat. Probabil acum sunt toate în vreo groapă de gunoi, undeva prin ţară. Posibil să nu le găsim niciodată.

Pip: Dar ideea unui trofeu nu e să fie păstrat? Ca să îi amintească ucigaşului de crima violentă şi să întârzie nevoia de a omorî din nou. De ce să le fi aruncat?

Inspectorul Nolan: Nu a spus, dar este evident, nu-i aşa? Ştia că urma să-l prindem după moartea Tarei şi a scăpat de dovezi înainte să obţinem un mandat de percheziţionate a casei. Nu cred că *a vrut* să arunce trofeele.

Pip: Am înţeles. Dar, revenind la Tara, de ce să fi atras astfel Billy atenţia asupra lui, înscenând că a găsit cadavrul? Până atunci nu se afla pe lista de suspecţi, de ce să atragă atenţia asupra lui? De fapt, din cauza asta a fost prins.

Inspectorul Nolan: Asta are legătură cu ceva ce s-a observat în

multe cazuri asemănătoare. Ucigaşul arată mult interes în propriul caz: urmăreşte ştirile, discută cu toţi prietenii şi familia. Nu sunt psihiatru, dar cred că e o chestie care ţine de narcisism. Criminalii în serie se cred foarte isteţi, şi chiar sub nasul nostru. Iar unii dintre ei chiar încearcă să se implice cumva în investigaţia poliţiei: oferă sfaturi despre grupurile de căutare şi altele asemenea. Asta făcea Billy: s-a purtat ca un erou şi a găsit-o pe Tara, astfel încât să poată interveni în anchetă, probabil ca să afle ce ştiam atunci.

Pip: Corect!

Inspectorul Nolan: Ştiu, nu prea are sens pentru noi, oamenii normali. Dar este unul dintre lucrurile pe care eram deja pregătiţi să le analizăm în ancheta asta. De fapt, este destul de amuzant (râde), dar ne gândeam la asta deoarece un poliţist, unul din Thames Valley, punea tot felul de întrebări despre caz. Nu era implicat în anchetă; era începător şi aparţinea de altă secţie, nu de cea din Wycombe, dar se arăta un pic prea interesat de cele petrecute şi de ceea ce făceam, dacă ştii la ce mă refer. Era nou şi sunt sigur că era foarte curios, dar cu siguranţă a ridicat nişte suspiciuni. Adică înainte să apară Billy. De aceea eram oarecum pregătiţi pentru un fel de intruziune din partea făptaşului.

Pip: Serios? De la ce secţie era poliţistul?

Inspectorul Nolan: Cred că de la secţia Amersham. Cazul Ucigaşului BA aparţinea de noi, secţia din Wycombe, de vreme ce ne aflam oarecum în mijlocul zonelor unde s-au găsit cadavrele şi de unde erau femeile. Dar, în mod evident, Julia Hunter era din Amersham, deci am colaborat un pic cu băieţii de acolo. Cu unul dintre vechii mei colegi pe care cred că îl cunoşti, inspectorul Hawkins. Bun om! Dar, da, e o anecdotă amuzantă pentru emisiunea ta. Un poliţist începător, şi noi ne-am gândit la ce era mai rău. (Râde.)

Pip: Poliţistul ăsta… se numea Daniel da Silva?

Inspectorul Nolan: (Tuşeşte.) Ei bine, e clar că nu îţi pot spune numele poliţistului. Şi oricum nu ai putea să-l faci public în podcastul tău, din cauza legii privind protecţia datelor şi a altor chestii asemănătoare. Câte întrebări mai ai? Mă tem că trebuie să plec în curând…

Pip: Dar era Daniel da Silva, nu?

Douăzeci şi trei

Fără cap. Porumbelul mort din mâinile ei nu are cap. Însă e prea buretos, cedând când degetele îi intră în coastele lui. Asta, pentru că în pumn ţinea, de fapt, pătura şifonată, nu o pasăre moartă, iar Pip este acum trează. În pat.

Adormise. Chiar adormise. Era miezul nopţii şi beznă, iar ea dormise.

Atunci, de ce era trează? Aşa se trezea tot timpul, somnul fiind atât de superficial, încât aţipea şi se trezea. Dar acum ceva părea diferit. Ceva o trezise.

Un zgomot.

Era aici.

Ce anume?

Pip s-a ridicat, pătura alunecându-i spre talie.

Un şuierat, dar unul uşor.

S-a frecat la ochi.

Un şuierat ca de tren care se deplasa lent o îndemna să adoarmă din nou.

Nu, nu era un tren!

Pip a mai clipit o dată, camera prinzând formă cu o strălucire fantomatică. S-a dat jos din pat şi a simţit aerul rece pe picioarele goale.

Şuieratul se auzea de acolo, de lângă biroul ei.

Pip s-a oprit şi şi-a concentrat privirea.

Era imprimanta ei.

Ceva ieşea din imprimanta fără fir de pe birou, LED-ul clipind din panou.

Bâz-bâz-bâz.

O bucată de hârtie a ieşit prin partea de jos, imprimată cu cerneală neagră, proaspătă.

Dar…

Era imposibil. Astăzi nu trimisese nimic la printat.

Mintea ei înceţoşată de somn nu putea înţelege. Visa încă?

Nu, visase porumbelul. Asta era real.

Imprimanta a terminat de printat, scoţând foaia de hârtie cu un ultim zăngănit.

Pip a ezitat.

Ceva a împins-o înainte. O fantomă din spatele ei. Poate Andie Bell.

S-a îndreptat spre imprimantă şi s-a întins, ca şi când ar fi luat pe cineva de mână sau cineva ar fi apucat-o pe a ei.

Pagina era imprimată cu susul în jos: nu o putea citi de acolo.

A apucat-o cu mâna, iar pagina a fluturat ca aripile unui porumbel

fără cap.

A întors-o, cuvintele îndreptându-se.

O parte din ea ştiuse înainte să le citească. O parte din Pip ştiuse.

Cine o să te caute când tu o să fii cea dispărută?
P.S. Am învăţat trucul ăsta de la tine, din sezonul 1, episodul 5.
Eşti pregătită pentru următorul meu truc?

Pagina era plină de sângele invizibil al lui Stanley, curgând din mâinile fantomatice ale lui Pip. Nu, mâinile erau acolo. Dar inima îi dispăruse, aruncându-se pe vertebrele coloanei, coagulându-se în acidul stomacului ei.

Nu, nu, nu, nu, nu!

Cum?

Pip s-a întors, uitându-se frenetic şi respirând sacadat, studiind toate umbrele. Fiecare era Ucigaşul BA înainte să nu fie. Era singură. El nu era aici. Dar cum…

Privirea sălbatică a poposit din nou asupra imprimantei. A imprimantei fără fir. Oricine din zonă putea trimite ceva.

Ceea ce însemna că trebuia să fie prin apropiere.

Ucigaşul BA.

El era aici.

În faţa casei sau înăuntru?

Pip s-a uitat la pagina mototolită din mână. *Eşti pregătită pentru următorul meu truc?* Ce voia să spună cu asta? Care era trucul: să o facă să dispară?

Trebuia să se uite pe fereastră. Era posibil ca Ucigaşul BA să se afle acolo, pe alee, stând într-un cerc de păsări moarte şi siluete desenate cu creta.

Pip s-a întors şi…

Un strigăt metalic a umplut camera.

Strident.

Foarte strident.

Pip şi-a acoperit urechile cu mâinile, scăpând pagina.

Nu, nu era un strigăt. Nişte chitare scârţâiau prea repede, însoţite de un ritm de tobă care zguduia încăperea, sădindu-şi pulsul în podea şi urcându-i pe călcâie.

Apoi s-au auzit ţipetele. Vocile. Profunde şi demonice, strigând în spatele ei într-un ritm inuman.

Pip a strigat şi nu s-a auzit. Era sigură că era acolo, dar vocea îi dispăruse, îngropată.

S-a întors spre locul în care ţipetele erau mai intense, ascultând cu mâinile pe urechi. Era biroul ei. De data asta în partea cealaltă.

LED-ul clipea la ea.

Difuzoarele.

Din boxele Bluetooth, muzica death metal trâmbiţa la volum maxim, în toiul nopţii.

Pip a ţipat, înaintând cu greu printre sunete şi împiedicându-se de propriile picioare când a căzut în genunchi.

Nevoită să îşi descopere o ureche, a simţit sunetul ca pe ceva fizic, străpungându-i creierul. S-a întins după prelungitorul de sub birou. A apucat ştecherul şi l-a scos.

Linişte.

Dar nu cu adevărat.

Un sunet metalic, la fel de strident, în urechile dureroase.

Şi un strigăt din pragul uşii acum deschise.

— Pip!

A ţipat din nou, lipindu-se de birou.

O siluetă stătea în prag. Prea mare. Cu prea multe membre.

— Pip? a spus din nou Ucigaşul BA, cu vocea tatălui ei, iar apoi o lumină galbenă a inundat camera când acesta a aprins becurile.

Părinţii ei stăteau în pragul uşii, în pijamale.

— *Ce naiba* a fost asta? a întrebat-o tatăl ei, cu ochi mari.

Nu era doar furios, ci speriat. Îl mai văzuse vreodată Pip înspăimântat?

— Victor! a spus mama ei cu o voce calmă. Ce s-a întâmplat? i s-a adresat apoi lui Pip pe un ton mai tăios.

Alt sunet s-a alăturat fantomei metalice din urechile lui Pip, un mic ţipăt de pe hol, un hohot de plâns.

— Josh, dragule!

Mama lui Pip şi-a deschis braţele şi l-a cuprins când a apărut şi băieţelul în pragul uşii. Pieptul micuţ îi tremura.

— Este în regulă! Ştiu că a fost un şoc puternic! a spus mama şi l-a sărutat pe creştetul capului. Eşti bine, scumpule! N-a fost decât un zgomot strident.

— E-eu am c-crezut că era o-omul rău, a spus el, nemaistăpânindu-şi lacrimile.

— Ce dr… Ce naiba a fost asta? a întrebat-o tatăl ei. Cred că i-a trezit pe *toţi* vecinii.

— Eu nu…

Dar mintea ei nu se concentra să articuleze cuvintele. Alunecase de la *vecini,* la *afară,* la spaţiul de aici. Ucigaşul BA se conectase la difuzoarele ei prin Bluetooth. Fusese probabil chiar în faţa ferestrei lui Pip, pe alee.

Pip s-a ridicat cu greu în picioare, s-a aruncat peste pat şi a tras draperiile.

Luna nu era foarte sus pe cer, razele ei făcând ca arborii, maşinile şi bărbatul care alerga de pe aleea lor să capete un straniu contur

argintiu.

Pip a înţepenit, o fracţiune de secundă prea mult, iar bărbatul a dispărut.

Ucigaşul BA.

Haine negre şi un chip din material închis la culoare.

Purta o mască.

Stătea chiar în faţa ferestrei sale.

Aproape.

Pip ar fi trebuit să plece, să fugă după el. Putea alerga mai repede de atât. Fusese nevoită să înveţe să întreacă toate tipurile de monştri.

— Pip!

S-a întors. Nu ar fi putut trece de părinţii ei. Îi blocau calea şi deja era prea târziu.

— Explică-ne! i-a cerut mama ei.

— E-eu, s-a bâlbâit Pip.

O, era doar un bărbat care o să mă ucidă, nu trebuie să vă faceţi griji.

— Nu ştiu mai multe decât voi, a spus ea. Şi pe mine m-au trezit. Difuzoarele. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Probabil s-a conectat telefonul şi poate a fost o reclamă pe YouTube sau aşa ceva. Nu ştiu. Nu am făcut-o eu.

Pip nu ştia cum de reuşise să rostească atât de multe cuvinte dintr-o suflare.

— Îmi pare rău! Am scos difuzoarele din priză. Cred că sunt defecte. Nu o să se mai întâmple.

Părinţii i-au mai pus întrebări. Tot mai multe, iar ea nu a ştiut ce să le spună. Dar i s-a spus că avea să fie doar vina ei dacă vecinii s-ar fi plâns ori dacă Josh ar fi fost indispus a doua zi.

Bine, era doar vina ei.

Pip s-a urcat în pat, apoi tata a stins lumina, zicându-i un „te iubesc” un pic încordat, iar urechile ei rănite au auzit cum părinţii încercau să îl convingă pe Josh să se culce la loc. Nu voia să doarmă singur, ci doar cu ei.

Dar Pip… nu avea să pună geană pe geană.

Ucigaşul BA fusese aici! Chiar aici! Acum dispăruse în întuneric, iar ea era cea de-a şasea lui victimă.

Douăzeci şi patru

Ţipetele răsunau încă în mintea ei, inumane şi furioase, captive în oasele lui Pip. Bâzâitul unei imprimante fantomă în urechi. Ambele luptându-se cu arma din inima ei. Nici măcar tura de alergat nu a putut să le alunge sau să o distragă. O alergare atât de intensă, încât credea că mai are un pic şi se despică în două, toată violenţa şi întunericul dinăuntru revărsându-se pe trotuar. Se tot uitase peste umăr după Max Hastings, cu părul pieptănat pe spate şi ochi duşmănoşi, dar nici urmă de el.

Alergatul fusese o idee proastă. Acum, zăcând întinsă pe covorul din dormitor, i se părea că nu se poate mişca. Ghemuită în aerul rece. Îmbălsămată. Nu dormise deloc. Luase ultimul Xanax aproape imediat după ce părinţii plecaseră din camera ei în seara precedentă. Închisese ochii, iar timpul trecuse, dar nu i se păruse că dormise, ci că se înecase.

Nu mai avea nicio pastilă. Nimic. Niciun sprijin.

Asta a făcut-o în sfârşit să se mişte, să se ridice şi să simtă transpiraţia rece din betelia colanţilor. S-a clătinat în drum spre birou, sub care atârnau ştecherele. Scosese totul din priză. Imprimanta, boxele, laptopul, veioza, încărcătorul telefonului. Toate erau nişte cabluri inerte.

A deschis cel de-al doilea sertar, şi-a strecurat mâna înăuntru şi a scos telefonul cu cartelă din faţă. Acelaşi pe care îl folosise miercuri ca să îi trimită un mesaj lui Luke. Acum era sâmbătă, şi tot nu primise veşti de la el. Rămăsese fără pastile.

A deschis telefonul şi a început să scrie, frustrată de cât de lent era, apăsând tasta 4 de trei ori doar ca să ajungă la litera I.

Am rămas fără. Mai am nevoie, cât mai repede posibil!

De ce nu-i răspunsese încă Luke? În mod normal, i-ar fi trimis un semn până acum. Nu putea da greş şi cu asta, nu pe lângă toate celelalte lucruri. În seara asta trebuia să doarmă bine; deja îşi simţea creierul funcţionând prea lent, legând cu greu un gând de altul. A pus la loc în sertar telefonul cu cartelă şi a tresărit la bâzâitul telefonului ei.

Din nou Ravi. *Te-ai întors de la alergat?*

El insistase să vină acasă la ea când îl sunase mai devreme, încă ameţită din cauza pastilelor, şi îi povestise despre imprimantă şi boxe. Dar Pip îl refuzase. Trebuia să alerge ca să îşi limpezească mintea. Iar apoi să discute cu Nat da Silva despre fratele ei. Singură. Ravi cedase în cele din urmă, cu condiţia ca ea să-l ţină la curent toată ziua. Şi nu era nicio îndoială: Pip rămânea în noaptea asta la el acasă. Şi la cină. Fără obiecţii, îi spusese cu o voce serioasă. Pip presupunea că e o idee

bună, dar dacă Ucigaşul BA ştia cumva?

Trebuia să le ia pe rând. Seara era departe, la fel şi Ravi. I-a trimis un mesaj rapid, scriindu-i: *Da, sunt bine. Te iubesc!* Acum însă trebuia să se concentreze la următoarea temă: conversaţia cu Nat.

Era primul şi în acelaşi timp ultimul lucru pe care voia să îl facă. Să discute cu Nat şi să spună totul cu voce tare ar fi făcut lucrurile să pară reale. *Hei, Nat, nu crezi că este foarte posibil ca fratele tău să fie un criminal în serie? Da, ştiu, mi-am făcut obiceiul să te acuz pe tine şi pe membrii familiei tale de crimă.*

Acum ea şi Nat erau apropiate. Parcă ar fi fost rude, chiar dacă violenţa şi tragedia erau sursa apropierii lor. Pip o considera pe Nat unul dintre puţinii oameni care ar fi căutat-o dacă ar fi dispărut. Să o piardă pe Nat ar fi fost mai rău decât să îşi piardă un deget. Dacă discuţia asta depăşea prea mult limita şi îşi strica relaţia?

Dar ce putea să facă? Toate semnele îl indicau pe Daniel da Silva: se potrivea profilului, lucrase la Green Scene şi ar fi putut să declanşeze alarma în timp ce Jason Bell era la cină, se arătase prea interesat de caz ca poliţist, fiind *practic unul dintre ei,* cineva apropiat de familia Bell de care Andie s-ar fi putut teme, cineva care avea motive să o urască pe Pip.

Toate se potriveau. Era calea cea mai simplă.

Sunet de focuri de armă din pieptul ei. Bătăi rapide care păreau să spună *BA, BA, BA*.

Pip s-a uitat din nou la telefon. La naiba! Cum de trecuse de ora trei? Nu ieşise de sub pătură – ultimul loc sigur – până la amiază, pastilele fiind prea puternice în pieptul ei ca să stea în picioare. Şi alergase prea mult. Acum ezita, convingându-se să o facă atunci când chiar trebuia să plece.

Nu avea timp să facă un duş. Şi-a scos puloverul transpirat şi l-a înlocuit cu un hanorac gri, închizând fermoarul peste bustieră. Şi-a pus sticla cu apă şi cheile în rucsacul deschis şi a scos microfoanele USB; conversaţia cu Nat nu trebuia auzită de ceilalţi. Niciodată. Apoi şi-a amintit că în seara asta rămânea acasă la Ravi: şi-a luat o pereche de chiloţi şi nişte haine pentru a doua zi, aducându-şi periuţa de dinţi din baie. Deşi, de fapt, era posibil să se întoarcă mai întâi aici, ca să verifice telefonul cu cartelă şi să vadă dacă Luke avea pastile pentru ea. Ideea era arzătoare şi ruşinoasă. Pip a tras fermoarul rucsacului şi l-a pus pe umăr, luând căştile şi telefonul înainte să iasă din cameră.

— Mă duc să mă întâlnesc cu Nat! i-a spus mamei când a coborât scările, ştergând sângele lui Stanley de pe mâini pe colanţii negri. Apoi mă duc la familia Singh la cină şi s-ar putea să rămân acolo, dacă îmi dai voie.

— O! Da, bine! a spus mama ei, oftând când Josh a început să se plângă de altceva din living. Totuşi, trebuie să te întorci dimineaţă. I-

am spus lui Josh că mâine mergem la Legoland. Să îl înveselim puţin.

— Da, bine! a spus Pip. Pare amuzant. Pa! A ezitat un pic lângă uşa de la intrare, apoi a spus: Te iubesc, mamă!

— O!

Mama a părut un pic surprinsă şi s-a întors către ea, zâmbind sincer.

— Şi eu te iubesc, draga mea! Ne vedem dimineaţă. Şi salută-i pe Nisha şi Mohan din partea mea!

— Aşa o să fac!

Pip a închis uşa de la intrare. Şi-a ridicat privirea la zidul de cărămidă de sub fereastra ei, stând exact acolo unde ar fi putut sta *el*. Plouase din nou în dimineaţa asta, deci nu şi-a dat seama, dar erau mici semne albe pe zid. Poate fuseseră mereu acolo… sau nu.

A ezitat lângă maşina ei, iar apoi a trecut pe lângă aceasta. Nu trebuia să conducă; probabil nu era sigur. Pastilele îi erau încă în sânge, îngreunând-o, iar lumea părea aproape un vis care se desfăşura în jurul ei. Suspendat în timp şi spaţiu.

Şi-a pus căştile când a ieşit de pe alee şi a început să meargă pe Martinsend Way. Nici măcar nu voia să asculte ceva; pur şi simplu a apăsat butonul de anulare a sunetelor şi a încercat să plutească din nou în acel loc liber. Retras. Unde focurile de armă, bâzâitul şi muzica tare nu o puteau găsi.

Pe strada principală, pe lângă Book Cellar şi bibliotecă. Pe lângă cafenea şi Cara dinăuntru, care dădea cuiva nişte pahare de plastic la pachet – Pip a citit cuvintele pe buzele celei mai bune prietene a ei: *Ai grijă, simt fierbinţi!* Dar Pip nu se putea opri. Pe lângă Church Street din stânga, care cotea spre casa familiei Bell. Dar Andie nu era în casa aia, acum era aici, cu Pip. A cotit la dreapta. Pe Chalk Road şi Cross Lane.

Ramurile copacilor fluturau deasupra ei. Întotdeauna păreau să o facă aici, de parcă ar fi ştiut ceva ce ea nu ştia.

A mers până la jumătatea drumului, cu privirea fixată la uşa vopsită în albastru. Casa lui Nat.

Nu voia să o facă.

Era nevoită să o facă.

Jocul mortal dintre ea şi Ucigaşul BA o condusese aici, iar Pip era cu un pas în urmă.

S-a oprit pe trotuarul din faţa casei şi şi-a lăsat rucsacul să-i alunece spre cot ca să îşi poată pune căştile înăuntru. L-a închis din nou. A inspirat şi s-a apropiat de aleea din faţă.

I-a sunat telefonul.

În buzunarul hanoracului. Vibrându-i pe şold.

Pip a vârât repede mâna în buzunar, a bâjbâit după telefon şi s-a uitat la ecran.

Număr ascuns.

Inima i s-a lipit de spinare.
El era, ştia asta.
Ucigaşul BA.
Iar acum îl prindea. Şah mat!
Pip a trecut în grabă pe lângă casa lui Nat, telefonul bâzâindu-i încă în mâinile făcute căuş. Îndepărtându-se de casa familiei da Silva, l-a ridicat şi a apăsat butonul lateral de două ori, ca să redirecţioneze apelul spre aplicaţia CallTrapper.
Telefonul s-a întunecat.
Un pas.
Doi.
Trei.
Ecranul s-a luminat din nou cu un apel în aşteptare. Doar că de data asta nu scria *număr ascuns*. Un număr de mobil se derula în partea de sus a ecranului, demascat. Un număr pe care Pip nu l-a recunoscut, dar nu conta. Era o legătură directă cu Ucigaşul BA. Cu Daniel da Silva. Dovada concretă. Jocul se terminase.
Nu trebuia să răspundă; putea pur şi simplu să lase telefonul să sune. Dar degetul mare deja se mişca spre butonul verde, apăsându-l, în timp ce mobilul se ridica la ureche.
— Bună, BA! a spus Pip, mergând pe Cross Lane, spre locul unde casele se terminau, iar copacii se îndeseau pe drum.
Ramurile lor nu mai fluturau, ci se legănau la ea.
— Sau preferi să ţi se zică Strangulatorul din mlaştină?
În telefon s-a auzit un sunet aspru şi totuşi blând. Nu era vântul. Era respiraţia lui. El nu ştia că jocul se terminase, că ea deja câştigase. Că acest al treilea şi ultim apel era greşeala lui fatală.
— Cred că totuşi prefer Ucigaşul BA, a spus Pip. Este mai potrivit, mai ales că nu eşti din mlaştină. Eşti de aici, din Little Kilton.
Pip a mers mai departe, coroana copacilor ascunzând acum de ea soarele după-amiezii şi ocrotind un drum cu umbre pâlpâitoare.
— Mi-a plăcut trucul de aseară. Impresionant de-a dreptul! Şi ştiu că ai o întrebare pentru mine: vrei să ştii cine m-ar căuta dacă aş dispărea. Dar am şi eu o întrebare pentru tine.
Pip a făcut o pauză.
La telefon s-a auzit din nou sunetul respiraţiei. El aştepta.
— Cine o să te viziteze la închisoare? a întrebat Pip. Pentru că acolo o să ajungi.
La telefon a auzit un sunet gutural, de respiraţie poticnită.
Apoi trei ţiuituri stridente.
Tipul închisese.
Pip s-a holbat la telefon, colţurile gurii aproape întinzându-se într-un zâmbet. Îl prinsese. Uşurarea a fost imediată, dislocând greutatea îngrozitoare de pe umerii ei şi ancorând-o din nou în lumea reală. O

viaţă normală. Echipa Ravi şi Pip. Abia aştepta să îi spună. Acum îi era accesibilă; trebuia doar să întindă mâna şi să o apuce. Un sunet între tuse şi un râset i-a scăpat printre buze.

A accesat lista *Apeluri recente* şi s-a uitat din nou la numărul de telefon. Era foarte probabil un telefon cu cartelă, având în vedere că tipul nu fusese prins, sau poate că nu. Poate era telefonul lui şi poate avea să-i răspundă fără să se gândească, să răspundă cu numele lui. Sau poate avea o căsuţă vocală care îl putea da de gol. Pip ar fi putut să se ducă la Hawkins cu numărul ăsta chiar acum, dar voia mai întâi să ştie. Voia să fie cea care îl găsea, să îi afle în sfârşit numele şi să îl ştie complet. Daniel da Silva. Ucigaşul BA. Strangulatorul. Ea merita asta. Câştigase.

Şi poate el trebuia să afle cum e să simtă frică şi nesiguranţă. Să-şi vadă ecranul luminându-se cu un număr ascuns. Să ezite înainte de a răspunde. N-ar fi avut de unde să ştie că era ea. Pip şi-ar fi ascuns numărul, exact ca el.

Mergând încă pe drum, pe sub copacii tot mai deşi, şi lăsând mult în urmă casa lui Nat, Pip a copiat şi a transferat numărul de telefon în tastatură. Înaintea numărului, a tastat 141, ca să îl ascundă. Degetul ei mare a ezitat, plutind o vreme deasupra butonului verde.

Asta era. Clipa!

A apăsat butonul!

A dus din nou telefonul la ureche.

L-a auzit sunând.

Dar, stai, nu! Nu era în regulă.

Pip s-a oprit şi a coborât telefonul.

Nu doar la telefonul ei îl auzea sunând.

Îl auzea şi cu cealaltă ureche. Cu ambele. Era aici!

Ţârâitul strident al apelului se auzea chiar în spatele ei.

Tot mai tare.

Nu a avut timp să ţipe.

Pip a încercat să se întoarcă, să vadă, dar două braţe s-au întins din necunoscutul din spatele ei. Au apucat-o. Telefonul încă suna când ea l-a scăpat pe al ei.

O mână i s-a izbit de faţă, acoperindu-i gura şi blocându-i ţipătul. Un braţ i-a cuprins gâtul, îndoit la cot, strângându-i-l tot mai puternic.

Pip s-a zbătut. A încercat să respire. A încercat să îndepărteze braţul de la gât şi mâna de pe gură, dar era slăbită, iar mintea i se golea încet, încet de gânduri.

Nu avea aer. Îi stătea în gât. Umbrele se înmulţeau în jurul ei. S-a zbătut. *Respiră, doar respiră!* Nu putea. Simţea explozii în spatele ochilor. A încercat din nou şi a simţit cum s-a separat de trup. Îndepărtându-se.

Întunericul o înghiţea.

Douăzeci şi cinci

Î
ÎNTUNERIC
T
U
N
E E
R R
I I
C C

D
A
R K D A R K D A R
K
D
A
R
K K
D D
A A
R R
K K

Douăzeci şi şase

Pip a ieşit din întuneric, deschizând câte un ochi. Un sunet a fost cel care a condus-o afară, ceva care s-a lovit lângă urechea ei.

Aer. Avea aer. Sângele îi ajungea din nou la creier.

Avea ochii deschişi, dar nu desluşea siluetele din jurul ei. Nu încă. Legătura dintre ce vedea şi ce înţelegea nu era clară. Tot ce percepea atunci era durerea care-i bubuia în cap, zdrobindu-se de ţeastă.

Dar putea să respire.

S-a auzit respirând. Iar apoi nu a mai putut: lumea mormăia şi vuia sub ea. Dar Pip cunoştea sunetul. Îl înţelegea. Era un motor care pornea. Se afla într-o maşină. Dar stătea întinsă pe spate.

Alte două clipe au trecut şi, brusc, siluetele din jurul ei au căpătat sens, mintea redeschizându-şi porţile. Era într-un spaţiu strâmt şi închis; un covor aspru îi atingea obrazul; o pătură înclinată, prinsă deasupra ei, bloca lumina.

Era în portbagajul unei maşini. *Da, asta e!* i-a spus creierul renăscut. Iar ce auzise era capota care se închisese.

Probabil leşinase câteva secunde. Cel mult o jumătate de minut. Individul parcase chiar în spatele ei, pregătit. O târâse. Portbagajul era deschis, înghiţind-o înăuntru.

O, da, ăsta era cel mai important lucru pe care să şi-l amintească, mintea ei înţelegând în cele din urmă totul.

Ucigaşul BA o răpise.

Era moartă.

Nu! Era vie şi putea respira, slavă Domnului că putea respira! Dar era moartă în toate celelalte sensuri care contau. Era la un pas de moarte.

O moartă încă vie. Doar că nu mergea; nu se putea ridica.

A cuprins-o panica, iute şi spumegând când a încercat să o exprime, când a încercat să ţipe. Dar nu putea. Doar câteva mormăituri s-au auzit, nu suficient de tare, încât să fie considerate măcar un ţipăt. Ceva îi acoperea gura.

A ridicat mâna ca să vadă ce era... Dar, stai, nu putea face nici asta! Avea mâinile legate la spate. Prinse acolo. Lipite.

A răsucit cât mai mult o mână, a îndoit degetul arătător ca să simtă cu ce era legată de încheieturi.

Bandă adezivă!

Ar fi trebuit să-şi dea seama. O bucată îi acoperea gura. Nu îşi putea depărta picioarele: probabil că era legată şi de glezne, deşi nu vedea până acolo, nici măcar dacă-şi înălţa capul.

Ceva nou se destrăma din stomacul ei. Un sentiment vechi şi primar. O groază greu de exprimat în cuvinte. Era aici, în spatele ochilor ei,

sub pielea ei. Prea puternic. De parcă milioane de părţi din ea ar fi dispărut şi reapărut imediat.

Avea să moară.

Avea să moară, avea să moară, avea să moară.

Ar fi putut muri şi din cauza senzaţiei ăsteia. Inima îi bătea atât de repede, încât nu mai părea o armă, dar nu putea continua aşa. Urma să cedeze. Cu siguranţă.

Pip a încercat din nou să ţipe, forţând cuvântul *ajutor* prin banda adezivă, dar aceasta rezista. Un strigăt disperat în întuneric.

Totuşi, în toată teroarea aia, mai exista încă o scânteie a propriei fiinţe, şi era singura de aici care o putea ajuta. *Respiră, doar respiră!* a încercat să îşi spună. Cum ar fi putut să respire, când era pe cale să moară? A inspirat profund pe nas şi a simţit că revine la viaţă, adunându-şi forţa, alungând sentimentul prea puternic din întunecimea minţii ei.

Îi trebuia un plan. Pip avea întotdeauna un plan, chiar dacă urma să moară.

Iată cum stăteau lucrurile: era sâmbătă, pe la ora 16, iar Pip era în portbagajul maşinii lui, a Ucigaşului BA. Daniel da Silva. O ducea acolo unde plănuia să o ucidă. Îi legase mâinile şi picioarele. Astea erau datele. Şi mai era ceva: Pip întotdeauna mai avea date.

Următoarea realitate era deosebit de apăsătoare, chiar dacă venea din propria-i minte. Era ceva ce aflase dintr-unul dintre nenumăratele podcasturi despre criminalistică, ceva ce nu crezuse vreodată că ar fi trebuit să ştie. Vocea din mintea ei a repetat-o clar, fără pauze şi panică: *dacă o să fii vreodată răpită, trebuie să faci orice ca să eviţi să te ducă în cel de-al doilea loc. Odată ce ajungi acolo, şansele de supravieţuire scad la mai puţin de unu la sută.*

Pip era dusă către cel de-al doilea loc chiar acum. Îşi ratase şansa, acea mică ocazie de supravieţuire din primele câteva secunde.

Mai puţin de unu la sută.

Dar, dintr-un motiv oarecare, cifra nu a readus groaza. Pip s-a simţit cumva mai calmă. Era o linişte ciudată, ca şi când atribuirea unei cifre ar fi făcut totul mai uşor de acceptat.

Problema nu era că avea să moară, ci că era foarte probabil să moară. Era aproape o certitudine, fără vreo fărâmă de speranţă.

Bine, a şoptit ea. Deci, ce putea face în privinţa asta?

Nu ajunsese încă în cel de-al doilea loc.

Mai avea telefonul la ea? Nu! Îl scăpase când o apucase el; îl auzise căzând pe drum. Pip a ridicat capul şi a cercetat portbagajul, zdruncinându-se când au intrat pe un drum mai desfundat. Aici nu mai era nimic în afară de ea. Probabil îi luase rucsacul. Bine… Şi acum, ce urma?

Ar fi trebuit să încerce să vizualizeze traseul pe care îl parcurgeau,

să reţină virajele făcute de maşină. Fusese luată din capătul îndepărtat al Cross Lane, unde copacii se îndeseau. Îl auzise pornind motorul şi nu simţise maşina întorcându-se, deci trebuie să fi continuat pe acel drum. Dar groaza ascunsese orice altceva cât îşi revenise şi nu fusese atentă la drum. Presupunea că trecuseră deja cinci minute de când mergeau. Probabil că nici măcar nu mai erau în Little Kilton. Dar Pip nu înţelegea cum ar fi putut să o ajute toate astea.

Bine, deci ce ar fi putut să o ajute? *Haide, pune-ţi mintea la contribuţie!* Trebuia să îşi ţină creierul ocupat, ca să nu caute locul întunecat din gândurile ei, unde locuia groaza. În schimb, i-a trecut prin cap o altă întrebare. Acea întrebare.

Cine o să te caute când tu o să fii cea dispărută?

Acum nu mai avea să afle niciodată răspunsul, pentru că urma să fie moartă. Dar, nu, asta nu era bine, şi-a spus ea, întorcându-se într-o parte ca să elibereze presiunea de pe braţe. Ştia răspunsul, o informaţie profund întipărită în oase şi care avea să existe dincolo de moartea ei. Ravi ar fi căutat-o. Mama, tatăl, fratele ei mai mic. Cara, care era mai mult o soră decât o prietenă. Naomi Ward. Connor Reynolds. Jamie Reynolds, la fel cum îl căutase şi ea. Nat da Silva. Chiar şi Becca Bell.

Pip era foarte norocoasă. De ce nu se gândise niciodată la cât de norocoasă era? La toţi aceşti oameni care ţineau la ea, fie că merita, fie că nu.

Acum avea un alt sentiment. Nu de panică. Era ceva mai puţin intens, mai apăsător, mai trist, mai lent, dar mult mai dureros. Nu avea să-i mai vadă vreodată. Pe niciunul. Zâmbetul strâmb al lui Ravi sau râsul lui ridicol, sau vreunul dintre cele o sută de feluri în care îi spunea că o iubeşte. Nu avea să-l mai audă strigând-o „sergent”. Nu avea să-şi mai vadă familia şi nici prietenii. Pip nu ştiuse că ultimele clipe petrecute împreună aveau să fie cele în care-şi lua „rămas-bun” de la ei.

Ochii i s-au umezit, iar lacrimile au curs pe covorul aspru. De ce nu se putea afunda acum în pământ, ca să dispară, dar într-un loc unde Ucigaşul BA nu o putea găsi?

Cel puţin îi spusese mamei că o iubeşte înainte să iasă pe uşă. Cel puţin mama avea micul moment de care să îşi amintească. Dar tatăl ei? Când îi spusese asta ultima dată, sau lui Josh? Oare, odată matur, avea Josh să-şi aducă aminte cum arăta ea? Şi Ravi – când îi spusese ultima dată că îl iubeşte? Insuficient, niciodată suficient. Dacă el nu ştia cu adevărat? Asta l-ar fi distrus. Pip a plâns mai tare, lacrimile adunându-se în jurul benzii adezive de pe gură. Să nu se învinovăţească singur! El era cel mai bun lucru din viaţa ei, iar acum ea avea să fie cel mai rău lucru care i se întâmplase lui. O durere în piept pe care nu ar fi uitat-o niciodată.

Dar avea să o caute. Şi nu avea să o găsească pe ea, ci pe ucigaşul ei – Pip era sigură de asta. Ravi ar fi făcut asta pentru ea. Dreptate: un cuvânt alunecos, dar de care ei urmau să aibă nevoie, ca toţi să înveţe în cele din urmă să meargă mai departe fără ea, să-i aducă flori la mormânt o dată pe an. Stai, ce zi era azi? Nici măcar nu ştia ce zi era cea în care murea.

A plâns şi mai mult, până când ultimele părţi raţionale ale fiinţei sale au preluat controlul, scoţând-o din disperare. Da, Ravi avea să-i găsească ucigaşul, să afle cine era. Dar era o diferenţă între a şti şi a putea să dovedească asta. Era o mare diferenţă între aceste două lucruri; Pip o aflase pe pielea ei.

Totuşi, mai putea face ceva. Un plan, ca să îşi ţină mintea ocupată. Pip îl putea ajuta să îi găsească ucigaşul, să îl bage la închisoare. Trebuia să lase suficiente urme în acest portbagaj. Păr, piele. Orice cu ADN-ul ei. Să-i acopere maşina cu ultimele ei urme, ultimul ei semn în lume, ca o săgeată îndreptată spre el.

Da, putea s-o facă! S-a întins şi şi-a frecat capul de covor. Mai tare, până a durut-o şi şi-a simţit părul tras de pe scalp. S-a mişcat şi a făcut-o din nou.

Următorul lucru: pielea. Nu se prea putea folosi de porţiunea de piele expusă, care nu era foarte mare. Dar avea faţa şi mâinile. Şi-a răsucit gâtul, şi-a apăsat obrazul de covor şi l-a răzuit înainte şi înapoi. A durut-o şi a plâns, dar a continuat, rănindu-şi osul obrazului. Dacă ar fi sângerat, ar fi fost şi mai bine. Să lase sânge în urmă, să îl vadă încercând să scape cu asta! Apoi mâinile, cu mişcări stânjenite de banda adezivă. Şi-a frecat monturile de covor şi de partea din spate a banchetei.

Ce altceva mai putea face? A încercat să îşi amintească de toate cazurile pe care le studiase. Şi-a amintit trei silabe, un cuvânt atât de evident încât nu ştia cum de nu se gândise mai întâi la asta. Amprente. Poliţia avea deja amprentele ei la dosar, ca să le elimine după moartea lui Stanley. Da, asta era! Amprentele răsucite ale degetelor ei ar fi fost o plasă lăsată în urmă, care să se strângă tot mai mult în jurul Ucigaşului BA până ar fi fost prins. Dar avea nevoie de o suprafaţă dură; covorul nu i-ar fi folosit.

Pip s-a uitat împrejur. Era geamul din spate, dar nu putea ajunge acolo din cauza învelitoarei înclinate peste portbagaj. Stai! Marginile maşinii de lângă capul şi picioarele ei erau învelite în plastic. Ar fi putut să funcţioneze. Pip şi-a apropiat picioarele şi şi-a împins tenişii pe covor, ridicându-se şi răsucindu-se până s-a lipit de margine, plasticul fiind aproape de mâinile ei legate.

A folosit pe rând câte o mână. A apăsat de câteva ori plasticul cu fiecare deget. În sus şi în jos, oriunde putea ajunge. Degetele mari erau cel mai greu de folosit, din cauza benzii adezive, dar a reuşit să le

folosească măcar vârfurile. Era o amprentă parţială.

Bine, ce urma? Maşina a părut să-i răspundă, sărind când roţile au trecut peste ceva. Alt viraj strâns. De cât timp mergeau? Şi ce faţă ar fi făcut Ravi când i s-ar fi spus că ea era moartă? *Nu, încetează!* Nu voia imaginea aia în minte. În ultimele ei ore, voia să şi-l amintească zâmbind.

Îi spusese că era cea mai curajoasă persoană pe care o cunoaşte. Acum Pip nu se simţea curajoasă. Deloc. Dar cel puţin în mintea lui Ravi exista versiunea aia, cea la care el apela ca să se întrebe: *Ce ar face Pip acum?* Şi Pip a încercat, cu acel Ravi din mintea ei. I s-a adresat şi a întrebat: *Ce mi-ai spune să fac, dacă ai fi aici cu mine?*

Şi Ravi i-a răspuns.

Ar fi îndemnat-o să nu renunţe, chiar dacă statisticile şi logica asta îi spuneau să facă. *La naiba cu acel mai puţin de unu la sută! Tu eşti Pippa Fitz-Amobi! Micul meu sergent, Pippus Maximus, şi nu există nimic ce nu poţi face!*

Este prea târziu, i-a răspuns ea.

Ravi i-a spus că nu e prea târziu. Nu ajunsese încă la al doilea loc. Mai era timp, iar ea încă mai putea lupta.

Ridică-te, Pip! Ridică-te! Poţi s-o faci!

Să se ridice. Putea să o facă.

Putea. Ravi avea dreptate. Nu ajunsese încă la al doilea loc; era încă în maşină. Şi putea folosi maşina asta în avantajul ei. Şansele de a supravieţui în caz de accident erau mult mai mari decât cele de a supravieţui în al doilea loc. Maşina a părut să îi confirme ideea, roţile auzindu-se mai tare pe drumul cu pietriş şi îndemnând-o să acţioneze.

Să îl facă să lovească maşina. Să supravieţuiască. Ăsta era noul ei plan.

Şi-a îndreptat privirea spre partea de jos a uşii portbagajului. Nu era o încuietoare pe care să o poată folosi, ca să deschidă portiera şi să se rostogolească afară. Singura cale era prin bancheta din spate şi, de acolo, să se arunce spre el, să îl facă să piardă controlul volanului.

Bun: două opţiuni. Să lovească bancheta din spate cu picioarele, destul de puternic încât să o rupă, să o aplece. Sau să treacă peste ea şi să ajungă în spaţiul de deasupra tetierelor. Iar ca să facă asta, nu trebuia decât să dea la o parte învelitoarea care o acoperea.

Pip a ales cea de-a doua variantă. Învelitoarea era rigidă – a simţit-o cu genunchii –, dar putea fi prinsă în două părţi doar cu un cârlig sau un mecanism. Trebuia să îşi reajusteze poziţia, să coboare, iar apoi să lovească în sus cu picioarele spre acel colţ până se desprindea.

Maşina a încetinit şi a oprit.

O oprire prea lungă ca să fie doar un viraj. La naiba!

Pip a căscat ochii. Şi-a ţinut respiraţia ca să poată auzi. S-a auzit un sunet; o portieră deschizându-se.

Ce făcea el? O lăsa undeva? A aşteptat ca portiera să se trântească, dar sunetul următor nu s-a auzit, cel puţin nu pentru câteva secunde. Iar apoi l-a auzit: maşina a pornit din nou, lent. Nici pe departe destul de rapid ca să fi fost un accident.

Însă au trecut doar şapte secunde înainte să se oprească din nou. Iar de data asta, Pip a auzit frâna de mână trasă.

Ajunseseră.

La cel de-al doilea loc.

Era prea târziu.

Îmi pare foarte rău! i-a spus Pip acelui Ravi din mintea ei. Şi *Te iubesc,* în caz că el ar fi putut să-i transmită mesajul celui din realitate.

Portiera maşinii s-a deschis. S-a închis.

Paşi pe pietriş.

Groaza a revenit, ieşind din ungherul din mintea ei, unde credea că o ascunsese.

Pip s-a ghemuit, trăgându-şi genunchii la piept.

A aşteptat.

Capota portbagajului s-a deschis.

El stătea chiar acolo. Dar Pip nu-i vedea decât hainele negre, până la piept.

O mână s-a întins, a tras învelitoarea de deasupra ei, iar aceasta s-a retras, răsucindu-se pe bancheta din spate.

Pip s-a uitat la el.

O siluetă în soarele după-amiezii târzii.

Un monstru în lumina zilei.

Pip a clipit, ochii adaptându-se la lumina puternică.

Nu era un monstru, ci doar un bărbat. Postura lui îi era cunoscută.

Ucigaşul BA şi-a arătat faţa. I-a arătat licărul din zâmbet.

Nu era faţa pe care credea că avea să o vadă.

Era Jason Bell.

Douăzeci şi şapte

Jason Bell era Ucigaşul BA.

Gândul era atât de strident în mintea lui Pip, mai strident decât groaza! Dar nu avea timp să se mai gândească la asta.

Jason s-a aplecat ca să o apuce de cot. Pip s-a ferit, simţind izul metalic al transpiraţiei care-i păta partea din faţă a tricoului. A încercat să îşi legene picioarele ca să îl lovească, dar probabil Jason îi citise gândurile. Acesta s-a apăsat pe genunchii ei, ţintuindu-i picioarele. Cu cealaltă mână, a ridicat-o în şezut.

Pip a ţipat, sunetul fiind înăbuşit de banda adezivă. Cineva trebuia să o audă. Cineva trebuia să o poată auzi.

— Nu te aude nimeni, i-a spus atunci Jason, ca şi când ar fi fost şi el acolo, implantat în mintea ei împreună cu Ravi, care acum îi spunea să fugă, să alerge, să scape.

Pip şi-a mişcat picioarele şi s-a împins în monturi. A aterizat în picioare pe pietriş şi a încercat să facă un pas, dar gleznele îi erau legate prea strâns. S-a împleticit înainte.

Jason a prins-o şi a îndreptat-o, pietrişul scârţâind în jurul lor. A luat-o de un braţ, strângând-o puternic.

— Ce fată cuminte! a spus el încet şi absent, ca şi când nu ar fi văzut-o deloc. Mergi, sau o să fiu nevoit să te car!

Nu a spus-o tare, nici dur; nu trebuia să o facă. Jason deţinea controlul şi o ştia. Despre asta era vorba.

El a început să meargă, la fel şi ea, cu paşi mici din cauza benzii adezive. Era o mişcare lentă, iar Pip a profitat de timp ca să arunce o privire şi să studieze împrejurimile.

Erau copaci. În dreapta şi în spatele ei. În jurul lor era un gard metalic înalt, vopsit în verde-închis. În urma lor era o poartă pe care Jason probabil o deschisese după ce coborâse din maşină. Aceasta era încă deschisă larg acum. Tachinând-o.

Jason o conducea spre o clădire cu aspect industrial – cu pereţi de tablă –, dar în stânga se afla una din cărămidă. Stai! Pip cunoştea locul. Era sigură de asta. A studiat din nou totul: gardul înalt, metalic şi verde, copacii, clădirile. Iar dacă nici astea nu erau nişte indicii destule de clare, cele cinci dube parcate, cu sigla pe portiere, erau. Pip mai fusese aici. Nu, nu fusese. Nu cu adevărat. Doar ca o fantomă, mergând pe drum pe ecranul calculatorului.

Erau la Green Scene Ltd.

Complexul de lângă un mic drum de ţară din mijlocul pustiului din Knotty Green. Jason avea dreptate; nimeni nu ar fi auzit-o ţipând.

Asta nu a împiedicat-o să încerce, când au ajuns la uşa metalică din partea laterală a clădirii.

Jason a zâmbit, dezgolindu-şi din nou dinţii.

— Nu mai face asta! i-a zis, bâjbâind în buzunarul din faţă, de unde a scos ceva ascuţit şi strălucitor.

Era un inel cu chei de diferite forme şi mărimi. A căutat printre ele şi a ales una lungă şi subţire, cu dinţi zimţaţi.

A mormăit în sinea lui, îndreptând cheia spre încuietoarea mare şi argintie din mijlocul uşii. Şi-a relaxat puţin celălalt braţ, cel care o ţinea pe loc.

Pip a profitat de ocazie.

Şi-a izbit braţul de al lui şi a scăpat din strânsoare.

Libertate. Era liberă!

Dar nu a ajuns departe.

Nu a putut face nici măcar un pas înainte ca forţa mâinii lui să o tragă înapoi, ţinându-i ca o lesă braţele legate la spate.

— Este inutil, a spus Jason, îndreptându-şi atenţia înapoi la încuietoare.

Nu părea furios; colţurile gurii păreau să indice că era mai mult amuzat.

— Ştii la fel ca mine că e inutil.

Pip ştia. *Mai puţin de unu la sută.*

Uşa s-a descuiat cu sunetul zăngănitului metalic, iar Jason a împins-o înainte. S-a auzit scârţâit de balamale.

— Haide!

A târât-o pe Pip peste prag. Înăuntru era întuneric, plin de umbre înalte şi subţiri, şi doar o fereastră mică, la înălţime, spre dreapta, blocând mare parte din lumina soarelui. Jason a părut să îi ghicească din nou gândurile, apăsând un buton din zid. Luminile industriale s-au aprins cu un bâzâit lent. Camera era lungă, îngustă şi friguroasă. Părea un fel de depozit: rafturi înalte, metalice, cu mese mici în partea de jos. Pip le-a privit în treacăt, zărind diverse tipuri de ierbicide şi îngrăşăminte. Pe sub rafturi, în podeaua de beton, pe toată lungimea camerei, erau săpate două canale.

Jason a tras-o de braţe, călcâiele tenişilor târându-se pe pământ.

I-a dat drumul.

Pip a aterizat dur pe beton, chiar în faţa rafturilor din dreapta. S-a chinuit să stea în şezut, privindu-l când s-a înălţat deasupra ei. Respira pe nas prea zgomotos şi repede, sunetul reformându-se în mintea ei în *BA, BA, BA*.

Şi, iată-l! De fapt, era ciudat că semăna cu un bărbat. Fusese mult mai masiv în coşmarurile ei.

Jason a zâmbit atunci în sinea lui, ceva amuzant făcându-l să clatine din cap.

A ridicat un deget la ea, păşind spre un indicator pe care scria *Atenţie! Chimicale toxice.*

— Alarma aia, a spus Jason, înăbuşindu-şi râsetul. Alarma aia de care erai atât de interesată? Bărbatul a făcut o pauză, apoi a continuat: Tara Yates a declanşat-o. Da, a adăugat el, studiindu-i privirea. Ai înţeles greşit asta, nu-i aşa? Tara a declanşat-o. Era legată aici, chiar în camera asta.

Jason s-a uitat prin depozit, umplându-l cu amintiri întunecate pe care Pip nu le vedea.

— Aici au fost toate. Aici au murit. Dar Tara a reuşit cumva să scape de banda adezivă de la încheieturile mâinilor când am lăsat-o singură. Se mişca pe aici şi a declanşat alarma. Am uitat să o dezactivez cum trebuie, ştii?

Chipul i s-a ridat din nou, ca şi când s-ar fi gândit doar la o mică greşeală, una de care ar fi putut să râdă, ignorând-o. Lui Pip i s-a ridicat părul pe ceafă, privindu-l.

— Totul s-a terminat cu bine. Am ajuns la timp la ea, a spus el. Am fost nevoit să mă grăbesc cu restul ca să mă întorc la cină, dar totul s-a terminat bine.

Bine. Cuvântul pe care îl folosea şi Pip. Un cuvânt sec, în spatele căruia se ascundeau tot soiul de lucruri întunecate.

Pip a încercat să vorbească. Nici măcar nu ştia ce voia să spună, doar că voia să încerce, înainte să fie prea târziu. Nu putea trece de bandă, dar cuvântul nerostit era de ajuns, amintindu-i că e încă aici. *Şi Ravi e aici,* i-a spus el cu blândeţe. Avea să rămână cu ea până la sfârşit.

— Ce-ai spus? a întrebat Jason, păşind încă de colo, colo. O, nu! Nu trebuie să te îngrijorezi. Am învăţat din ultima mea greşeală. Alarma de securitate este cu siguranţă dezactivată. Şi camerele de supraveghere, atât înăuntru, cât şi afară. Toate sunt închise, deci acum nu ai de ce să îţi faci griji.

Pip a scos un sunet gutural.

— Sunt închise cât am eu nevoie să fie. Toată noaptea. Tot weekendul, a spus el. Şi până luni dimineaţă nu o să vină nimeni aici, deci nu trebuie să îţi faci griji nici pentru asta. Suntem doar noi doi. O, dar să mă uit puţin pe aici!

Jason s-a apropiat de ea. Pip s-a retras spre rafturi. El a îngenuncheat lângă tânără şi a studiat banda înfăşurată în jurul încheieturilor de la mâini şi glezne.

A ţâţâit în sinea lui, verificând legăturile.

— Nu, nu e suficient. Sunt mult prea largi. M-am cam grăbit să te bag în maşină. O să trebuiască să le refac, a spus, bătând-o uşor pe umăr. Nu vrem să procedezi ca Tara, nu-i aşa?

Pip a pufnit, înecându-se cu mirosul transpiraţiei lui. Era prea aproape!

Jason s-a îndreptat, mormăind când s-a sprijinit pe genunchi. A

trecut pe lângă ea, de-a lungul rafturilor. Pip a întors capul ca să îl urmărească cu privirea, dar el deja reapăruse, cu altceva în mâini.

O rolă de bandă adezivă gri.

— Gata! a spus, aplecându-se din nou în genunchi şi trăgând capătul rolei.

Pip nu vedea ce făcea el în spate, dar i-a atins degetele, şi un fior i-a traversat şira spinării. Un fior dezgustător şi rece. A crezut că i se face greaţă, iar dacă i se făcea, avea să se înece, la fel cum murise Andie Bell.

Şi-a amintit de Andie, fantoma ei stând alături şi ţinând-o de mână pe Pip. Biata Andie! Ştiuse ce era tatăl ei. Revenea în fiecare zi într-o casă unde locuia un monstru. Murise încercând să scape de el, să îşi protejeze sora de el. Şi ăla a fost momentul în care două amintiri separate au apărut ca nişte purici în mintea lui Pip. Fuzionând, ca să devină una. O perie de păr. Dar nu una oarecare. Peria de păr purpurie de pe biroul lui Andie – cea din colţul fotografiilor făcute de Pip şi Ravi – îi aparţinuse Melissei Denny, cea de-a doua victimă a lui Jason. Trofeul pe care îl luase de la ea, ca să-i retrăiască moartea. O dăruise fiicei lui adolescente: probabil simţea un fior întunecat văzând-o cum o folosea. Ticălos nenorocit!

Gândul a pierit acolo, când o durere i-a străbătut încheieturile mâinii. Jason trăsese banda, smulgând şi părul, şi pielea. Era din nou liberă. Nelegată. Trebuia să lupte. Să îi atace gâtul. Să îi înfigă unghiile în ochi. Pip a mormăit şi a încercat, dar strânsoarea lui era prea puternică.

— Ce ţi-am spus? a rostit încet Jason, ţinând-o de braţele agitate.

I le-a ridicat incomod de sus la spate şi le-a tras înapoi, apăsându-i încheieturile de stâlpul de metal al raftului.

Banda adezivă era lipicioasă şi rece când i-a înfăşurat încheieturile, legându-le de bara metalică.

Pip s-a concentrat, încercând să împingă mâinile cât mai departe una de cealaltă, astfel încât banda să nu fie prea strânsă. Dar Jason i le ţinea nemişcate, trecând încă o dată banda peste ele. Şi încă o dată. Şi încă o dată.

— Poftim! a spus el, încercând să-i scuture încheieturile, dar ele nu se clinteau. Frumos şi sigur! Nu o să pleci nicăieri, nu-i aşa?

Banda de pe gură i-a mai înăbuşit un ţipăt.

— Da, ajung şi acolo, nu-ţi face griji! a adăugat Jason, mişcându-se spre picioarele ei. Întotdeauna îţi faci griji. Întotdeauna mă sâcâi, la fel ca toate celelalte. Eşti prea zgomotoasă!

Jason a îngenuncheat pe picioarele ei ca să i le ţintuiască, iar apoi a înfăşurat altă bandă adezivă în jurul gleznelor, peste prima. Mai strâns de data asta, trecând-o de două ori.

— E suficient.

S-a întors apoi ca să se uite la ea. A mijit ochii.

— În mod normal, ţi-aş da o şansă să vorbeşti acum. Să îţi ceri scuze înainte să…

Bărbatul s-a oprit, coborându-şi privirea la rola de bandă adezivă şi trecându-şi degetul peste marginea ei. Pe urmă s-a aplecat şi s-a întins spre faţa ei.

— Nu mă face să regret! i-a zis şi i-a tras brusc banda de pe obraji, dezlipindu-i-o de pe gură.

Pip a inspirat, iar aerul i-a părut diferit. Mai mult spaţiu, mai puţină groază.

Acum putea să ţipe, dacă voia. Putea să strige după ajutor. Dar ce rost ar fi avut? Nu o auzea nimeni şi nu venea niciun ajutor. Erau doar ei doi.

O parte din ea voia să se uite la el şi să îl întrebe „De ce?”, dar Pip ştia că nu exista niciun motiv. Jason nu era Elliot Ward, Becca sau Charlie Green, cei pe care motivele personale îi scoseseră din întuneric şi-i împinseseră în acel spaţiu gri şi confuz. Acel spaţiu uman al bunelor intenţii sau al alegerilor nefericite, sau al greşelilor, sau al întâmplărilor. Pip citise profilul criminalistic, iar asta îi spusese tot ce trebuia să ştie. Ucigaşul BA nu avea o zonă gri şi niciun motiv; exact de asta i se păruse înainte atât de corect. Cazul perfect ca să se salveze pe sine. Acum nu avea să mai salveze pe nimeni, mai ales pe ea. Pierduse, urma să moară şi nu exista niciun motiv, nu pentru Jason Bell. Doar un „de ce nu?” Pip şi cele cinci de dinaintea ei erau cumva intolerabile pentru el. Asta era tot. Pentru el nu era o crimă, ci o exterminare. Pip nu ar fi aflat prea multe dacă l-ar fi luat la întrebări.

O altă parte din ea, acea parte mai ţepoasă, unde hiberna furia, voia să-i strige să se ducă naibii şi să continue să strige până ar fi fost forţat să o ucidă pe loc.

Nimic din ce putea spune nu avea să-l împiedice sau să-l rănească. Nimic. Doar dacă…

— Ştia cine eşti, a spus Pip, cu vocea răguşită. Andie. Ştia că eşti Ucigaşul BA. Te-a văzut cu Julia şi a înţeles totul.

Pip a urmărit cum a apărut un nou rid în jurul ochilor lui Jason, apoi o zvâcnire a gurii.

— Da, şi-a dat seama că eşti criminalul. Cu câteva luni înainte să moară. De fapt, de asta a murit. Încerca să fugă de tine.

Pip a mai luat o gură de aer.

— Chiar înainte să afle cine eşti, cred că ştia că e ceva în neregulă cu tine. De aceea nu aducea niciodată pe nimeni acasă. A economisit bani timp de un an ca să scape, să poată locui în altă parte, departe de tine. Voia să aştepte ca Becca să termine şcoala, iar apoi să se întoarcă după ea, ca să o ia. Şi odată ajunse undeva unde nu le puteai găsi, Andie voia să te denunţe la poliţie. Ăsta era planul ei. Te ura foarte

mult. La fel şi Becca. Nu cred că ea ştie cu adevărat cine eşti, dar te urăşte. Am înţeles asta: de aceea a ales să meargă la închisoare. Ca să stea departe de tine.

Pip l-a atacat cu vorbele, vocea ei ascunzând şase gloanţe care ar fi lăsat găuri mari în el. A mijit ochii ca să îl spintece cu privirea. Dar Jason nu a căzut. A rămas acolo, cu o expresie ciudată pe chip, mişcându-şi ochii dintr-o parte în alta cât a analizat ce tocmai auzise.

A oftat.

— Ei bine, a spus el, cu afectare şi tristeţe în voce, Andie nu ar fi trebuit să facă asta. S-a băgat în treburile mele şi nu trebuia să o facă. Aşadar, acum ştim amândoi de ce a murit. Pentru că nu m-a ascultat, a accentuat Jason şi şi-a atins capul într-o parte, lângă ureche, cumva prea tare. Toată viaţa ei am încercat să o învăţ, dar nu m-a ascultat. Exact ca Phillipa, Melissa, Bethany, Julia şi Tara. Toate sunteţi aşa de gălăgioase! Vorbiţi când nu trebuie. Nu aşa trebuia să fie. Trebuia să mă ascultaţi! Atâta tot! Să ascultaţi şi să faceţi ce vi se spune. De ce este atât de greu?

Agitat, bărbatul a început să se joace cu capătul benzii adezive.

— Andie, i-a spus el numele cu voce tare, dar mai mult pentru sine. Ştii ceva? Chiar am renunţat la toate pentru ea. Am fost nevoit să o fac, după ce a dispărut. Poliţia era prea aproape, era mult prea riscant! Terminasem. Am găsit pe cineva care să mă asculte. Aş fi renunţat.

Jason a început să râdă misterios şi încet, arătând spre Pip cu rola de bandă adezivă.

— Apoi ai apărut tu, nu-i aşa? Şi ai fost prea gălăgioasă! Prea gălăgioasă! Te-ai băgat în treburile altora. În treburile mele. Mi-am pierdut cea de-a doua soţie, singura femeie care mă asculta, deoarece te-a ascultat, în schimb, pe tine. Tu ai fost un test, doar pentru mine, şi am ştiut că nu trebuie să-l pic. Ultima mea victimă. Eşti prea gălăgioasă ca să te las în pace. Să fii văzută, nu auzită, tatăl tău nu te-a învăţat asta? a zis el şi a scrâşnit din dinţi. Şi iată-te, încercând să te bagi din nou cu ultimele tale cuvinte, povestindu-mi despre Andie. Ştii, asta nu mă răneşte. Nu mă poţi răni! Îmi dovedeşte doar că am avut dreptate. În legătură cu ea. Şi cu Becca. Şi cu voi toate. Ceva este foarte în neregulă cu voi. Periculos!

Pip nu putea vorbi. Nu ştia cum să o facă. Îl privea în schimb pe acest bărbat care se plimba de colo, colo prin faţa ei, delirând; îi sărea scuipat din gură, iar venele i se umflaseră pe gâtul înroşit.

— O! a exclamat el şi s-a apropiat brusc, mărind ochii de încântare şi afişând un zâmbet răutăcios. Dar am ceva care o să te rănească. Ha!

Jason a bătut zgomotos din palme, iar Pip a tresărit, lovindu-se cu capul de raftul de metal.

— Da, o ultimă lecţie înainte să pleci. Iar acum o să înţelegi cât de perfect a fost totul, cât de bine s-a potrivit… Cum trebuia

dintotdeauna să se termine aşa. Şi o să-mi amintesc mereu expresia ta.

Pip şi-a ridicat confuză privirea la el. Ce lecţie? Despre ce vorbea?

— Se întâmpla anul trecut, a început Jason, uitându-se în ochii ei. Cred că aproape de sfârşitul lunii octombrie. Becca iar nu mă asculta. Nu îmi răspundea şi nici nu îmi trimitea mesaje. Aşadar, am trecut într-o după-amiază *pe acasă pe la mine,* deşi atunci locuiam cu cealaltă soţie, cea care mă asculta. Am adus prânzul pentru Becca şi Dawn. Şi mi-au mulţumit? Dawn a făcut-o, ea a fost întotdeauna slabă. Dar Becca se purta ciudat. Distant. Am discutat din nou în timpul mesei despre *ascultare,* dar mi-am dat seama că îmi ascundea ceva.

Jason s-a oprit o clipă şi şi-a lins buzele uscate.

— În concluzie, când am plecat, nu am făcut-o cu adevărat; am rămas în maşina parcată pe stradă şi am supravegheat casa. Şi, ce să vezi, la nu mai mult de zece minute, Becca iese din casă cu un câine în lesă. Micul ei secret. Nu le-am spus că au voie să ţină un câine. Nu m-au întrebat niciodată. Nu locuiam acolo, dar tot trebuiau să mă asculte. Aşa că am coborât din maşină şi am urmărit-o pe Becca în pădure când şi-a plimbat noul câine.

Lui Pip i-a sărit inima, căzând de-a lungul coastelor şi aterizându-i în stomac. *Nu, nu, nu! Nu asta! Te rog, nu spune ce cred eu că ai de zis!*

Jason a rânjit, văzând expresia de pe chipul ei şi bucurându-se de fiecare clipă.

— Era un labrador auriu.

— Nu! a spus încet Pip, simţind fizic durerea din piept.

— Am urmărit-o pe Becca plimbând câinele, a continuat el. L-a lăsat liber, l-a mângâiat şi apoi i-a zis „Du-te acasă”, ceea ce bineînţeles că atunci mi s-a părut ciudat. Mi-a dovedit şi mai mult că Becca nu merită un câine, dacă nu îşi asumă răspunderea pentru el. Apoi a început să arunce beţe spre el, iar câinele i le-a tot adus înapoi. După aia a aruncat unul cât mai departe, printre copaci, iar când câinele a alergat după el, Becca a fugit. Înapoi spre casă. Câinele nu a găsit-o. Era confuz. Deci, bineînţeles, mi-am dat seama că Becca nu era pregătită să aibă un câine, deoarece nu m-a întrebat niciodată, deoarece nu mă ascultă. Aşa că m-am apropiat de patruped. Era unul foarte prietenos.

— Nu! a repetat Pip, de data asta mai tare, încercând să tragă de legături.

— Becca nu era pregătită şi nu m-a ascultat. Trebuia să îşi înveţe lecţia, a zâmbit Jason, hrănindu-se cu disperarea de pe chipul lui Pip. Deci, am dus câinele ăsta prietenos la râu.

— Nu! a strigat Pip.

— Ba da! a râs el, la fel de tare. Ţi-am înecat câinele. Desigur, atunci nu ştiam că este *al tău.* Am făcut-o ca să îmi pedepsesc fiica. Iar apoi ţi-ai publicat podcastul, care mi-a făcut tot felul de probleme, dar

ai vorbit despre câinele tău – Barney, nu-i aşa? Ai crezut că a fost doar un accident şi nu ai învinovăţit-o pe Becca pentru ce s-a întâmplat. Ei bine, a bătut el din nou din palme, nu a fost un accident. Eu ţi-am ucis câinele, Pip! Vezi, destinul acţionează în moduri misterioase, nu-i aşa? Legându-ne pe toţi, chiar de atunci. Iar acum eşti aici.

Pip a clipit, şi toată culoarea s-a scurs din Jason şi din cameră, înlocuită de roşu. Roşu de furie. Roşu violent. Roşu din spatele ochilor ei. Roşu ca sângele de pe mâinile ei. Roşu ca înaintea morţii.

Ea a ţipat la el, scoţând un urlet nesfârşit, disperat, visceral.

— Du-te naibii! a ţipat furioasă, lacrimi fierbinţi căzându-i în gura deschisă. Du-te naibii! Du-te naibii!

— Am ajuns acolo, nu-i aşa? a spus Jason, schimbându-şi expresia şi mijind ochii.

— Du-te naibii!

Pieptul lui Pip tremura din cauza furiei.

— Bine, atunci!

Jason s-a îndreptat spre ea şi a rupt o bucată lungă de bandă adezivă din rolă.

Pip şi-a tras picioarele legate la piept şi le-a împins către el, ca să-l lovească.

Jason s-a ferit cu uşurinţă. A îngenuncheat lângă ea încet şi sigur.

— Niciodată nu asculţi! a spus bărbatul, întinzându-se spre faţa ei.

Pip a încercat să se îndepărteze, trăgând atât de puternic, încât a crezut că avea să-şi lase mâinile în urmă, legate de rafturi în timp ce se elibera. Jason a pus o mână pe fruntea ei, ţintuind-o de stâlpul metalic.

Pip s-a ridicat, încercând să-l lovească tare cu picioarele. A încercat să scuture din cap.

Jason a lipit banda de urechea ei dreaptă. A trecut-o peste cap, coborând şi apăsând-o pe cealaltă ureche, lipindu-i-o sub bărbie.

Altă bandă.

— Du-te naibii!

Jason a schimbat unghiul, înfăşurându-i-o orizontal pe bărbie, în jurul cefei, şi lipind-o de păr.

— Nu te mai mişca! i-a spus frustrat. Mă încurci.

Apoi bărbatul i-a trecut banda peste bărbie încă o dată, prinzând şi buza de jos.

— Niciodată nu asculţi! a zis Jason, mijind concentrat ochii. Acum poţi să nu mai asculţi. Sau să vorbeşti. Sau să te uiţi la mine. Nu meriţi să o faci.

Banda adezivă răsucită i-a lipit buzele, luându-i din nou ţipetele. Mai sus, sub nasul ei.

Jason i-a înfăşurat din nou banda în jurul capului, mişcând-o în sus ca să îi lase libere ambele nări. Ea a respirat panicată. Banda i s-a tot

rotit pe nas, spre partea de jos a ochilor.
Jason a mişcat-o din nou, trăgând rola de bandă în sus, ca să îi acopere creştetul capului. De jur-împrejur. Coborând spre frunte. În jos şi împrejur.
Bandă peste sprâncene, lipindu-le.
Înfăşurându-i din nou ceafa.
Şi mai rămăsese un singur lucru.
O ultimă fâşie din faţa ei.
Pip l-a privit făcând-o. L-a privit când i-a luat vederea, când i-a luat restul feţei, închizându-i ochii în ultima clipă, înainte să lipească banda peste ei.
Jason i-a îndepărtat presiunea de pe cap, iar ea s-a putut mişca din nou, dar fără să vadă.
S-a auzit un sunet. Greutatea degetelor lui pe tâmpla ei când a lipit capătul.
Era completă. Masca ei mortuară.
Nu mai avea chip.
Era întuneric.
Linişte.
Dispăruse.

Douăzeci şi opt

Fără chip. În întuneric. În linişte. Prea multă linişte. Pip nu mai auzea şuieratul respiraţiei lui Jason şi nici nu mai simţea mirosul metalic al transpiraţiei lui când a inspirat sacadat pe nas. Probabil se îndepărtase de ea.

Pip a încetat să mai respire, ascultând încăperea cu urechile acoperite, pipăind betonul din jurul ei cu picioarele îndoite. Departe de ea, a auzit paşi care se întorceau spre uşa prin care o târâse el.

A ascultat.

A auzit zăngănitul metalic al unei uşi deschise. Un scârţâit al balamalelor vechi. Alţi paşi, strivind pietrişul de afară. Alt scârţâit al balamalelor şi uşa închizându-se cu un ţăcănit. Timp de câteva clipe a fost linişte, apoi a auzit un sunet mult mai slab: o cheie care zgâria o încuietoare. Încă o bufnitură.

Oare tocmai plecase? Plecase, nu-i aşa?

Pip s-a căznit să îşi dea seama ce se întâmplă, ascultând sunetele slabe ale încălţărilor pe pietriş. Un sunet cunoscut: o portieră trântită. Hârâitul unui motor şi roţile îndepărtându-se de ea.

Jason pleca. Îşi lua tălpăşiţa.

O lăsase aici, încuiată înăuntru, iar el pleca. Ucigaşul BA dispărea.

A adulmecat aerul. Stai! Poate nu era plecat. Poate era un fel de test şi se afla încă în cameră cu ea, urmărind-o. Ţinându-şi respiraţia ca să nu îl poată auzi. Aşteptând-o să facă o mişcare greşită. Ascunzându-se în întunericul de sub pleoapele ei închise şi lipite cu bandă.

Pip a scos un sunet gutural, încercându-şi ipoteza. Vocea i-a vibrat pe banda adezivă, gâdilindu-i buzele. A mormăit din nou, mai tare, încercând să înţeleagă întunericul de nepătruns din jurul ei. Dar nu putea să o facă. Era neajutorată aici, legată de raftul înalt şi metalic, şi cu faţa înfăşurată în bandă, dispărută. Poate Jason mai era în încăpere cu ea, nu putea exclude posibilitatea asta. Dar auzise maşina, nu-i aşa? Nu putea fi altcineva decât Jason. Şi o altă amintire i s-a desprins din creierul distrus. Cuvintele imprimate ale unei transcrieri. Inspectorul Nolan îl întrebase pe Billy Karras de ce îşi lăsase victimele singure o perioadă, fapt dovedit de uzura legăturilor cu bandă adezivă. Ucigaşul BA chiar *pleca.* Asta făcea parte din rutina lui, din modul în care acţiona. Jason plecase. Dar urma să se întoarcă şi atunci Pip avea să moară.

În regulă! Pip stabilise că e singură, dar nu putea zăbovi în acea uşurare momentană. Trebuia să treacă la următoarea problemă. Groaza nu era imobilizată, aşa cum era ea, în vreun ungher al minţii. Era peste tot: în ochii şi urechile ei lipite cu bandă, în fiecare bătaie a inimii suprasolicitate, în pielea rănită a încheieturilor şi aplecarea

incomodă a umerilor. În stomacul şi în sufletul ei. Era pură şi viscerală; o frică pe care nu o mai cunoscuse vreodată. Inevitabilă. Trecerea dintre viaţă şi moarte.

Respira sacadat, prea sacadat şi rapid, şi era cuprinsă de panică. O, la naiba! I se înfunda nasul – o simţea cu fiecare respiraţie mai fornăitoare decât cea de dinainte. Nu ar fi trebuit să plângă, nu ar fi trebuit să plângă! Aerul pătrundea cu greu, hârâind prin cele două nări tot mai strâmte. Curând aveau să se lipească de tot, iar ea să moară. Aşa s-ar fi terminat totul. O moartă încă vie. O moartă care nu respira. Măcar aşa Ucigaşul BA nu ar fi avut şansa să o ucidă, cel puţin nu cum voia, cu o funie albastră în jurul gâtului. Poate era mai bine aşa, ceva care scăpa de sub controlul lui şi se apropia de al ei. Dar, o, Dumnezeule, nu voia să moară! Pip a respirat forţat, simţindu-se ameţită, deşi nu mai avea cap, ci doar două nări din ce în ce mai mici.

Un nou refren i-a răsărit în minte. *O să mor! O să mor! O să mor!*

— Bună, sergent!

Ravi revenise în gândurile ei, şoptindu-i la urechea lipită cu bandă.

— O să mor, i-a spus ea.

— Nu cred, i-a răspuns el, iar Pip ştia că o spune schiţând un zâmbet, cu o gropiţă într-un obraz. Doar respiră! Mai lent de atât, te rog!

— Dar, uite!

Pip i-a arătat ce o ţintuia pe loc: gleznele şi mâinile legate de stâlpul rece de metal, masca din jurul feţei.

Ravi ştia deja toate astea, fusese prezent.

— Rămân cu tine până la sfârşit! i-a promis el, iar Pip voia să plângă din nou, dar nu putea; era forţată să ţină ochii închişi. Nu o să fii singură, Pip!

— Cuvintele tale mă ajută, i-a zis ea.

— De asta sunt aici! Întotdeauna voi fi. Echipa Ravi şi Pip.

În mintea ei, l-a văzut zâmbind.

— Şi am făcut o echipă bună, nu-i aşa?

— Tu ai făcut din noi o echipă grozavă, a spus ea.

— Şi tu.

Ravi a luat-o de mâna legată la spate.

— Bineînţeles, eu am venit cu toată frumuseţea diavolească, a râs Ravi la propria glumă sau a ei, a presupus ea. Dar tu ai fost dintotdeauna cea curajoasă. Enervant de meticuloasă. Hotărâtă până la nesăbuinţă. Mereu aveai un plan, indiferent ce se întâmpla.

— Nu am plănuit asta, a zis Pip. Am pierdut!

— Este în regulă, sergent! a liniştit-o el şi i-a strâns mâna, degetele ei începând să amorţească din cauza unghiului incomod. N-ai nevoie decât de un nou plan. La asta te pricepi. Nu o să mori aici. Jason a plecat, iar acum ai timp. Foloseşte-l! Născoceşte un plan! Nu ţi-ar

plăcea să mă revezi? Să îi vezi pe toţi cei la care ţii?

— Ba da! i-a spus ea.

— Atunci ai face bine să începi!

Ar fi făcut bine să înceapă!

A inspirat adânc, cu nările mai libere acum. Ravi avea dreptate; i se oferise timp, iar ea trebuia să îl folosească. Deoarece, de îndată ce Jason Bell intra din nou pe uşa cu balamale scârţâinde, nu mai avea nicio şansă. Niciuna. Era moartă! Această Pip, lăsată singură şi legată de raftul de metal, era foarte probabil să moară. Nu era cine ştie ce şansă, dar era mai mult decât ce o aştepta în viitorul apropiat.

— Bine! i-a spus lui Ravi, dar, de fapt, a zis-o pentru sine. Un plan!

Nu vedea, dar putea încă să îşi dea seama ce se află în jur. Nu fusese nimic în apropiere înainte ca Ucigaşul BA să o lege la ochi, dar poate lăsase ceva pe aproape după ce terminase masca. Da, ceva ce putea folosi. Pip şi-a mişcat picioarele legate într-o parte, apoi în cealaltă, forţându-şi braţele ca să ajungă mai departe. În afară de beton şi canalul săpat de sub rafturi, aici nu era nimic.

Era în regulă, nu se aşteptase să fie ceva şi nu trebuia să se lase din nou pradă disperării. Oricum, Ravi nu i-ar fi permis să o facă. Bine, deci nu se putea mişca; era lipită de rafturile astea. Oare era ceva pe acolo care i-ar fi fost de ajutor? Cuvele cu ierbicid şi îngrăşământ îi erau inutile, chiar dacă ar fi reuşit să ajungă la ele. Bine, deci la ce ar fi putut să ajungă? Pip şi-a îndoit degetele, încercând să le simtă din nou. Braţele îi erau răsucite la spate, ridicate mai sus decât ar fi trebuit. Încheieturile mâinilor erau lipite cu bandă de partea din faţă a stâlpului metalic al raftului, chiar deasupra celei mai de jos poliţe. Ştia toate astea, le studiase înainte să i se acopere faţa. Pip şi-a mişcat încheieturile mâinilor în banda adezivă şi a explorat cu degetele. Da, a simţit stâlpul metalic şi rece, iar dacă întindea în jos degetul din mijloc, abia simţea locul unde poliţa era fixată de stâlp.

Asta era. Tot ce putea atinge. Tot ajutorul pe care îl avea în lume.

— Poate este suficient! a spus Ravi.

Şi poate că era. Deoarece, undeva, acolo unde poliţa se unea cu stâlpul, trebuia să fie un şurub care le fixa. Iar un şurub ar fi putut să-i aducă libertatea. Pip ar fi putut să-l folosească. Să îl prindă între degetul mare şi celelalte şi să găurească banda de la încheieturile mâinilor. Să o tot străpungă şi să o rupă până ar fi reuşit să se elibereze.

Bine, asta era! Ăsta era planul. Să ajungă la şurubul raftului.

Pip a avut din nou senzaţia că în necunoscutul care o înconjura era o prezenţă. Şi nu era vorba doar de Ravi, cel din mintea ei, ci de ceva malefic şi rece. Dar timpul nu aşteaptă pe nimeni şi cu siguranţă nu avea să o aştepte pe ea. Aşadar, cum plănuia să prindă şurubul?

Pip putea atinge doar partea de sus a raftului cu un deget; trebuia

cumva să îşi mişte încheieturile mâinilor mai jos, ca să poată ajunge sub raft. Banda adezivă era înfăşurată în jurul încheieturilor, lipindu-le exact de partea asta a stâlpului. Dar dacă se mişca, probabil reuşea să facă banda să se dezlipească de metal. Era doar pe o parte. Trei sau cinci centimetri de contact. Dacă ar fi putut dezlipi banda acolo, atunci şi-ar fi putut mişca mâinile în sus şi în jos pe stâlp. Se zbătuse şi lărgise un pic banda, când o apucase Jason. Putea s-o facă. Pip ştia că e în stare.

Şi-a apropiat picioarele ca să se poată împinge în bandă. Şi-a băgat mâinile mai adânc în raft, vârfurile degetelor atingând marginea de plastic a unei cuve. A împins, s-a forţat, s-a mişcat şi a simţit-o cedând. A simţit o parte a benzii dezlipindu-se de metal.

— Bine, continuă, sergent! a îndemnat-o Ravi.

A împins mai tare şi s-a forţat mai mult, banda intrându-i în piele şi apoi, încet, încet, dezlipindu-se de stâlp.

— Da! au şoptit împreună ea şi Ravi.

Nu ar fi trebuit să o facă, deoarece ea nu era liberă. Pip era tot legată de stâlp, cu încheieturile mâinilor prinse strâns în jurul acestuia, şi încă foarte probabil la un pas de moarte. Dar câştigase ceva: mişcându-se în sus şi în jos între cele două rafturi, legăturile îi alunecaseră pe stâlp.

Pip nu a mai pierdut timpul, împingându-şi cât mai în jos încheieturile şi sprijinindu-se de ultimul raft. A pipăit după colţul poliţei şi, la un moment dat, a simţit ceva: mic, dur şi metalic. Trebuia să fie piuliţa fixată de capul şurubului. Pip a apăsat-o tare cu degetul şi a simţit capul şurubului care ieşea din piuliţă. Nu era ascuţit, aşa cum ar fi vrut, dar avea să-şi facă treaba. Tot putea să-l folosească pentru a tăia banda adezivă.

Următorul pas: îndepărtarea piuliţei. Când şi-a mişcat din nou degetele, Pip şi-a dat seama că nu avea să fie uşor. Îi era imposibil să ajungă cu oricare dintre degetele mari pe după stâlp, pentru că erau ieşite în afară. Trebuia să apeleze la alte două degete. În mod evident, de la mâna dreaptă. Era mai puternică. Şi-a poziţionat degetul mijlociul şi arătătorul în jurul piuliţei, a apucat-o şi a încercat să răsucească. La naiba, era înşurubată strâns! Şi în orice caz, în ce direcţie ar fi trebuit să o mişte ca să o slăbească? În stânga sau în dreapta *ei?*

— Nu te panica, doar încearcă! i-a spus Ravi. Încearcă până cedează!

Pip a încercat. Şi a tot încercat. Nu funcţiona, nu se clintea. Era din nou moartă.

S-a mişcat şi a încercat în direcţia cealaltă, chinuindu-se din cauza unghiului. N-avea să funcţioneze niciodată. Trebuia să se ajute de degetele mari: cum ar fi putut careva să o scoată fără degetele mari? A

apăsat cu degetele unite pe lângă metal şi a răsucit. A durut-o până la os, iar dacă şi-ar fi rupt degetele… ei bine, avea mai multe. Piuliţa s-a mişcat. Puţin, dar se mişcase.

Pip s-a oprit ca să îşi întindă degetele dureroase şi să îi spună lui Ravi despre asta.

— Bun, e bine! i-a spus el. Dar trebuie să insişti, nu ştii cât timp o să fie plecat.

Probabil trecuse deja o jumătate de oră de când o ştersese Jason – Pip nu avea cum să îşi dea seama –, iar groaza manipula timpul în feluri ciudate. Vieţi întregi se transformau în secunde şi invers. Piuliţa abia dacă se slăbise; avea să dureze o vreme, iar ea nu îşi putea pierde concentrarea.

Şi-a mişcat din nou degetele, a apucat piuliţa metalică şi a rotit-o. Era încăpăţânată, deplasându-se doar după ce ea se forţa la maximum, şi abia se clintea şi atunci. De fiecare dată când ceda, Pip era nevoită să îşi repoziţioneze degetele.

Îşi schimba poziţia. Apuca. Rotea.

Îşi schimba poziţia. Apuca. Rotea.

Era o mişcare minusculă, cu o singură mână, şi totuşi Pip simţea transpiraţia şiroindu-i pe partea interioară a braţelor, în materialul hanoracului. Alunecând pe banda de la tâmple şi pe buza superioară. Cât timp trecuse deja? Câteva minute. Mai mult de cinci minute? Mai mult de zece? Piuliţa se slăbea, cedând un pic mai mult cu fiecare rotaţie.

Îşi schimba poziţia. Apuca. Rotea.

Probabil între timp executase o rotaţie completă, slăbind tot mai mult pe şurub şi degetele ei. Acum o putea răsuci în sferturi de cerc.

Jumătăţi de cerc.

O întoarcere completă.

Încă una.

Piuliţa a ieşit de pe şurub, stând pe vârfurile degetelor ei.

— Da! a chiuit Ravi în mintea ei când Pip a lăsat piuliţa să cadă pe podea, un mic zăngănit metalic în marele necunoscut întunecat.

Următorul pas era să scoată şurubul şi să taie banda de la încheieturile mâinilor. Acum era doar probabil moartă, nu prea mult. Dar ar fi putut să trăiască. Speranţa mai alunga un pic din groază.

— Ai grijă! i-a spus Ravi, când Pip a pipăit, căutând capul şurubului.

Fata l-a împins, băgându-l înapoi prin gaură. Trebuia să împingă tare, greutatea raftului şi toate cuvele înclinându-se pe şurub. A împins din nou, iar capul a dispărut în gaură.

Bine, respiră! Şi-a mişcat din nou mâinile, întinzându-se după partea din faţă a stâlpului metalic. Acum era mai bine: îşi putea folosi degetul mare. Pip a pipăit şurubul ieşit, l-a găsit cu degetul şi l-a

apucat, ţinându-l între degetul mare şi arătător.

Nu-l scăpa!

A apucat cu mai multă putere şi a scos şurubul, cu un scârţâit de metal pe metal.

Raftul s-a înclinat înainte, pierzând sprijinul din faţă.

Ceva tare şi greu a alunecat, lovind-o pe Pip în umăr.

Fata a tresărit.

Mâna i s-a relaxat, dar doar o secundă.

Şurubul i-a căzut printre degete.

Un mic zăngănit metalic pe beton, sărind o dată, de două ori, şi rostogolindu-se.

Departe, în necunoscutul întunecat.

Douăzeci şi nouă

Nu, nu, nu, nu, nu!

Respira sacadat pe nas, şuierând panicată pe marginile benzii adezive.

Pip şi-a mişcat picioarele într-o parte şi în alta, pipăind necunoscutul în toate direcţiile. Nu era nimic împrejur în afară de beton. Şurubul dispăruse, îndepărtându-se de ea. Şi era din nou moartă.

— Îmi pare rău! i-a spus lui Ravi în mintea ei. Am încercat! Chiar m-am străduit. Voiam să te văd din nou.

— Este în regulă, sergent! i-a zis el. Nu plec nicăieri! Şi nici tu. Planurile se schimbă tot timpul. Gândeşte!

La ce să se gândească? Aia fusese ultima ei şansă, ultima fărâmă de speranţă, iar acum groaza se hrănea şi din asta.

Ravi şi-a lipit spatele de al ei, dar, de fapt, Pip simţea cuva grea cu ierbicid care se sprijinea de ea, apăsând colţul desprins al raftului. Metalul a scârţâit, deformându-se.

Pip a încercat să îl ia de mână pe Ravi, pe la spate, şi a dat în schimb de colţul raftului care se lăsa în jos. A simţit spaţiul dintre raftul înclinat şi stâlpul de care trebuia să fie fixat. Mic. Dar suficient cât să-şi strecoare degetele pe acolo. Iar dacă era destul de mare pentru asta, atunci era destul de mare şi pentru lăţimea benzii adezive înfăşurate în jurul încheieturilor.

Pip şi-a ţinut respiraţia când a încercat, coborându-şi mâinile şi forţând partea goală a benzii prin deschizătură. S-a agăţat de raft, aşa că s-a mişcat şi s-a smucit, iar aceasta s-a desprins. Şi-a poziţionat legăturile sub raft, fiind acum lipită doar de partea de jos a raftului. Bucata asta de stâlp şi pământul pe care stătea erau singurele lucruri care o mai ţineau aici. Dacă ar fi reuşit cumva să ridice piciorul stâlpului, şi-ar fi putut strecura legăturile pe dedesubt.

Şi-a târşâit picioarele legate, pipăind zona, atentă să împiedice cuva să cadă. Şi-a coborât picioarele în canalul săpat care traversa podeaua de beton. Era o idee. Dacă ar fi putut trage raftul înainte spre şanţ, sub piciorul stâlpului ar fi avut loc să se strecoare afară. Dar cum avea să-l târască? Încheieturile îi erau legate de el, iar braţele, fixate la spate. Dacă nu reuşise să se apere de Jason Bell cu braţele, i-ar fi fost imposibil să poată ridica raftul ăsta greu. Nu era atât de puternică, iar dacă voia să supravieţuiască, trebuia să îşi înţeleagă limitele. Aia nu era calea ei de scăpare.

— Deci, care e? a întrebat Ravi.

Avea o idee: să se ajute de banda adezivă care se agăţase de raftul înclinat când îşi coborâse mâinile. Dacă ar mai fi apăsat banda prin

micul spaţiu, continuând să o agaţe, poate ar fi reuşit să o găurească un pic. Dar ar fi durat un timp, pe care deja îl risipise desfăcând piuliţa şi scoţând şurubul. Ucigaşul BA s-ar fi putut întoarce oricând. Probabil Pip era singură de o oră, poate de mai mult. Singură, chiar dacă Ravi era chiar aici, dând glas gândurilor ei. Era colacul ei de salvare. Piatra de temelie.

Timpul era o limitare. Forţa braţelor ei, o alta. Ce-i mai rămăsese?

Picioarele îi mai rămăseseră. Erau libere. Şi, spre deosebire de braţe, erau puternice. Fugise de monştri câteva luni. Dacă era prea slabă să tragă sau să ridice rafturile, poate era destul de puternică să le împingă.

Pip a explorat din nou necunoscutul cu picioarele, întinzându-se către stâlpul din spate al raftului. Prin materialul tenişilor, simţea că partea din spate a raftului nu era lipită de perete. Stătea la câţiva centimetri de acesta, la o distanţă cel puţin egală cu lăţimea piciorului ei. Nu era mult loc, dar era suficient. Dacă ar fi putut împinge raftul în spate, s-ar fi răsturnat, lovindu-se de zid. Iar picioarele din faţă s-ar fi ridicat, ca la o insectă care stă pe spate. Ăsta era planul. Un plan bun. Şi poate chiar avea să trăiască şi să revadă pe toată lumea.

Pip şi-a balansat picioarele în faţă şi s-a apăsat pe călcâie, folosindu-se de buza canalului ca să se împingă. Şi-a sprijinit umerii de partea din faţă a raftului, blocând în continuare cuva cea mai apropiată, ca să nu cadă.

S-a împins în jos, pe călcâie, şi s-a ridicat de pe podea.

Haide! şi-a spus şi nu a mai avut nevoie să-l audă pe Ravi încurajând-o. Se putea încuraja singură. *Haide!*

Pip a icnit din cauza efortului, sunetul înăbuşit umplându-i masca mortuară.

Şi-a lăsat capul pe spate, spre stâlp, şi a împins şi cu acesta.

Mişcare. A simţit mişcare sau doar o păcălea speranţa.

Târşâindu-şi pe rând picioarele, le-a vârât în şanţ, cu umerii izbindu-i-se de raft. Muşchii picioarelor i-au tremurat şi i s-a părut că-şi simte stomacul spintecându-se. Dar ştia că era asta sau moartea, aşa că a împins în continuare.

Rafturile au cedat.

S-au înclinat pe spate, sunetul metalului întâlnind cărămida. S-a auzit un bubuit când cuva cu ierbicid a căzut în sfârşit, crăpându-se pe beton. Au alunecat şi alte lucruri, lovindu-se cu un zgomot surd de zidul din spate. A simţit imediat un miros chimic înţepător şi ceva care îi uda colanţii.

Dar nimic din toate astea nu conta.

Pip şi-a coborât legăturile pe stâlpul metalic. Şi acolo, în capăt, era libertatea. Părea că era ridicat la doar doi centimetri de la beton şi era mai mult decât suficient. Şi-a strecurat banda pe dedesubt şi s-a

eliberat.

Era liberă! Dar nu de tot.

Pip s-a îndepărtat de rafturi şi de lichidul care se aduna în jurul ei. S-a întins pe o parte, şi-a strâns genunchii la piept şi şi-a trecut legăturile mâinilor peste picioare, braţele fiindu-i acum în faţă.

Banda a ieşit cu uşurinţă, o mână strecurându-se din spaţiul lăsat de stâlp şi eliberând-o apoi pe cealaltă.

Era rândul feţei.

Fără să vadă, a pipăit masca din bandă adezivă, căutând capătul pe care îl lăsase Ucigaşul BA. Iată-l, lângă tâmpla ei! A tras, banda desfăcându-se cu un pârâit strident. Aceasta i-a întins pielea, genele şi sprâncenele, dar Pip a smuls-o dur şi repede şi a deschis ochii. A clipit în depozitul friguros şi la rafturile distruse din spatele ei. A continuat să tragă şi să rupă banda; durerea era agonizantă, iar pielea îi era rănită, dar era o durere plăcută, deoarece avea să supravieţuiască. S-a ţinut de păr ca să încerce să nu îl smulgă din rădăcină. Totuşi, mici smocuri s-au desprins odată cu banda.

Desfăcând-o.

Către creştetul capului şi în jos, spre nas. Şi-a eliberat gura şi a respirat gâfâind. Bărbia. O ureche. Apoi cealaltă.

Pip a aruncat masca desfăcută pe podea. Banda adezivă era lungă şi încâlcită, plină de păr şi mici pete de sânge.

Ucigaşul BA îi luase chipul, dar ea îl recuperase.

Pip s-a aplecat şi a desfăcut banda care îi lega încă gleznele şi s-a ridicat, picioarele tremurând şi aproape cedând sub greutatea ei.

Acum, camera. Trebuia doar să iasă de aici şi ar fi fost ca şi vie. S-a îndreptat repede spre uşă, călcând pe ceva. Şi-a coborât privirea; era şurubul pe care îl scăpase. Acesta se rostogolise aproape până la uşă, prin necunoscut. Pip a apăsat clanţa uşii, ştiind că e inutil. Îl auzise pe Jason încuind-o înăuntru. Totuşi, în partea cealaltă a depozitului era o uşă. Nu conducea afară, dar dădea undeva.

Pip a alergat spre aceasta. Şi-a pierdut controlul când tenişii au scârţâit pe beton, alunecând într-un banc de lucru de lângă uşă. Bancul de lucru s-a mişcat, iar cutia mare cu scule de deasupra a zăngănit metalic. Pip s-a îndreptat şi a încercat mânerul uşii. Era şi aceasta încuiată. *La naiba! Bine!*

S-a întors în partea cealaltă, spre cuva cu ierbicid, lichidul negru curgând în şanţ ca un râu blestemat. O linie strălucitoare se oglindea în lichid, dar nu de la luminile de deasupra, ci de la fereastra de sus, care lăsa să intre ultimele raze de lumină ale serii. Sau ale dimineţii. Pip nu ştia ce oră e. Iar rafturile înclinate de ea ajungeau chiar până la fereastră, aproape ca o scară.

Fereastra era mică şi nu părea că se deschide. Dar Pip putea să încapă pe acolo; era sigură de asta. Iar dacă nu putea, s-ar fi forţat să

încapă. Să iasă şi să ajungă afară. Avea nevoie doar de ceva cu care să o spargă.

S-a uitat împrejur. Jason lăsase rola de bandă adezivă pe podea, lângă uşă. Alături era un colac de sfoară albastră. *Sfoara albastră,* şi-a dat seama, înfiorându-se. Funia cu care Ucigaşul BA urma să o ucidă. *Urma.* Dar chiar ar fi reuşit, dacă s-ar fi întors în clipa asta.

Ce altceva mai era în cameră? Doar ea şi mult ierbicid şi îngrăşământ. O, stai, mintea i-a revenit la cealaltă parte a depozitului! Acolo era o cutie de scule.

A alergat din nou în partea cealaltă, cu un junghi în coaste şi o durere în piept. Pe cutia cu scule era lipită o etichetă. Cu silabe înclinate scria: *J, Echipa Roşie tot ia scule de la Echipa Albastră. Aşadar, las asta aici ca să o găsească Rob. L*

Pip a desfăcut clamele şi a ridicat capacul. Înăuntru a văzut o grămadă de şurubelniţe şi şuruburi, o ruletă, un patent, o mică bormaşină, un fel de cheie. Pip a băgat mâna şi, pe sub toate, a dat de un ciocan. Unul mare.

— Îmi pare rău, Echipă Albastră! a mormăit ea, apucând ciocanul şi scoţându-l.

Apoi s-a dus în faţa rafturilor înclinate, a rafturilor *ei,* şi s-a mai uitat o dată la încăperea unde ar fi putut să moară. Unde muriseră celelalte, toate cinci. Apoi s-a căţărat, echilibrându-şi picioarele pe raftul cel mai de jos ca pe o treaptă şi ridicându-se la următorul nivel. Mai avea încă putere în picioare, mişcându-se repede datorită adrenalinei.

Cu picioarele pe raftul de sus, s-a ghemuit, echilibrându-se în faţa ferestrei. Cu ciocanul în mână şi un geam intact în faţă; Pip mai fusese în situaţia asta. Braţul ei ştia ce să facă, şi-a amintit când s-a arcuit înapoi ca să aibă inerţie. A lovit fereastra, iar aceasta s-a crăpat, sticla securizată spărgându-se cu modelul unei pânze de păianjen. A lovit din nou, iar ciocanul a trecut prin sticla care s-a spart în jurul lui. Cioburile încă se agăţau de ramă, dar le-a scos unul câte unul, ca să nu se taie. Cât de departe era pământul? Pip a aruncat ciocanul afară şi l-a privit rostogolindu-se pe pietrişul de dedesubt. Nu era departe. S-ar fi descurcat dacă şi-ar fi îndoit picioarele.

Iar acum erau doar ea şi gaura din zid – ceva o aştepta în partea cealaltă. Nu ceva. Totul. Viaţa normală şi echipa Ravi şi Pip, părinţii ei, Josh, Cara şi toţi ceilalţi. Poate că ei chiar o căutau acum, deşi nu dispăruse de mult timp. Anumite părţi din ea poate dispăruseră, pe altele poate nu le-ar mai fi recuperat niciodată, dar era încă aici. Şi venea acasă.

Pip a apucat rama ferestrei şi s-a împins înainte, cu picioarele în faţă. S-a ţinut şi şi-a aplecat umerii şi capul, ieşind afară. S-a uitat în jos la pietriş, la ciocan, şi şi-a dat drumul.

A aterizat. În poziţie verticală, forţa ricoşând în picioare. Simţea o durere în genunchiul stâng. Dar era liberă şi în viaţă. A răsuflat prea brusc, sunetul aproape semănând cu un râset. Reuşise! Supravieţuise!

Pip a ascultat. Singurul sunet era al vântului printre copaci, o parte din adiere găsind şi noile găuri din ea, suflându-i prin cutia toracică. Pip s-a aplecat şi a luat ciocanul, ţinându-l pe lângă corp, preventiv. Când a ocolit clădirea, a văzut complexul pustiu. Maşina lui Jason nu era aici, iar poarta era din nou încuiată. Gardul de metal din faţa ei era înalt, prea înalt; nu ar fi reuşit să-l escaladeze. Dar curtea din spate era mărginită de pădure şi puţin probabil împrejmuită de un gard.

Următorul plan: trebuia pur şi simplu să intre în pădure. Să intre în pădure şi să găsească un drum, o casă, pe cineva, să sune la poliţie. Asta era tot. Partea uşoară rămasă, doar un pas înaintea celuilalt.

Un pas înaintea celuilalt, pe pietrişul care scârţâia. A trecut pe lângă dubele parcate şi tomberoanele mari, nişte utilaje, remorcile cu maşini de tuns iarba şi un mic motostivuitor. Un pas înaintea celuilalt. Pământul şi frunzele uscate au înlocuit pietrişul. Ultima rază de lumină dispăruse, dar luna răsărise devreme, veghind-o pe Pip. Supravieţuia: un pas înaintea celuilalt, doar asta trebuia să facă. Tenişii şi frunzele scârţâiau sub ea. A aruncat ciocanul şi a continuat să meargă printre copaci.

Un nou sunet a oprit-o pe loc.

Bâzâitul îndepărtat al unui motor de maşină. O portieră trântită la mare distanţă în urma ei. Scârţâitul unei porţi.

Pip a fugit în spatele unui copac şi s-a uitat în urmă, spre complex.

Două faruri galbene, pâlpâind la ea printre crengi, când au înaintat. Roţi pe pietriş.

Era Ucigaşul BA! Jason Bell! revenise! Se întorsese ca să o ucidă.

Dar acolo nu avea să o găsească pe ea, ci doar părţile fiinţei sale pe care le lăsase în urmă. Pip ieşise, scăpase. Tot ce trebuia să facă era să găsească o casă, un om, să sune la poliţie. Astea erau părţile uşoare. Putea s-o facă. S-a întors, lăsând farurile în necunoscutul din urma ei. Mergând mai departe, mărind pasul. Trebuia doar să sune la poliţie şi să spună totul: că Ucigaşul BA tocmai încercase să o ucidă, iar ea ştia cine e. Ar fi putut chiar să îl sune direct pe inspectorul Hawkins, el ar fi înţeles.

Pip a şovăit, un pas zăbovind în aer.

Stai!

Ar fi înţeles?

El nu înţelegea niciodată. Nimic din toate astea. Şi nici măcar nu ţinea de înţelegere, ci de încredere. Îi spusese verde-n faţă, cu blândeţe, dar tot o făcuse: Pip îşi imagina totul. Nu o hărţuia nimeni, doar i se părea, şi vedea pericolul la orice colţ din cauza traumei prin

care trecuse. Chiar dacă bărbatul jucase un rol în trauma ei, nedându-i crezare când apelase la el pentru Jamie.

Era un tipar repetitiv. Nu, nu un tipar, un cerc. Asta era totul; totul se învârtea în cerc. Sfârşitul era începutul. Hawkins nu o crezuse înainte, de două ori, deci, de ce să îşi închipuie că avea să o asculte acum?

Iar vocea din mintea ei nu mai era a lui Ravi, ci a lui Hawkins, zicând cu blândeţe, dar tot zicând-o: „Ucigaşul BA este deja la închisoare. E acolo de câţiva ani. A mărturisit." Asta i-ar fi spus.

— Billy Karras nu este Ucigaşul BA, i-ar fi răspuns Pip. Este Jason Bell.

Hawkins a scuturat din cap, în mintea ei.

— Jason Bell este un om respectabil. Un soţ şi tată. Deja a suferit enorm din cauza lui Andie. Îl cunosc de mulţi ani, uneori jucăm tenis. Îmi este prieten. Nu crezi că mi-aş da seama? Nu este Ucigaşul BA şi nu reprezintă un pericol pentru tine, Pip. Tu mai discuţi cu cineva? Primeşti ajutor?

— Îţi cer ţie ajutorul!

I-l ceruse de nenumărate ori. Când avea să-şi înveţe în sfârşit lecţia? Să rupă cercul?

Iar dacă cele mai groaznice temeri ale ei se adevereau, dacă poliţia nu o credea şi nu îl aresta pe Jason, atunci ce urma? Ucigaşul BA ar fi fost în continuare liber. Jason putea să o răpească din nou sau pe altcineva. Să ia pe cineva la care ţinea ca să o pedepsească, deoarece era prea zgomotoasă şi trebuia să fie redusă cumva la tăcere. Ar fi scăpat basma curată. Ei întotdeauna scăpau. El. Max Hastings. Erau deasupra legii pentru că legea era strâmbă. O mulţime de fete moarte, dar şi de fete cu privirea goală lăsate în urma lor.

Nu o să mă creadă, şi-a spus Pip, cu vocea ei acum. *Niciodată nu ne cred.* Pe un ton atât de ridicat, încât să asculte cu adevărat de data asta şi să înţeleagă. Era din nou pe cont propriu. Nu Charlie Green era cel care avea toate răspunsurile, ci ea. Nu avea nevoie să audă de la el ca să ştie ce să facă de data asta.

Trebuia să rupă cercul. Trebuia să îl rupă, aici şi acum. Şi era o singură cale să o facă.

Pip s-a întors, frunzele adunându-se şi lipindu-se de tălpile încălţărilor ei.

S-a întors.

S-a întors printre copacii întunecaţi. Un licăr al luminii lunii abia răsărite îi arăta calea, sclipind pe suprafaţa ciocanului aruncat. S-a aplecat ca să îl ia, încercându-şi forţa mâinii.

Frunzele uscate au lăsat loc ierbii, pământului şi pietrişului, uşurându-i paşii, ajutând-o să calce fără să scoată vreun sunet. Poate că era prea zgomotoasă pentru el, dar n-avea să o audă venind acum.

În faţă, Jason coborâse din maşină şi se îndrepta către uşa metalică pe care o târâse, paşii lui acoperindu-i pe ai ei. Tot mai aproape. El s-a oprit, iar ea a făcut la fel, aşteptând. Aşteptând.

Jason şi-a băgat mâna în buzunar şi a scos un inel cu chei. S-a auzit un zăngănit metalic, iar Pip a făcut câţiva paşi lenţi, ascunzându-se în spatele sunetului.

Jason a găsit cheia potrivită, lungă şi zimţată. A introdus-o în încuietoare, metalul râcâind pe metal, iar Pip s-a apropiat mai mult.

Trebuia să rupă cercul. Sfârşitul era începutul, iar chestia asta le reprezenta pe ambele, era originea. Totul trebuia să se încheie acolo unde începuse.

El a răsucit cheia, iar uşa s-a descuiat cu un ţăcănit întunecat, sunetul reverberând în pieptul lui Pip.

Jason a deschis uşa spre depozitul luminat în galben. A făcut un pas peste prag, şi-a ridicat privirea, apoi a făcut unul înapoi, uitându-se bine şi cercetând: rafturi înclinate, fereastra spartă, un râu de ierbicid vărsat, bucăţi de bandă desfăcută.

Pip era chiar în spatele lui.

— Ce nai… a început el.

Braţul ei a ştiut ce să facă.

Pip l-a retras şi a lovit cu ciocanul, nimerindu-l în baza craniului.

S-a auzit un scârţâit dezgustător de metal pe os.

Bărbatul s-a clătinat. Chiar a îndrăznit să suspine.

Pip a lovit din nou.

Un pocnet.

Jason s-a lăsat în jos, căzând înainte pe beton, sprijinindu-se într-o mână.

— Te rog… a început el.

Pip şi-a retras cotul, un jet de sânge lovind-o în faţă.

S-a aplecat deasupra lui şi l-a mai lovit o dată.

Şi încă o dată.

Şi încă o dată.

Până nu s-a mai mişcat nimic. Până nu i-a mai văzut degetele sau picioarele zvâcnind, ci doar un nou râu, unul roşu, izvorând liniştit din capul lui sfărâmat.

PARTEA A DOUA

PART II

Treizeci

Era mort.

Jason Bell, Ucigaşul BA, unul şi acelaşi, şi era mort.

Pip nu trebuia să verifice dacă respira sau să îi ia pulsul ca să ştie. Era clar doar uitându-se la el, la ce mai rămăsese din capul lui.

Îl ucisese. Rupsese cercul. Nu avea să o mai rănească niciodată şi nu avea să mai facă vreodată rău cuiva.

Nu era real şi nici ea nu era reală, ghemuită lângă zidul cu rafturile răsturnate, strângându-şi genunchii la piept. Reflexia ei deformată în ciocanul aruncat când se legănase înainte şi înapoi. Era real, el era chiar în faţa ei, iar ea era aici. Era mort, iar Pip îl ucisese.

De cât timp stătea acolo, gândindu-se la asta? Ce făcea? Aştepta să vadă dacă respira şi se ridica din nou? Nu-şi dorea aşa ceva. Fusese o luptă pe viaţă şi pe moarte. Nu autoapărare, ci o alegere, una pe care o făcuse personal. Era mort, iar ăsta era un lucru bun. Just. Trebuia să fie.

Aşadar, acum ce trebuia să se întâmple?

Nu existase un plan. Nimic în afară de ruperea cercului, în afară de supravieţuire, şi supravieţuise ucigându-l. Aşadar, acum, că o făcuse, cum mai supravieţuia? Pip a repetat întrebarea, adresându-i-o lui Ravi din mintea ei. Cerându-i ajutorul, deoarece era singura persoană căreia ştia cum să i-l ceară. Dar el tăcuse. Nu mai era nimeni acolo, doar ţiuitul din urechile ei. De ce o părăsise? Mai avea nevoie de el.

Dar el nu era adevăratul Ravi, ci doar întruchiparea gândurilor ei învăluite în vocea lui, colacul ei de salvare pe marginea prăpastiei. Nu mai era pe margine. Supravieţuise şi urma să-l revadă. Şi trebuia să o facă imediat. Situaţia era prea apăsătoare ca să o îndure singură.

Pip s-a ridicat, încercând să nu se uite la petele de sânge de pe mâneci. Şi de pe mâini. Adevărate de data asta. Căpătate. Le-a şters de colanţii negri.

Zărise din partea cealaltă a camerei forma dreptunghiulară din buzunarul de la spate al lui Jason. iPhone-ul lui, ieşind prin material. Pip s-a apropiat, prudentă, evitând râul roşu care reflecta lumina de deasupra. Nu voia să se mai apropie, speriată că apropierea l-ar fi adus înapoi din morţi. Dar trebuia să o facă. Avea nevoie de telefonul lui ca să îl sune pe Ravi, să îi spună să vină, iar el să o asigure că totul avea să fie bine şi că lucrurile urmau să revină la normal, deoarece erau o echipă.

S-a întins spre telefon. *Stai, Pip, aşteaptă puţin! Gândeşte-te la asta!* S-a oprit. Dacă folosea telefonul lui Jason ca să îl sune pe Ravi, lăsa o urmă, legându-l irevocabil pe Ravi de scena crimei. Ucigaşul BA era un asasin, dar era şi un om ucis, şi nu conta că o merita, legii nu îi

păsa de asta. Cineva trebuia să plătească pentru capul lui despicat. Nu! Pip nu l-ar fi putut lega pe Ravi de aşa ceva, de Jason, în niciun fel. Era de neconceput!

Dar nu putea să reziste de una singură, fără el. Şi asta era de neconceput. O singurătate prea întunecată şi profundă.

Şi-a simţit picioarele slăbite când a păşit peste corpul lui Jason şi a ieşit clătinându-se pe pietriş. Aer proaspăt. A inhalat aerul proaspăt şi crepuscular, dar era cumva viciat de mirosul metalic al sângelui.

A făcut şase sau şapte paşi, spre maşina lui, dar acel miros a urmat-o, s-a ţinut de ea. Pip s-a întors ca să-şi privească oglindirea întunecată din geamul maşinii. Părul ei era murdar şi smuls. Faţa îi era rănită şi inflamată din cauza benzii. Ochii distanţi şi totodată atenţi. Iar pistruii de acolo erau noi. Făcuţi de sângele lui Jason.

Pip s-a simţit ameţită, genunchii cedându-i sub greutatea trupului. S-a privit şi s-a uitat înlăuntrul ei, prin pupilele ochilor. Iar apoi, dincolo de ea: ceva de dincolo de geam i-a atras atenţia, un licăr al razelor de lună ce-i arătau din nou calea. Era geanta ei. Rucsacul de culoarea bronzului, pe bancheta din spate a maşinii lui Jason.

El îl luase când o răpise.

Nu era mult, dar îi aparţinea şi-i părea un vechi prieten.

Pip a bâjbâit după mânerul portierei şi a tras. Aceasta s-a deschis. Probabil Jason lăsase maşina descuiată, cheile lui aşteptând încă acolo, în bord. Voise să termine repede treaba, dar Pip i-o luase înainte.

A întins mâna şi a scos rucsacul, dorindu-şi să strângă la piept partea asta din vechea ei persoană care aproape murise. Să împrumute o parte din viaţa sa. Dar nu putea să o facă, pentru că l-ar fi mânjit de sânge. L-a lăsat pe pietriş şi a desfăcut fermoarul. Totul era încă acolo. Tot ce îşi împachetase când plecase de acasă în după-amiaza aia: hainele de schimb ca să rămână peste noapte la Ravi, periuţa de dinţi, o sticlă de apă, portofelul. A băgat mâna şi a băut prelung din sticla de apă, gura fiindu-i uscată din cauza tuturor ţipetelor înăbuşite de bandă adezivă. Dar dacă ar mai fi băut, i s-ar fi făcut rău. A pus din nou sticla înăuntru şi s-a uitat la conţinutul rucsacului.

Telefonul nu era colo. Ştiuse, dar speranţa ascunsese parţial amintirea. Telefonul era spart; scăpat şi abandonat în drum pe Cross Lane. Era puţin probabil ca Jason să îl fi adus cu el din acelaşi motiv: o legătură irevocabilă cu victima. Scăpase basma curată foarte multă vreme; ştia astfel de lucruri, la fel ca ea.

Pip aproape s-a lăsat în genunchi, dar un nou gând a prins-o la timp, iar lumina lunii a scânteiat iarăşi din ceva de pe scaunul din dreapta. Da, Ucigaşul BA chiar ştia astfel de lucruri, de aceea nu fusese prins niciodată. Şi de aceea folosise probabil telefoane cu cartelă ca să îşi sune victimele, altfel, legătura lui cu cazul ar fi fost

descoperită chiar după prima fată ucisă. Pip şi-a dat seama de asta pentru că l-a văzut acolo, aruncat pe scaunul din dreapta. Un Nokia mic şi pătrat, ca al ei, ecranul reflectând lumina lunii şi arătându-i calea. Pip a deschis portiera maşinii şi s-a uitat la el. Jason Bell avea un telefon cu cartelă. Plătit cu bani gheaţă şi care nu putea face legătura cu ea sau cu Ravi, în afară de cazul în care l-ar fi găsit cineva. Dar n-avea să-l găsească nimeni; intenţiona să-l distrugă după aceea.

Pip s-a aplecat, degetele ei atingând marginea rece de plastic. A apăsat butonul din mijloc, iar ecranul luminat verde s-a aprins. Mai avea baterie. Pip şi-a ridicat privirea şi i-a mulţumit lunii, aproape plângând de uşurare.

Numerele de pe ecran i-au spus că era 18.47. Asta era, asta era tot. Fusese în portbagajul maşinii zile în şir, în depozitul ăla câteva luni, prinsă în banda adezivă câţiva ani, dar totul se întâmplase în mai puţin de trei ore. Abia 18.47: un început normal de seară de septembrie, cu un amurg colorat în roz, o briză rece şi un cadavru în spatele ei.

Pip a umblat prin meniu ca să verifice lista de apeluri recente: la 15.51, acest telefon primise un apel de la un *număr ascuns,* de la ea. Şi chiar înainte de asta, sunase la numărul lui Pip. Oricum ar fi distrus telefonul din cauza legăturii dintre ea şi bărbatul mort de pe podeaua de acolo. Dar asta era; calea ei spre Ravi, spre ajutor.

Pip a format numărul lui Ravi pe tastatură, dar degetul mare a ezitat deasupra butonului de apelare. L-a şters şi l-a înlocuit cu numărul lui de fix. Era mai bine, mai puţin o legătură directă spre el, dacă s-ar fi găsit vreodată telefonul cu cartelă. N avea să fie găsit.

Pip a apăsat butonul verde şi a ţinut micul telefon la ureche.

Acesta a sunat. Doar prin telefon de data asta. De trei ori, apoi un ţăcănit. Un foşnet.

— Alo, casa Singh! a spus o voce veselă.

Era mama lui Ravi.

— Bună, Nisha! Sunt Pip, a zis ea, cu vocea puţin răguşită.

— O, iată-te, Pip! Ravi te căuta. Băieţelul meu prea sensibil îşi făcea prea multe griji, ca de obicei, a râs femeia. Am auzit că vii aici la cină? Mohan insistă să jucăm Articulate. Se pare că deja te-a ales în echipa lui.

— Ăăă… Pip şi-a dres glasul şi a îngăimat: De fapt, nu sunt sigură că o să pot ajunge în seara asta. A intervenit ceva. Îmi pare rău!

— O, nu, ce păcat! Te simţi bine, Pip? Vocea ta pare cam ciudată.

— Ah, mda, nu, mă simt bine. Doar că am răcit puţin, asta e tot, s-a smiorcăit ea. Ăăă, el este acolo? Ravi?

— Da, da, este aici. Două secunde!

Pip a auzit-o strigându-l.

Apoi, în fundal, a auzit sunetul îndepărtat al vocii lui. Pip s-a aşezat

pe pietriş, cu ochii înlăcrimaţi. Nu cu mult timp în urmă, credea că nu avea să-i mai audă vocea vreodată.

— Este Pip! a auzit-o pe Nisha strigând, iar vocea lui Ravi s-a apropiat tot mai mult şi mai agitată.

Când mama lui i-a dat receptorul, s-a auzit un foşnet.

— Pip? a rostit Ravi la telefon, ca şi când nu i-ar fi venit să creadă.

Pip a ezitat o clipă, umplându-se din nou cu vocea lui. N-avea să mai creadă niciodată că i se cuvenea să fie al ei.

— Pip? a spus Ravi mai tare.

— D-da, eu sunt.

Din cauza nodului din gât, îi era greu să vorbească.

— O, Dumnezeule! a spus Ravi, iar ea l-a auzind coborând scările spre camera lui. Unde naiba ai fost? Te-am sunat câteva ore. Telefonul tău intra direct în căsuţa vocală. Trebuia să mă suni!

Părea furios.

— Am sunat-o pe Nat şi mi-a zis că nici măcar nu ai trecut pe acolo. Tocmai m-am întors de la părinţii tăi; am fost să văd dacă eşti acasă, iar maşina ta era, dar tu nu erai, deci cred că ai tăi sunt îngrijoraţi deoarece credeau că eşti cu mine. Nu mai aveam mult şi sunam la poliţie, Pip. Unde naiba ai fost?

Era furios, dar Pip nu se putea abţine să nu zâmbească, ţinând telefonul mai strâns la ureche, ca să îl aducă mai aproape. Ea dispăruse, iar el… o căutase.

— Pip?

Îşi putea imagina expresia lui: ochi serioşi şi o sprânceană ridicată, aşteptând să-i dea explicaţii.

— T-te iubesc, a spus ea, deoarece niciodată nu o spunea suficient şi era important.

Nu ştia când i-o zisese ultima dată, iar dacă repeta cuvintele, nici asta nu avea să fie ultima dată.

— Te iubesc! Îmi pare rău!

Ravi a ezitat, iar respiraţia i s-a schimbat.

— Pip, a spus băiatul, tonul tăios dispărând din vocea lui. Te simţi bine? Ce s-a întâmplat? E ceva în neregulă, îmi dau seama. Ce este în neregulă?

— Pur şi simplu nu ştiam când ţi-am spus ultima dată.

Pip şi-a şters lacrimile

— Este important.

— Pip, a zis Ravi, liniştind-o. Unde eşti? Spune-mi unde eşti chiar acum!

— Poţi să vii aici? a întrebat ea. Am nevoie de tine! Am nevoie de ajutor!

— Da! a spus Ravi ferm. Vin chiar acum! Spune-mi doar unde eşti. Ce s-a întâmplat? Are vreo legătură cu Ucigaşul BA? Ştii cine este?

Pip s-a uitat înapoi la picioarele lui Jason, care atârnau peste pragul uşii. S-a smiorcăit şi s-a concentrat, întorcându-se.

— Este… Sunt la Green Scene. Firma lui Jason Bell, în Knotty Green. Ştii unde este?

— Ce cauţi acolo?

Vocea lui era mai stridentă acum, mai confuză.

— Doar… Ravi, nu ştiu cât timp ţine bateria la telefonul ăsta. Ştii unde este?

— Ce telefon foloseşti?

— Ravi!

— Da, da! i-a răspuns strigând şi el acum, deşi nu ştia de ce. Ştiu unde este, pot s-o caut.

— Nu, nu, nu! a spus repede Pip.

Trebuia ca el să înţeleagă, fără să îi spună.

— Nu la telefon. Nu, Ravi, nu îţi poţi folosi telefonul ca să ajungi aici. Trebuie să-l laşi acasă, bine? Nu îl aduce cu tine. Nu îl aduce!

— Pip, de ce…

— Trebuie să îţi laşi telefonul acasă! Uită-te acum la traseu pe Google Maps, dar, orice ai face, să nu scrii Green Scene în motorul de căutare. Caută doar pe hartă.

— Pip, ce se întâmplă…

Ea l-a întrerupt, gândindu-se la altceva.

— Nu, stai! Ravi, nu poţi să conduci pe niciun drum important. Pe nicio autostradă. Niciuna! Trebuie să mergi pe străzi secundare, doar pe străzi mici. Pe străzile mari sunt instalate camere de monitorizare a traficului. Nu poţi fi văzut pe nicio cameră din trafic. Doar pe drumuri secundare. Ravi, înţelegi?

Graba se simţea în glasul ei, şocul trecând, lăsat în urmă în camera cu cadavrul.

Pip a auzit în fundal ţăcănitul tastaturii tactile.

— Da! a spus el. Chiar acum caut. Da, pe acolo! Pe Watchet Lane, spre Hazlemere, a mormăit Ravi. Pe lângă drumurile rezidenţiale, virez la dreapta pe drumul secundar. Da, a mai repetat el. Da, pot să o găsesc. Notez totul. Doar pe drumuri secundare, las telefonul acasă. Am înţeles.

— Bun! a spus ea, expirând şi chiar şi acel efort a făcut-o să se simtă slăbită, afundându-se mai mult în pietriş.

— Te simţi bine? a întrebat-o, preluând din nou iniţiativa, deoarece asta făcea un coechipier. Eşti în pericol?

— Nu! a spus ea încet. Nu mai sunt. Nu cu adevărat.

Oare ştia? Oare auzea în vocea ei răguşită, însemnată pentru totdeauna de ultimele trei ore?

— Bine, aşteaptă-mă! Vin acum, Pip! Ajung în aproximativ 20 de minute.

— Nu, stai, nu merge cu viteză, poţi să primeşti…

Dar el deja plecase, Pip auzind trei ţiuituri stridente. Plecase, dar era pe drum.

— Te iubesc! a zis telefonului închis, deoarece nu voia să fie din nou pentru ultima dată.

Alt scârţâit pe pietriş. Pas după pas. Umblând de colo, colo, numărând paşii, ca să numere secundele şi minutele. Şi chiar dacă îşi spusese să nu se uite, privirea i se întorcea întotdeauna la cadavru, încercând să se convingă că Jason nu se mişcase. Nu o făcuse; era mort.

Se plimba încolo şi încoace, începând să facă un plan în mintea ei, acum, că şocul trecuse. Dar lipsea ceva. Lipsea Ravi. Avea nevoie de Ravi, de echipă, de discuţiile lor care îi arătau întotdeauna varianta corectă, calea de mijloc dintre ea şi el.

Farurile au luminat cerul întunecat, o maşină intrând pe alee chiar în faţa porţii complexului Green Scene, care era larg deschisă. Pip a ridicat mâna ca să îşi ferească ochii de lumină, iar apoi i-a făcut semn lui Ravi să oprească. Maşina s-a oprit în faţa porţii, iar farurile s-au stins.

Portiera s-a deschis, iar Ravi a coborât. Nici măcar nu a aşteptat să închidă portiera, alergând spre ea şi împrăştiind pietrişul.

Pip s-a oprit şi l-a studiat, ca şi când ar fi făcut-o din nou pentru prima dată. Ceva i s-a strâns în stomac, alt lucru relaxându-i-se în piept, eliberându-se şi deschizându-se. El îi promisese că avea să-l revadă, şi iată-l, apropiindu-se tot mai mult!

Pip a ridicat din nou mâna ca să îl ţină la distanţă.

— Ţi-ai lăsat telefonul acasă, nu-i aşa? l-a întrebat cu o voce tremurândă.

— Da! a spus Ravi, cu ochii mari de frică, tot mai mari, atunci când a studiat-o la rândul lui. Eşti rănită, a zis, înaintând. Ce s-a întâmplat?

Pip s-a îndepărtat de el.

— Nu mă atinge! a spus ea. Este… Mă simt bine. Nu este sângele meu. Este…

A uitat ce încerca să spună.

Ravi i-a studiat chipul şi şi-a ridicat mâinile ca să o echilibreze şi pe ea.

— Pip, uită-te la mine! a zis calm, deşi ea îşi dădea seama că nu era. Spune-mi ce s-a întâmplat! Ce cauţi aici?

Pip s-a uitat în spatele ei, la picioarele lui Jason, care ieşeau din pragul uşii.

Probabil Ravi i-a urmărit privirea.

— La naiba, cine este… Este bine?

— E mort, a spus Pip, întorcându-se. Este Jason Bell. Era Jason Bell, el era Ucigaşul BA.

Ravi a clipit un moment, gândindu-se la cuvintele ei şi încercând să le înţeleagă.

— El… Ce este? Cum a…

Ravi a clătinat din cap.

— De unde ştii?

Pip nu ştia ce răspuns avea nevoie să audă mai întâi.

— De unde ştiu că era Ucigaşul BA? Deoarece m-a răpit. M-a răpit de pe Cross Lane, m-a legat în portbagajul maşinii lui. M-a adus aici. Mi-a înfăşurat faţa în bandă adezivă şi m-a legat de un raft. Exact cum a făcut cu celelalte. Ele au murit aici. A vrut să mă ucidă.

Acum, că zicea totul cu voce tare, nu părea adevărat. Ca şi când toate s-ar fi întâmplat altcuiva, nu ei.

— A vrut să mă ucidă, Ravi!

Vocea i s-a poticnit în gâtul rănit.

— Am crezut că o să mor şi… nu ştiam dacă o să te mai văd vreodată, sau pe ceilalţi. Şi m-am gândit că o să afli că sunt moartă şi…

— Hei, hei, hei! a spus el repede, făcând prudent un pas spre ea. Eşti bine, Pip! Sunt aici, OK? Acum sunt aici.

Băiatul s-a uitat din nou la cadavrul lui Jason, privirea lui zăbovind prea mult.

— La naiba! a bombănit el în şoaptă. La naiba, la naiba, la naiba! Nu pot să cred! Nu ar fi trebuit să ieşi singură. Nu ar fi trebuit să te las să ieşi singură. La naiba! a exclamat din nou, lovindu-se cu palma în frunte. La naiba! Te simţi bine? Te-a rănit?

— Nu, mă simt… bine, a spus ea, cuvântul gol ascunzând din nou tot felul de lucruri misterioase. Doar că banda mi-a lăsat nişte răni. Sunt în regulă.

— Deci, cum ai… a început Ravi, privirea lui părăsind-o din nou şi revenind la bărbatul mort, aflat la patru metri distanţă.

— M-a lăsat legată, a spus Pip. Nu ştiu unde a plecat sau cât timp. Dar am reuşit să împing rafturile, să mă eliberez şi să scot banda. Era o fereastră şi am ieşit pe acolo. Şi…

— Bine, bine! a întrerupt-o el. Bine, este în regulă, Pip! Totul o să fie bine! La naiba! a mai exclamat o dată, mai mult în sinea lui. Orice ai făcut, a fost în legitimă apărare, da? Legitimă apărare. A vrut să te ucidă, deci ai fost nevoită să îl ucizi. Asta s-a întâmplat! Legitimă apărare şi este în regulă, Pip. Trebuie doar să sunăm la poliţie, bine? Să le spunem ce s-a întâmplat, ce ţi-a făcut şi că a fost legitimă apărare.

Pip a clătinat din cap.

— Nu?

Ravi s-a încruntat.

— Cum adică nu, Pip? Trebuie să sunăm la poliţie. Pe pământ zace

un bărbat mort!

— Nu a fost legitimă apărare, a spus ea încet. Am evadat. Eram liberă. Aş fi putut să plec, dar l-am văzut revenind şi m-am întors. L-am ucis, Ravi! M-am furişat în spatele lui şi l-am lovit cu un ciocan. Am ales să îl ucid. Nu a fost legitimă apărare. Am avut de ales.

Acum Ravi clătina din cap; tot nu înţelegea întreaga poveste.

— Nu, nu, nu! A vrut să te ucidă, de aceea l-ai omorât. Asta e legitimă apărare, Pip! Este în regulă.

— L-am ucis.

— Deoarece voia să te ucidă! a spus Ravi, ridicând tonul.

— De unde ştii? a întrebat Pip.

Trebuia să îl facă să înţeleagă faptul că *legitima apărare* nu era o opţiune în cazul acesta, aşa cum ea îşi dăduse deja seama, plimbându-se de colo, colo.

— De unde ştiu? a rostit Ravi, neîncrezător. Deoarece te-a răpit. Deoarece este Ucigaşul BA.

— Ucigaşul BA este la închisoare de mai mult de şase ani, a spus Pip cu altă voce. A mărturisit. De atunci nu au mai avut loc crime.

— Poftim? D-dar…

— A pledat vinovat la tribunal. Există dovezi. Criminalistice şi circumstanţiale. Ucigaşul BA este deja la închisoare. Deci, de ce l-am ucis pe bărbatul ăsta?

Ravi a mijit confuz ochii.

— Deoarece era adevăratul ucigaş BA!

— Ucigaşul BA este deja la închisoare, a repetat Pip, uitându-se în ochii lui, aşteptând ca el să înţeleagă. Jason Bell era un om respectabil, directorul unei firme mijlocii, şi nimeni nu are nimic rău de spus despre el. Nici cunoştinţele şi nici măcar prietenii, împreună cu inspectorul Richard Hawkins. Jason a trecut deja printr-o tragedie, una – pe care aş putea spune – că am înrăutăţit-o şi mai mult. Aşadar, de ce am făcut o fixaţie pentru Jason Bell? De ce am pătruns prin efracţie pe proprietatea lui privată sâmbătă seara? De ce m-am furişat în spatele lui şi l-am lovit cu un ciocan? Nu doar o dată. Nu ştiu de câte ori. Du-te şi uită-te la el, Ravi! Du-te şi te uită! Nu doar l-am ucis. L-am ucis cu bestialitate, ăsta e cuvântul, nu-i aşa? Iar aşa ceva e incompatibil cu legitima apărare. Deci, de ce am ucis un om amabil şi respectabil?

— Deoarece era Ucigaşul BA? a spus Ravi, mai puţin sigur acum.

— Ucigaşul BA este deja la închisoare. A mărturisit, a zis ea şi a văzut schimbarea din ochii lui Ravi când a înţeles ce îi spune.

— Asta crezi că o să spună poliţia.

— Nu contează care e adevărul, a continuat Pip. Ce contează este povestea pe care o vor considera acceptabilă. Credibilă. Iar mie n-o să-mi creadă povestea. Ce dovezi am, în afară de propria declaraţie?

Jason a scăpat basma curată câţiva ani. Poate *nu există* nicio dovadă că el era Ucigaşul BA.

Pip s-a pleoştit.

— Nu am încredere în ei, Ravi. Am mai avut încredere în poliţie şi m-a dezamăgit de fiecare dată. Dacă îi chemăm, cel mai probabil aş fi închisă tot restul vieţii pentru crimă. Hawkins deja mă crede nebună. Şi poate că sunt. L-am ucis, Ravi. Am ştiut ce făceam. Şi nici măcar nu cred că regret.

— Pentru că a vrut să te ucidă. Pentru că este un monstru, a spus Ravi, întinzându-se spre mâna ei, înainte să îşi amintească de sânge şi să îşi lase braţul pe lângă corp. Lumea este mai bună fără el. Mai sigură.

— Este, a confirmat ea, uitându-se din nou înapoi, verificând dacă Jason nu se mişcase, dacă nu asculta. Dar nimeni altcineva nu o să înţeleagă asta.

— Ei bine, ce naiba o să facem? a întrebat Ravi, mişcându-se de pe un picior pe celălalt, cu buzele tremurânde. Nu poţi fi acuzată de crimă. Nu e corect; nu asta s-a întâmplat. Tu… Nu ştiu dacă putem spune că a fost un lucru bun, dar nici rău nu a fost. Nu se aseamănă cu ce le-a făcut acelor femei. O merita. Şi nu vreau să te pierd. Nu pot să te pierd! Asta e toată viaţa ta, Pip. Toată viaţa noastră.

— Ştiu, a spus ea, o altfel de groază insinuându-se în mintea ei.

Mai era ceva acolo, ceva care o ţinea la distanţă. Un plan! Aveau nevoie de un plan!

— N-am putea să ne ducem la poliţie şi să explicăm… s-a oprit Ravi, muşcându-şi buza şi aruncând încă o privire la picioarele fără trup.

A tăcut o clipă şi încă una, ochii mişcându-i-se neîncetat în timp ce se gândea intens.

— Nu putem să ne ducem la poliţie. Oamenii ăştia au înţeles greşit situaţia lui Sal, nu-i aşa? Şi-a lui Jamie Reynolds. Pot eu să încredinţez viaţa ta unui juriu de 12 membri? Ca juriul care a decis că Max Hastings este nevinovat? Nu, imposibil! Nu viaţa ta, eşti prea importantă!

Pip voia să îl ia de mână, să îi simtă căldura pe piele când îşi împleteau degetele aşa cum o făceau ei. Echipa Ravi şi Pip. Acasă. S-au uitat unul în ochii celuilalt, purtând o conversaţie tăcută din priviri. Ravi a clipit în cele din urmă.

— Deci, ce… Cum scăpăm basma curată? a spus el, întrebarea fiind aproape suficient de ridicolă ca să zâmbească. Cum scăpăm de crimă? Doar teoretic. Noi… nu ştiu, îl îngropăm undeva ca să nu îl mai găsească nimeni?

Pip a clătinat din cap.

— Nu! Cadavrele sunt găsite în cele din urmă. Cum a fost găsită şi Andie. A inspirat adânc, apoi a continuat: Am studiat multe cazuri de

crime, la fel ca tine, am ascultat sute de podcasturi criminalistice. Există o singură cale să scapi basma curată.

— Care?

— Să nu laşi nicio dovadă şi să nu fii aici la ora crimei. Să ai un alibi de fier, undeva, departe la ora decesului.

— Dar ai fost aici, s-a uitat Ravi la ea. La ce oră ai… La ce oră…

Pip s-a uitat la ceasul de pe telefonul cu cartelă al lui Jason.

— Cred că era la şase şi jumătate când s-a întâmplat. Deci, cu maximum o oră în urmă.

— Ce telefon e ăla? a întrebat-o Ravi şi a dat din cap spre el. M-ai sunat de pe telefonul *lui,* nu-i aşa?

— Nu, nu, este unul cu cartelă. Nu este al meu, ci al lui Jason, dar…

Vocea i-a cedat când a văzut întrebarea prinzând contur în ochii lui Ravi. Apoi şi-a dat seama că trebuia în sfârşit să îi spună. Acum aveau secrete mai mari, nu mai era loc şi pentru asta.

— Am un telefon cu cartelă de care nu ţi-am spus niciodată. Acasă.

Buzele lui Ravi s-au mişcat, aproape ca într-un zâmbet.

— Întotdeauna am spus că o să ajungi să ai propriul telefon cu cartelă, a spus el. De ce ai unul?

— De fapt, am şase, a oftat Pip şi, cumva, i-a părut mai greu de recunoscut decât că ucisese un om. Este, ăăă… Nu am făcut faţă celor întâmplate cu Stanley. Am spus că sunt bine, dar nu eram. Îmi pare rău! Eu, ăăă, am cumpărat Xanax de la Luke Eaton, după ce doctorul nu a vrut să îmi mai prescrie. N-am vrut decât să pot să dorm. Îmi pare rău! a îngăimat şi şi-a coborât privirea, uitându-se la tenişii ei, plini de pete de sânge.

Ravi a părut rănit, apoi surprins.

— Şi mie îmi pare rău! a spus încet. Ştiam că nu eşti bine, dar nu am avut habar ce să fac în privinţa asta. M-am gândit doar că ai nevoie de timp, de o schimbare de peisaj, a oftat el. Ar fi trebuit să îmi spui, Pip! Nu-mi pasă despre ce e vorba.

Băiatul a aruncat încă o privire la cadavrul lui Jason.

— Hai să nu ne mai ascundem unul de celălalt, bine? Suntem o echipă! Suntem o echipă noi doi şi o să îndreptăm situaţia. Împreună! Promit că o să trecem peste asta!

Pip voia să se lipească de el, să îl lase să o ia în braţe şi să dispară la pieptul lui. Dar nu putea. Corpul ei, hainele, erau dovezi criminalistice şi nu îl putea contamina. Era ca şi când Ravi ar fi ştiut cumva, de parcă ar fi citit în ochii ei. A înaintat şi a întins mâna, trecând atent un deget pe sub bărbia ei, într-un loc fără sânge, gestul având aceeaşi însemnătate.

— Deci, dacă a murit la 18.30, a spus Ravi, uitându-se din nou în ochii ei, cum îţi găsim un alibi de fier pentru ora aia, când erai aici?

— Nu putem, nu aşa! a spus ea, gândindu-se la o idee.

Ar fi trebuit să fie imposibil, dar poate nu era.

— Dar, cât te-am aşteptat, m-am gândit la asta. Ora morţii este o estimare, iar legistul foloseşte trei factori principali ca să stabilească intervalul orar. Rigor mortis – felul în care muşchii înţepenesc după moarte; livor mortis – când sângele se adună în corp; şi temperatura corpului. Ăştia sunt cei trei factori pe care îi foloseşte pentru a estima ora morţii. Şi, astfel, mă gândeam că, dacă am putea manipula cei trei factori, dacă i-am putea întârzia, l-am putea face pe legist să creadă că a murit câteva ore mai târziu. Iar în perioada *aia,* noi doi putem avea alibiuri solide, separate, cu oameni şi camere, şi o tonă incontestabilă de dovezi.

Ravi s-a gândit o clipă, muşcându-şi buza inferioară.

— Cum manipulăm cei trei factori? a spus el, uitându-se la cadavrul lui Jason şi apoi la ea.

— Temperatura, a zis Pip. Temperatura este factorul principal. Temperaturile mai scăzute încetinesc debutul înţepenirii trupului şi lividitatea, momentul în care se adună sângele. Dar, în cazul lividităţii, dacă întorci cadavrul înainte să se adune sângele, o să-l pui din nou în circulaţie. Şi dacă poţi întoarce cadavrul de câteva ori, ai putea câştiga câteva ore, pe lângă răcirea corpului.

Ravi a dat aprobator din cap, întorcându-l şi studiind cu atenţie împrejurimile.

— Totuşi, cum am putea să răcim cadavrul? Presupun că aş cere prea mult ca Jason Bell să fi avut, în schimb, o firmă de frigidere.

— Problema este totuşi temperatura corpului. Dacă îl ţinem la răcoare ca să întârziem rigiditatea şi lividitatea, temperatura corpului o să scadă. O să fie prea rece, iar planul nu o să funcţioneze. Deci ar trebui să îl răcim, iar apoi să îl putem încălzi din nou.

— Bun! a spus Ravi, pufnind neîncrezător. Deci, trebuie doar să îl băgăm în congelator şi după aia în cuptorul cu microunde. La naiba, nu-mi vine să cred că discutăm măcar despre asta! Este o nebunie, Pip!

— Nu în congelator, a spus Pip, urmărind ideea lui Ravi şi văzând complexul Green Scene cu alţi ochi. Este prea rece. Ne-ar trebui o temperatură de refrigerare. Iar apoi bineînţeles, după ce-l încălzim din nou, ar trebui să ne asigurăm că trupul lui este găsit de poliţie şi legist doar după câteva ore. Altfel, nimic din toate astea nu o să funcţioneze. Trebuie să fie cald şi rigid când îl găsesc ei, iar pielea încă albă – adică sângele adunat să se mişte când apeşi pielea. Dacă asta se întâmplă dimineaţa devreme, atunci ar trebui să creadă că a murit cu şase până la opt ore înainte.

— O să meargă?

Pip a ridicat din umeri, aproape râzând. Ravi avea dreptate; era o nebunie. Dar ea era vie şi nu prea, totodată. Cel puţin prima variantă

era mai bună decât a doua.

— Nu ştiu, nu am mai ucis pe nimeni şi am scăpat basma curată, a spus ea. Dar ar trebui să meargă. Ştiinţa funcţionează. Am cercetat mult când am studiat cazul necunoscutei. Dacă putem face toate astea: să îl răcim, să îl întoarcem de câteva ori, iar apoi să îl încălzim din nou, ar trebui să funcţioneze. Totul o să indice faptul că a murit, hai să zicem, pe la ora nouă sau zece. Iar noi amândoi o să fim până atunci în altă parte. E un alibi solid.

— Bine! a zis Ravi şi a dat aprobator din cap. Păi, ei bine, pare o nebunie, dar cred că o putem face. Chiar cred c-am putea să reuşim. Este grozav că eşti expertă în domeniul crimelor.

Pip s-a strâmbat la el.

— Nu, adică, pentru că ai studiat asta, nu pentru c-ai fi ucis oameni. Sper că e prima şi ultima dată.

Ravi a încercat şi nu a reuşit să zâmbească, agitându-se pe loc.

— Un lucru, totuşi: să spunem că o să reuşim şi vrem ca trupul lui să fie găsit ca să manipulăm ora morţii. Ei bine, o să ştie că *cineva* l-a ucis. Şi o să caute un ucigaş până o sa găsească unul. Asta face poliţia, Pip. Poliţiştii o să fie nevoiţi să aibă un ucigaş.

Pip şi-a înclinat capul, studiind ochii lui Ravi şi oglindindu-se în ei. De aceea avea nevoie de el; întotdeauna o împingea înainte sau o trăgea înapoi când nu ştia ce îi trebuie. Avea dreptate. Planul n-avea să funcţioneze în veci. Puteau să schimbe ora morţii şi să se asigure că erau departe de aici în acel interval orar, dar poliţia tot ar fi avut nevoie de un criminal. Ar fi căutat până ar fi găsit unul, iar dacă ea şi Ravi ar fi făcut o singură greşeală, atunci…

— Ai dreptate! a dat ea din cap, întinzându-se ca să îl ia de mână înainte să-şi amintească. Nu o să funcţioneze. Au nevoie de un criminal. Cineva trebuie să îl fi ucis pe Jason Bell. Altcineva…

— Bine, deci… a început Ravi, aducându-i înapoi de unde începuseră, dar Pip a căzut pe gânduri, răsucind în minte toate lucrurile uitate.

Lucrurile pe care le ascundea: groaza, ruşinea, sângele de pe mâini, gândurile violente şi un chip care plutea acolo, ascuţit şi palid.

— Ştiu! a spus Pip, întrerupându-l pe Ravi. Ştiu cine este criminalul. Ştiu cine l-a ucis pe Jason Bell.

— Poftim?

Ravi a fixat-o cu privirea.

— Cine?

Era inevitabil. Cercul complet. Sfârşitul era începutul, şi invers. Trebuia să revină la început, la origine, ca să îndrepte toate lucrurile.

— Max Hastings! a spus ea.

Treizeci şi unu

Douăsprezece minute.

A durat numai 12 minute. Pip ştia deoarece se uitase la ceasul de pe telefonul cu cartelă când discutase cu Ravi despre asta. Credea că avea să dureze mai mult, *ar fi trebuit* să dureze mai mult ca să născocească un plan care să învinovăţească pe cineva de crimă. Ore agonizante şi o multitudine de detalii, mici şi totuşi importante. Asta ai crede, asta ar fi crezut Pip. Dar cele 12 minute trecuseră, iar ei terminaseră. Dezbătuseră ideile, găsind punctele slabe şi întărindu-le odată găsite. Stabiliseră cine avea să facă ce anume, unde şi când. Pip nu-şi dorea să mai implice pe altcineva, dar Ravi o convinsese că nu puteau reuşi fără ajutor. Totul aproape se lămurise înainte ca Ravi să vină cu ideea turnului de telefonie mobilă, inspirată dintr-un caz la care lucra la firmă, iar Pip ştiuse exact pe cine să sune. După 12 minute aveau un plan, care părea aproape ceva fizic. Preţios, solid, clar şi obligatoriu. Nu mai puteau da înapoi, să revină la ce erau înainte. Ar fi fost dificil şi periculos; nu puteau să comită greşeli sau să întârzie. Erorile nu erau permise.

Dar planul de a scăpa basma curată funcţiona, teoretic.

Jason Bell era mort, dar încă nu murise; urma să moară peste câteva ore. Iar Max Hastings avea să fie ucigaşul. În sfârşit închis acolo unde îi era locul.

— O merită, a spus Pip, rămânând la distanţă. Amândoi o merită, nu?

Era prea târziu pentru Jason, dar Max… Îl ura din tot sufletul, dar oare asta o orbea şi-i dădea ghes?

— Da! a asigurat-o el, deşi Pip ştia că şi Ravi îl ura la fel de mult.

— Au rănit oameni. Jason a ucis cinci femei; te-ar fi ucis. A început tot ce a condus la moartea lui Andie şi a lui Sal. Şi Max la fel. Max o să rănească în continuare oameni dacă nu facem nimic. Ştim asta. Amândoi o merită. Băiatul a atins-o uşor cu degetul în locul de sub bărbie, ridicându-i faţa ca să-l privească, adăugând: Trebuie să aleg între tine sau Max, iar eu te aleg pe tine. Nu am de gând să te pierd.

Pip nu a spus-o, dar nu se putea abţine să nu se gândească la Elliot Ward, care făcuse o alegere exact ca asta, transformându-l pe Sal într-un criminal ca să se salveze pe el şi pe fiicele lui. Şi ea era în aceeaşi situaţie, într-o zonă gri complicată şi confuză, trăgându-l pe Ravi după ea. Sfârşitul şi începutul.

— Bine, a dat ea aprobator din cap, convingându-se din nou să o facă.

Planul era obligatoriu, iar acum erau implicaţi, timpul nefiind de partea lor.

— Au mai rămas câteva lucruri de lămurit, dar cel mai important este…

— Refrigerarea şi încălzirea cadavrului, a terminat Ravi propoziţia în locul ei, uitându-se din nou la picioarele lui Jason.

Încă nu văzuse cadavrul de aproape, nu văzuse ce îi făcuse Pip lui Jason. Pip spera ca Ravi să nu se răzgândească în momentul în care l-ar fi văzut pe bărbatul mort şi că nu ar fi privit-o diferit. Băiatul i-a arătat clădirea din cărămidă din spatele lor, separată de cea din tablă cutată care adăpostea depozitul chimic într-o laterală.

— Clădirea de acolo seamănă mai mult cu una de birouri, unde lucrează personalul. Probabil are o bucătărie, nu? Cu un frigider şi un congelator?

— Da, probabil că da, a încuviinţat Pip şi a dat din cap. Dar nu de mărimea unui om.

Ravi a expirat, cu chipul încordat.

— Repet, de ce nu putea Jason Bell să aibă o firmă de procesare a cărnii, cu frigidere gigantice?

— Hai să mergem să aruncăm o privire! a spus Pip, întorcându-se către uşa deschisă de metal şi picioarele lui Jason, care zăceau pe prag. Avem cheile lui, a adăugat, dând din cap spre cheile încă în încuietoare, unde le lăsase Jason. Este patronul, trebuie să aibă o cheie pentru orice uşă de aici. Şi mi-a spus că alarmele sunt dezactivate peste tot, ca şi camerele de supraveghere. Mi-a spus că avea tot weekendul la dispoziţie, dacă voia. Deci, ar trebui să ne descurcăm.

— Da, bună idee! a spus Ravi, dar nu a făcut un pas înainte, deoarece să păşească spre acea uşă însemna şi să păşească spre cadavru.

Pip a luat-o înainte, ţinându-şi respiraţia când a trecut pragul, privirea rămânându-i la capul spart al lui Jason. A clipit şi s-a uitat în altă parte când a scos inelul cu chei din uşă.

— Trebuie să ne asigurăm că ne amintim tot ce am atins – ce am atins eu – ca să putem şterge mai târziu urmele, a spus Pip, legănând cheile în mână. Haide, pe aici!

Pip a păşit peste Jason, evitând cercul de sânge din jurul capului său. Ravi a urmat-o îndeaproape, iar Pip i-a văzut privirea zăbovind şi ochii clipind forţat, ca şi când şi-ar fi dorit ca toate astea să dispară.

A tuşit uşor când a mărit pasul în urma ei.

Nu şi-au spus nimic. Ce mai era de zis?

A fost nevoie de câteva încercări ca Pip să nimerească cheia potrivită pentru uşa din capătul depozitului, de lângă bancul de lucru. A împins-o şi deschis-o către o cameră întunecată.

Ravi şi-a tras mâneca peste degete şi a aprins lumina.

Camera a apărut pâlpâind când neoanele de deasupra şi-au

stabilizat strălucirea, bâzâind. Clădirea trebuie să fi fost cândva un hambar, şi-a dat seama Pip uitându-se la tavanul foarte înalt. Aranjate în faţa lor erau multe rânduri de utilaje. Maşini de tuns iarba, motocositoare, suflante pentru frunze, maşinării pe care ea nici măcar nu le înţelegea, dar şi mese cu unelte mai mici, precum foarfeci de tuns gardul viu. În dreapta erau utilaje uriaşe, Pip presupunând că erau alte maşini de tuns iarba, din cele mari, acoperite cu prelate negre. A văzut rafturi cu şi mai multe scule metalice care licăreau în lumină, canistre roşii şi saci cu pământ.

Pip s-a întors spre Ravi, care studia încăperea agitat şi repede.

— Ce e aia? a întrebat şi a arătat spre un utilaj de un portocaliu-deschis, înalt şi cu un vârf în formă de pâlnie.

— Cred că este un mărunţilor, a spus ea. Sau un tăietor de crengi, sau cum i s-o spune. Bagi crengile, iar chestia asta le toacă mărunt.

Ravi şi-a ţuguiat buzele într-o parte, ca şi când s-ar fi gândit la ceva.

— Nu! a spus ferm Pip, ştiind exact ce îi trecea prin minte.

— Nu am zis nimic! a replicat el. Dar în mod clar aici nu sunt frigidere gigantice, nu-i aşa?

— Dar astea funcţionează cu benzină, nu? a întrebat Pip, cu ochii la rândurile de maşini de tuns iarba.

Ravi a văzut la ce se uita ea, făcând ochii mari când a înţeles.

— A, pentru foc! a spus el.

— Şi mai bine, a adăugat Pip. Benzina nu arde. Explodează.

— Bun, e bine, a dat din cap Ravi. Dar ăla este ultimul pas şi înainte de asta ne aşteaptă o noapte lungă. Toate sunt inutile dacă nu reuşim să ne dăm seama cum să îl răcim.

— Şi să îl încălzim, a zis Pip şi a văzut disperarea din ochii lui Ravi, căci planul ar fi putut să se termine înainte să înceapă.

Viaţa ei atârna în balanţă, talerele înclinându-se în partea greşită. *Haide, gândeşte!* Ce ar fi putut să folosească? Trebuia să fie ceva.

— Să verificăm clădirea de birouri, a spus Ravi, preluând iniţiativa şi conducând-o pe Pip departe de rândurile ordonate de maşini de tuns iarba, înapoi prin depozitul de chimicale, călcând prin ierbicidul şi sângele vărsat, pe lângă cadavru, mai mort de fiecare dată, înaintând pe alături cu paşi uşori, ca şi când ar fi fost doar un joc de copii.

Pip s-a uitat înapoi la depozit, la fâşiile de bandă adezivă cu şuviţe din părul ei şi pete din sângele ei.

— ADN-ul meu este prin toată camera, a spus ea. O să iau banda adezivă cu mine, ca să o arunc împreună cu hainele. Dar o să fie nevoie să curăţăm şi rafturile. Să curăţăm totul înainte să dăm foc.

— Da, a spus Ravi, luându-i inelul de chei şi zăngănindu-le. Şi astea. Cred că ar trebui să fie produse de curăţat în birou.

Pip s-a zărit din nou oglindită în geamul maşinii lui Jason când au trecut pe lângă ea. Ochii îi erau prea întunecaţi, iar pupilele, prea

mari, înghiţind marginea verde-maronie tot mai subţire. Nu trebuia să se uite prea mult, în caz că reflexia ei ar fi rămas în geamul lui Jason, lăsând pentru totdeauna un semn că fusese aici. Atunci şi-a amintit.

— La naiba! a spus ea, iar Ravi s-a oprit.

— Ce? a întrebat el, alăturându-se reflexiei lui Pip din geam, şi ochii lui fiind prea mari şi întunecaţi.

— ADN-ul meu este peste tot prin portbagajul maşinii.

— Este în regulă, putem să ne ocupăm şi de asta, a spus reflexia lui Ravi, iar Pip i-a văzut versiunea oglindită întinzându-se spre mâna ei, înainte să îşi amintească şi să se retragă.

— Nu, adică prin *tot* portbagajul, a repetat, panicându-se din nou. Păr, piele. Amprentele mele, pe care poliţia deja le are la dosar. Am lăsat cât de mult am putut. Credeam că o să mor şi încercam să ajut. Să las nişte dovezi ca să poţi să-l găseşti şi să-l prinzi.

În ochii lui Ravi, mâhniţi şi calmi, s-a ivit o nouă expresie, iar buza i-a tremurat ca şi când ar fi încercat să nu plângă.

— Cred că ai fost foarte speriată, a spus încet.

— Am fost, a zis Pip.

Şi, oricât de înspăimântător ar fi fost planul şi ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi eşuat, nimic nu se apropia de groaza pe care o simţise în portbagaj sau în depozit, legată cu banda adezivă a măştii mortuare. Urmele ei erau încă acolo, pe toată suprafaţa pielii, în orbitele ochilor.

— O să rezolvăm totul, bine? a rostit Ravi mai tare, acoperindu-şi tremurul din voce. O să ne ocupăm mai târziu de maşină, când ne întoarcem. Mai întâi trebuie să găsim ceva ca să...

— Îl răcim, a zis Pip cuvintele, uitându-se dincolo de reflexia ei, în maşina lui Jason. Să îl răcim, iar apoi să îl încălzim, a spus cu ochii la panoul de control de lângă volan.

Ideea încolţise uşor, ca un simplu *şi dacă,* dezvoltându-se apoi tot mai mult şi îmbuibându-se cu atenţia lui Pip până ajunsese singurul lucru la care se gândea.

— O, Dumnezeule, a şoptit ea şi din nou, mai tare: O, Dumnezeule!

— Ce? a întrebat Ravi, uitându-se instinctiv peste umăr.

— Maşina! a zis Pip şi s-a întors spre el. *Maşina* este frigiderul nostru. E un vehicul de teren oarecum nou; cât de frig crezi tu că poate să facă aerul condiţionat?

Ideea l-a acaparat şi pe Ravi; în ochii lui, Pip a văzut ceva asemănător entuziasmului.

— Destul de frig, i-a răspuns. La cea mai înaltă treaptă, cu ventilatoarele la maximum, într-un spaţiu închis. Da, destul de frig, a zis, aproape zâmbind.

— Într-un frigider obişnuit, temperatura e cam patru grade Celsius; crezi că putem s-o obţinem?

— De unde ştii care e temperatura standard a frigiderului? a

întrebat el.

— Ravi, ştiu diverse. Cum de până acum nu ţi-ai dat seama că eu ştiu unele lucruri?

— Ei bine, a zis Ravi şi s-a uitat spre cer, este cam răcoare în seara asta. Nu pot fi mai mult de 15 grade. Deci, dacă avem nevoie ca maşina să răcească vreo 10 grade... Da, cred că este posibil.

Ceva s-a mişcat în toracele lui Pip; o senzaţie ca o uşurare s-a deschis în pieptul ei, lăsându-i mai mult loc să respire. Puteau s-o facă şi chiar ar fi fost posibil să reuşească. Să se joace de-a Dumnezeu. Să readucă un om la viaţă pentru câteva ore, ca altcineva să îl poată ucide.

— Şi, a spus ea, când o să ne întoarcem aici mai târziu...

— Pornim radiatorul la maximum, a zis Ravi în locul ei, vorbind repede.

— Ca să îi ridicăm din nou temperatura corpului, a terminat Pip.

Ravi a dat din cap, uitându-se de la stânga la dreapta când a analizat din nou situaţia.

— Da! O să funcţioneze, Pip! O să scapi.

Probabil. Dar nici măcar nu începuseră, iar timpul trecea.

— Ţi-aduci aminte ultima dată când am făcut asta? a întrebat-o Ravi, scoţând o pereche de mănuşi de lucru pe care le găsise în clădirea de birouri, într-un sertar plin cu uniforme de schimb imprimate cu sigla firmei.

— Când am mutat un cadavru? a întrebat Pip, scuturând mănuşile, mici bucăţi de noroi devenind praf în faţa ochilor ei.

— Nu, asta n-am mai făcut-o, a spus Ravi. Adică ultima dată când am purtat mănuşi de grădină ca să comitem o infracţiune. Atunci când am intrat prin efracţie în casa familiei Bell, în casa lui, a adăugat băiatul şi a dat din cap spre depozitul de chimicale. Că, ăăă...

Ravi s-a oprit.

— Încetează! i-a spus Pip, aruncându-i o privire încruntată.

— Ce?

— Voiai să faci o glumă, Ravi. Mereu îmi dau seama!

— A, am uitat! a spus el. Tu ştii unele chestii.

Ştia. Şi ştia că umorul îl stimula pe Ravi, că aşa făcea faţă unei situaţii delicate.

— Bine, să începem! a zis Pip.

Fata s-a aplecat şi a ridicat marginea prelatei care acoperea o maşină de tuns iarba. Plasticul negru s-a încreţit când l-a tras şi l-a dat la o parte, Ravi târându-l din partea cealaltă. Prelata s-a desprins, iar Ravi a împăturit-o grosolan în braţe.

Pip l-a condus afară din încăperea uriaşă, înapoi în depozitul de chimicale, vaporii ierbicidului, încă prea puternici, începând să îi

provoace o durere de cap.

Ravi a întins prelata peste beton, lângă cadavrul lui Jason, evitând sângele.

Pip i-a simţit încordarea după cum strâmba gura, dar şi după privirea absentă pe care era sigură că o avea şi ea.

— Nu te uita la el, Ravi! a spus Pip. Nu e nevoie să te uiţi la el.

Ravi a păşit spre ea, ca şi când ar fi vrut să o ajute cu următoarea parte.

— Nu! a spus, îndepărtându-l. Nu îl atingi! Nu atingi nimic, decât dacă trebuie să o faci. Nu vreau să laşi nicio urmă aici.

Ar fi fost mai rău decât de neconceput. Dacă era acuzată de crimă, îl trăgea şi pe Ravi după ea. Nu, el nu trebuia să fie implicat şi, prin urmare, nu putea atinge nimic! Dacă eşuau, toată vina avea să fie a ei, ăsta era târgul. Ravi nu ştia nimic. Nu vedea nimic. Nu făcea nimic.

Pip a îngenuncheat de partea cealaltă a lui Jason şi s-a întins încet, apucându-l de umăr şi de braţ. Nu era încă rigid, dar urma să înţepenească în curând.

S-a aplecat înainte şi a împins, rostogolindu-l pe Jason şi capul lui spart spre partea din faţă. Chipul îi era neatins. Palid şi moale, dar aproape părând că doarme. Pip l-a apucat din nou şi l-a rostogolit cu faţa în jos pe marginea prelatei şi din nou spre mijloc, cu faţa în sus.

— Bun! a spus ea, ridicând o parte a prelatei şi acoperindu-l.

Ravi a procedat la fel din partea cealaltă.

Jason dispăruse, ascuns bine. Rămăşiţele Ucigaşului BA: doar o pată roşu-închis şi prelata rulată.

— Trebuie să stea întins pe bancheta din spate a maşinii, pentru lividitate, a spus Pip, poziţionându-se unde trebuiau să fie umerii lui Jason. Iar apoi, când revenim, îl întoarcem pe burtă. Sângele o să circule iarăşi, făcând să pară că orele alea nici n-au trecut.

— Este foarte bine, a dat Ravi aprobator din cap, aplecându-se şi apucându-l pe Jason de glezne prin prelată. Unu, doi, trei, ridică!

Bărbatul era mult prea greu, prinsoarea lui Pip de sub umerii lui fiind incomodă prin folia de plastic. Dar împreună l-au apucat, trecând încet peste pragul uşii de metal, Ravi mergând cu spatele şi uitându-se în jos ca să vadă dacă nu lasă dâre de sânge.

Bâzâitul uşor al motorului i-a întâmpinat afară. Deja porniseră maşina lui Jason, aerul condiţionat fiind setat la maximum şi toate gurile de aerisire ale automobilului complet deschise. Portierele închise ca să reţină răcoarea înăuntru. Ravi găsise nişte pungi cu gheaţă în frigiderul clădirii de birouri, probabil pentru accidente la locul de muncă. Dar acum, ei le împrăştiaseră prin interiorul maşinii, aproape de gurile de aerisire, răcind-o şi mai mult.

— Deschid eu portiera, a spus Ravi, aplecându-se ca să lase uşor picioarele lui Jason pe pietriş, în vreme ce Pip şi-a băgat piciorul în

faţă, sprijinindu-se de spatele lui Jason ca să mai scape de greutate.

Ravi a deschis portiera din spate.

— Deja e destul de frig înăuntru, a zis şi a revenit în celălalt capăt al lui Jason, ridicându-l cu un mormăit.

Cu atenţie şi făcând câte o jumătate de pas, au manevrat prelata înfăşurată prin portiera maşinii, lăsându-l pe Jason pe bancheta din spate şi trăgându-l înăuntru.

Acolo era deja frig ca într-un frigider, iar Pip a văzut că scotea aburi când a încercat să îl împingă mai mult pe Jason. Capul lui distrus nu încăpea înăuntru.

— Aşteaptă! a spus Pip, alergând prin spatele maşinii ca să deschidă cealaltă portieră.

S-a întins prin deschizătura de la capătul prelatei, a apucat gleznele lui Jason şi le-a ridicat ca să îi îndoaie genunchii, folosind spaţiul în plus ca să îl tragă cu totul înăuntru. Ţinându-l pe loc în timp ce au închis lent portiera, sunetul picioarelor lui lovindu-se de ea, ca şi când ar fi încercat să se elibereze.

Ravi a închis portiera din partea cealaltă şi s-a retras, apoi şi-a lipit palmele, expirând încordat.

— Şi motorul o să rămână pornit câteva ore, cât suntem plecaţi? a întrebat Pip ca să se asigure.

— Da, rezervorul este aproape plin. O să meargă în continuare, cât o să fie nevoie, a răspuns Ravi.

— Bun, asta-i bine! a spus ea, rostind iar cuvântul pe care-l ştia a fi lipsit de sens. Acum plecăm. Înapoi acasă. Planul!

— Planul, a repetat Ravi. Mi se pare înspăimântător să îl lăsăm aşa, cu urmele tale peste tot.

— Ştiu! a spus ea. Dar este sigur; nu vine nimeni aici. Jason mi-a zis-o. Plănuia să mă ucidă şi avea toată noaptea şi tot weekendul la dispoziţie. Fără camere de supraveghere şi alarme. Deci, la fel e şi pentru noi. Totul o să fie la fel când revenim. Apoi, îndepărtăm urmele şi plantăm altele.

Pip s-a uitat prin geamul maşinii la prelata înfăşurată şi la cadavrul dinăuntru, care nu era încă mort. Nu dacă totul funcţiona.

Ravi şi-a scos mănuşile.

— Îţi iei rucsacul?

— Da, a spus Pip, scoţându-şi şi ea mănuşile şi punându-le împreună cu perechea lui Ravi în rucsacul deschis; acolo era şi banda ei adezivă, luată în depozit: cea de la glezne, încheieturi, şi a măştii desfăcute cu părul ei smuls.

— Şi ai totul acolo? Toate lucrurile cu care ai venit?

— Da, totul este aici, a spus şi a tras fermoarul. Tot ce am împachetat în după-amiaza asta. Acum am şi mănuşile, şi banda adezivă folosită. Telefonul cu cartelă al lui Jason. Nu am lăsat nimic

în urmă.

— Şi ciocanul? a întrebat Ravi.

— Ăla poate rămâne aici, a zis Pip şi s-a îndreptat de spate, punându-şi rucsacul pe umăr. Putem să ştergem mai târziu amprentele mele de pe el. Şi Max o să aibă nevoie de o armă a crimei.

— Bun! a spus Ravi şi a luat-o înainte, îndreptându-se spre maşina lui abandonată lângă poarta deschisă a firmei Green Scene. Să mergem acasă!

Treizeci şi doi

O ultimă verificare.

Ravi s-a aplecat spre frâna de mână, studiind-o pe Pip cu o respiraţie plăcută, dar tăioasă pe chipul ei.

— Încă mai ai ceva uscat pe faţă. Şi pe mâini, a zis el şi şi-a coborât privirea. Şi ai pete pe pulover. Trebui să urci repede la etaj, înainte să te vadă ei.

Pip a dat din cap.

— Da, pot s-o fac.

Îşi întinsese celălalt tricou pe scaun, ca nicio picătură de sânge să nu ajungă pe maşina lui Ravi, şi-şi folosise perechea de chiloţi de schimb, turnând puţină apă din sticlă ca să încerce să-şi şteargă sângele de pe faţă şi mâini cât Ravi conducea pe drumuri lăturalnice. Ar fi trebuit să fie suficient.

Pip a deschis portiera cu cotul şi a coborât, aplecându-se din nou înăuntru ca să pună şi tricoul pe care stătuse în rucsac, închizându-l. Cheile de la casă le-a luat în cealaltă mână.

— Eşti sigură? a întrebat-o Ravi din nou.

— Da! i-a răspuns Pip.

Verificaseră planul de nenumărate ori în maşină.

— Pot să fac asta de una singură. Ei bine, ştii ce vreau să zic.

— Pot să te ajut, a încercat să insiste Ravi, cu o urmă de disperare în voce.

Pip s-a uitat la el şi l-a studiat centimetru cu centimetru, fără să-i scape nimic.

— Deja m-ai ajutat, Ravi, mai mult decât ştii. M-ai ajutat să rămân în viaţă acolo. Ai venit după mine. Asta pot s-o fac singură. M-ar ajuta să fii în siguranţă. Asta-mi doresc. Nu vreau să te afecteze ceva din toate astea, dacă se termină prost.

— Ştiu, dar…

Pip l-a oprit.

— Deci, acum o să-ţi creezi un alibi pentru toată seara. În caz că sincronizarea noastră nu funcţionează şi nu întârziem suficient momentul morţii. Ce o să faci?

Voia să îi audă din nou răspunsul: sigur şi de nezdruncinat.

— Mă duc acasă să-mi iau telefonul, după care merg cu maşina în Amersham ca să îl iau pe vărul meu, Rahul, a spus Ravi, uitându-se înainte. Circul pe autostrăzi, ca să mă înregistreze camerele din trafic. O să retrag nişte bani de la bancomat, ca să mă filmeze şi camera de acolo. Apoi o să ne ducem la Pizza Express sau la un alt restaurant, comand mâncare şi plătesc cu cardul. O să fiu zgomotos, ca să atrag atenţia asupra noastră, astfel încât oamenii să-şi aducă aminte că am

fost acolo. O să fac fotografii şi o să filmez cu telefonul, să se vadă că am fost acolo. O să dau şi un telefon, probabil mamei, ca să îi spun la ce oră mă întorc acasă. O să-ţi trimit un mesaj şi o să te întreb cum decurge seara ta, deoarece încă nu ştiu că ţi-ai pierdut telefonul şi nu ne-am văzut toată ziua, a turuit Ravi şi a inspirat rapid. Apoi o să ne ducem în barul unde îşi petrec timpul toţi prietenii vărului meu, cu mulţi martori, unde o să rămânem până la 23.30. După, o să-l las pe Rahul acasă şi mă întorc, fac plinul pe drum, ca să mă filmeze altă cameră de supraveghere. O să ajung acasă şi o să pretind că mă duc la culcare.

— Bun, da! a spus Pip, uitându-se la ceasul de pe bordul maşinii. Tocmai a trecut de 20.10. Ne vedem la miezul nopţii?

— Ne vedem la miezul nopţii! Şi mă suni? a întrebat el. De pe telefonul tău cu cartelă, dacă ceva merge prost.

— Nu o să meargă prost, a răspuns Pip, încercând să îl convingă din priviri.

— Să ai grijă! a spus el, strângând volanul, un înlocuitor pentru mâna ei. Te iubesc!

— Şi eu te iubesc! a zis Pip pentru o altă ultimă dată; dar nu avea să fie ultima; urma să-l revadă peste câteva ore.

Pip a închis portiera şi i-a făcut semn din mână lui Ravi când el a semnalizat şi a pornit la drum. Ea a inspirat adânc, ca să se pregătească, apoi s-a întors şi a mers pe aleea din faţa casei.

Şi-a văzut familia pe fereastra din faţă, imaginile de la televizor dansând pe feţele lor. I-a privit o clipă, afară, pe întuneric. Josh stătea ghemuit pe covor, îmbrăcat în pijamale, stângaci şi mic, şi se juca frumos cu piesele de Lego. Tatăl ei râdea de ceva de la televizor, iar Pip simţea vibraţia râsetului chiar şi de aici. Mama ei a ţâţâit, i-a pus o mână pe piept, şi fata a auzit-o spunând „O, Victor, nu-i amuzant!”

— Mereu e amuzant când oamenii cad, s-a auzit răsunător replica lui.

Pip simţea că o ustură ochii şi are un nod în gât. Nu crezuse că avea să-i mai vadă vreodată. Să mai zâmbească vreodată alături de ei sau să plângă ori să râdă, să îmbătrânească în timp ce părinţii îmbătrâneau şi mai mult, tradiţiile lor devenind ale ei, ca reţeta de piure de cartofi a tatălui sau modul în care decora mama bradul de Crăciun. Să îl mai vadă pe Josh maturizându-se, să îi audă vocea de bărbat sau să afle ce îl face fericit. O viaţă întreagă de momente mărunte şi importante. Pip le pierduse, iar acum le regăsise. Nu şi dacă-i reuşea planul.

Pip şi-a dres glasul, dislocând nodul, şi a descuiat uşa de la intrare cât de repede a putut.

S-a furişat în casă şi a închis uşa în urma ei cu un ţăcănit foarte slab, sperând ca zgomotul aplauzelor audienţei de la televizor să îl acopere. Apucând prea strâns cheile în mână ca să nu scoată niciun sunet.

Lent şi cu grijă, ţinându-şi respiraţia, a trecut pe lângă living, uitându-se la cefele lor sprijinite pe canapea. Tatăl ei s-a mişcat, iar lui Pip i s-a strâns inima, înţepenind o pe loc. Nu, era în regulă, tata doar îşi schimba poziţia, cuprinzând umerii soţiei sale cu braţul.

Trebuia să urce scările în linişte. A treia treaptă a scârţâit sub greutatea ei.

— Pip, tu eşti? a strigat mama, foindu-se pe canapea ca să se întoarcă.

— Da! i-a răspuns Pip tot cu un strigăt, urcând repede treptele înainte ca mama ei să o vadă bine. Eu sunt! Scuze, sunt disperată să ajung la toaletă ca să fac pipi!

— Avem o toaletă la parter, ştii! i-a strigat tatăl când ea a cotit în capul scării, spre hol. Doar dacă prin pipi te referi de fapt la…

— Credeam că rămâi acasă la Ravi, s-a auzit glasul mamei.

— Două minute! a strigat Pip, fugind direct spre baie, închizând uşa în urma ei şi încuind-o. Trebuia să cureţe şi clanţa.

Fusese cât pe ce să o prindă. Dar ei se purtau normal; nu văzuseră nimic, nici petele de sânge sau părul ei smuls, şi nici pielea rănită a feţei. Iar alea erau primele lucruri de care trebuia să se ocupe Pip.

Şi-a scos hanoracul peste cap, închizând gura şi ochii, ca să nu îi intre petele uscate de sânge. L-a aruncat cu grijă pe gresie, întors pe dos. Şi-a scos tenişii şi şosetele, apoi colanţii negri. Nu vedea sânge pe material, dar ştia că e acolo, ascunzându-se undeva printre fibre. Iar după aceea bustiera, care, aproape de mijloc, unde o parte din sânge trecuse prin hanorac, avea o mică pată roşie. Şi-a lăsat hainele grămadă şi s-a întors spre duş.

Cald. Fierbinte. Mai fierbinte. Atât de fierbinte, încât o durea să stea sub jet. Dar trebuia să fie fierbinte, să pară că arde primul strat de piele. Cum altfel s-ar mai fi simţit vreodată scăpată de urmele Ucigaşului BA? S-a săpunit temeinic cu gel de duş, urmărind cum apa, roz din cauza sângelui, îi şiroia pe picioare, printre degete şi în scurgere. S-a frecat de mai multe ori, terminând gelul de duş consumat pe jumătate, curăţând şi spaţiul de sub unghii. S-a spălat pe păr de trei ori, firele părând acum mai puţine şi mai fragile, iar şamponul făcând zgârietura de pe obraz să o usture.

Când în cele din urmă s-a simţit destul de curată, Pip a ieşit pe un prosop, lăsând apa să mai curgă puţin, să spele orice reziduu de sânge din cada de duş. Avea să o cureţe mai târziu.

Înfăşurată în prosop, a ridicat capacul coşului din baie, de lângă toaletă, şi a scos punguţa de plastic dinăuntru. Conţinea doar două role goale de hârtie igienică, iar Pip le-a luat, punându-le pe pervazul ferestrei. În dulapul de sub chiuvetă a găsit clorul, a desfăcut capacul şi a turnat o parte în găleata de plastic. Mai mult. Tot. S-a îndreptat şi a umplut găleata pe jumătate cu apă caldă de la robinet, diluând

clorul, mirosul fiind puternic şi nociv.

Trebuia să facă două drumuri spre dormitor, dar familia era la parter, deci drumul ar fi trebuit să fie liber. Pip a ridicat găleata, acum grea, ţinând-o cu un braţ lipit de piept când a descuiat uşa băii. A ieşit pe palier clătinându-se, a intrat în dormitor şi a lăsat găleata în mijloc, apa plescăind periculos de aproape de margine.

Alte sunete stranii scoase de cei din publicul emisiunii televizate care o aplaudau când Pip s-a întors în baie, luând grămada de haine murdare de sânge şi rucsacul.

— Pip? s-a auzit vocea mamei de la parter.

La naiba!

— Abia am făcut duş! Cobor imediat! a strigat Pip, grăbindu-se în cameră şi închizând uşa în urma ei.

A lăsat teancul de haine lângă găleată, iar apoi, în genunchi, s-a întors spre grămada aruncată şi uşor, una câte una, le-a băgat în amestecul de clor, îndesându-le. Şi tenişii, plutind pe jumătate deasupra.

Din rucsac, a adăugat bucăţile de bandă adezivă care îi legaseră faţa, mâinile şi gleznele, împingându-le în clorul diluat. A scos telefonul cu cartelă al lui Jason şi a glisat capacul de la spate ca să extragă cartela SIM. A rupt în două cartela şi a aruncat telefonul dezasamblat în apă. Apoi, chiloţii pe care îi folosise ca să şteargă sângele de pe faţă şi tricoul de schimb pe stătuse. În cele din urmă, mănuşile cu sigla Green Scene, folosite de ea şi Ravi – poate cele mai incriminatoare –, le-a împins spre fundul găleţii. Clorul avea să se ocupe de petele de sânge vizibile şi probabil avea să albească şi materialul, dar era doar o precauţie: tot ce era aici ar fi dispărut definitiv până a doua zi la ora asta. Altă treabă pentru mai târziu.

Pentru moment, Pip a târât găleata pe covor şi a ascuns-o în şifonier, împingând din nou tenişii. Mirosul de clor era puternic, dar nimeni nu ar fi intrat în dormitorul ei.

Pip s-a uscat şi s-a îmbrăcat cu un hanorac şi colanţi negri, iar apoi s-a întors spre oglindă ca să se ocupe de faţă. Părul îi atârna fragil, şuviţele fiind ude, şi scalpul prea dureros ca să îl perieze. Vedea o mică porţiune cheală în creştet, de unde îşi smulsese părul cu banda. Trebuia să o acopere. Pip şi-a trecut degetele prin păr şi l-a strâns în coadă, puternic şi incomod. Şi-a mai pus două elastice pe încheietura mâinii, pentru mai târziu, când ea şi Ravi urmau să revină la Green Scene. Faţa încă îi părea rănită şi pătată, iar apoi uşor lipicioasă când s-a dat cu fond de ten ca să o acopere, adăugând anticearcăn pe porţiunile cele mai afectate. Părea palidă, iar textura pielii era aspră, descuamându-se pe alocuri, dar era suficient.

Şi-a golit rucsacul ca să îl umple iarăşi, bifând obiecte din lista pe care o făcuseră ea şi Ravi, întipărită în creierul ei ca o mantra. Două

fesuri, cinci perechi de şosete. Trei dintre telefoanele cu cartelă din sertarul biroului, toate deschise. Mica grămadă de bani pe care o păstra în compartimentul secret, luând preventiv toată suma. În buzunarul celei mai elegante jachete, care atârna în dulap deasupra găleţii cu clor, a găsit cartea de vizită imprimată în relief pe care nu o atinsese de la întâlnirea de mediere şi a pus-o cu grijă în buzunarul din faţă al rucsacului. Intrând repede în camera părinţilor, a luat câteva perechi de mănuşi de cauciuc pe care le folosea mama ei ca să îşi vopsească părul, cel puţin trei de fiecare. A pus din nou portofelul peste toate celelalte lucruri, verificând să aibă cardul înăuntru; urma să aibă nevoie de el pentru alibi. Şi cheile maşinii.

Asta era tot ce-i trebuia de la etaj. A verificat din nou că luase toate cele necesare pentru plan. Mai erau câteva obiecte pe care trebuia să le ia de la parter, evitând cumva privirea atentă a familiei şi a fratelui mai mic, care îşi băga nasul în treburile altora.

— Bună! a spus ea cu respiraţia tăiată, coborând scările. A trebuit doar să fac un duş pentru că ies în oraş şi mai devreme am fost la alergat.

A zis minciuna prea repede; trebuia să se domolească, să îşi amintească să respire.

Mama ei a întors capul pe spătarul canapelei, uitându-se la Pip, nedumerită.

— Credeam că te duci cu Ravi la cină şi ca să rămâi peste noapte.

— Să dormi acolo, a adăugat Joshua, deşi Pip nu îl vedea dincolo de canapea.

— Schimbare de planuri, a spus ea, ridicând din umeri. Ravi a fost nevoit să se vadă cu vărul lui, aşa că îmi petrec timpul cu Cara.

— Nimeni nu mi-a cerut voie să rămâi peste noapte, a adăugat tatăl ei.

Mama lui Pip a mijit ochii, studiindu-i faţa. Oare vedea? Oare îşi dădea seama ce ascundea sub machiaj? Sau era ceva diferit în privirea lui Pip, o expresie absentă şi bântuită? Plecase de acasă fiind încă fetiţa mamei şi revenise ca o persoană care ştia cum era să mori violent, să încalci acea limită şi să revii cumva. Şi nu doar asta, acum era o criminală. O schimbase asta în ochii mamei? Dar în ai ei? O transformase?

— Nu v-aţi certat, nu-i aşa? a întrebat ea.

— Poftim? a întrebat confuză Pip. Eu şi Ravi? Nu, suntem bine.

A încercat să pufnească fără tragere de inimă, respingând ideea. Cât de mult îşi dorea ca totul să fie la fel de normal şi de banal ca o ceartă cu iubitul!

— Îmi iau o gustare din bucătărie şi plec.

— Bine, draga mea! i-a spus mama ei, pe un ton care dădea de înţeles că nu o crede.

Totuşi, era în regulă; dacă mama voia să creadă că ea şi Ravi se certaseră, era în regulă. Chiar bine. Mult mai bine decât orice mai aproape de adevăr: că Pip ucisese un criminal în serie şi că în clipa asta pleca în oraş ca să îi înscebeze unui violator o crimă pe care acesta nu o comisese.

În bucătărie, Pip a deschis sertarul lat din partea de sus a insulei, acolo unde mama păstra folia alimentară, hârtia de copt şi pungile de plastic pentru sandviciuri. A luat patru pungi cu fermoar, din acelea pentru alimente, şi două pungi mai mari pentru gheaţă, pe care le-a vârât în rucsac. Din sertarul cu mărunţişuri din partea cealaltă a bucătăriei, a luat o brichetă şi a pus-o peste toate celelalte lucruri dinăuntru.

Iar acum, ultima chestie din listă, care nu prea era una specifică, ci mai mult o problemă de care trebuia să se ocupe. Pip credea că până în acest moment ar fi trebuit să îi vină inspiraţia, dar nu se întâmplase aşa. Familia Hastings instalase două camere de supraveghere de ambele părţi ale uşii de la intrare, de când fata le vandalizase casa în urmă cu câteva luni, după verdict. Avea nevoie de ceva cu care să se ocupe de camerele alea, dar de ce anume?

Pip a deschis uşa garajului, aerul rece de acolo fiind aproape plăcut pe piele, încă înfierbântată de adrenalină. A cercetat locul cu atenţie, uitându-se peste bicicletele părinţilor ei, spre cutia cu scule a tatălui, spre dulapul cu oglindă în privinţa căruia mama insista că, într-o bună zi, avea să-i găsească un loc. Ce ar fi putut folosi Pip ca să dezactiveze camerele alea? Privirea i-a rămas la cutia cu scule, atrăgând-o din partea cealaltă a camerei. A ridicat capacul şi s-a uitat înăuntru. Deasupra era un ciocănel. Presupunea că ar fi fost în stare să se furişeze şi să spargă camerele cu ajutorul lui, dar ar fi făcut zgomot, care l-ar fi putut alerta pe Max, aflat înăuntru. Sau ar fi putut folosi cleştele, în cazul în care camerele ar fi avut fire expuse. Totuşi, spera la ceva mai puţin permanent, care să se potrivească mai bine poveştii.

La înălţimea capului, pe raftul de deasupra cutiei cu scule, a zărit altceva uitându-se la ea, aşa cum o făceau câteodată obiectele inerte. Lui Pip i s-a poticnit respiraţia şi a oftat, deoarece era perfectă.

O rolă de bandă adezivă gri, aproape deloc folosită.

Exact de asta avea nevoie.

— A naibii bandă adezivă, a mormăit Pip în sinea ei, luând-o şi băgând-o în geantă.

A ieşit din garaj şi a înţepenit în pragul uşii. Tatăl ei era în bucătărie, pe jumătate băgat în frigider, mâncând ceva şi uitându-se la ea.

— Ce Dumnezeului faci acolo? a întrebat-o nelămurit, cu ridurile încrucişându-i-se pe frunte.

— O, ăăă… îmi caut tenişii Converse albaştri, a improvizat Pip. Tu

ce faci acolo?

— Sunt pe raftul de lângă uşă, a spus el, arătând cu capul spre hol. Îi aduc mamei tale un pahar de vin.

— O, şi vinul se ţine sub farfuria cu pui? a zis Pip, trecând pe lângă tatăl ei şi punându-şi rucsacul pe umăr.

— Da! Va trebui să dau dovadă de eroism şi să mă sacrific mâncând, i-a răspuns el. La ce oră te întorci acasă?

— Pe la 23.30, a răspuns Pip, luându-şi rămas-bun de la mama ei şi de la Josh, mama spunându-i să nu stea prea târziu deoarece a doua zi de dimineaţă urmau să meargă la Legoland, iar Josh, chiuind entuziasmat.

Pip le-a promis că nu avea să întârzie, percepând normalitatea scenei ca pe un pumn în stomac, făcând-o să se aplece şi să îi fie greu până şi să-şi privească familia. Avea să mai trăiască vreodată aşa ceva, după cele ce făcuse? Normalitatea era singurul lucru pe care şi-l dorea, motivul pentru care făcea toate astea, dar nu cumva devenise, între timp, ceva de neatins? Cu siguranţă, răspunsul era afirmativ, dacă ar fi fost învinovăţită de uciderea lui Jason.

Pip a închis uşa de la intrare şi a expirat. Nu avea timp pentru întrebările astea; trebuia să se concentreze. La 16 kilometri distanţă era un cadavru, iar ea participa la o cursă contracronometru.

Acum era 20.27 şi întârziase deja.

Pip a descuiat maşina şi a urcat, lăsând rucsacul pe scaunul din dreapta. A răsucit cheia în contact şi a demarat cu piciorul tremurându-i pe pedală şi lăsând în urmă prima etapă a planului.

Trecând la următoarea.

Treizeci şi trei

Uşa de un roşu-stacojiu s-a deschis în faţa lui Pip, umbra unui chip apărând în crăpătura acesteia.

— Ţi-am spus deja! a zis umbra, văzând cine este la uşă. Nu le am încă.

Luke Eaton a deschis larg către holul întunecat din spatele lui, becurile stradale luminându-i tatuajele care-i urcau pe gât ca o plasă, ţinând laolaltă carnea.

— Nu contează de câte ori îmi trimiţi mesaje sau de pe câte telefoane. Nu le am, a spus el, cu o urmă de nerăbdare în voce. Şi nu trebuia să vii ca…

— Dă-mi ceva mai puternic, a zis Pip, întrerupându-l.

— Poftim?

Bărbatul a fixat-o cu privirea, trecându-şi o mână prin părul tuns scurt.

— Ceva mai puternic, a răspuns Pip. Rohypnol. Îmi trebuie acum!

Chipul îi era inexpresiv, ca un scut sau o mască, îndărătul cărora se ascundea fata revenită din morţi. Totuşi, mâinile pe care şi le mişca neliniştită în buzunarele hanoracului ar fi putut să o dea de gol. Dacă Luke nu avea pastilele, dacă deja îi vânduse toată provizia lui Max Hastings, atunci totul se termina. Nicio parte a planului nu putea eşua pentru că, altfel, eşua totul, ca un castel din cărţi de joc, aflat într-un echilibru precar. Şi apoi, toată viaţa ei era chiar aici, în mâinile tatuate cu gri ale lui Luke.

— Poftim? a repetat el, privind-o cu luare-aminte, dar fără să vadă dincolo de masca ei. Eşti sigură?

Pip şi-a relaxat umerii; cărţile încă mai stăteau în echilibru. Luke încă le avea.

— Da! a spus ea mai tare decât intenţionase, cuvântul şuierându-i printre dinţi. Da, am nevoie! Îmi trebuie… Trebuie să dorm în noaptea asta. Trebuie să pot dormi, s-a smiorcăit ea şi şi-a şters nasul cu mâneca.

— Mda, a spus Luke, privind-o. Nu arăţi bine! Totuşi, e mai scump decât cele pe care le luai de obicei.

— Nu-mi pasă, nu contează cât costă! Am nevoie de pastile.

Pip a scos un mic teanc de bancnote din buzunarul hanoracului. Avea acolo 80 de lire, pe care le-a lăsat în mâna întinsă a lui Luke.

— Iau câte îmi poţi da de banii ăştia, a spus ea. Oricâte.

Luke şi-a coborât privirea la bancnotele îndoite din mână, un muşchi al obrazului zvâcnindu-i când s-a gândit la ceva. Pip s-a uitat la el, îndemnându-l să accepte, înşirând aţe invizibile de marionetă în mintea lui şi trăgându-le, ca şi când viaţa ei ar fi depins de asta.

— Bine, rămâi aici! i-a spus tipul, aproape închizând uşa, sunetul paşilor lui auzindu-se tot mai departe pe holul întunecat.

Uşurarea a fost imensă, dar de scurtă durată. Pe Pip încă o aştepta o noapte lungă, însoţită de 1.000 de şanse ca lucrurile să meargă prost. Poate că era vie, dar în seara asta încă lupta pentru viaţa ei şi la fel de îndârjit cum o făcuse când fusese înfăşurată cu banda.

— Poftim! i-a spus Luke când a revenit şi a ţinut din nou uşa întredeschisă, cu ochii licărindu-i bizar în spatele acesteia.

Bărbatul i-a întins o pungă de hârtie prin spaţiul dintre uşă şi toc, iar Pip a luat-o.

A deschis-o imediat şi s-a uitat înăuntru: două punguţe transparente cu patru pilule verzi ca muşchiul.

— Mulţumesc! a spus Pip, mototolind punga şi băgând-o în buzunar.

— Mda, bine! a zis Luke, îndepărtându-se, dar, înainte să închidă uşa, s-a întors, chipul lui rămânând în spaţiul deschis. Scuze pentru alaltăieri! Nu te-am văzut traversând pe-acolo.

Pip a dat aprobator din cap, impunându-şi să schiţeze un zâmbet cu buzele lipite ca să nu se dea de gol.

— Este în regulă! Sunt sigură că nu a fost cu intenţie.

— Da, a dat din cap Luke, ţâţâind. Ăăă, ascultă! Să nu iei prea multe din alea, bine? Sunt mult mai puternice decât înainte. Una e suficientă ca să te adoarmă.

— Am înţeles, mulţumesc! a spus Pip, remarcându-i expresia, asemănătoare cu a unui om care îşi făcea griji pentru ea.

Ca să vezi! În cel mai puţin probabil loc şi din partea fiinţei la care s-ar fi aşteptat cel mai puţin. Sigur arăta îngrozitor.

Pip a auzit uşa închizându-se uşor în urma ei când s-a întors la maşină, trecând pe lângă BMW-ul de un alb strălucitor al lui Luke, reflexia urmărind-o în geamurile fumurii.

În maşină, a scos punga din buzunar. A luat plicurile transparente din plastic şi s-a uitat la ele în lumina stradală. Opt pilule pe o parte a cărora scria *1 mg*. Luke spusese că una ar fi fost suficientă ca să o adoarmă, dar nu ea era cea care trebuia să ajungă inconştientă. În plus, trebuia să se asigure că funcţiona repede, dar nu să cauzeze o supradoză. Asta ar fi transformat-o în criminală de două ori în aceeaşi zi.

Pip a deschis ambele punguţe şi a scos două pastile din una dintre ele. Pe una a pus-o în cealaltă pungă, în care acum erau cinci. Apoi a rupt-o pe ultima în două, punând câte o jumătate în fiecare plic transparent. Două miligrame şi jumătate. Nu ştia ce face, dar gramajul părea suficient.

Pip a pus din nou punguţa cu mai multe pastile în cea de hârtie şi a băgat-o în rucsac. Urma să scape de ele mai târziu, împreună cu toate

celelalte lucruri. Nu avea încredere să le păstreze.

S-a asigurat că partea de sus a celeilalte pungi, cea cu două pilule şi jumătate, era bine sigilată, iar apoi a lăsat punga în spaţiul de la picioare, chiar în faţa pedalelor. Pe urmă şi-a poziţionat piciorul deasupra şi a apăsat pastilele cu călcâiul, auzind cum se sfărâmă. A apăsat puternic pe fiecare bucată până le-a strivit.

A luat punga şi a ridicat-o în faţa ochilor. Pastilele dispăruseră, înlocuite de un praf fin şi verde. Pip a scuturat-o ca să se asigure că nu rămăseseră bucăţi mari.

— Bun! a spus în şoaptă, băgând punga cu praf în buzunar şi apăsând-o ca să ştie că era încă acolo.

Pe urmă a pornit motorul, farurile alungând întunericul de afară, dar nu şi pe cel care era în mintea ei.

Era 20.33, acum 20.34, şi trebuia să viziteze alte trei case din Kilton în seara asta.

Treizeci şi patru

Casa familiei Reynolds, de pe Cedar Way, semăna cu o faţă. Aşa i se păruse lui Pip dintotdeauna, încă din copilărie. Aşa arăta şi acum, când a mers pe alee spre uşa de la intrare, care aducea cu nişte dinţi, ferestrele uitându-se curioase la ea. Gardianul credincios al familiei dinăuntru. Casa nu trebuia să o lase să intre, ci să o respingă. Totuşi, oamenii dinăuntru n-aveau s-o facă, ştia instinctiv Pip.

A ciocănit puternic, privind prin sticla mată a uşii silueta cuiva care se apropia.

— La naiba… O, bună Pip! a spus Jamie, afişând un zâmbet larg când a deschis uşa. Nu ştiam că vii. Noi trei tocmai voiam să comandăm pizza, vrei şi tu?

Lui Pip i s-a poticnit vocea în gât. Nu ştia cum să înceapă, dar trebuia să o facă, deoarece Nat a apărut pe hol în spatele lui Jamie, luminile de pe tavan reflectându-se din părul ei blond-deschis şi făcându-l să strălucească.

— Pip! a rostit ea şi s-a apropiat de Jamie. Te simţi bine? Ravi m-a sunat în urmă cu puţin timp şi mi-a zis că nu reuşeşte să dea de tine. A spus că voiai să vii pe la mine ca să discutăm ceva, dar nu ai mai apărut.

Fata a mijit ochii, uitându-se la faţa lui Pip. Nat ar fi putut să vadă în spatele măştii; probabil învăţase şi ea să poarte una.

— Te simţi bine? a întrebat-o din nou, îngrijorarea luând locul confuziei.

— Ăăă… a îngăimat Pip, cu vocea încă răguşită. Eu…

— O, salut, Pip! s-a auzit o altă voce, una pe care o cunoştea bine.

Connor ieşise din bucătărie, mutându-şi privirea de la grupul de la uşă, la telefon.

— Tocmai comandam pizza dacă…

— Taci, Connor! l-a întrerupt Jamie, iar Pip a văzut în ochii lui o expresie similară cu a lui Nat.

Ştiau! Puteau să-şi dea seama. Puteau s-o citească pe chipul ei.

— Ce se întâmplă? a întrebat el. Te simţi bine?

Connor a înţepenit în spatele lor, fixând-o şi el cu privirea.

— Ăăă…

Pip a inspirat ca să se calmeze.

— Nu! Nu, nu mă simt bine!

— Ce… a început Nat.

— S-a întâmplat ceva rău, a spus Pip, plecându-şi privirea şi observând că îi tremurau degetele.

Erau curate, dar sângele îi şiroia din vârfuri şi nu ştia dacă era al lui Stanley, al lui Jason Bell sau al ei. Le-a ascuns în buzunare, împreună

cu punga cu pudră şi un telefon cu cartelă.

— Şi… trebuie să vă cer ajutorul. Tuturor. Şi puteţi să mă refuzaţi, iar eu promit că o să înţeleg.

— Da, orice! a spus Connor, întristându-se când i-a simţit frica.

— Nu, Connor, stai! a zis Pip, uitându-se la ei trei.

Trei dintre oamenii pe care-i credea în stare să o caute, dacă ar fi dispărut. Trei oameni alături de care trecuse prin multe încercări. Şi atunci şi-a dat seama că exact aceiaşi oameni, cei care ar fi căutat-o dacă ar fi dispărut, erau aceiaşi la care ar fi putut să apeleze, dacă ar fi avut nevoie să scape nepedepsită.

— Încă nu puteţi accepta, deoarece nu… voi nu… A făcut o pauză, apoi a găsit puterea de a continua: Trebuie să vă cer ajutorul, dar nu mă puteţi întreba de ce şi nici ce s-a întâmplat. Iar eu nu o să vă pot spune niciodată.

Cu toţii au fixat-o cu privirea.

— Niciodată! a repetat Pip. Trebuie să puteţi nega cu credibilitate. Nu puteţi să aflaţi motivul. Dar este… ceva ce cred că ne dorim toţi. Să facem pe cineva să plătească, să primească ce-a meritat de la bun început. Dar nu puteţi afla niciodată, niciodată nu puteţi…

Nat a înaintat, păşind peste prag şi punând o mână pe umărul lui Pip. Strânsoarea era caldă şi liniştitoare.

— Pip, a spus ea cu blândeţe, uitându-se în ochii ei. Vrei să chemăm poliţia?

— Nu! a zis Pip. Nu poliţia! Niciodată!

— La ce te referi când spui *să facem pe cineva să plătească?* a întrebat Connor. Te referi la Max Hastings?

Nat a înţepenit, transmiţând senzaţia prin oase umărului lui Pip.

Aceasta din urmă a ridicat capul şi l-a clătinat uşor.

— Să îl închidem pentru totdeauna, a şoptit ea, scoţând o mână din buzunar şi punând-o peste cea a lui Nat, furându-i din căldură. Dacă funcţionează. Dar nu o să puteţi afla niciodată, eu nu pot să vă zic, iar voi nu o să puteţi povesti niciodată nimănui…

— Eu mă bag! a spus Jamie, încordându-şi hotărât maxilarul. M-ai salvat, Pip! Te voi salva şi eu. Nu trebuie să ştiu de ce. Doar că ai nevoie de ajutorul meu şi îl ai. Orice ca să fie închis.

Privirea i s-a îmblânzit când şi-a mutat privirea de la Pip spre ceafa lui Nat.

— Da! a dat aprobator din cap şi Connor, părul blond căzându-i pe chipul pistruiat.

Un chip pe care avea să-l vadă maturizându-se, schimbându-se de-a lungul anilor, la fel cum ar fi văzut-o şi el.

— Şi eu mă bag! M-ai ajutat când am avut nevoie de tine, a spus el şi şi-a întins braţele subţiri, ridicând stângaci din umeri. Bineînţeles că o să te ajut!

Pip a simţit că lăcrimează când s-a uitat la fraţii Reynolds. Două chipuri pe care le cunoştea dintotdeauna, doi oameni din trecutul ei. O parte din ea îşi dorea ca ei să fi refuzat, pentru binele lor. Dar Pip urma să se asigure că erau în siguranţă. Planul avea să funcţioneze, iar dacă nu, ea şi-ar fi asumat responsabilitatea. Era promisiunea tăcută pe care le-o făcea tuturor. Asta nu se întâmplase niciodată: Pip nu venise niciodată la uşa lor ca să le ceară ajutorul. Niciunul dintre ei nu era acum aici.

Pip şi-a mutat privirea la Nat, văzându-şi chipul oglindit în ochii ei albaştri. Nat era cea care conta cu adevărat. Nu o crezuseră la fel de multe ori ca pe Pip; furia de neimaginat a neîncrederii. Ele două împărţeau aceeaşi tristeţe, iar Pip îşi asumase ţipătul lui Nat din ziua verdictului, ca şi când ar fi fost al ei, unindu-le. S-au uitat una la cealaltă, dincolo de măşti.

— O să ai probleme din cauza asta? a întrebat Nat.

— Am deja probleme, a răspuns încet Pip.

Nat a inspirat lent. Şi-a luat mâna de pe umărul lui Pip şi i-a strâns cu putere degetele.

— Ce vrei să facem? a întrebat-o ea.

Treizeci şi cinci

Tudor Lane. Unul dintre drumurile din Little Kilton de care Pip nu putea scăpa, strâns legat de ceea ce devenise şi cartografiat în propria-i fiinţă în locul unei artere. Ajunsese din nou aici, ca şi când ar fi fost ceva inevitabil, chiar şi această călătorie fiind întipărită înlăuntrul ei.

Pip şi-a ridicat privirea, iar casa familiei Hastings i-a apărut înainte şi la dreapta. Toate începuseră aici, o ramură a începuturilor din urmă cu mulţi ani. Cinci adolescenţi într-o seară: Sal Singh, Naomi Ward şi Max Hastings printre ei. Un alibi pe care Sal îl avusese dintotdeauna şi pe care prietenii i-l răpiseră, din cauza lui Elliot Ward. Şi aici Pip avea să încheie totul.

S-a uitat peste umăr la cei trei care stăteau în maşina lui Jamie, parcată pe stradă. Maşina ei era parcată în spatele acesteia. A văzut-o pe Nat dând din cap spre ea din obscuritatea locului din dreapta, iar asta i-a dat curaj să continue.

Pip s-a ţinut de curelele rucsacului şi a traversat strada. S-a oprit în faţa gardului din jurul aleii din faţă a lui Max, uitându-se printre crengile unui copac. Maşina lui Max era singura de pe alee, aşa cum ştiuse că avea să fie. Părinţii lui erau la cealaltă casă a lor, cea din Italia, din cauza *stresului emoţional* pe care li-l cauzase Pip. Şi, dacă avea dreptate, Max se întorsese deja de la alergarea de seară pe la ora opt, presupunând că nu sărise peste acest obicei. Din câte se părea, toate lunile în care dăduseră unul peste celălalt nu fuseseră în van.

Max era singur înăuntru şi nu ştia că ea venea la el. Dar Pip îi spusese. Îl avertizase în urmă cu câteva luni. *Violatorule! Te voi prinde!*

Pip a privit uşa de la intrare, zărind camerele de supraveghere montate de fiecare parte a zidului. Erau mici, îndreptate diagonal către potecuţa care venea spre uşa de la intrare. Poate nu erau camere adevărate, ar fi putut să fie doar de formă, dar Pip presupunea că erau. Iar asta era bine, deoarece aveau un punct mort clar. Un punct mort în care ea urma să dispară.

Pip şi-a atins buzunarul, a verificat că banda adezivă era acolo, lângă telefonul cu cartelă, punga cu pudră şi o pereche de mănuşi de cauciuc. Apoi a apucat marginea gardului înalt până la talie şi l-a sărit. A aterizat fără zgomot în iarbă pe partea cealaltă, fiind doar încă o umbră printre crengi. Rămânând în dreapta grădinii, lipită de gardul viu, s-a îndreptat repede spre casă. Spre colţ şi una dintre ferestrele pe care le spărsese în urmă cu câteva luni.

Încăperea era întunecată, un fel de birou, dar printr-o uşă deschisă vedea holul, unde lumina era aprinsă.

Lipită de zidul casei, Pip s-a furişat în spatele camerei de supraveghere. Şi-a ridicat privirea şi s-a poziţionat aproape dedesubt.

Băgând mâna în buzunar, a scos banda adezivă şi i-a găsit capătul neregulat. A tras o bucată de bandă din rolă şi a rupt-o. Apoi s-a întins cât era de înaltă, stând pe vârfuri şi ridicând un braţ spre cameră, cu banda pregătită pe degete. A lipit-o pe sticlă şi în jurul acesteia, acoperind complet lentilele. Şi a mai lipit o bucată ca să fie sigură că blocase tot.

Una era gata, urma cealaltă. Dar nu putea merge spre ea, căci ar fi intrat direct în raza vizuală. A plecat pe unde a venit, de-a lungul casei şi al gardului viu, sărind gardul şi ascunzându-se în spatele unui copac. Cu gluga pe cap şi aplecată, a mers pe lângă trotuar, spre cealaltă parte a casei. Spre o deschizătură din gard, între două tufe. A intrat, furişându-se spre marginea exterioară din cealaltă parte a casei. S-a îndreptat către faţa clădirii. A mai rupt o bucată de bandă, s-a înălţat şi a acoperit camera.

A expirat. Bine, camerele erau dezactivate şi nu ar fi surprins nicio urmă a celui care o făcuse. Deoarece era Max, nu ea. Max era cel care acoperise camerele.

Pip s-a întors în colţul îndepărtat al casei şi a continuat să meargă pe lângă zid, păşind cu atenţie spre o fereastră luminată din spate. S-a aplecat şi s-a uitat înăuntru.

Camera era luminată de spoturile galbene din tavan. Dar o altă lumină, de un albastru pâlpâitor, contrasta cu cea galbenă. Pip i-a zărit sursa: televizorul imens, montat pe peretele îndepărtat. Iar în faţa televizorului, cu părul lui blond şi dezordonat vizibil deasupra cotierei canapelei, era Max Hastings. Acesta a ridicat telecomanda când a apăsat de mai multe ori un buton, la o scenă cu focuri de armă de pe ecran. Stătea cu picioarele ridicate pe măsuţa de cafea din stejar, lângă insuportabila sticlă albastră de apă pe care o purta peste tot.

Max s-a mişcat, iar Pip s-a lăsat spre iarbă, ţinându-şi capul sub fereastră. A respirat profund de două ori, rezemându-se de cărămizi şi strivind rucsacul. Asta era partea care-l îngrijorase cel mai mult pe Ravi: faptul că o sumedenie de mici factori ar fi putut schimba planul, făcându-l să scape de sub controlul ei, iar el ar fi trebuit să fie acolo ca să o ajute.

Dar Max era aici, ca şi sticla albastră de apă. Iar dacă Pip putea intra, era singurul lucru de care avea nevoie. El nu urma să-şi dea niciodată seama.

Pip nu avea multă vreme la dispoziţie pentru a găsi o cale ca să intre prin efracţie. Doar câteva minute. Îi spusese lui Nat să tragă cât mai mult de timp, dar chiar şi două minute erau un scenariu optimist. La început, Jamie se oferise voluntar ca să îl distragă, spunând că ar fi putut să îl ţină pe Max la uşă suficient de mult. Fuseseră colegi la şcoală, Jamie ar fi putut găsi un subiect de conversaţie, dar Nat

clătinase din cap la amândoi şi se oferise voluntară.

„Ai spus să îl închidem pentru totdeauna?” o întrebase Nat.

„De la treizeci de ani până la sfârşitul vieţii”, răspunsese Pip. „Ei bine atunci, asta e ultima mea şansă să îmi iau rămas-bun. Eu o să îl distrag”, decisese ea, scrâşnind cu hotărâre din dinţi.

Când a vârât mâna în buzunar, apucând cu grijă mănuşile alunecoase de cauciuc, Pip a afişat aceeaşi expresie. Le-a scos şi, punându-le, le-a întins până la capăt. A urmat telefonul cu cartelă, cu un nou număr salvat. Numărul celuilalt telefon cu cartelă pe care tocmai li-l dăduse lui Jamie şi lui Connor.

Gata! a scris ea încet, căci mănuşile o stânjeneau.

Au trecut doar câteva secunde înainte să audă sunetul unei portiere trântindu-se la distanţă.

Venea Nat.

Soneria avea să se audă în orice clipă. Şi totul – întregul plan, viaţa lui Pip – depindea de următoarele 90 de secunde.

Sunetul strident al unei sonerii s-a auzit, transformându-se într-un ţipăt înainte să ajungă la urechile lui Pip.

La treabă!

Treizeci şi şase

Sticla era aburită din cauza respiraţiei, iar inima îi sărea din piept.

Pip s-a uitat prin partea de jos a ferestrei, urmărindu-l pe Max când a pus pe pauză jocul video.

Băiatul s-a ridicat în picioare şi a lăsat telecomanda pe canapea. Şi-a întins braţele deasupra capului, după care şi-a şters mâinile de pantalonii scurţi de alergat.

S-a întors şi s-a îndreptat spre hol.

Acum!

Pip era amorţită şi fugea.

Picioarele o purtau spre partea din spate a casei.

A auzit soneria, apăsată de două ori.

— Vin, vin! s-a auzit vocea lui Max dinăuntru, asemănătoare unui strigăt înăbuşit.

Alte ferestre în spate. Erau închise. Bineînţeles că erau închise; era o noapte rece de septembrie. Pip ar fi spart una dacă ar fi fost nevoită; ar fi deschis zăvorul şi ar fi intrat în casă. Se ruga să nu o audă, să nu intre în cameră decât prea târziu. Dar o fereastră spartă nu s-ar fi potrivit poveştii.

Cât timp trecuse? Oare Max deschisese deja uşa, şocat să o vadă pe Nat da Silva stând în întunericul de afară?

Încetează! Nu te mai gândi şi mişcă!

Pip a alergat cocoşată prin partea din spate a casei.

Înainte era o curte interioară, cu o umbrelă închisă şi o masă acoperită. După acestea era un rând de uşi, cu mici pătrate de sticlă prinse într-o ramă vopsită în alb. Nu se vedea nicio lumină prin ele, dar când Pip s-a apropiat, razele lunii i-au călăuzit din nou calea, arătându-i o încăpere mare înăuntru. Uşa care făcea legătură cu livingul era închisă, mărginită de raze galbene.

Respira sacadat şi o dureau plămânii.

Pip s-a grăbit spre uşile din spate. Prin sticlă, vedea clanţa uşii dinăuntru şi un rând de chei în broască. Asta era! Calea ei de intrare. Trebuia doar să spargă un ochi de geam şi ar fi reuşit să-şi strecoare mâna ca să descuie uşa. Nu era perfect, dar trebuia să fie de ajuns.

Era nevoită să se mişte repede.

Şi-a sprijinit o mână pe clanţă, pregătind cotul celuilalt braţ. Dar înainte să-l izbească în sticlă, cealaltă mână i-a cedat. Clanţa s-a aplecat sub greutatea ei. Apoi, spre uimirea lui Pip, uşa s-a deschis în afară când a tras.

Era deja descuiată.

Nu trebuia să fie descuiată; planul nu indusese şi varianta asta. Dar poate că Max nu se temea de pericolul care pândea afară, în noapte,

deoarece el însuşi era deja pericolul. Un pericol evident, nu unul ascuns în beznă. Sau poate că doar era uituc. Pip nu s-a oprit ca să îşi mai pună întrebări, intrând prin spaţiul deschis şi închizând repede uşa dinspre grădină în urma ei.

Era înăuntru.

Cât timp durase? Avea nevoie de mai mult timp. Cât timp ar mai fi reuşit Nat să-l distragă?

Pip le-a auzit acum vocile prin casă. Nu a înţeles cuvintele până nu a deschis uşa livingului şi a intrat pe furiş.

Camera era nedecomandată şi dădea în hol. Pip s-a uitat într-acolo, iar Max era chiar la uşa de la intrare, cu spatele la ea. În faţa lui, Pip abia zărea aura părului argintiu al lui Nat.

— Nu înţeleg de ce ai venit aici, l-a auzit pe Max spunând pe un ton mai liniştit decât de obicei, dar şi mai nesigur.

— Voiam doar să discut cu tine, a spus Nat.

Pip şi-a ţinut respiraţia şi a înaintat. Lent, tăcut. Şi-a mutat privirea de la Max spre sticla albastră de apă, care stătea pe măsuţa de cafea din faţă.

— Mi se pare că nu ar trebui să discut cu tine fără să fie prezent un avocat, i-a răspuns Max.

— Şi asta nu spune totul? a zis Nat.

În sticlă mai era apă, aproape o treime. Pip sperase la mai mult, dar se mulţumea şi cu atât. Trebuia să fie insipidă. De pe parchetul lustruit, a păşit spre un imens covor cu model din mijlocul camerei. Nu existau umbre în care să dispară, nu era niciun obiect în spatele căruia să se ascundă. Camera era luminată, iar dacă Max s-ar fi uitat acum înapoi, ar fi văzut-o.

— Deci, ce voiai să spui? a tuşit uşor Max, iar Pip s-a oprit, aruncând o privire peste umăr.

— Voiam să discut cu tine despre procesul ăsta de calomnie pe care îl deschizi împotriva lui Pip.

În timpul ăsta, Pip s-a furişat înainte, încercând fiecare pas înainte să îşi lase greutatea pe el, în caz că ar fi scârţâit vreuna dintre scândurile duşumelei.

A ajuns la marginea colţarului imens şi s-a ascuns în spatele lui, târându-se înainte, spre sticlă. Telecomanda şi telefonul lui Max zăceau abandonate pe canapea.

— Ce-i cu procesul? a întrebat Max.

Pip a întins mâna înmănuşată, apucând plasticul dur al sticlei. Dopul era deja ridicat, cu picături de salivă deasupra.

— De ce o faci? a întrebat Nat.

Pip a desfiletat dopul.

— Sunt obligat, a zis Max. A răspândit minciuni despre mine unui mare număr de oameni. Mi-a afectat reputaţia.

Dopul a ieşit, ataşat de un pai lung de plastic.

— Reputaţia! a râs Nat macabru.

Pip a lăsat sticla pe masă, câteva picături de apă căzând din pai pe covor.

— Da, reputaţia!

Fata a băgat mâna în buzunar, de unde a scos punga de plastic în care avea pudra verde. Ţinând sticla în îndoitura cotului, a deschis punguţa.

— Doar că nu sunt minciuni, ştii asta! La naiba, Max, are o înregistrare cu tine în care recunoşti! Ce i-ai făcut Beccăi Bell. Şi mie. Şi celorlalte. Ştim!

Pip a înclinat punga peste gura sticlei. Pudra verde a scos un şuierat uşor când a căzut în apă.

— Înregistrarea aia a fost falsificată. Nu aş spune niciodată asta.

Praful verde s-a lipit de pereţii interiori ai sticlei, scufundându-se în apă.

— Ai spus-o de atâtea ori, încât ai început să crezi şi tu? l-a întrebat Nat.

Pip a rotit apa din sticlă, adunând reziduurile. Uşor. Apa a scos un mic plescăit.

— Uite, chiar nu am timp de aşa ceva!

Pip a înţepenit.

Nu vedea dincolo de canapea. Se terminase? Max închidea uşa? Avea să o prindă chiar aici, ghemuită pe covorul ăsta, cu sticla lui de apă în mâini?

S-a auzit un sunet. Un fâşâit. Iar apoi ceva mai dur, ca lemnul care se izbea de ceva.

— Dar nu am terminat! a spus Nat, acum mai tare.

Mult mai tare. Era un semn pentru Pip? Să iasă de acolo, pentru că nu mai putea să-l reţină?

Pip a scuturat sticla o ultimă dată. Pudra se dizolva, tulburând apa, dar Max nu şi-ar fi dat seama, nu prin plasticul albastru-închis. A luat dopul şi l-a înşurubat la loc.

— Ce faci? a spus Max, ridicând şi el tonul vocii.

Pip a tresărit. Dar, nu, nu vorbea cu ea. Era încă acolo, discutând cu Nat.

— Ce vrei?

Nat a tuşit, scoţând un sunet dur şi nefiresc. Ăla era semnalul. Pip era sigură.

Aşadar, a pus sticla la loc pe măsuţa de cafea, exact unde o găsise, şi s-a întors. Târându-se înapoi pe unde venise.

— Voiam să îţi spun…

— Da? a izbucnit nerăbdător Max.

Trecând pe lângă marginea canapelei, Pip s-a îndreptat. S-a uitat la

ei; Nat ţinea piciorul în prag, blocând uşa de la intrare.

— Că dacă deschizi procesul ăsta de calomnie împotriva lui Pip, o să fiu acolo, în fiecare zi.

Pip s-a furişat, punând un picior în faţa celuilalt, rucsacul mişcându-se pe umerii ei. Prea zgomotos. S-a uitat înainte, întâlnind privirea lui Nat peste umărul lui Max.

— O să depun mărturie împotriva ta! Sunt sigură că şi celelalte o s-o facă!

Pip şi-a mutat privirea, concentrându-se la uşa închisă din faţa ei. Max nu avea să intre acolo, era sigură de asta. Putea să-l aştepte înăuntru sau afară.

— Te asigur că n-o să scapi a doua oară! O să te prindem!

Alte foşnete de material. Apoi, un zgomot surd.

Cineva a strigat.

Max!

Pip n-avea să reuşească. Era prea departe. În schimb, a fugit spre dreapta şi o uşă cu şipci de lemn de sub scara mare. A deschis-o şi a intrat, retrăgându-se în spaţiul mic, între un aspirator şi un mop. S-a aplecat şi a închis uşa dulapului.

Aceasta s-a izbit zgomotos.

Nu, nu era uşa ei.

Era uşa de la intrare.

Izbitura a răsunat prin holul lustruit.

Nu, nu era un ecou; alea erau picioare.

Ale lui Max.

Păşind apăsat pe podeaua din lemn, o siluetă neclară a trecut pe lângă şipcile din faţa ei.

El s-a oprit chiar acolo, iar Pip a încercat să nu mai respire.

Treizeci şi şapte

Pip tot nu respira.

Şi-a apropiat chipul de uşa dulapului, acomodându-se cu imaginea în pătrăţele de afară.

Dincolo, Max s-a clătinat o clipă pe picioare, după care a trecut pe lângă ea, ridicând o mână spre faţă. Spre ochi.

Pip a expirat cu grijă, respiraţia ricoşându-i în faţă. Probabil că Nat îl lovise. Ăsta era zgomotul surd pe care-l auzise Pip. Nu făcuse parte din plan, dar funcţionase. Îi câştigase lui Pip suficient timp să se ascundă în dulapul ăsta.

Max nu o văzuse; nu ştia că era cineva înăuntru. Drogurile erau la locul lor, dizolvându-se în sticla lui albastră de apă. Pip reuşise cu partea care-l făcea pe Ravi să se teamă că totul avea să se năruie. Tocmai reuşise.

Iar acum nu mai trebuia decât să aştepte.

Max s-a îndepărtat de ea, trecând de living spre arcada care ducea în bucătărie. Pip a auzit un zăngănit, pe Max înjurând ca pentru sine şi o altă uşă trântită. Băiatul a revenit după câteva clipe, ţinând ceva la ochi.

Pip s-a mişcat ca să vadă mai bine când Max s-a apropiat de canapea. Era ceva verde şi de plastic; poate o pungă de mazăre congelată. Bun! Pip spera că Nat nu se înfrânase. Deşi, acum, în contextul poveştii, Max ar fi trebuit să dea explicaţii pentru ochiul vânăt. Dar poate că nu era un lucru rău, poate chiar era mai bine. O luptă între Max şi Jason Bell. Jason îl lovise cu pumnul, iar Max plecase şi revenise cu un ciocan, furişându-se în spatele lui. Da, vânătaia care apărea pe faţa lui Max putea fi interpretată astfel încât să se potrivească poveştii pe care o crea Pip pentru bărbatul de la zece kilometri distanţă care încă nu era mort.

Max s-a trântit pe locul lui de pe canapea. Pip nu îi mai vedea faţa, ci doar imaginea dungată a cefei. Un mormăit şi un foşnet s-au auzit când a rearanjat probabil mazărea. Capul i s-a mişcat când s-a aplecat înainte.

De aici, Pip nu vedea dacă el bea apa.

Dar putea să audă. Sunetul insuportabil al dopului umplea casa liniştită, trecând direct prin Pip.

Ea s-a ridicat în picioare în linişte, rucsacul ei agăţându-se de partea de sus a aspiratorului. L-a scos şi s-a îndreptat, uitându-se din nou prin fante. De la înălţimea asta îl vedea. Ţinea într-o mână mazărea congelată la ochi, iar în cealaltă, sticla de apă. Băuse cel puţin patru guri mari înainte să o pună la loc. Nu era suficient. Trebuia să o bea toată sau în mare parte.

Pip a scos telefonul cu cartelă din buzunarul din faţă al hanoracului. Era 20.57. La naiba, era deja aproape 21! Pip credea că puteau amâna cu cel puţin trei ore moartea lui Jason. Ceea ce însemna că avea la dispoziţie doar o jumătate de oră până la momentul aproximativ al decesului. Trebuia să înceapă să îşi construiască un alibi în 45 de minute.

Totuşi, acum nu putea face nimic. Nu putea decât să aştepte. Să îl urmărească pe Max din ascunzătoarea ei. Să încerce să se joace de-a Dumnezeu, folosindu-se de locul întunecat din mintea ei ca să îl facă să se aplece înainte şi să mai bea.

Max nu a ascultat. S-a aplecat, însă doar ca să îşi lase telefonul pe masa de cafea. Apoi a luat telecomanda şi şi-a reluat jocul. Focuri de armă. Multe, dar Pip a auzit doar şase, nimerind-o în piept, sângele lui Stanley curgând pe mâinile ei în dulapul întunecat. Al lui Stanley, nu al lui Jason. Cumva, îşi putea da seama de diferenţă.

Max a mai luat o sorbitură exact la ora 21.

Încă două la 21.03.

S-a dus la toaleta de la parter la 21.05. Era exact lângă dulapul lui Pip, de unde tânăra auzea tot. El nu a tras apa, iar ea nu a respirat.

Încă o sorbitură la 21.06, când a revenit pe canapea, dopul scoţând un sunet ca de aspiraţie. A lăsat pe masă sticla de apă, iar apoi a luat-o din nou, ridicându-se în picioare. Ce făcea? Unde o ducea? Pentru că nu vedea, şi-a mişcat capul ca să se uite printre fante.

Max a intrat în bucătărie, trecând pe sub arcadă. Pip a auzit sunetul robinetului de apă. Băiatul a apărut din nou, cu sticla albastră în mână, răsucind încheietura mâinii când a înşurubat la loc dopul. Nu făcuse decât să-şi umple iar sticla. Probabil băuse tot sau, cel puţin, suficient, încât să fie nevoit să o umple.

Drogurile dispăruseră, ajungându-i în organism.

Max s-a clătinat, împiedicându-se de propriile picioare desculţe. A rămas pe loc o clipă, uitându-se la picioare, ca şi când ar fi fost confuz, cu un semn tot mai roşu sub un ochi.

Probabil pastilele începuseră să îşi facă efectul, o parte fiind deja de zece minute în organismul lui Max. Cât ar mai fi durat până să leşine?

A încercat să facă un pas, clătinându-se uşor, iar apoi a mai făcut unul rapid, grăbindu-se către canapea. S-a aşezat şi a mai luat o gură de apă. Pip şi-a dat seama că era ameţit. Stând în faţa Beccăi, în bucătăria familiei Bell, şi ea avusese aceeaşi senzaţie cu aproape un an în urmă, deşi i se dăduseră mai mult de două miligrame şi jumătate – de extenuare, ca şi când corpul ar fi început să se separe de minte. Curând, Max nu avea să mai aibă forţă să se ridice în picioare.

Pip se întreba la ce se gândea el acum, că-şi reluase jocul şi începuse din nou să împuşte, ascunzându-se în spatele unui zid distrus. Poate credea că ameţeala i se trăgea de la lovitura la cap, de la pumnul lui

Nat. Poate era obosit şi, simţind că i se face somn, îşi spusese că trebuia doar să doarmă. Nu avea să afle sau să bănuiască niciodată că, odată adormit, ar fi ieşit din casă şi-ar fi ucis un bărbat.

Max şi-a lăsat mai jos capul pe cotiera canapelei, sprijinit de mazărea îngheţată. Pip nu îi vedea faţa, nici ochii. Dar probabil mai erau deschişi, deoarece încă împuşca.

Însă personajul lui de pe ecran se mişca greoi acum, lumea violentă rotindu-se în jurul lui în cercuri ameţitoare când Max a început să piardă controlul asupra degetelor mari.

Pip s-a uitat întâi la unul şi apoi la celălalt.

Aşteptând. Aşteptând.

S-a uitat la ceasul care marca scurgerea timpului.

Iar când şi-a ridicat din nou privirea, niciunul nu se mai mişca. Nici Max, întins pe canapea, cu capul sprijinit pe cotieră, şi nici personajul de pe ecran, care stătea nemişcat în mijlocul câmpului de luptă, linia vieţii scăzând în timp ce încasa lovitură după lovitură.

Eşti mort! l-a anunţat jocul, dispărând într-un ecran de încărcare.

Iar Max nu a reacţionat, nu s-a mişcat deloc.

Probabil leşinase, nu? Probabil era inconştient. Era 21.17 acum, la 20 de minute după ce începuse să bea din apa în care fusese presărate droguri.

Pip nu ştia. Şi nu ştia cum ar fi putut să se asigure, captivă fiind în dulapul de sub scări. Dacă părăsea ascunzătoarea, iar el nu era adormit, planul se termina, odată cu ea.

Uşor, Pip a împins uşa dulapului, deschizând-o doar câţiva centimetri. S-a uitat împrejur, căutând ceva mic, cu care să încerce. A zărit ştecherul aspiratorului, al cărui cablu lung era înfăşurat în jurul aparatului. Ar fi fost de ajuns. Pip a desfăşurat o parte din cablu, ca să îşi facă loc, gata să îl strângă cum era şi să închidă uşa dulapului, în caz că Max reacţiona.

Din dulap, a aruncat ştecherul spre living. Acesta a zăngănit, ricoşând din parchet de trei ori înainte să ajungă la capătul cablului.

Nimic.

Max nu s-a mişcat deloc, continuând să zacă absolut nemişcat pe canapea.

Era adormit.

Pip a tras înăuntru ştecherul aspiratorului, plasticul şuierând zgomotos pe podea, iar Max tot nu s-a mişcat. A rebobinat cablul, iar apoi a ieşit din dulap, închizându-l în urma ei.

Ştia că băiatul era adormit, dar a mers oricum cu atenţie, furişând un pas înaintea celuilalt, spre covorul mare, spre canapea, spre el. Când s-a apropiat, i-a văzut faţa şi obrazul strivit de capătul dur al canapelei, respirând profund şi şuierător. Cel puţin respira; era bine.

Pip s-a apropiat de măsuţa de cafea, părul de pe ceafă ridicându-i-

se. I s-a părut că Max o urmărea cumva, chiar dacă pleoapele îi erau grele şi închise, cu o vânătaie începând să apară în jurul uneia dintre ele. Întins acolo, în spatele ei, cu faţa aproape ca a unui copil, părea neajutorat, nevinovat. Oamenii întotdeauna păreau nevinovaţi când dormeau; puri, izolaţi de lume şi de nedreptăţile ei. Dar Max nu era nevinovat, nici pe departe. La câte fete se uitase el aşa, vulnerabile şi neajutorate în faţa lui? Se simţise vreodată vinovat, aşa cum se simţea Pip acum? Nu, nu se simţise; era un parazit. Se născuse rău sau fusese rău crescut; nu conta care din variante era corectă.

Când şi-a mutat privirea de la el, Pip şi-a dat seama că asta nu avea legătură doar cu propria supravieţuire; până acum, ajunsese să se cunoască destul de bine. Se socotise suficient de mult timp cu locul întunecat din mintea ei.

Era şi răzbunare.

Oraşul ăsta nu era destul de mare pentru amândoi. Lumea nu era. Unul dintre ei trebuia să dispară, iar Pip intenţiona să lupte din răsputeri.

S-a întins înainte, apucând cu degetele înmănuşate telefonul lui Max. Acesta s-a luminat când l-a luat, indicându-i că acum era 21.19, iar ea trebuia să se grăbească.

Simbolul de sus arăta că bateria era cel puţin pe jumătate plină. Bun, ar trebui să fie suficient.

Pip s-a îndepărtat de Max, în spatele canapelei. A apăsat butonul lateral ca să dea telefonul pe silenţios, apoi a îngenuncheat, scoţând rucsacul. A băgat mâna înăuntru şi a scos una dintre pungile mici şi transparente de sandvici, schimbând-o cu punguţa goală din buzunar şi rola de bandă adezivă.

A deschis punga şi a pus înăuntru telefonul lui Max, închizând-o după asta. S-a îndreptat, cu genunchii pârâindu-i, şi s-a întors spre uşa de la intrare. A lăsat rucsacul în urmă pe podea; nu terminase încă aici, se întorcea imediat. Dar mai întâi trebuia să le dea lui Jamie şi Connor telefonul lui Max.

A trecut de bufetul de pe hol pe care era un bol de lemn cu o colecţie de monede şi chei. Pip a căutat până a găsit un breloc Audi şi l-a scos. Probabil erau cheile maşinii lui Max, de care erau prinse şi cheile de la casă. Evident, Pip urma să aibă nevoie şi de ele.

Cu cheile într-o mână şi telefonul din pungă în cealaltă, Pip a deschis uşa de la intrare a familiei Hastings şi a ieşit în seara răcoroasă, închizând uşor în urma ei. A mers pe aleea din faţă, uitându-se repede la camerele peste care lipise bandă adezivă. Ea le vedea, dar acestea nu o filmau.

A luat-o pe Tudor Lane, spre silueta întunecată şi-n aşteptare a maşinii lui Jamie.

Portiera din dreapta s-a deschis, iar Nat a scos capul afară.

— Totul e bine? a întrebat ea, vădit uşurată.
— D-da, bine! a spus Pip, luată prin surprindere. Ce mai cauţi aici, Nat? Trebuia să pleci imediat, să te duci acasă la fratele tău ca să ai un alibi.
— Nu voiam să te las singură înăuntru cu *el,* a zis categoric Nat. Nu înainte să aflu că eşti în siguranţă.
Pip a dat din cap, înţelegând. Chiar dacă nu ar fi fost singură – Jamie şi Connor erau chiar aici –, înţelegea.
— E totul bine? a întrebat Connor de pe bancheta din spate.
— Mda, e adormit, a spus Pip.
— Îmi pare rău că a trebuit să îl lovesc! s-a scuzat Nat şi şi-a ridicat privirea la ea. Încerca să mă împingă afară şi să închidă uşa, şi te tot vedeam în spatele lui, aşa că pur şi simplu am…
— Nu, e în regulă, a întrerupt-o Pip. S-ar putea să fie chiar şi mai bine.
— Şi m-am simţit grozav! a adăugat Nat, zâmbind. De mult voiam să fac asta.
— Dar acum trebuie să te duci acasă la fratele tău, a spus Pip cu o voce mai dură. E puţin probabil să îl creadă cineva pe Max când va spune că ai trecut pe la el ca *să staţi de vorbă,* dar vreau să fii cât mai în siguranţă.
— Mă descurc, i-a răspuns Nat. Cred că Dan e deja la a cincea bere. O să-i spun că este 20.45, nu o să-şi dea seama. Kim şi copilul sunt acasă la mama ei.
— Bine!
Pip şi-a mutat atenţia la Jamie, care era la volan. S-a întins peste Nat ca să îi dea punga cu telefonul lui Max. Jamie a luat-o şi a dat uşor din cap, lăsând-o în poală.
— L-am dat deja pe silenţios, a spus ea. Bateria e OK.
Jamie a dat din nou din cap.
— Am introdus adresa în GPS, a spus el, arătând sistemul din bordul maşinii. Facem două viraje la dreapta spre Green Scene Limited. Doar pe drumuri secundare.
— Şi telefoanele voastre sunt închise? a întrebat Pip.
— Sunt închise.
— Connor? a întrebat Pip şi s-a întors spre el.
— Da! a spus el, ochii lui strălucind de pe bancheta întunecată din spate. L-am închis de acasă. Nu le deschidem până când nu terminăm.
— Bun! a zis Pip, răsuflând uşurată. Deci, când o să ajungeţi acolo, o să vedeţi că poarta este încă deschisă. Să nu intraţi, înţelegeţi? Nu trebuie să o faceţi. Promiteţi-mi!
— N-o să intrăm! a spus Connor.
Fraţii s-au uitat rapid unul la celălalt.
— Promit! a adăugat Jamie.

— Nici măcar să nu vă uitaţi pe poartă, doar parcaţi afară, lângă drum, a spus Pip. Lăsaţi telefonul lui Max în pungă şi, orice aţi face, să nu-l atingeţi. În iarbă sunt nişte pietre mari, de-o parte şi de alta a unei mici alei spre poartă. Lăsaţi telefonul în pungă, în spatele primei pietre! Lăsaţi pur şi simplu punga acolo şi plecaţi!

— Pip, am înţeles! a spus Jamie.

— Scuze, eu doar… Nu poate să meargă prost. Nici măcar o parte nu poate să meargă prost.

— N-o să meargă, a zis încet şi amabil Jamie, calmându-i nervii din ce în ce mai întinşi. Avem grijă de tine!

— V-aţi gândit unde să vă duceţi după aceea? a întrebat ea.

— Da! i-a răspuns Connor, aplecându-se înainte, în strălucirea galbenă de lângă oglinda retrovizoare. La unul dintre cinematografele din Wycombe e festivalul de film Marvel, noaptea târziu. Ne ducem acolo. Deschidem telefoanele şi mergem în parcare. Dăm câteva telefoane şi mesaje cât suntem acolo. Sunt camere peste tot. Ne descurcăm.

— Bine! a încuviinţat Pip cu o mişcare din cap. Bun, da, e o idee bună, Connor!

El a schiţat un zâmbet, iar ea şi-a dat seama că era speriat. Speriat deoarece îşi dădea seama că se întâmplase ceva îngrozitor şi că nu avea să afle niciodată în ce se implicase. Deşi ar fi putut să bănuiască; probabil ar fi bănuit la aflarea veştii. Dar, cât timp nu se spunea cu voce tare, cât timp ei nu ştiau, n-aveau ce să presupună. Connor nu trebuia să fie speriat; dacă ceva mergea prost, Pip îşi asuma toată vina. Restul aveau să fie în siguranţă. Erau la un film care rula noaptea târziu; ei nu ştiau nimic. Pip a încercat să îi transmită toate astea din privire.

— Şi mă sunaţi, de pe telefonul cu cartelă, imediat ce plecaţi de la Green Scene? a spus Pip. Să conduceţi măcar zece minute, iar apoi să mă sunaţi de pe telefonul cu cartelă ca să îmi spuneţi că aţi lăsat telefonul lui Max.

— Da, da, aşa o să facem! a zis Connor, fluturând telefonul cu cartelă pe care li-l dăduse.

— Bine, cred că suntem cu toţii pregătiţi!

Pip s-a îndepărtat de maşină.

— O lăsăm pe Nat la fratele ei, iar apoi ne ducem direct acolo, a spus Jamie şi-a pornit maşina, motorul spintecând liniştea nopţii.

— Baftă! a spus Nat, uitându-se în ochii lui Pip încă o secundă înainte să închidă portiera.

Farurile s-au aprins, iar Pip şi-a ferit privirea de strălucirea lor când a dat înapoi şi i-a urmărit îndepărtându-se. Însă numai pentru o clipă. Nu avea timp să aştepte, să se îndoiască sau să se întrebe dacă îi târa după ea pe cei la care ţinea. Timpul nu era de partea ei.

S-a grăbit înapoi pe trotuar, spre aleea din faţă a reşedinţei Hastings. A încercat două chei înainte să o găsească pe cea care descuia uşa de la intrare şi a păşit încet înăuntru. Max era adormit, dar nu voia să îşi ispitească norocul.

A lăsat cheile de la maşină pe podeaua din hol, în apropierea rucsacului, ca să nu le uite la plecare. Avea mintea împrăştiată, tulburată de amabilitatea lui Jamie, îngrijorarea lui Nat şi frica lui Connor, dar trebuia să se concentreze din nou. Planul funcţiona, iar acum avea o altă listă în minte. Lista la care lucrase cu Ravi, cu tot ce era necesar să ia din casa lui Max.

Trei lucruri.

Pip s-a îndreptat spre scări, cotind spre holul de la etaj şi în faţa dormitorului lui Max. Ştia care era. Mai fusese aici, când aflase prima dată că Andie Bell vindea droguri. Nu părea diferit: aceeaşi pătură maro, aceleaşi grămezi de haine aruncate.

Ştia şi că în spatele afişului cu *Reservoir Dogs,* prins cu piuneze pe panou, era o fotografie a lui Andie Bell. Una în care apărea topless, lăsată de Andie în clasa lui Elliot Ward şi pe care Max o găsise şi o păstrase în tot acest timp.

Pe Pip o îngreţoşa să ştie că e acolo, iar o parte din ea voia să smulgă fotografia, să o ducă pe Andie în siguranţă acasă, împreună cu fantoma ei. Andie suferise destul din cauza bărbaţilor violenţi. Dar nu o putea face. Max nu putea să afle că Pip fusese aici.

În concluzie, şi-a îndreptat atenţia spre coşul plin, vopsit în alb, al cărui capac abia mai stătea deasupra. L-a ridicat şi a scotocit printre hainele murdare ale lui Max, bucurându-se că avea mănuşi. Cam pe la jumătate a găsit ceva util. Un hanorac şifonat, gri şi cu fermoar. Pip l-a scos şi l-a lăsat pe patul lui Max, după care a umplut iarăşi coşul, aşa cum îl găsise.

După asta, s-a îndreptat spre dulapul din perete. Pantofi. Avea nevoie de o pereche de încălţări de-ale lui. Preferabil unele cu model unic pe talpă. Pip a deschis uşile şi s-a uitat înăuntru, privirea căzându-i pe grămada haotică de încălţări care o întâmpinau pe jos. S-a aplecat şi s-a întins spre partea din spate. Dacă încălţările erau acolo, probabil însemna că Max nu le purta prea des. Pip a aruncat o pereche de tenişi negri de alergat; tălpile erau prea plate şi netede de la uzură, în apropiere, a dat de un tenis alb, ochii ei urmărind liniile în zig-zag ale tălpilor. Da, ar fi lăsat urme bune, iar astea nu erau încălţările pe care le folosea când ieşea zilnic să alerge. A scotocit prin grămada de încălţări desperecheate, căutând perechea tenisului, scoţând-o dintr-o încurcătură de şireturi.

S-a îndreptat şi era pe cale să închidă uşile când altceva i-a atras atenţia. O şapcă de baseball verde-închis cu un *V* alb deasupra. *Da, şi asta mi-ar putea fi de folos, mulţumesc, Max!* a gândit ea, adăugând-o pe

listă când a luat-o.

Cu hanoracul gri, tenişii albi şi şapca în braţe, a coborât la parter, păşind printre respiraţiile profunde ale lui Max. A lăsat grămada de haine jos, lângă rucsac.

Un ultim lucru, iar apoi pleca de aici. Cel de care se temea cel mai mult să îl facă.

S-a întins şi a mai scos o pungă resigilabilă de sandvici.

Pip şi-a ţinut respiraţia, deşi nu era nevoită să o facă. Dacă Max ar fi auzit ceva, ar fi fost sunetul inimii ei, izbindu-se de coaste. Cât timp putea s-o mai ţină în ritmul ăsta înainte să cedeze? În linişte şi prin spatele lui, s-a apropiat de partea cealaltă a canapelei, unde băiatul îşi ţinea capul, ascultând cum sunetele respiraţiei lui îi făceau buza de sus să tremure.

S-a apropiat şi apoi s-a lăsat pe vine, înjurându-şi glezna când osul a pocnit, răsunând prin camera liniştită. A deschis punga şi a ridicat-o spre ceafa lui Max. Cu cealaltă mână înmănuşată, şi-a apropiat degetul mare şi arătătorul şi, uşor şi lent, le-a trecut prin părul lui Max, spre scalp. Era cât se poate de blândă smulgându-i firele de păr, dar asta trebuia să facă. Nu putea să le taie; îi trebuiau rădăcinile şi celulele pielii ataşate de păr, care-i purtau ADN-ul. Cu grijă, a apucat între degete un smoc din părul lui blond..

Şi-a smucit mâna înapoi.

Max a pufnit. O respiraţie grea şi sacadată în piept. Dar nu s-a mişcat.

Pip şi-a simţit bătăile inimii, chiar prin dinţi, când a studiat firele de păr prinse între degetele ei. Lungi, ondulate, cu câţiva bulbi vizibili de piele la rădăcină. Nu erau multe, dar trebuia să se descurce cu atât. Nu voia să rişte încercând din nou.

Şi-a introdus degetele în punga de sandvici şi le-a frecat, firele blonde căzând, aproape invizibile. Câteva încă se agăţau de mănuşile de cauciuc. Pe acelea le-a şters de canapea, a închis punga şi s-a îndepărtat.

Revenind pe hol, a pus hanoracul lui Max într-o pungă mare de plastic pentru congelator, iar încălţările şi şapca în alta, înainte să le bage pe toate în rucsac. Acum era plin, fermoarul abia închizându-se, dar era în regulă, pentru că avea tot ce îi trebuia. A pus bine punga cu părul lui Max în buzunarul din faţă, iar apoi l-a ridicat pe umeri.

A stins lumina în living înainte să plece, neştiind de ce a făcut-o. Luminile galbene, oricât de stridente ar fi fost, nu ar fi putut să îl trezească pe Max. Dar nu voia să rişte; când se întorcea peste câteva ore, tot în starea asta trebuia să-l găsească. Pip avea încredere în pastile, de vreme ce Max o făcuse cu siguranţă de nenumărate ori, dar nu atât de multă încredere în altceva. Nici măcar în sine însăşi.

Pip a luat cheile de pe podea şi a ieşit, închizând uşa după ea. A

apăsat un buton de pe telecomandă, iar stopurile maşinii negre a lui Max au pâlpâit, arătându-i că era descuiată. A deschis portiera şoferului, a lăsat cheile pe scaun, iar apoi a închis-o, lăsând automobilul în urma ei când a coborât pe alee şi pe stradă.

Şi-a scos mănuşile de cauciuc. Erau bine lipite de mâinile transpirate – sudoare sau sângele lui Stanley, era prea întuneric ca să îşi dea seama – şi a trebuit să le tragă cu dinţii ca să le scoată. Aerul serii părea rece şi prea solid pe pielea goală a degetelor când a băgat mănuşile în buzunar.

Maşina o aştepta în apropiere. Era în aşteptarea ei şi a următorului pas al planului.

Alibiul ei.

Treizeci şi opt

— Ei, poftim! Bună! *Quelle surprise!* Ce cauţi aici, *muchacha?*

Zâmbetul a dispărut de pe chipul Carei după o clipă, când fata a deschis de tot uşa, lumina de pe hol răsfrângându-se în ochii lui Pip. Şi-a dat seama. Pip o ştia în stare. Nu era o simplă prietenă, mai degrabă o soră. Ceva era în neregulă cu ochii lui Pip, în spatele lor, această zi lungă şi îngrozitoare fiind întipărită cumva în ei şi, bineînţeles, Cara şi-a dat seama. Dar nu avea să afle vreodată. Nu totul. Exact ca şi ceilalţi. Ignoranţa îi făcea să fie în siguranţă.

— Ce este în neregulă? a întrebat Cara, pe un ton mai grav. Ce s-a întâmplat?

Lui Pip i-a tremurat buza inferioară, dar s-a abţinut.

— Eu, ăăă… a început ea, tremurând.

Era sfâşiată între nevoia de a o avea pe Cara alături şi nevoia de a o şti în siguranţă. Între fosta ei viaţă normală – stând chiar în faţa ei, clipind – şi ce mai rămăsese acum pentru ea.

— Am nevoie de ajutorul tău. Nu trebuie să accepţi, poţi să îmi spui să plec, dar…

— Bineînţeles! a întrerupt-o Cara, atingând-o pe umăr şi conducând-o pe uşă. Intră!

S-au oprit amândouă pe hol, expresia din ochii Carei fiind cea mai serioasă din câte văzuse vreodată Pip.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea. Ravi este bine?

Pip a clătinat din cap şi s-a smiorcăit.

— Mda, nu, Ravi este bine. Nu are nicio legătură cu el.

— Familia ta?

— Nu, ei… Toţi sunt bine, a spus Pip. Doar că trebuie să îţi cer să mă ajuţi cu ceva, dar nu poţi să afli de ce. Nu mă poţi întreba vreodată, iar eu nu îţi pot spune.

Sunetele din fundal ale televizorului s-au întrerupt, auzindu-se paşi care se îndreptau spre ele. O, la naiba, Steph nu era aici, nu-i aşa? Nu, nu, nu! Nimeni altcineva nu trebuia să ştie despre asta, doar oamenii ăştia, cei care ar fi căutat-o pe Pip dacă ar fi dispărut.

Nu era Steph. Naomi a apărut pe hol, ridicând o mână şi fluturând-o puţin.

Pip nu credea că avea să fie aici, nu plănuise ca Naomi să fie aici. Dar era în regulă, acum, că se gândea la asta; Naomi era una dintre ele, din acelaşi cerc închis. Dacă draga de Cara îi era ca o soră, atunci îi era şi Naomi. Iar Pip nu putea să nu o implice acum şi pe ea; în concluzie, planul s-a schimbat şi s-a adaptat ca să mai accepte o persoană.

Cara nu o văzuse pe sora ei.

— Despre ce naiba vorbeşti, Pip? a spus ea grăbită.

— Tocmai ţi-am explicat că nu pot să-ţi spun. Niciodată nu o să-ţi pot spune.

Fetele au fost întrerupte, însă nu de Naomi, ci de o sonerie stridentă care se auzea din buzunarul din faţă al lui Pip.

Ea şi Cara au făcut ochii mari.

— Scuze, trebuie să răspund! a spus Pip, întinzând mâna spre telefon ca să răspundă.

S-a întors cu spatele la Cara şi a dus micul telefon la ureche.

— Alo! a spus ea.

— Bună, eu sunt! i-a răspuns Connor de la capătul celălalt.

— Totul e bine? l-a întrebat Pip şi, în spatele ei, a auzit-o pe Naomi întrebând-o pe Cara ce naiba se întâmplă.

— Da! Totul este în regulă, a spus Connor, cu respiraţia puţin tăiată. Jamie ne duce acum spre Wycombe. Telefonul e la locul lui, în spatele primei pietre. Nu am intrat pe poartă, nici măcar nu ne-am uitat. Totul este în regulă.

— Mulţumesc! a spus Pip, pieptul ei relaxându-se puţin. Mulţumesc, Co…

Mai că-i rostise numele, dar s-a oprit înainte să fie prea târziu, aruncând o privire spre Cara şi Naomi. Fetele nu trebuiau să ştie că mai e implicat cineva; aşa îi ţinea în siguranţă pe toţi.

— E ultima dată când vorbim despre asta. Nu s-a petrecut niciodată, înţelegi? Să nu deschizi subiectul: nici la telefon, nici în mesaje, nici măcar între voi! Niciodată!

— Ştiu, dar…

Pip a vorbit peste el.

— Acum o să închid! Şi vreau să distrugi telefonul ăla. Fă-l în două, cu tot cu cartela SIM! Apoi aruncă-l într-un coş public de gunoi!

— Da, da, bine, aşa o să facem! a spus Connor, adresându-se apoi fratelui său: Jamie, Pip zice să distrugem telefonul, să îl aruncăm la coş.

Undeva, în depărtare, Pip a auzit vocea lui Jamie peste sunetul roţilor în mişcare.

— Să considere că s-a făcut!

— Trebuie să plec! a spus Pip. Pa!

Pa. Un cuvânt atât de normal într-o conversaţie atât de anormală!

Pip a închis telefonul şi l-a coborât, întorcându-se lent ca să se uite la Cara şi Naomi, stând una lângă cealaltă în spatele ei, cu aceeaşi expresie confuză şi temătoare în ochi.

— Ce naiba? a spus Cara. Ce se întâmplă? Cu cine vorbeai? Ce telefon e ăla?

Pip a oftat. Fusese o vreme când îi povestea totul Carei, fiecare detaliu banal din zi, iar acum nu îi putea spune nimic. Nimic în afară

de rolul ei. Între ele se ridica o barieră care nu existase înainte: solidă, negrăită.

— Nu pot să-ţi spun, a zis Pip.

— Pip, te simţi bine? a intervenit Naomi. Ne sperii!

— Îmi pare rău, eu…

Vocea lui Pip s-a poticnit. Nu o putea face. Voia să le explice, dar planul nu o lăsa. Trebuia să mai dea un telefon. Chiar acum.

— O să îţi explic imediat, cât pot, dar mai întâi trebuie să sun pe altcineva. Pot să folosesc telefonul fix?

Cara a clipit la ea, iar Naomi a ridicat din sprâncene.

— Sunt confuză, a zis Cara.

— Durează doar două minute şi apoi vă explic. Pot folosi telefonul?

Fetele au încuviinţat lent şi nesigur.

Pip le-a ocolit repede pe cele două surori spre bucătărie, auzindu-le paşii când au urmat-o. A lăsat rucsacul pe unul dintre scaune şi a deschis buzunarul din faţă, scoţând cartea de vizită a lui Christopher Epps. A luat telefonul fix al familiei Ward şi i-a format numărul de mobil, memorând câte trei cifre.

Cara şi Naomi o priveau când a dus la ureche telefonul care suna.

S-a auzit un pârâit în partea cealaltă, cineva dregându-şi glasul.

— Alo? a spus Epps cu o urmă de nesiguranţă, nesiguranţa provocată de un număr necunoscut care suna noaptea.

— Bună seara, Christopher Epps! a zis Pip, încercând să nu pară răguşită. Eu sunt, Pip Fitz-Amobi.

— O!

Avocatul părea surprins.

— Oh! a exclamat din nou bărbatul, recăpătându-şi treptat controlul şi dregându-şi încă o dată glasul.

— Scuze, ştiu că este sâmbătă seara şi e târziu! Dar când mi-aţi dat cartea de vizită, aţi spus să sun oricând.

— Da, aşa am zis, nu? a spus Epps. Aşadar, cum pot să te ajut, domnişoară Fitz-Amobi?

— Păi…

Pip a tuşit încet.

— Am făcut ce mi-aţi spus după şedinţa de mediere. Am plecat şi m-am gândit la asta câteva săptămâni, când lucrurile nu au mai fost atât de încărcate de emoţii puternice.

— Da? Şi ai ajuns la vreo concluzie?

— Da! a zis Pip, detestând ce urma să zică şi imaginându-şi expresia triumfătoare de pe chipul arogant al lui Epps, deşi acesta nu ştia care era adevăratul motiv al telefonului. Aşadar… m-am gândit mult la asta şi cred că aveţi dreptate: este în avantajul tuturor să evităm un proces. Aşadar, cred că am să accept înţelegerea oferită. Cele cinci mii de lire daune.

— Mă bucur foarte mult să aud asta, domnişoară Fitz-Amobi! Dar nu erau doar cinci mii, îţi aminteşti? a spus Epps, rostind clar cuvintele, ca şi când ar fi vorbit cu un copil. Cea mai importantă parte a înţelegerii era faptul de a-ţi cere scuze public şi a da o declaraţie prin care-ţi retragi calomniile şi totodată explici limpede că înregistrarea audio pe care ai publicat-o a fost născocită. Clientul meu nu o să accepte nicio înţelegere fără astea.

— Da! a spus Pip scrâşnind din dinţi. Îmi amintesc, mulţumesc! O să fac toate alea! Banii, scuzele publice, retrag declaraţia şi înregistrarea audio. O să le fac pe toate! Vreau doar să se termine acum.

Un pufnet satisfăcut la capătul celălalt.

— Ei bine, trebuie să recunosc: cred că faci alegerea colectă. Este mai bine pentru toţi cei implicaţi. Mulţumesc pentru că eşti atât de matură în privinţa asta!

Pip a strâns telefonul, care i-a intrat în mână, furia licărind roşu în spatele ochilor ei până ce a alungat-o clipind.

— Nu e nicio problemă. Mulţumesc pentru că m-aţi convins! a spus ea, tresărind când şi-a auzit vocea. Deci, presupun că puteţi să-l anunţaţi pe Max că am acceptat înţelegerea.

— Da, aşa o să fac, a spus Epps. O să se bucure foarte mult să audă asta. Şi luni o să-l sun pe avocatul tău ca să demarăm formalităţile. Sună bine?

— Sună bine, a spus Pip; nişte cuvinte fără importanţă, la fel de neînsemnate ca „în regulă”.

— Bun, ei bine, o seară frumoasă, domnişoară Fitz-Amobi!

— Şi dumneavoastră!

Legătura s-a întrerupt. Şi l-a imaginat pe Epps, dincolo de tonul mort, la kilometri distanţă, căutând prin telefon ca să găsească alt număr. Deoarece nu era doar avocatul, ci şi prietenul familiei. Şi urma să face exact ce îşi dorea Pip.

— Ai înnebunit? a fixat-o Cara cu privirea, căscând ochii mari.

Chipul i se deformase în jurul lor, dar erau aceeaşi ochi ai fetei neliniştite în vârstă de şase ani, cât avea când se întâlniseră prima dată.

— De ce naiba ai acceptat înţelegerea aia? Ce dracu’ se întâmplă?

— Ştiu, ştiu! a spus Pip, ridicând resemnată mâinile. Ştiu că nimic din toate astea nu are nicio logică. S-a întâmplat ceva, şi am probleme, dar există o cale de scăpare. Singurul lucru pe care ţi-l pot spune este ce am nevoie să faci. Pentru propria ta siguranţă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Cara, cu disperare în glas.

— Nu ne poate spune, a zis Naomi, întorcându-se spre sora ei cu o expresie care trăda că înţelesese. Nu ne poate spune deoarece vrea să putem nega credibil.

Cara s-a întors din nou spre Pip.

— C-ceva rău? a întrebat ea.
Pip a dat aprobator din cap.
— Dar o să fie bine, pot să remediez situaţia. Am nevoie doar de ajutor la partea asta. Mă ajuţi?
S-a auzit un plescăit în gâtul Carei.
— Bineînţeles că te ajut! a spus ea încet. Ştii că aş ucide pentru tine. Dar…
— Nu e nimic rău, a întrerupt-o Pip, coborându-şi privirea la telefon. Uite, tocmai s-a făcut 21.43, vezi? a spus ea, arătându-i ora. Nu te uita la mine, uită-te la oră, Cara! Vezi? Nu o să fii nevoită să minţi deloc. Tot ce s-a întâmplat este că am venit pe aici în urmă cu câteva minute şi l-am sunat pe avocatul lui Max de pe telefonul tău fix, deoarece mi-am pierdut telefonul.
— Ţi-ai pierdut telefonul? a spus Cara.
— Nu ăsta-i necazul, a răspuns Pip.
— Serios? a zis Cara, râzând neliniştită.
— Ce vrei să facem? a întrebat Naomi, strângând din buze. Dacă are vreo legătură cu Max Hastings, ştii că mă implic.
Pip nu i-a răspuns pentru că nu voia să ştie mai mult decât era necesar. Dar se bucura că Naomi era aici cu ele; părea cumva corect. Cercul complet.
— Trebuie doar să veniţi cu mine. În maşină. Să rămâneţi cu mine câteva ore, ca să fiu şi cu voi, şi nu în altă parte.
După schimbarea expresiei de pe chipurile celor două surori, Pip şi-a dat seama că fetele înţelegeau sau că aproape înţelegeau.
— Ai nevoie de un alibi, a spus Cara ce nu se rostise.
Pip a încuviinţat, dând foarte uşor din cap.
— Nu trebuie să minţi, a spus ea. Despre nimic, niciun detaliu. Nu trebuie decât să spuneţi şi să ştiţi exact ce o să facem. Nu e nimic greşit sau ilegal. Vă petreceţi timpul cu prietena voastră, pur şi simplu, şi asta e tot ce ştiţi. Este 21.44 şi trebuie doar să veniţi cu mine.
Cara a dat din cap, iar expresia ei era acum diferită, mai tristă. Mai aducea a frică, dar nu pentru ea. Pentru prietena care stătea în faţa ei, dezvăluindu-se. Prietena pe care o cunoştea foarte bine. Erau prietene care ar fi murit una pentru alta, care ar fi ucis una pentru cealaltă, iar Pip urma să fie prima care să se bazeze pe asta.
— Unde mergem? a întrebat Naomi.
Pip a expirat şi le-a zâmbit încordat. A închis din nou fermoarul rucsacului şi l-a pus pe umăr.
— La McDonald’s, a spus ea.

Treizeci şi nouă

Nu prea au vorbit mult în maşină. Nu ştiau ce să spună, ce aveau voie să spună şi nici măcar cât de mult să se mişte. Cara stătea pe scaunul din dreapta, cu mâinile între picioare şi umerii ridicaţi şi rigizi, ocupând cât mai mult spaţiu posibil.

În spate, Naomi stătea prea dreaptă, spatele ei neatingând nici măcar spătarul. Pip s-a uitat în oglinda retrovizoare şi a văzut razele farurilor şi ale luminilor stradale pe chipul lui Naomi, însufleţindu-i din nou ochii.

Pip se concentra la drum, nu la linişte. Condusese pe autostrăzi, încercând să fie filmată de cât mai multe camere. Acum voia să fie văzută; asta era ideea. Sigură, de necontestat. Dacă ar fi fost nevoie, poliţia ar fi putut parcurge drumul făcut de Pip şi maşina ei, reconstituindu-i paşii cu ajutorul camerelor. Dovada că era aici şi nu în altă parte, ucigând un om.

— Ce mai face Steph? a întrebat Pip când liniştea din maşină a devenit prea apăsătoare.

Închisese radioul în urmă cu ceva timp; era prea ciudat, prea agresiv de normal în cea mai neobişnuită călătorie pe care aveau s-o facă vreodată toate trei.

— Ăăă…

Cara a tuşit puţin, uitându-se pe geam.

— Mda, face bine.

Asta a fost tot, liniştea lăsându-se din nou. Ei bine, la ce se aşteptase Pip, dacă le implicase în planul ei? Le cerea prea mult.

Pip şi-a ridicat privirea şi a zărit în faţă logoul restaurantului McDonald's; farurile au luminat M-ul auriu până a strălucit. Era într-o benzinărie, chiar la periferia din Beaconsfield. De aceea îl alesese împreună cu Ravi. Erau camere peste tot.

Pip a ieşit din sensul giratoriu şi a intrat în benzinărie, într-o parcare imensă, încă plină cu oameni şi maşini, deşi tocmai trecuse de ora 22.

A înaintat, aşteptând un loc mai în faţă, chiar lângă clădirea mare şi gri din sticlă. A parcat şi a oprit motorul.

Liniştea era şi mai apăsătoare, acum, că motorul nu o mai ascundea. Întreruptă de un grup de bărbaţi, în mod clar beţi, care au scos sunete ascuţite când au apărut clătinându-se în faţa maşinii şi au ieşit din benzinăria bine luminată.

— Au început devreme, a spus Cara, dând din cap spre grup şi spărgând liniştea.

Pip a profitat de ocazie.

— Pare genul meu de ieşire seara, a zis ea. În pat până la 23.

— Şi genul meu, a spus Cara, întorcându-se şi schiţând un zâmbet. Dacă se termină cu chipsuri.

Râsetul gutural şi sec al lui Pip s-a transformat într-o tuse. Se bucura foarte mult că erau cu ea, chiar dacă se detesta că fusese nevoită să le roage să o însoţească.

— Îmi pare rău pentru asta! a spus ea, holbându-se la alte grupuri de oameni din faţă.

Oameni plecaţi la mare distanţă, care aveau mult de mers până acasă, sau oameni care nu aveau de străbătut distanţe prea mari. Oameni în vizită cu copilaşi somnoroşi, oameni ieşiţi în oraş sau care îşi petreceau seara acasă, luând de mâncare de pe drum. Oameni obişnuiţi care-şi trăiau vieţile normale. Pe de altă parte, ele trei erau în maşina asta.

— N-ai de ce, a vorbit acum Naomi, punând o mână pe umărul lui Pip. Tu ai face-o pentru noi.

Iar Naomi avea dreptate; ar fi făcut-o şi o făcuse. Păstrase secretul fugii de la locul accidentului în care fusese implicată Naomi. Pip găsise o altă metodă să îl dezvinovăţească pe Sal, astfel încât Cara să nu îşi piardă şi sora în acelaşi timp. Dar asta nu o făcea să se simtă mai bine faţă de ce le ceruse acum. Genul de favoare pe care sperai să nu fii nevoit să o întorci.

Dar oare Pip nu îşi dăduse încă seama? Totul se întorcea; cercul complet îi târa pe toţi înapoi.

— Exact! a spus Cara, atingând uşor cu degetul zgârietura prost mascată de pe obrazul lui Pip ca şi când, aşa, i-ar fi spus ce se întâmplase, lucrul pe care nu avea să-l afle vreodată sigur. Vrem doar să fii bine. Spune-ne ce să facem! Preia conducerea şi spune-ne ce să facem!

— Tocmai asta e, a zis Pip. De fapt, nu trebuie să faceţi nimic. Comportaţi-vă normal! Fiţi vesele! Ca şi când nu s-a întâmplat nimic rău.

— Tatăl nostru l-a ucis pe fratele mai mare al iubitului tău şi a ţinut o fată în pod vreme de cinci ani, a spus repede Cara, aruncând o privire la Naomi. Te-ai ales cu două experte în comportamentul normal.

— Suntem la dispoziţia ta! a adăugat Naomi.

— Mulţumesc! a spus Pip, ştiind în sinea ei cât de nepotrivit era acest cuvânt. Să mergem!

Pip a deschis portiera şi a coborât, luând rucsacul pe care i-l dădea Cara. L-a pus pe umăr şi s-a uitat împrejur. În spatele ei era un stâlp înalt de iluminat care arunca o strălucire industrială galbenă peste parcare. La jumătatea stâlpului, Pip a văzut două camere întunecate, una îndreptată spre ele. S-a asigurat să se uite în sus, studiind stelele o clipă, astfel încât camera să îi poată prinde faţa. Un milion de lumini

erau pe cerul întunecat.

— Bine! a spus Naomi, închizând portiera şi strângându-şi puloverul în jurul ei.

Pip a încuiat maşina şi au plecat împreună, toate trei intrând în benzinărie pe uşile automate.

Aici găseai aceeaşi energie ca în toate benzinăriile: dădeai peste cei prea obosiţi care se întâlneau cu cei prea agitaţi, peste cei aproape de succes şi peste cei care se aflau la început de drum. Pip nu se încadra în niciuna dintre categorii. Sfârşitul nu era pe-aproape – noaptea asta lungă abia începuse –, dar trecuse de jumătatea planului, lăsând căsuţe bifate în mintea ei. Memorându-le bine. Trebuia doar să continue. Să pună un picior înaintea celuilalt. Mai erau două ore până trebuia să se întâlnească cu Ravi.

— Pe aici! a spus ea, conducându-le pe Cara şi Naomi spre restaurantul McDonald’s din capătul clădirii.

Bărbaţii beţi erau deja acolo, la o masă din mijloc. Tot mai scoteau sunete ascuţite, dar acum cu gurile pline de cartofi prăjiţi.

Pip a ales un separeu pe lângă ei, dar nu prea aproape, şi şi-a lăsat rucsacul pe un scaun. L-a deschis ca să scoată portofelul, iar apoi a închis la loc fermoarul, înainte ca Naomi şi Cara să vadă ceva ce nu trebuia.

— Luaţi loc! le-a spus Pip, zâmbind la camerele pe care nu le vedea, dar ştia că trebuiau să fie pe acolo pe undeva.

Cara şi Naomi s-au aşezat de-a lungul separeului strălucitor din plastic, materialul scârţâind pe hainele lor.

— O să aduc eu mâncarea. Voi ce vreţi să mâncaţi?

Surorile s-au uitat una la cealaltă.

— Ei bine, noi am luat deja cina acasă, a spus timidă Cara.

Pip a dat din cap.

— Deci, un burger vegetal pentru tine, Naomi. Şi nuggets de pui pentru Cara, bineînţeles, nici măcar nu trebuie să întreb. Cola?

Ele au dat din cap

— Bun, perfect! Revin imediat!

În drum spre tejghea, Pip a ocolit masa cu beţivii, cu portofelul legănându-i-se în mână. La coada din faţă stăteau trei oameni. Pip s-a uitat înainte, observând camerele de supraveghere montate pe tavan, în spatele tejghelei. A făcut un mic pas în lateral ca să fie bine văzută, aşteptând la coadă. Încerca să se comporte normal şi natural, ca şi când nu ar fi ştiut că e urmărită. Şi nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva teatrul şi minciunile erau acum noul normal pentru ea.

Pip s-a bâlbâit când a ajuns la rând, zâmbind casierului ca să îşi ascundă ezitarea. Nu voia să mănânce, cum nici Cara şi Naomi nu voiau. Dar nu conta ce voia ea. Toate astea erau un teatru, o piesă pentru camere, o poveste credibilă a urmelor pe care le lăsa.

— Bună! a zâmbit ea, revenindu-şi. Poţi să-mi dai un meniu cu burger vegetal şi… ăăă, două meniuri cu nuggets de pui, te rog! Şi cola pentru toate.

— Da, sigur! a spus casierul, apăsând ceva pe ecranul din faţa lui. Vrei şi sos?

— Ăăă… doar ketchup, te rog!

— Sigur, i-a răspuns băiatul, scărpinându-se în cap pe sub şapcă. Asta-i tot?

Pip a dat din cap, încercând să nu îşi ridice privirea la camerele din spatele capului casierului când acesta a strigat comanda unui coleg. Pentru că s-ar fi uitat direct în ochii detectivului care ar fi putut urmări această filmare în săptămânile următoare, provocându-l să nu o creadă de data asta. Poate în ochii lui Hawkins, nu-i aşa? Jason era din Little Kilton, deci probabil crima avea să fie investigată de ofiţerii de poliţie din Thames Valley, al căror sediu era secţia din Amersham. Un joc nou, cu alţi jucători: ea împotriva inspectorului Hawkins, Max Hastings fiind propunerea ei.

— Hei!

Casierul a fixat-o cu privirea, mijind ochii.

— Am spus că totul costă paisprezece lire şi opt pence.

— Scuze!

Pip a deschis fermoarul portofelului.

— Plăteşti cu cardul? a întrebat-o el.

— Da, a spus ea, aproape prea forţat, abătându-se de la personaj pentru o clipă.

Bineînţeles că trebuia să plătească aşa; trebuia să lase o urmă incontestabilă a faptului că fusese aici la ora asta. A scos cardul de debit şi l-a atins de cititorul de carduri contactless. Acesta a ţiuit, iar casierul i-a dat un bon. Trebuia să-l păstreze şi pe acela, a gândit ea, împăturindu-l frumos şi băgându-l în portofel.

— Durează doar un minut! a spus casierul şi i-a făcut semn să plece ca să poată prelua comanda bărbatului care stătea în spatele ei.

Pip a rămas în stânga, rezemându-se de meniul luminat, încă în văzul camerelor. Şi-a aranjat chipul pentru Hawkins, relaxat şi absent, dar care, de fapt, îi studia poziţia picioarelor, arcuirea umerilor şi expresia. A încercat să nu se agite prea mult cât a aşteptat, în caz că poliţistul ar fi crezut că părea neliniştită. Nu era neliniştită; venise doar ca să mănânce nişte porcării cu prietenele ei. A aruncat o privire spre Cara şi Naomi şi le-a făcut semn cu mâna. *Vezi, Hawkins?* Nu făcea decât să ia masa cu prietenele ei, nu aveai ce să vezi aici.

Cineva i-a dat lui Pip comanda, iar ea i-a mulţumit, zâmbind la camere, pentru Hawkins. A luat cele trei pungi de hârtie într-o mână şi a echilibrat tava de carton cu băuturile în cealaltă, mergând cu atenţie spre masa lor.

— Poftim!

Pip i-a dat tava cu băuturi Carei şi a lăsat pungile cu mâncare pe masă.

— Asta e a ta, Naomi! a spus ea, dându-i punga din faţă.

— Mulţumesc! i-a răspuns Naomi, ezitând să o deschidă. Deci…

Fata s-a oprit, căutând răspunsuri în ochii lui Pip.

— Doar vorbim şi mâncăm?

— Exact!

Pip i-a zâmbit, ba chiar a şi râs puţin, de parcă Naomi ar fi spus ceva amuzant.

— Doar mâncăm şi vorbim! a confirmat ea, apoi a desfăcut punga de hârtie şi a băgat mâna înăuntru, scoţând cutia cu şase nuggets şi cartofi prăjiţi, dintre care câţiva au rămas abandonaţi şi umezi pe fundul pungii. O, am luat ketchup! a spus ea, dându-le amândurora câte o cutiuţă.

Cara a luat micul recipient, coborându-şi privirea la braţul întins al lui Pip, unde mâneca aluneca înapoi spre cot.

— Ce ai păţit la încheieturi? a întrebat ea încet, nesigură, cu ochii la pielea rănită şi zgâriată lăsată în urmă de banda adezivă. Şi la faţă?

Pip şi-a dres glasul, trăgându-şi înapoi mâneca peste mână.

— Nu vorbim despre asta, a spus ea, evitând privirea Carei. Vorbim despre orice, numai despre asta nu.

— Dar dacă cineva te-a rănit, putem… a început Cara, întreruptă însă de Naomi.

— Cara, pot să aduci nişte paie? a întrebat ea, ca o soră mai mare.

— Sigur, i-a răspuns Cara şi a părăsit separeul, îndreptându-se către tejgheaua de la câteva mese distanţă pe care se aflau un suport de paie şi şerveţele.

S-a întors imediat cu câteva pentru fiecare.

— Mulţumesc! a spus Pip, înfigând paiul în capacul paharului de cola şi luând o gură.

Sucul i-a ars gâtul, rănit din pricina ţipetelor de mai devreme.

A luat un nugget. Nu voia şi nu putea să-l mănânce, dar l-a băgat oricum în gură şi l-a mestecat. Textura părea cauciucată, făcând-o să saliveze. L-a înghiţit forţat, observând că prietena ci, Cara, nu începuse să mănânce, uitându-se prea fix la ea.

— Doar că, a spus Cara în şoaptă, dacă te-a rănit cineva, l-aş ucide pe…

Pip s-a înecat, înghiţind din nou mâncarea regurgitată.

— Deci, Cara, a spus când şi-a revenit. Tu şi Steph aţi hotărât unde plecaţi în vacanţă? Ştiu că aţi zis că vă doriţi foarte mult să ajungeţi în Thailanda..

Cara s-a uitat la Naomi înainte să răspundă.

— Ăăă, da, a zis ea, deschizând în sfârşit cutia cu nuggets şi

înmuind unul în ketchup. Da. Vrem să mergem în Thailanda şi probabil să facem scufundări acolo. Steph chiar vrea să mergem şi în Australia, poate într-un fel de tur.

— Sună grozav! a exclamat Pip, alegând cartofii prăjiţi de data asta şi înghiţind în silă câţiva. N-o să uiţi să pui în bagaj crema de protecţie solară, nu-i aşa?

Cara a pufnit.

— Doar tu ai fi putut să zici aşa ceva!

— Ei bine, a zâmbit Pip, tot eu sunt.

Spera că era adevărat.

— N-o să te apuci de skydiving şi bungee jumping, nu-i aşa? a întrebat Naomi, mai muşcând o dată din burgerul ei vegetal şi mestecând jenată. Tata s-ar speria dacă ar şti că te arunci de pe un pod sau dintr-un avion.

— Mda, nu ştiu, a îngăimat Cara şi a clătinat din cap, privindu-şi mâinile. Scuze, e foarte ciudat, eu nu…

— Te descurci foarte bine! a spus Pip, bând o gură de cola ca să poată înghiţi mâncarea. Foarte bine!

— Totuşi, vreau să te ajut.

— *Chiar* mă ajuţi.

Pip s-a uitat în ochii Carei, încercând să îi vorbească telepatic. Acum, ele îi salvau viaţa. Erau la un McDonald's dintr-o benzinărie, mâncau forţat cartofi prăjiţi şi purtau o conversaţie nenaturală şi jenantă, dar, de fapt, îi salvau viaţa.

În spatele lui Pip s-a auzit o bufnitură. Ea a întors capul, văzând că unul dintre bărbaţii beţi se împiedicase de un scaun şi căzuse la pământ. Dar nu ăsta era sunetul care ajunsese la urechile lui Pip. Şi, într-un fel, a surprins-o că sunetul nu era pocnetul craniului lui Jason Bell care se spărgea. Era un alt foc de armă care lăsa o gaură de nevindecat în pieptul lui Stanley Forbes şi colora transpiraţia de pe mâinile ei în roşu-închis.

— Pip? a strigat-o Cara. Te simţi bine?

— Da! a spus ea, ştergându-şi mâinile de un şerveţel. Bine. Bine. Ştii ce? a zis ea şi s-a aplecat uşor în faţă, arătând spre telefonul Carei, care stătea cu ecranul în jos pe masă. Ar trebui să facem fotografii. Şi videoclipuri.

— Cu ce?

— Cu noi, a zis Pip. Să imortalizăm timpul petrecut împreună şi-n care părem normale. Metadatele o să aibă o înregistrare a timpului şi o localizare geografică. Haide!

Pip s-a ridicat de pe scaun şi s-a mişcat spre separeu, aşezându-se lângă Cara. A luat telefonul Carei şi a deschis camera.

— Zâmbiţi! a spus, ţinând telefonul în faţă ca să facă un selfie cu toate trei, Naomi ridicând paharul McDonald's şi simulând un toast.

Da, a fost bine, Naomi!

Pip a studiat fotografia. Îşi dădeam seama că niciunul dintre zâmbete nu era sincer, dar Hawkins nu ar fi avut de unde să ştie.

Lui Pip i-a mai venit o idee, părul ridicându-i-se pe braţe când şi-a dat seama de unde răsărise. Poate că făcea un pas după celălalt, îndeplinind planul, dar paşii ei nu erau aliniaţi. Mergeau în cerc, ajungând exact la început.

— Naomi, a spus ea, ridicând din nou telefonul. În următoarea, poţi să te uiţi la telefonul tău şi să înclini ecranul ca să îl vedem în fotografie? Pe ecranul de blocare, ca să arate ora.

Ambele s-au holbat o clipă la ea, înţelegând. Şi poate şi ele simţeau că cercul atotvăzător le aducea înapoi. Ştiau de unde îi venise ideea. Exact aşa înţelesese Pip că prietenii lui Sal Singh îi lăsaseră fără alibi. O fotografie făcută de Sal, în fundalul căreia Naomi, care avea 18 ani, se uita la ecranul de blocare al telefonului ei la ora care îi dădea de gol. Dovedind că Sal fusese acolo mult timp după ce prietenii spuseseră iniţial că plecase. Dovedind că el nu avusese timp să o ucidă pe Andie Bell.

— D-da, a spus tremurând Naomi. Bună idee!

Pip s-a uitat la toate trei prin camera frontală a telefonului Carei, aşteptând ca Naomi să stea corespunzător în faţa obiectivului. A făcut fotografia. Şi-a schimbat zâmbetul şi privirea, apoi a mai făcut una, Cara foindu-se lângă ea.

— Bun! a spus ea, studiind-o, privirea ei fiind atrasă de numerele albe de pe ecranul principal al lui Naomi, care arătau că fotografia fusese făcută exact la 22.51; numerele care o ajutaseră să mai rezolve un caz, iar acum o ajutau să mai rezolve unul. Dovadă concretă.

Încearcă să nu crezi asta, Hawkins!

Au făcut mai multe fotografii. Şi videoclipuri: Naomi a filmat-o pe Cara când încerca să vadă câţi cartofi prăjiţi îi încăpeau deodată în gură, scuipându-i în coşul de gunoi în timp ce bărbaţii beţi de la masa alăturată o încurajau; Cara, concentrându-se la chipul lui Pip când bea cola şi făcând un prim-plan cu nările prietenei sale, care întreba nevinovată: „Mă filmezi?" Era o replică pe care o exersase.

Era un teatru. Fals şi regizat. Un spectacol pentru inspectorul Hawkins, cu premiera peste câteva zile. Chiar săptămâni.

Pip a mai mâncat forţat un pic, stomacul protestând, înspumându-se şi clocotind. Apoi a simţit acel gust metalic pe limbă.

— Scuzaţi-mă! a spus şi s-a ridicat brusc în picioare, fetele uitându-se la ea. Trebuie să fac pipi.

Pip s-a grăbit prin mulţime, tenişii ei scârţâind pe podeaua proaspăt spălată când s-a îndreptat spre toaletă.

A intrat pe uşă, aproape dând peste cineva care îşi usca mâinile.

— Scuze! a reuşit Pip să spună, dar venea, venea; se ridica în gât.

A intrat repede într-un separeu şi a închis uşa după ea, dar nu a mai avut timp să o încuie.

A căzut în genunchi şi s-a aplecat peste toaletă exact la timp.

A vomitat. A străbătut-o un fior şi a vomitat din nou. Corpul i se zdruncina, încercând să scape de toată întunecimea. Dar aceasta nu ştia că totul era în mintea ei? A vomitat din nou bucăţi nedigerate de mâncare până a vărsat doar apă decolorată. Până i s-a golit stomacul şi a râgâit fără să mai iasă nimic, dar întunericul a rămas.

Pip s-a aşezat lângă toaletă, ştergându-se la gură cu dosul mâinii. A tras apa şi a rămas acolo o clipă, gâfâind şi sprijinindu-şi gâtul de gresia rece a peretelui toaletei. Transpiraţia i-a curs pe tâmple şi pe partea interioară a braţelor. Cineva a încercat să intre în separeu, dar Pip a închis uşa cu un picior.

Nu trebuia să stea prea mult aici. Trebuia să se controleze. Dacă ceda, se strica şi planul, iar ea nu avea să reuşească. Doar alte câteva ore, alte câteva căsuţe de bifat în mintea ei, iar apoi ar fi scăpat. Ar fi fost în siguranţă. *Ridică-te!* şi-a spus ea, iar Ravi cel din mintea ei a repetat cuvintele, deci trebuia să asculte.

Pip s-a ridicat în picioare tremurând şi a deschis uşa. Două femei cam de vârsta mamei ei se uitau la ea când s-a îndreptat spre chiuvetă ca să se spele pe mâini. Să se spele şi pe faţă, dar nu prea mult, încât să şteargă fondul de ten care acoperea semnele lăsate de banda adezivă. Şi-a clătit gura cu apă rece şi a scuipat-o. A încercat să bea o gură.

Privirile lor s-au îndârjit, pline de dezgust, după felul în care îşi ţineau buza superioară.

— Prea mult Jäger, a spus Pip, ridicând din umeri la ele. Ai ruj pe dinţi! i-a zis uneia din femei înainte să iasă din baie.

— E totul în regulă? a întrebat Naomi când Pip s-a aşezat din nou.

— Mda!

Pip a dat din cap, dar tot mai lăcrima.

— Nu mai mănânc, a zis ea şi a împins mâncarea, apoi s-a întins spre telefonul Carei ca să se uite la ceas.

Era 23.21. Probabil trebuiau să plece în următoarele zece minute.

— Ce aţi spune de o McFlurry înainte de plecare? le-a întrebat pe fete, gândindu-se la ultima plată cu cardul ei, altă urmă pe care o lăsa pentru Hawkins.

— Chiar nu mai pot mânca nimic, a refuzat-o Cara, clătinând din cap. Mi se face rău!

— Două McFlurry vin imediat! Pip s-a ridicat în picioare, luându-şi portofelul şi adăugând în şoaptă: La pachet. Sau le arunci la coş când te las acasă.

Pip a aşteptat din nou la coadă, făcând pe rând câţiva paşi. A comandat îngheţatele şi i-a spus casierului că nu îi pasă de aromă. A

atins cardul ca să le plătească, ţiuitul dându-i un soi de linişte. Aparatul era de partea ei, spunând lumii că fusese chiar aici, până ce plecase la 23.30. Aparatele nu minţeau; doar oamenii o făceau.

— Poftim! a spus Pip, dându-le îngheţatele prea reci, bucuroasă să fie departe de mirosul lor. Să mergem!

Nu au vorbit mult nici la întoarcere, mergând pe aceleaşi autostrăzi pe care veniseră. Pip nu mai era cu ele, înaintase în timp, înapoi la Green Scene Ltd şi la râul de sânge de pe beton. Rememora tot ce ea şi Ravi mai aveau încă de făcut. Rememora paşii, ca să nu uite nimic. Nimic nu putea fi uitat.

— Pa! le-a spus fetelor, aproape râzând la cât de ridicol şi neînsemnat părea cuvântul, când Cara şi Naomi au coborât din maşina ei, ţinând încă în mâini îngheţatele neatinse. Mulţumesc! Eu… N-am să pot să vă mulţumesc niciodată suficient pentru… dar nu mai putem vorbi vreodată despre asta. Nu mai deschidem niciodată subiectul. Şi nu uitaţi: nu trebuie să minţiţi! Am venit aici, am dat telefon, apoi am mers la McDonald's şi după asta v-am lăsat acasă la 23.51, a zis Pip când s-a uitat la ceasul de pe bord. E tot ce ştiţi. E tot ce spuneţi, dacă vă întreabă cineva.

Ele au dat din cap. Acum înţelegeau.

— Tu o să te descurci? a întrebat Cara, ezitând cu mâna pe portiera din dreapta.

— Cred că da. Sper că da.

La drept vorbind, mai erau multe lucruri care ar fi putut decurge prost, făcând inutile toate încercările astea, iar Pip nu şi-ar mai fi revenit bine. Dar nu putea să le zică aşa ceva.

Cara încă ezita, aşteptând un răspuns mai hotărât, dar Pip nu putea să-i ofere unul. Probabil că fata şi-a dat seama, pentru că s-a întins ca să-i strângă mâna lui Pip înainte să închidă portiera şi să se îndepărteze.

Surorile au urmărit cum Pip a ieşit de pe aleea lor cu spatele, făcându-i o ultimă dată semn din mână.

Bine! a dat Pip din cap în sinea ei, coborând dealul. *Alibi: rezolvat.*

A urmat luna şi planul, care, în clipa aia, erau unul şi acelaşi lucru, ducând-o înapoi acasă şi la Ravi.

Patruzeci

Părinţii ei erau deja în pat când Pip a ajuns acasă, aşteptând-o. Ei bine, un părinte.

— Ţi-am spus să nu întârzii prea mult, a şoptit mama ei, mijind ochii în lumina slabă a veiozei de pe noptieră. Ne trezim la opt pentru Legoland.

— Abia a trecut de miezul nopţii, a ridicat Pip din umeri din pragul uşii. Se pare că nopţile târzii sunt mult mai târzii decât cele de la facultate. Mă antrenez.

Cu o carte deschisă pe piept, tatăl ei adormise.

— O, şi, doar ca să ştii, mai devreme mi-am pierdut telefonul, a şoptit Pip.

— Poftim? Când? a întrebat mama, încercând şi nereuşind să vorbească în şoaptă.

Tata şi-a mai mormăit o dată încuviinţarea, fără să ştie cu ce era de acord.

— Cred că atunci când am ieşit la alergat, a spus Pip. Probabil mi-a sărit din buzunar şi nu mi-am dat seama. O să-l înlocuiesc săptămâna viitoare, nu-ţi face griji!

— Trebuie să ai mai multă grijă de lucrurile tale! a oftat mama.

Ei bine, Pip avea să piardă sau să strice mai mult decât un telefon în seara asta.

— Mda, ştiu! Să mă maturizez, a spus ea, să mă antrenez şi pentru asta. În orice caz, acum mă duc la culcare. Noapte bună!

— Noapte bună, draga mea! i-a răspuns mama, iar tata a mormăit a treia oară.

Pip a închis uşor uşa de la camera lor şi, mergând pe palier, a auzit-o pe mama spunându-i soţului să lase cartea dacă adormise deja, pentru numele lui Dumnezeu.

Pip a intrat în dormitor, închizând uşa în urma ei. Zgomotos – nu destul de zgomotos, încât să îl trezească pe Josh, care era deja morocănos, dar destul de zgomotos, încât mama ei să audă că se ducea la culcare.

Aici mirosea a clor, iar Pip a deschis dulapul, aplecându-se ca să se uite în găleata în care pluteau grămezi de haine şi bandă adezivă. A împins tenişii înapoi în lichid. Semnele albastre de pe margini începuseră să se albească, dispărând în contrast cu materialul, la fel ca petele de sânge de pe bombeuri.

Bun! Totul mergea conform planului. Doar că nu prea mergea. Întârziase deja la întâlnirea cu Ravi. Spera că băiatul nu stătea locului şi intra în panică, deşi îl cunoştea mai bine decât spera. Pip trebuia să mai aştepte câteva minute. Ca mama ei să adoarmă.

Şi-a verificat din nou rucsacul, reîmpachetând toate lucrurile în ordinea în care credea că urma să aibă nevoie de ele. Şi-a strâns coada de cal cu încă un elastic, legându-l într-un coc lejer, iar apoi şi-a pus un fes, ca să aranjeze totul, ascunzând înăuntru orice şuviţă de păr. Pe urmă a tras de curelele rucsacului şi a aşteptat lângă uşa dormitorului. Deschizând-o centimetru cu centimetru ca să nu facă zgomot, Pip şi-a scos capul afară şi s-a uitat pe palier, urmărind lumina slabă şi galbenă a veiozei de pe noptiera mamei ce se zărea pe sub uşa de la dormitorul părinţilor ei. Auzea deja huruitul uşor al sforăiturilor tatălui ei, folosindu-se de momentele de linişte dintre ele ca să măsoare timpul care trecea.

Lumina s-a stins, lăsând doar întuneric în urmă, iar Pip a mai aşteptat câteva minute. Apoi a închis uşa dormitorului ei şi a mers pe hol, păşind cu grijă şi în linişte. Coborând scările şi amintindu-şi de data asta să păşească peste treapta care scârţâia, a treia de jos.

A ieşit din nou pe uşa din faţă, în frig, şi s-a sprijinit uşor de ea, astfel încât singurul sunet scos să fie ţăcănitul încuietoarei care aluneca în mecanism. Oricum mama ei avea un somn profund – cu siguranţă –, ţinând cont de bărbatul care dormea lângă ea mormăind şi sforăind.

Pip a mers pe alee, pe lângă maşina parcată şi pe Martisend Way, cotind la dreapta. Chiar dacă era târziu şi întuneric, iar ea mergea singură, nu se temea. Sau, dacă se temea, era o uşoară teamă, una obişnuită, aproape neremarcabilă în comparaţie cu groaza pe care o simţise cu doar câteva ore în urmă, semnele acesteia încă marcându-i tot corpul.

Pip a zărit mai întâi maşina; un Audi negru aştepta la colţ, în intersecţia unde drumul lui Pip îl întâlnea pe cel al lui Max.

Probabil Ravi o văzuse, farurile maşinii lui Max aprinzându-se şi trimiţând două raze albe prin noaptea întunecată. Era cu mult trecut de miezul nopţii. Era sigură că Ravi se panicase din cauza orei, dar acum era aici.

Pip şi-a folosit mâneca pentru a deschide portiera şi s-a aşezat pe locul din dreapta.

— E ora 00.18! a zis Ravi şi s-a întors spre ea, cu ochii mari de groază, exact aşa cum crezuse Pip. Te-am aşteptat. Credeam că ţi s-a întâmplat ceva.

— Scuze! a spus Pip şi a închis portiera cu mâneca trasă. Nu s-a întâmplat nimic rău! Pur şi simplu am întârziat puţin.

— „Puţin” înseamnă vreo şase minute, a zis Ravi fără să îşi mute privirea. Atât am întârziat eu; a durat mai mult decât credeam ca să traversez pădurea spre casa lui Max. Optsprezece minute înseamnă c-ai întârziat *mult mai mult*.

— Cum te-ai descurcat? a întrebat Pip, aplecându-se în faţă ca să îşi

lipească fruntea de a lui, aşa cum el şi-o lipea mereu de a ei; ca să îi ia jumătate din durerea de cap sau din nervi, spunea Ravi.

În cazul ăsta, Pip lua jumătate din frica lui, deoarece era una obişnuită, iar ea putea să-i facă faţă.

Funcţiona, chipul lui Ravi relaxându-se puţin când ea s-a retras.

— Mda, a spus el. Totul a decurs bine. Am fost la bancomat şi la benzinărie. Am plătit totul cu cardul. Da, bine. Rahul a comentat că par distras, dar a crezut doar că m-am certat cu tine sau cam aşa ceva. Totul a fost în regulă. Părinţii mei cred că dorm. Dar tu? Cum te-ai descurcat?

Ea a dat din cap.

— Nu ştiu cum, dar totul a decurs bine. Am luat tot ce aveam nevoie de la Max. Ai luat maşina fără probleme?

— Evident, a spus el, arătându-i din priviri maşina neagră. Bineînţeles că are şi o maşină frumoasă. Părea să fie încă linişte în casă. Întuneric. A durat mult până a adormit?

— Cincisprezece-douăzeci de minute, a răspuns Pip. Nat a fost nevoită să îi ardă una ca să mai tragă de timp, dar cred că asta o să se potrivească mai bine cu povestea.

Ravi s-a gândit o clipă.

— Da, şi poate Max o să creadă dimineaţă că de asta îl doare capul. Şi telefonul lui?

— Connor şi Jamie l-au plantat chiar înainte de 21.40. Am sunat la Epps imediat după aceea.

— Şi alibiul tău? a întrebat el.

— Sunt acoperită. De la 21.41 până la puţin după miezul nopţii, multe camere. Mama m-a auzit ducându-mă la culcare.

Ravi a dat din cap, uitându-se prin parbriz la aerul care plutea prin lumina strălucitoare a farurilor.

— Atunci să sperăm că am reuşit să prelungim ora decesului cu măcar trei ore.

— Apropo de asta, a spus Pip, băgând mâna în rucsac, trebuie să ajungem repede la complex şi să îl întoarcem din nou. Deja a stat o vreme pe o parte.

Apoi fata a scos o mână de mănuşi din cauciuc, dându-i lui Ravi o pereche şi celălalt fes al ei.

— Mulţumesc! i-a răspuns el când şi-a pus fesul, Pip ajutându-l să strângă orice şuviţă rebelă, apoi şi-a scos mănuşile mov cu un deget pe care le purta deja, întinzându-şi degetele în cele transparente. Doar pe astea le-am găsit acasă la mama, a adăugat şi i-a dat mănuşile mov lui Pip, care le-a băgat în rucsac. Cred că ştiu ce îi cumpăr de ziua ei.

Ravi a pornit maşina, motorul bâzâind încet şi vibrând sub picioarele lui Pip.

— Pe drumuri secundare? a întrebat el.

— Da! i-a răspuns Pip. Să mergem!

Patruzeci şi unu

Porţile de la Green Scene Ltd se încruntau la ei, deschise, dar neprimitoare, reflectând lumina puternică a farurilor în ochii lor.

Ravi a tras maşina chiar în faţa porţilor, oprind motorul, iar când s-a făcut linişte, au auzit în noapte sunetul altui motor mergând în gol. Era al maşinii lui Jason Bell, din faţă, dincolo de porţi, care păstra cadavrul rece pentru ei.

Pip a coborât, iar sunetul portierei închise s-a auzit ca un sunet în noapte. Dar dacă nimeni nu o auzea ţipând, n-avea să audă nici asta.

— Stai! i-a spus lui Ravi când a coborât şi el şi s-a îndreptat spre poarta deschisă. Telefonul! i-a amintit ea, mergând de-a lungul bolovanilor care flancau aleea, legând drumul de poartă.

S-a oprit la piatra mare aflată cel mai aproape de drum şi a înconjurat-o, aplecându-se. A oftat de uşurare. Acolo o aştepta telefonul lui Max, în punga închisă de sandvici.

Pip le-a mulţumit din nou în gând lui Jamie şi lui Connor când a întins mâna şi a luat mobilul. Cu mănuşi şi prin punga de plastic, a apăsat butonul lateral, iar ecranul de blocare s-a luminat. Privirea i s-a mişcat repede pe acesta, lumina albă fiind atât de strălucitoare, încât Pip a văzut o aură argintie în jurul lui, furişându-se spre ea ca o ceaţă. Şi poate că era: acum erau multe fantome aici, Jason alăturându-se celor cinci femei pe care le ucisese şi fantomei lui Pip, desprinsă de timp, mergând pe drum pe ecranul unui calculator. Fata a mijit ochii şi s-a uitat dincolo de lumina strălucitoare.

— Da, a şoptit ea, întorcându-se ca să ridice degetul mare spre Ravi.

— Ce e? a întrebat el, venind în grabă.

— Un apel pierdut de la *Christopher Epps* la 21.46. Un apel pierdut de la *mămica* la 21.57 şi altul la 22.09. Şi ultimul de la *tata,* la 22.48.

— Perfect! a zis Ravi şi a zâmbit larg, dinţii strălucindu-i în noapte.

— Perfect! a confirmat Pip, punând la loc sigur telefonul din pungă, în rucsac.

Crezuseră că îl sunau pe Max ca să îi dea veşti bune, că Pip urma să accepte înţelegerea şi să îşi retragă declaraţia. Dar nu asta făcuseră; căzuseră direct în capcana întinsă de Pip şi de Ravi. Apelurile de pe telefonul lui Max trecuseră prin turnul local de telefonie mobilă de aici. Ceea ce însemna că îl plasau pe Max şi telefonul lui chiar la locul scena crimei, chiar în mijlocul intervalului de timp manipulat al orei decesului.

Deoarece Max Hastings îl ucisese pe Jason Bell, nu Pip. Iar părinţii lui şi avocatul tocmai o ajutaseră să reuşească.

Pip s-a ridicat, iar Ravi a luat-o de mână, împletindu-şi degetele cu ale ei, mănuşile de plastic lipindu-se între ele. A strâns-o uşor.

— Aproape am terminat, sergent, i-a zis, sărutând-o pe frunte, care o durea în locul din care smulsese banda. Ultimul efort.

Pip i-a studiat fesul şi s-a asigurat că niciun fir din părul lui lung nu iese afară.

Ravi i-a eliberat mâna ca să bată din palme.

— Bun, să o facem! a spus el.

Au intrat pe porţi, paşii lor scârţâind pe pietriş. Îndreptându-se spre două stopuri roşii care străluceau în noapte; cele ale maşinii lui Jason şi geamătul uşor al motorului pornit.

Pip s-a uitat din nou la propria reflexie din geamul din dreapta, noaptea asta lungă văzându-se pe chipul ei când a deschis portiera.

Era frig înăuntru, foarte frig, degetele amorţind prin mănuşi când au păşit pragul. Ea s-a aplecat şi a văzut că scoate aburi pe gură.

Ravi a deschis uşa din spate din partea opusă ei.

— La naiba, e frig! a spus el, aplecându-se şi pregătindu-şi braţele, apucându-l de glezne pe Jason prin prelata neagră. Şi-a ridicat privirea şi s-a uitat când Pip şi-a strecurat mâinile sub umerii lui Jason, întrebând-o: Gata? Trei, doi, unu, acum!

L-au înşfăcat, iar apoi Pip a ridicat un genunchi ca să sprijine corpul, punându-şi piciorul pe banchetă.

— Bun! a spus ea, braţele slăbindu-i acum şi chinuindu-se cu greutatea, dar încurajată de promisiunea supravieţuirii.

Uşor şi folosindu-se de genunchi ca să se orienteze, au răsucit prelata înfăşurată, întorcând cadavrul, şi l-au lăsat înapoi pe banchetă. Din nou cu faţa în jos, la fel cum murise.

— Cum arată? a întrebat Ravi, când Pip a desfăcut o parte a prelatei, încercând să ignore ceafa distrusă a lui Jason.

Se simţea detaşată de persoana care făcuse asta, separată cumva, deoarece, de atunci, trăise o sută de vieţi în câteva ore. Pip i-a împuns gâtul, simţind muşchii de sub piele şi coborând spre umerii lui peste cămaşa pătată de sânge.

— S-a instalat *rigor mortis,* a spus ea. Începe de la maxilar şi gât, dar nu a mai înaintat.

Ravi a privit-o cu ochi întrebători.

— Asta e bine, a spus Pip, răspunzând la întrebarea nerostită. Înseamnă că am reuşit să amânăm debutul… destul de mult. Nici măcar nu a ajuns la antebraţe. De obicei, *rigor mortis* se termină în şase până la douăsprezece ore. A murit cu mai bine de şase ore în urmă, şi este încă instalată doar în partea superioară a corpului. E bine, a spus, încercând să se convingă pe sine, dar şi pe Ravi.

— Bine, în regulă, a zis Ravi, cuvintele ieşindu-i din gură ca un abur în aerul rece. Şi cealaltă chestie?

— Lividitatea, a spus Pip, care a scrâşnit din dinţi şi a desfăcut mai mult prelata.

S-a aplecat înainte şi a ridicat doi centimetri partea din spate a cămăşii lui Jason, uitându-se cu mai multă atenţie la pielea de dedesubt.

Părea tumefiată, căpătând o nuanţă pestriţă mov-roşiatică de la sângele care se adunase înăuntru.

— Da, s-a declanşat, a spus Pip, cu un picior în spaţiul de la picioare al maşinii ca să se apropie.

S-a întins şi a apăsat cu degetul mare înmănuşat pielea de pe spatele lui Jason. Când l-a retras, semnul degetului a rămas: un mic semicerc alb, o insulă înconjurată de piele decolorată.

— Da, nu s-a stabilizat. Încă se albeşte.

— Ceea ce înseamnă…

— Ceea ce înseamnă că acum îl întoarcem, sângele o să se mişte din nou şi-o să înceapă să se adune în partea cealaltă. O să facă să pară că nu au trecut deja cinci ore de când stă în poziţia asta. O să ne câştige timp.

— Mulţumim gravitaţiei! a spus Ravi, dând gânditor din cap. Adevăratul executant.

— Da, ei bine…

Pip şi-a aplecat capul şi a ieşit din maşină.

— Acum cele două procese încep cu adevărat să se accelereze deoarece este timpul să îl…

— Încălzim la microunde.

— Vrei să nu mai spui asta?

— Glumesc doar ca să te destind, a zis serios Ravi, ridicând mâinile înmănuşate. Asta-i datoria mea în echipă.

— Te subapreciezi, a spus Pip, iar apoi a arătat spre pungile cu gheaţă împrăştiate prin maşină. Poţi să le iei?

Ravi le-a luat în braţe.

— Încă sunt bocnă. Am făcut foarte frig înăuntru.

— Da, ne-am descurcat bine, a spus Pip, mergând spre partea din faţă a maşinii şi deschizând portiera din dreapta.

— O să le duc înapoi, a zis Ravi şi a gesticulat spre pungile de gheaţă.

— Bine, clăteşte-le, în caz că miros a… ştii tu! a strigat Pip. O, şi Ravi, vezi dacă găseşti acolo produse de curăţat. Spray antibacterian, nişte cârpe. Poate o mătură, ca să putem îndepărta orice fir de păr.

— Da, o să caut, a spus el, fugind spre clădirea de birouri şi ridicând pietrişul în jurul lui.

Pip s-a aşezat la volan, aruncând o privire peste umăr spre Jason Bell, ţinându-l sub observaţie. Era din nou singură. Doar ei doi în acest loc mic şi limitat. Şi chiar dacă el era mort, Pip nu avea încredere că Jason n-ar fi apucat-o când s-ar fi întors cu spatele. *Nu fi prostuţă!* Era mort de şase ore, chiar dacă părea că nu trecuseră decât două. Mort şi

neajutorat, nu că ar fi meritat vreun ajutor.

— Nu încerca să mă faci să mă simt prost, i-a spus încet Pip, întorcându-se ca să studieze butoanele şi cadranele de pe bord. Ticălos malefic!

A apucat butonul rotativ – acum la setarea cea mai rece – şi l-a răsucit până în partea cealaltă, unde indicatorul arăta un triunghi roşu. Sistemul era deja la treapta superioară, 5, iar aerul intra şuierând strident prin gurile de aerisire. Pip a pus o mână înmănuşată în faţa uneia şi a ţinut-o acolo când aerul a trecut de la rece la cald şi apoi la fierbinte. Parcă ar fi fost un uscător de păr ţinut aproape de degete. Nu era o ştiinţă exactă; nu ştia cu cât ar fi reuşit să ridice temperatura corpului lui Jason. Dar aerul i se părea destul de fierbinte şi aveau ceva timp să îl încălzească, în vreme ce se ocupau de restul scenei. Dar nu prea mult, deoarece căldura ar fi început să accelereze *rigor* şi *livor mortis.* Era o acţiune de echilibrare între cei trei factori.

— Încălzeşte-te bucuros! a spus Pip şi a coborât din maşină, închizând portiera în urma ei.

A închis şi celelalte portiere, izolându-l iarăşi pe Jason în maşina care se încălzea, mormântul lui temporar.

S-a auzit un zdrăngănit în spatele ei. Paşi.

Pip s-a întors cu un suspin deja în gât, însă era doar Ravi, care revenea din birou.

I-a spus din priviri să se oprească.

— Scuze! a spus el. Uite ce am găsit!

Într-o mână ţinea o pungă mare, plină cu diverse sprayuri antibacteriene, clor şi cârpe de şters praful. Deasupra grămezii era un prelungitor înfăşurat, negru, de tip industrial. Iar în cealaltă mână, prins în pliul cotului şi atârnându-i la gât, era cablul unui aspirator. Roşu, cele două butoane ca nişte ochi uitându-se cu sfială spre cer.

— Am găsit un Henry Hoover, a spus el, scuturând puţin aparatul şi făcându-l să salute.

— Da, văd, a zis Pip.

— Şi prelungitorul ăsta foarte lung, ca să putem să ajungem prin toate locurile pe unde ai fost, în caz că a rămas vreun fir de păr în urmă. Şi în portbagaj, a adăugat băiatul şi a dat din cap spre maşina lui Jason.

— Mda, a spus Pip, descurajată de zâmbetul nevinovat şi permanent al lui Henry Hoover, extrem de fericit să îi ajute să cureţe locul unei crime. Mă tem că totuşi ţi-a furat slujba.

— Poftim? Faci glume ca să destinzi atmosfera? a întrebat Ravi. Este în regulă, se pricepe mai bine la asta, iar eu oricum mă pricep mai mult să dau dispoziţii. Sunt directorul adjunct al echipei Ravi şi Pip.

— Ravi?

— Da, corect, scuze, agitaţia mă face să vorbesc mult. Încă nu m-am

obişnuit să văd de aproape un cadavru. Să ne apucăm de treabă!

Au început în depozitul de chimicale, păşind cu atenţie peste şi pe lângă balta de sânge. Nu trebuiau să o cureţe, aveau să lase sângele acolo, neatins; Max trebuia să îl fi ucis pe Jason undeva, la urma urmei. Şi trebuia ca sângele să fie un semnal, să spună primilor oameni sosiţi la locul faptei că se întâmplase ceva foarte rău acolo, aceştia urmând să dea de cadavru cât timp Jason era încă rigid şi cald. Asta era important.

Ravi a băgat prelungitorul într-o priză din depozitul uriaş, unde erau ţinute utilajele, şi a început să aspire. A trecut de nenumărate ori prin locurile pe care i le-a arătat Pip. Peste tot pe unde fusese târâtă, pe unde mersese şi alergase panicată. Peste tot a fost şi el. Atent să păstreze o margine în jurul locului unde murise Jason şi a râului de sânge.

Pip s-a ocupat de rafturi, cu un spray în mână şi o cârpă în cealaltă. A urcat şi coborât pe rafturile răsturnate, pe stâlpii de metal, pulverizând şi ştergând tot ce atinsese. Fiecare parte şi fiecare unghi. Găsind şurubul şi piuliţa pe care le scosese din raft şi ştergându-le şi pe acestea. Amprentele ei erau deja la dosar; nu putea lăsa în urmă nici măcar una parţială.

S-a urcat din nou pe rafturile prăbuşite, ca pe o scară, ştergând cu grijă ce ar fi putut atinge: marginea rafturilor de metal, cuvele de plastic cu insecticid şi îngrăşământ. Urcând pe zid şi în jurul ferestrei sparte, lustruind chiar şi cioburile de sticlă lăsate în ramă, în caz că le atinsese.

A coborât cu atenţie, evitându-l pe Ravi în timp ce acesta aspira, şi s-a îndreptat către trusa de unelte de pe bancul de lucru din capătul îndepărtat. Pip a scos tot ce era înăuntru; ar fi putut atinge orice când băgase mâna. Rând pe rând, a şters toate sculele, chiar şi burghiele şi piesele metalice. A terminat un spray şi a fost nevoită să aducă altul ca să continue. Atinsese şi bileţelul cu mesajul despre sculele Echipei Albastre; îşi amintea că o făcuse. A dezlipit hârtiuţa, a mototolit-o şi a băgat-o în buzunarul din faţă al rucsacului ca să o ia acasă.

Sângele aproape se uscase pe ciocan când Pip l-a luat de unde era, smocuri din părul lui Jason fiind încă lipite de sângele închegat. Pip a lăsat capătul aşa cum era, ştergând mânerul de nenumărate ori şi îndepărtând orice urmă lăsată de ea. Punându-l teatral din nou în apropierea râului de sânge.

Clanţele uşilor, încuietorile, inelul mare cu chei de la Green Scene al lui Jason, întrerupătoarele, sertarele din clădirea de birouri pe care le atinsese Ravi. Toate, şterse de nenumărate ori. Din nou rafturile, ca să fie sigură.

Când Pip şi-a ridicat în sfârşit privirea, bifând o altă căsuţă în minte, s-a uitat la ceasul de pe telefonul cu cartelă. Tocmai trecuse de ora

2:30 dimineaţa; făcuseră curat aproape două ore, iar Pip era transpirată în hanorac.

— Cred că am terminat, a spus Ravi când a ieşit iarăşi din depozitul mai mare, cu o canistră goală în mâini.

— Mda, a dat din cap Pip, cu respiraţia puţin tăiată. A mai rămas doar maşina. În mare parte portbagajul. Şi cheile de la maşina lui. Dar au trecut deja aproape două ore, a spus ea, uitându-se prin uşa deschisă a depozitului, înapoi în noaptea întunecată. Cred că este timpul.

— Să îl luăm? a verificat Ravi.

Pip şi-a dat seama că voia să facă o glumă, dar se răzgândise.

— Da! O să îl întoarcem iarăşi, dar nu vreau să înţepenească prea mult; trebuie să fie încă rigid când o să-l găsească. Acum cred că sunt peste 40 de grade înăuntru, poate şi mai mult. Sper că asta i-a ridicat temperatura până spre 30 de grade. Cadavrul o să înceapă să se răcească iarăşi odată ce-l scoatem afară, cu 0,8 grade pe oră până ajunge la temperatura mediului înconjurător.

— Explică-mi în termeni cu care *scapi de crimă!* a îndemnat-o Ravi, bâjbâind în partea de sus a canistrei.

— Ei bine, dacă este găsit, iar legistul îl examinează iniţial la locul crimei pe la 6 dimineaţa, adică peste trei ore şi jumătate, folosind invers regula cu 0,8 grade, ar trebui să arate că a murit mai probabil pe la ora 21 sau 22. Şi rata de înţepenire şi lividitate ar trebui să susţină asta.

— Bun! a spus Ravi. Atunci să îl scoatem din maşină!

El a urmat-o afară, spre maşina lui Jason, uitându-se prin geam.

— Stai!

Pip a îngenuncheat şi a deschis rucsacul.

— Îmi trebuie lucrurile pe care le-am luat de acasă de la Max.

A scos punga de congelator în care se aflau hanoracul gri al lui Max, unul dintre tenişii lui albi şi şapca. Ravi s-a întins spre punga cu încălţările.

— Ce faci? a întrebat Pip, mai tăios decât a vrut, făcându-l să tresară şi să îşi retragă mâna.

— Îmi pun încălţările lui Max? a răspuns el nesigur. Credeam că vrei să laşi urme prin noroi, unde aruncăm cadavrul. Urmele încălţărilor.

— Da, corect, a zis Pip, scoţând altceva din sac: cele cinci perechi de şosete făcute ghem. De asta le-am adus. *Eu* încalţ tenişii. Eu îl târăsc acolo, a adăugat, apoi şi-a scos tenişii Converse şi a început să îşi pună şosetele, câte o pereche pe rând, căptuşindu-şi picioarele.

— Pot să te ajut, a spus Ravi, urmărind-o.

— Nu poţi.

Pip a băgat primul picior căptuşit în tenişii lui Max, strângând bine

şireturile.

— Nu poate să existe decât un rând de urme. Doar ale lui Max. Iar tu nu arunci cadavrul, nu te las să faci asta. Eu trebuie să o fac. Eu l-am ucis, eu te-am băgat în situaţia asta.

Pip a legat şi şireturile celui de-al doilea tenis şi s-a ridicat, încercând aderenţa la pietriş. Picioarele i s-au mişcat puţin în sus şi în jos când a păşit, dar avea să se descurce.

— Vreau să spun, nu *tu* ne-ai băgat în asta, ci *el,* a zis Ravi, gesticulând cu degetul mare înapoi spre cadavrul lui Jason. Eşti sigură că te descurci?

— Dacă Max poate să târâie cadavrul lui Jason printre copaci, atunci şi eu pot.

Pip a deschis punga cu hanoracul lui Max şi l-a tras peste al ei. Ravi a ajutat-o, atent să nu-i deranjeze fesul şi asigurându-se că nu lasă niciun fir de păr în spatele gulerului.

— Eşti gata, a anunţat-o Ravi şi a făcut un pas înapoi ca să uite la ea. Pot cel puţin să te ajut să îl scoţi din maşină.

Da, putea cel puţin să o ajute cu asta. Pip a dat din cap, mergând spre portiera din spate a maşinii, pe partea unde era capul lui Jason. Ravi a ocolit-o spre partea opusă.

Au deschis portierele în acelaşi timp.

— Uau! a spus Ravi, aplecându-se. Se încălzeşte aici!

— Nu o face! a zis categoric Pip, peste bancheta din spate.

— Ce? a bombănit el şi s-a încruntat la ea peste prelată. Nu voiam să cânt. Până şi eu ştiu când întrec limita.

— Sigur!

— Am vrut să spun că este foarte cald înăuntru. Cred că sunt mai mult de 40 de grade. Ca şi când am fi deschis un cuptor, iar fierbinţeala ne-ar fi lovit în faţă.

— Da! a spus Pip. Tu îl împingi în partea aia, iar eu încerc să îl trag afară.

Pip a reuşit să îl scoată din maşină, folosindu-se de inerţia lui Ravi din partea cealaltă. Picioarele lui Jason înfăşurate în prelată au aterizat pe pietriş cu un trosnet.

— L-ai prins? a întrebat Ravi, ocolind maşina.

— Da!

Pip l-a lăsat uşor jos. S-a întors la rucsacul ei, a deschis buzunarul din faţă şi a scos punga de sandvici în care pusese grămăjoare de fire din părul lui Max.

— Am nevoie de asta, i-a explicat lui Ravi, băgând-o în buzunarul din faţă al hanoracului lui Max.

— Ai de gând să-l laşi în prelată?

Ravi a urmărit-o când s-a întors la cadavru, chinuindu-se să îl ridice din nou pe Jason de subsuori, braţele lui fiind acum rigide şi

neclintite.

— Mda, poată să rămână în prelată, a spus Pip, mormăind din cauza efortului când a încercat să-i târască picioarele prin pietriş, bucuroasă că prelata era acolo, ca faţa moartă a lui Jason să nu o privească în timp ce făcea asta. Şi Max ar fi putut încerca să îl acopere.

Pip s-a retras un pas şi l-a târât.

A încercat să nu se gândească la ce făcea. Să ridice o barieră în mintea ei, un gard care să ţină gândurile afară. Era doar una dintre căsuţele de bifat, îşi spunea ea. Trebuia să se concentreze la asta: la una dintre sarcinile incluse în plan, ca în cazul tuturor planurilor pe care le făcuse vreodată, chiar şi în al celor mici şi banale. Situaţia de faţă nu era diferită.

Doar că era, i-a amintit acea voce misterioasă, cea care se ascundea lângă ruşine, distrugându-i bariera bucată cu bucată. Deoarece era târziu în noapte; se aflau în intervalul orar în care „prea târziu” devenea „prea devreme”, iar Pip Fitz-Amobi târa un cadavru.

Patruzeci şi doi

Jason cel mort era greu, iar Pip se mişca destul de lent, mintea ei încercând să se distanţeze de chestia din mâinile ei şi chiar şi de mâini.

A fost un pic mai uşor când a trecut de pe pietriş pe iarbă, uitându-se înapoi la fiecare doi paşi, ca să nu se împiedice.

Ravi a rămas pe pietriş.

— Mă apuc să curăţ portbagajul! a spus el. Să dau fiecare centimetru cu aspiratorul.

— Şterge şi laturile din plastic! i-a strigat Pip, gâfâind. Le-am atins.

Ravi i-a făcut semn că e totul în regulă, iar ea s-a întors.

Pip l-a sprijinit o clipă pe Jason de piciorul ei, ca să-i mai ia din greutate şi ca să îşi odihnească braţele. Muşchii umerilor deja protestau, dar trebuia să continue. Asta era treaba ei, povara ei.

L-a târât pe Jason în pădure, tenişii lui Max strivind primele frunze căzute. Câteva clipe a pus cadavrul pe jos, întinzându-şi braţele dureroase şi mişcând capul dintr-o parte în alta ca să îşi dezmorţească gâtul. S-a uitat la lună, întrebându-se ce naiba face aici, după care s-a întors la chinul ei.

L-a tras printre doi copaci şi pe după un altul. Frunzele s-au adunat în jurul picioarelor lui Jason când le-a târât după el, adunându-le pentru locul lui de veci.

Pip nu a înaintat prea mult. Nu era nevoie să o facă. Erau cam la 15 metri în pădure, unde copacii începeau să se îndesească, blocând calea. De la distanţă îl auzea pe Ravi, care dădea cu aspiratorul. S-a uitat în urmă, reperând trunchiul unui copac mai mare, bătrân şi noduros. Era destul de bun.

Aşadar, l-a târât pe Jason în spatele copacului şi l-a lăsat jos. Prelata din plastic şi frunzele uscate i-au şoptit ameninţări misterioase când trupul s-a lăsat pe pământ, cu faţa în jos, în bucata de material impermeabil.

S-a aplecat lângă el şi a împins, rostogolind cadavrul care înţepenea. Acum era cu faţa în sus, iar sângele avea să-i ajungă din nou pe spate.

Prelata se mişcase puţin când îl întorsese, un colţ alunecând în jos ca să îi arate o ultimă dată chipul lui mort. Ca să-i întipărească acea imagine pentru totdeauna pe retină, o nouă oroare care o aştepta în întuneric ori de câte ori clipea. Jason Bell! Strangulatorul din mlaştină. Ucigaşul Bandă Adezivă. Monstrul care o alungase pe Andie Bell, creând acest cerc zimţat, caruselul îngrozitor în care erau cu toţii blocaţi.

Totuşi, Pip era în viaţă şi avea să fie bântuită de chipul lui. Dacă ar fi fost invers, aşa cum ar fi trebuit să fie, lui Jason nu i-ar fi păsat

destul, încât să fie bântuit de al ei. Încercase să i-l răpească. I-ar fi plăcut să o vadă aşa, cu faţa înfăşurată în bandă, pielea împestriţându-se şi căpătând culoarea unei vânătăi, corpul întărindu-se ca şi când ar fi fost făcut din beton, nu din carne. O păpuşă învelită şi un trofeu deopotrivă, ca să îi amintească întotdeauna cum îl făcea să se simtă văzând-o moartă. Stimulat. Entuziasmat. Puternic.

Deci, da, Pip avea să-şi aducă aminte de chipul lui mort şi asta avea s-o facă bucuroasă. Deoarece însemna că nu mai trebuia să se teamă de el. Câştigase, Jason era mort, iar imaginea cadavrului său, dovada, era trofeul ei, fie că şi-o dorea, fie că nu.

A dat la o parte o bucată de prelată, descoperind jumătate din el, de la faţă până la picioare, şi a scos punga de sandvici din buzunarul lui Max.

A deschis-o şi, cu mâna înmănuşată, a apucat o parte din firele de păr blond-închis. Aplecându-se, le-a presărat peste cămaşa lui Jason, două prinzându-se chiar sub guler. Mâna lui moartă era rigidă şi nu se deschidea, dar Pip a strecurat câteva fire prin golul dintre degetul mare şi arătător, acestea rămânându-i în palmă. Lumina slabă a lunii i-a arătat că mai avea doar câteva în pungă. A mai scos doar unul şi l-a pus sub unghia degetului mare de la mâna dreaptă a lui Jason.

S-a îndreptat, a închis punga şi a vârât-o în buzunar. L-a studiat, creând scena în acel loc întunecat din mintea ei şi aducând la viaţă planul. Se luptaseră şi dărâmaseră un rând de rafturi în depozit. Jason îl lovise pe Max cu pumnul în faţă, făcându-i o vânătaie, poate smulgându-i şi nişte păr în acelaşi timp. Uite, iată-l, prins sub o unghie şi în pliurile degetelor, agăţându-se de hainele lui! Max plecase furios şi revenise şi mai furios, furişându-se cu un ciocan în mână spre Jason, aflat în depozit. Îi strivise capul. O crimă la nervi. Sub impulsul furiei. Apoi se calmase şi îşi dăduse seama de fapta lui. Îl acoperise pe Jason cu prelata şi-l târâse printre copaci. *Ar fi trebuit să-ţi acoperi părul, Max, când încercai să cureţi locul crimei.* Reuşise să şteargă amprentele de pe armă şi să facă curăţenie în încăperea în care îl ucisese pe Jason, dar uitase de păr, nu-i aşa? Prea blond şi subţire, încât să îl vadă. Prea panicat după ce ucisese un om.

Cu tenisul, Pip a pus la loc prelata peste Jason. Cu tenisul lui Max. Cu siguranţă Max s-ar fi chinuit cel puţin să acopere cadavrul, să îl ascundă. Dar nu prea bine şi nu prea departe, deoarece Pip voia ca poliţia să îl găsească imediat, la prima căutare în zona proprietăţii.

L-a înconjurat pe Jason, apăsând în noroi tălpile cu model în zig-zag ale încălţărilor lui Max, sumedenie de frunze adunându-se în jurul urmei.

Nu ar fi trebuit să porţi tenişi cu o talpă atât de deosebită, nu-i aşa, Max? Şi cu siguranţă nu ar fi trebuit să îţi laşi telefonul deschis cât timp ai fost aici, ucigând un bărbat şi curăţându-te după aceea.

Pip s-a întors şi a plecat. Jason cel mort nu a strigat-o când l-a părăsit şi a mai lăsat un set de urme cu încălţările lui Max, înapoi printre copaci şi iarbă, pe pietriş.

A intrat pe uşă în depozitul de chimicale, lăsând noroiul de pe încălţările lui Max pe beton.

— Hei, tocmai am aspirat aici! a spus Ravi, prefăcându-se deranjat, cu un zâmbet ascuns şi stând în pragul uşii din celălalt capăt.

Pip ştia că încerca să o calmeze, să o facă să se simtă din nou normală după ceea ce săvârşise. Totuşi, era prea concentrată să îşi oprească gândurile, urmărind în minte căsuţele nebifate. Nu mai rămăseseră multe.

— Max l-a adus, când s-a întors după ce a aruncat cadavrul, a spus ea încet, cu o voce de parcă ar fi fost în transă, apropiindu-se tot mai mult de râul de sânge închegat.

Apoi s-a sprijinit pe un călcâi şi apoi pe bombeu, apăsându-le în sânge.

— Ce faci? a întrebat-o Ravi.

— Max a călcat întâmplător în sânge când s-a întors, i-a răspuns ea, aplecându-se şi înmuind şi capătul mânecii lui Max în râu şi apoi scoţându-l cu o mică pată roşie pe gri. S-a pătat puţin pe haine. O să încerce să spele pata acasă, dar nu o să se descurce prea bine.

Pip a scos şi ultimele fire de păr rămase din punga de sandvici, aruncându-le în balta de sânge lipicios care se închega.

Apoi s-a îndreptat spre Ravi, pantoful stâng al lui Max lăsând un semn lipicios şi roşu pe beton, estompat însă până să ajungă la al treilea pas.

— Bine, bine! a spus cu blândeţe Ravi. Aş putea s-o primesc acum înapoi pe Pip? Nu pe Max Hastings.

Pip a încuviinţat cu o mişcare din cap, fără să se mai uite în gol şi îmblânzindu-şi privirea când s-a uitat la Ravi.

— Da, am terminat! a spus ea.

— Bun! Am terminat cu portbagajul. L-am aspirat de vreo patru ori. M-am ocupat şi de tavan, şi de învelitoarea aia. Am şters toate piesele de plastic cu spray antibacterian. Am oprit motorul şi am şters şi cheile. Apoi am dus produsele de curăţat şi aspiratorul unde le-am găsit. Cârpele pe care le-am folosit sunt în rucsacul tău. Cred că ţi-am şters toate urmele. Toate urmele noastre.

Pip a încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Focul o să se ocupe de restul.

— Apropo de asta, a zis Ravi şi i-a arătat ce avea în mâini: canistra; a scuturat-o ca să îi arate că era plină pe jumătate. Am reuşit să scot motorina din maşinile de tuns iarba. Am găsit un dispozitiv cu tub pe rafturi. Îl bagi pur şi simplu în rezervor, sufli în el, iar motorina începe să iasă.

— Atunci trebuie să scăpăm şi de tubul ăla, a spus Pip, începând deja să ticluiască în minte o altă listă cu sarcini.

— Mda, m-am gândit că ai putea face la fel şi cu hainele tale. Câte mai crezi că trebuie să umplu? a întrebat el, scuturând din nou canistra.

Pip s-a gândit.

— Probabil trei.

— Aşa mă gândeam şi eu! Haide, este destulă motorină în maşinile de tuns iarba!

Ravi a condus-o din nou în depozit, utilajele pâlpâind sub neoanele industriale care bâzâiau. S-au îndreptat spre o maşină de tuns iarba, iar Pip l-a ajutat când băiatul a introdus micul tub în rezervor, creând un sigiliu în jurul deschizăturii cu mâna înmănuşată înainte să înceapă să sufle.

Imediat s-a simţit un miros puternic de motorină când lichidul maro-gălbui a curs prin tub, prelingându-se în canistra pe care o ţinea Pip. Când aceasta s-a umplut, au trecut la altă canistră şi la altă maşină de tuns iarba.

Pip avea ameţeli din cauza aburilor, a lipsei de somn, a călătoriei spre şi dinspre moarte; nu era sigură de motiv. Ştia că vaporii se aprindeau, nu lichidul, iar dacă erau în ea, atunci poate şi trupul ei s-ar fi aprins.

— E aproape gata, a spus Ravi, dar Pip nu şi-a dat seama dacă se adresa ei sau canistrei.

Băiatul s-a ridicat şi a bătut din palme când a treia canistră aproape s-a umplut.

— Ne trebuie ceva cu care să aprindem focul, mă refer la ceva inflamabil.

Pip s-a uitat prin încăpere, cercetând rafturile.

— Uite! a spus ea şi s-a îndreptat spre o cutie de carton plină cu ghivece mici din plastic.

Apoi a rupt câteva bucăţi de carton, băgându-le în buzunarul lui Max.

— Perfect! a spus Ravi, luând două canistre, astfel încât Pip să fie nevoită să care doar una.

Părea mai grea decât ar fi trebuit, greutatea cadavrului cumva încă obosindu-i muşchii.

— Ar trebui să aducem focul şi aici, înăuntru, a zis Pip, stropind un rând de maşini de tuns iarba încă pline cu motorină şi lăsând o dâră în urma ei când s-a întors spre depozit. Vrem ca obiectele să explodeze. Să spargă geamurile, ca să îl acopere pe cel spart de mine.

— Sunt multe care pot să explodeze pe aici, a spus Ravi, stingând lumina cu cotul când a urmat-o.

Băiatul a înclinat o canistră, lăsând o urmă groasă de motorină

alături de cea a lui Pip când au păşit la unison. Ea a stropit bancul de lucru, iar Ravi a continuat spre rafturile răsturnate, ridicând mult recipientul ca să stropească peste tot cu motorină, lichidul împroşcând cuvele de plastic şi prelingându-se pe rafturile de metal.

Au acoperit camera, zidurile, podeaua, un nou râu apărând pe beton, lângă cel de ierbicid din şanţ. Canistra lui Pip era aproape goală, ultimele picături curgând pe pământ când a evitat balta de sânge; nu voiau ca băltoaca să se aprindă. Focul trebuia să atragă poliţia aici, iar sângele să îi trimită la Jason. Aşa avea să se termine în sfârşit noaptea asta, în foc şi sânge, şi o căutare prin pădure ca să găsească ce lăsase Pip.

Ravi şi-a golit şi el canistra, aruncând-o peste umăr înapoi în încăpere.

Pip a ieşit afară şi a lăsat briza nopţii să îi atingă faţa, inspirând până a simţit din nou că-şi vine în fire. Nu a reuşit până n-a venit Ravi să o apuce de mâna înmănuşată, micul gest ancorând-o astfel în realitate. Ultima canistră era în cealaltă mână a lui.

În ochii lui se citea o întrebare, iar Pip a dat aprobator din cap.

Ravi s-a întors spre maşina de teren a lui Jason. A început din portbagaj, udând podeaua cu covor şi marginile de plastic. A turnat motorină peste învelitoarea retractabilă şi pe materialul moale de pe tavan, acoperind bancheta din spate şi locul de la picioare şi din faţă. A lăsat canistra pe bancheta din spate, unde zăcuse Jason, nişte motorină încă plescăind înăuntru.

Bum! a mimat el cu mâinile.

Între timp, Pip îşi scosese şapca de baseball a lui Max, ca să nu o atingă şi să nu lase vreo urmă, rămânând doar cu fesul pe care-l purta deja. Şi un ultim lucru din rucsac înainte să îl pună pe umeri. A lăsat să cadă înăuntru tubul de cauciuc pe care-l atinsese cu gura Ravi şi a scos bricheta pe care o folosea mama ei ca să aprindă lumânarea parfumată *Aromă de Toamnă* în fiecare seară.

Pip a pregătit bricheta într-o mână, scoţând fâşiile de carton.

A aprins-o, iar o flacără mică şi albăstruie s-a ivit. Pip a ţinut-o la colţul cartonului, aşteptând să ia foc. A lăsat flacăra să se înteţească, şoptindu-i, salutându-i apariţia în lume.

— Dă-te înapoi! i-a spus lui Ravi când s-a aplecat în faţă şi a aruncat hârtia aprinsă în portbagajul maşinii lui Jason.

Un vârtej de flăcări galbene şi strălucitoare a izbucnit cu un vuiet puternic, învolburându-se şi întinzându-se spre faţa ei.

Incredibil de fierbinţi, uscându-i ochii şi lăsând-o cu respiraţia tăiată.

— Nimic nu curăţă ca focul, a spus Pip, dând bricheta şi o altă fâşie de carton lui Ravi când acesta s-a îndreptat către depozit.

Bricheta s-a aprins, iar flacăra a devorat lent cartonul. Până când

Ravi l-a aruncat în noul lor râu, iar flăcăruia a explodat într-un infern înalt şi furios, fantomele ţipând când plasticul a început să se topească, iar metalul să se deformeze.

— Dintotdeauna mi-am dorit în secret să incendiez ceva, a spus Ravi, întorcându-se la ea şi luând-o din nou de mână, degetele lor lipindu-se când pietrişul le-a scârţâit sub picioare, iar flăcările au pâlpâit în spate.

— Ei bine, a spus Pip cu vocea răguşită, incendierea este o altă infracţiune de care scăpăm basma curată în seara asta.

— Cred că până acum am comis o grămadă, a răspuns el. Bingo!

Au mers spre maşina lui Max.

Au ieşit din nou pe porţile firmei Green Scene Ltd, ale căror stâlpi ţepoşi de metal erau ca un maxilar deschis, scuipându-i afară în timp ce se ofileau şi ardeau.

Pip a clipit când au trecut de porţi, imaginându-şi-le peste câteva ore înconjurate de banda alb-albastră folosită la locul crimei, blocând calea, închipuindu-şi vuietul vocilor şoptite şi radiourile poliţiei în ruinele înnegrite de fum. Un sac pentru cadavre şi roţile scârţâitoare ale unei tărgi.

Urmând focul, sângele şi povestea pe care le-o vindea ea. Asta aveau să facă toţi. De acum pisica nu mai era în ograda ei.

Degetele li s-au despărţit când Pip s-a aşezat la volan şi a închis portiera. Ravi a deschis portiera din spate, urcând în maşină şi întinzându-se pe locul de la picioare ca să se ascundă. Nu putea fi văzut. Circulau pe drumuri principale înapoi spre Little Kilton, ca să fie văzuţi de cât mai multe camere. Deoarece nu Pip conducea: de data asta o făcea Max, mergând spre casă după ce spărsese capul unui bărbat şi incendiase locul crimei. El era aici, purtându-şi hanoracul şi şapca, dacă vreuna dintre camere ar fi reuşit să filmeze prin geamuri. Apăsând pedalele cu încălţările şi lăsând urme de sânge.

Max a pornit motorul şi a dat în marşarier. S-a îndepărtat când au început exploziile în urma lor. Rânduri de maşini de tuns iarba explodau, trăgând spre cerul nopţii ca nişte focuri de armă. Şase găuri în pieptul lui Stanley.

O explozie galbenă a luminat cerul, micşorându-se tot mai mult în oglinda retrovizoare. Cineva avea să audă, şi-a spus Pip în timp ce Max conducea, altă explozie zguduind pământul din jurul lor, mult mai puternică decât o mie de ţipete. O coloană de fum înăbuşind luna care apunea.

Patruzeci şi trei

Max Hastings a ajuns acasă la 3.27, după ce l-a ucis pe Jason Bell.

Pip a intrat pe aleea din faţa reşedinţei Hastings, parcând maşina exact unde fusese înainte, la începutul nopţii. A oprit motorul: farurile s-au stins, iar întunericul s-a furişat înăuntru.

Ravi a ieşit din spate, întinzându-şi gâtul.

— Mă bucur că s-a aprins indicatorul de combustibil, doar ca să mai dea nopţii un impuls de adrenalină. Chiar avea nevoie de o ultimă doză.

— Da, a încuviinţat Pip, a fost o răsturnare de situaţie foarte amuzantă.

Bineînţeles că era imposibil să oprească maşina ca să facă plinul; trebuiau să fie Max Hastings, iar benzinăriile erau pline de camere de supraveghere. Ajunseseră totuşi acasă – Pip uitându-se constant la lumina de avertizare –, iar acum asta nu mai conta.

— Ar trebui să intru singură, a spus Pip, luând rucsacul şi scoţând cheile maşinii. Să mă grăbesc şi, pe cât posibil, să nu scot niciun zgomot. Nu ştiu cât de adânc este încă somnul lui. Poţi să te duci pe jos acasă.

— O să te aştept, a zis Ravi, coborând din maşină şi închizând-o cu grijă. Ca să mă asigur că eşti bine.

Pip a coborât şi i-a studiat chipul pe întuneric, o dungă roşie apărând în ochii lui când a apăsat telecomanda ca să încuie maşina lui Max.

— Este inconştient, a spus ea.

— Tot un violator este, i-a răspuns Ravi. O să aştept! Haide, termină-ţi treaba!

— Bine!

Pip a mers în linişte până în partea din faţă a casei, aruncând o privire la camerele din ambele părţi acoperite cu bandă. A vârât cheia în broască şi a intrat în casa întunecată şi adormită.

A auzit respiraţia lui Max dinspre canapea, profundă şi zgomotoasă, şi a înaintat la fiecare inspiraţie şi expiraţie ca sunetele să îi mascheze paşii. A şters cheile maşinii de hanoracul lui Max; nu atinsese nici cheile şi nici hanoracul cu mâinile goale, dar voia să se asigure.

Mai întâi s-a dus la etaj, păşind uşor şi precaut, murdărind covorul cu noroi de la locul faptei. A aprins lumina în dormitorul lui Max şi a lăsat rucsacul pe podea, scoţându-şi şapca de pe cap şi hanoracul de pe cel pe care îl purta pe dedesubt, atentă să nu îşi mişte căciula. Pip s-a uitat la materialul gri, să vadă dacă se lipise vreun fir de păr negru de-al ei. Nu era nici măcar unul.

A studiat mânecile, ca să o găsească pe cea cu pata de sânge. S-a

mişcat în linişte pe palier, spre baie. A aprins lumina şi a deschis robinetul. A scufundat mâneca însângerată în apă şi a frecat-o cu degetele înmănuşate până când sângele a ajuns să fie o pată maro. A luat hanoracul din nou în dormitorul lui şi s-a dus la coşul de rufe în care îl găsise. A dat la o parte grămada înaltă de haine şi a aruncat înăuntru hanoracul gri, împingându-l până la fund.

A desfăcut şireturile încălţărilor lui Max, picioarele ei părând mult prea mari şi ridicole cu cele cinci perechi de şosete în plus. Tălpile cu model în zig-zag ale tenişilor erau încă pline de noroi, bucăţi din acesta desprinzându-se când Pip a pus încălţările în spatele dulapului şi a făcut o altă grămadă de pantofi în jurul lor, ca să îi ascundă. De Max, nu de oamenii care contau cu adevărat, echipa de criminalişti.

S-a întors după şapcă şi a lăsat-o unde o găsise, echilibrând-o pe umeraşe, iar apoi a închis şifonierul. S-a întors la rucsacul ei, şi-a pus propriile încălţări şi a băgat mâna înăuntru după punga de sandvici în care era telefonul lui Max. S-a furişat înapoi la parter cu acesta în mână.

A mers pe hol, apropiindu-se tot mai mult de el când tot ce voia să facă era să se retragă şi să se ascundă, în caz că doi ochi strălucitori s-ar fi deschis în mijlocul unei feţe ascuţite. Era faţa unui criminal; asta trebuia să creadă toată lumea.

Încă un pas şi l-a zărit pe Max peste spătarul canapelei, exact în aceeaşi poziţie în care îl lăsase cu mai mult de şase ore în urmă. Cu obrazul turtit de cotiera canapelei şi cu o pungă decongelată de mazăre, un fir de salivă legându-l de aceasta. Vânătaia se închisese la culoare în jurul ochiului. Respira atât de profund, încât îi tremura tot corpul.

Încă dormea buştean. Pip a verificat, înghiontind canapeaua, gata să se ascundă dacă băiatul s-ar fi mişcat. Nu a făcut-o.

A înaintat şi a scos telefonul din punga de sandvici, lăsându-l înapoi pe măsuţa de cafea. A luat sticla albastră de apă şi a dus-o în bucătăria întunecată ca să o spele de câteva ori şi să o umple din nou, astfel încât să nu rămână nicio urmă, niciun reziduu de droguri pe fund.

A pus-o înapoi de unde o luase, cu dopul deschis, îndreptându-şi privirea spre chipul lui Max când acesta a inspirat profund şi tremurător, părând parcă să ofteze.

— Mda, a şoptit Pip, privindu-l de sus.

Max Hastings. Marea ei încercare. Oglinda întoarsă după care îşi definea propria persoană şi tot ce era el şi nu era ea.

— E nasol când cineva îţi strecoară ceva în băutură, iar apoi îţi distruge viaţa, nu? i-a şoptit Pip.

Apoi s-a îndepărtat şi a revenit în noapte, ferindu-şi ochii de stelele prea strălucitoare.

— Te simţi bine? a întrebat-o Ravi.

Din gâtul ei a ieşit un sunet, o răsuflare cam ca un râset. Ştia la ce se referea el, dar întrebarea o afecta mai mult, răsunându-i prin stomac şi rămânând înăuntru. Nu, nu se simţea bine. După ziua de azi, nu mai putea niciodată să se simtă bine.

— Sunt obosită, a spus ea, cu buza de jos tremurându-i.

Fără să se mai gândească la asta, şi-a recăpătat controlul. Nu putea încă să cedeze. Nu terminase, dar era atât de aproape!

— Bine, a adăugat Pip. Trebuie doar să dezlipesc banda de pe camere.

Ravi a aşteptat-o pe drum cât fata s-a ocupat de asta. În acelaşi fel în care pusese mai devreme banda, s-a apropiat de partea din faţă a casei, a dezlipit-o şi a ocolit prin spate, de data asta ca să o scoată pe cealaltă. Dar bineînţeles că nu Pip o făcea, ci Max Hastings. Şi acum era ultima dată când trebuia să fie în locul lui. Nu îi plăcea să fie în mintea lui sau ca el să fie în mintea ei. Nu era binevenit acolo.

Pip a sărit gardul din faţă şi l-a găsit pe Ravi pe strada luminată de razele lunii. Niciunul nu o părăsise încă, luna arătându-i drumul.

Şi-au scos în sfârşit mănuşile de cauciuc, pielea de pe ambele mâini fiind umedă şi încreţită când Pip şi-a împletit degetele cu ale lui, aşa cum şi trebuia, cu speranţa că nimic nu se schimbase. Ravi a condus-o acasă; nu au vorbit, ci pur şi simplu s-au ţinut de mână, ca şi când ar fi împărtăşit deja totul şi nu ar mai fi fost nimic de spus. Doar două cuvinte şi-au zis, singurele care contau când Ravi şi-a luat rămas-bun de la ea pe aleea din faţa casei.

A strâns-o prea tare în braţe, de parcă gestul ar fi fost singurul lucru care o împiedica să dispară. Deoarece o făcuse deja o dată azi; dispăruse şi îşi luase adio de la el. Pip şi-a lipit de umărul lui faţa caldă, cu toate că nu avea motive să fie.

— Te iubesc! a spus ea.

— Şi eu te iubesc, i-a răspuns el.

Pip a preţuit cuvintele şi l-a forţat pe Ravi cel din mintea ei să le repete când a descuiat în linişte uşa de la intrare şi s-a furişat înăuntru.

A urcat la etaj, sărind peste treapta care scârţâia şi intrând din nou în dormitor şi în mirosul de clor.

Primul lucru pe care l-a făcut a fost să plângă.

S-a trântit pe pat şi şi-a acoperit faţa cu perna, ascunzând-o, exact aşa cum procedase Ucigaşul BA. Suspinele tăcute şi dureroase au făcut-o să se zguduie, rănindu-i gâtul, desfăcând iţele din pieptul ei şi lăsându-le destrămate şi expuse.

Şi-a îngăduit să plângă preţ de câteva minute, să o jelească pe fata care nu putea să mai fie niciodată.

Apoi s-a ridicat şi s-a adunat, deoarece încă nu terminase. Era mai extenuată ca niciodată, împleticindu-se pe covor, ca o moartă încă vie.

Cu grijă, a scos din cameră găleata cu amestecul de clor, păşind odată cu expiraţia zgomotoasă a tatălui ei care se auzea pe hol, şi a intrat în duş, răsturnând încet lichidul în scurgere. Hainele şi banda rămase în urmă erau ude, clorul începând să le decoloreze.

Pip a luat găleata şi toate celelalte lucruri din nou în camera ei, închizând uşa, dar nu de tot; în următoarele câteva ore tot urma să intre şi să iasă.

Din rucsac, a scos una dintre pungile mari de congelator – acum goală – ca să protejeze covorul şi a răsturnat lucrurile ude şi decolorate din găleată, peste care le-a adăugat pe toate celelalte din rucsac de care trebuia să scape. Trebuia să le distrugă şi să scape de ele, ca să nu mai aibă nicio legătură cu ea. Ştia exact cum să o facă.

Din primul sertar al biroului, a scos o foarfecă, strecurându-şi degetele prin mânerul de plastic. S-a aşezat deasupra grămezii şi a studiat-o, făcând o altă coloană cu căsuţe pe care să le bifeze în minte. Sarcini mici şi rezolvabile, rând pe rând.

- ☐ Bustieră
- ☐ Colanţi
- ☐ Hanorac
- ☐ Tenişi
- ☐ Tub de cauciuc
- ☐ Mănuşi Green Scene x2
- ☐ Mănuşi de cauciuc folosite x3
- ☐ Mănuşile de bucătărie ale Nishei Singh
- ☐ Cârpe de şters
- ☐ Pastile de Rohypnol
- ☐ Chiloţi de schimb
- ☐ Tricou de schimb
- ☐ Bandă adezivă
- ☐ Telefon cu cartelă
- ☐ Telefonul cu cartelă al lui Jason

Pip a început cu primul obiect, ridicând bustieră mototolită şi decolorată pe care o purtase; pata de sânge uscat nu se mai vedea cu ochiul liber, dar urmele aveau să rămână mereu.

— Era bustiera mea preferată, ticălosule! a mormăit ca pentru sine când a apropiat foarfeca, tăind materialul elastic în fâşii mici, iar apoi

în pătrate încă şi mai mici.

A procedat la fel cu colanţii, hanoracul şi toate hainele cu care Jason Bell sau sângele lui intrase în contact. Şi cârpele de şters. Cât le-a ciopârţit, şi-a imaginat o scenă care se petrecea undeva, la vreo 16 kilometri distanţă: pompierii soseau la incendiul scăpat de sub control de la o firmă mijlocie de curăţenie în urma unui apel primit de la un cetăţean îngrijorat, care nu era destul de aproape să audă ţipetele, dar suficient, încât să audă sunetul exploziilor în noapte, întrebându-se dacă erau artificii.

O grămadă de pătrate de diferite materiale se înălţa în faţa ei.

Au urmat mănuşile, tăindu-le pe cele din cauciuc în bucăţi de cinci centimetri. Mănuşile de lucru de la Green Scene erau confecţionate dintr-un material mai gros, mai greu de tăiat, dar Pip a insistat, asigurându-se că distruge sigla. Şi mănuşile de bucătărie ale mamei lui Ravi trebuiau distruse, chiar dacă nu aveau legătură cu locul crimei, dar Ravi le purtase când luase maşina lui Max şi ar fi putut să rămână fibre înăuntru. Nu putea să comită nicio greşeală; chiar şi una microscopică ar fi însemnat distrugerea planului şi a lui Pip.

A tăiat banda adezivă în bucăţi de cinci centimetri şi a găsit golul de la sprânceana stângă, unde mici fire de păr rămăseseră lipite de banda care îi înfăşurase faţa. Şi, în sfârşit, a tăiat tubul de cauciuc în bucăţi mici, dând la o parte tenişii şi cele două telefoane cu cartelă; de ele trebuia să scape în alt mod.

Dar restul, toată grămada din faţa ei, ajungea într-un singur loc: în toaletă.

Noroc cu canalizarea oraşului! Cât timp nu se blocau ţevile din casă – iar ea tăiase bucăţile destul de mici, ca să se asigure că nu se întâmpla asta –, toate dovezile incriminatorii urmau să ajungă în staţia de epurare publică, orice legătură cu ea sau casa asta fiind imposibil de făcut. Nu că ar fi fost găsite vreodată; oamenii aruncă tot felul de lucruri în toaletă. Toate aveau să fie filtrate din canalizare şi să ajungă într-o groapă de gunoi pe undeva sau chiar să fie incinerate. Doar aşa putea să le facă să dispară. Fără urme. Sigur, de necontestat. Nu se întâmplase nimic niciodată.

Pip a luat mai întâi punga transparentă cu pastilele rămase de Rohypnol; nu îi plăcea cum se uitau la ea şi nu avea încredere să le păstreze. A înşfăcat o mână de material tăiat şi, mergând în linişte, s-a îndreptat spre baie, a închis uşa, şi-a coborât mâinile în vasul de toaletă şi le-a aruncat pe toate înăuntru.

A tras apa şi le-a privit dispărând, pastilele fiind ultimele aspirate de vârtej. Ai ei nu ar fi trebuit să se trezească; dormeau tun. Iar apa se trăgea fără zgomot, mai ales dacă uşa de la baie era închisă.

Vasul de toaletă s-a reumplut ca de obicei. Bun! Nu trebuia să exagereze, ci să arunce de fiecare dată o cantitate mică şi să aştepte

câteva minute după ce trăgea apa, ca să nu se adune prin ţevi.

Pip a calculat rapid în minte. Avea toaleta de aici, în baia de la etaj, şi pe cea de jos de lângă uşa de la intrare. Două toalete, câteva grămezi mici din mormanul de dovezi. Avea să dureze o vreme. Dar trebuia să termine înainte să se trezească familia. Pe de altă parte, nu putea lăsa extenuarea să o facă să se grăbească, să ia prea mult deodată şi să blocheze ţevile.

Pip s-a întors ca să mai ia o mână de resturi, împărţindu-le între cele două palme făcute căuş când s-a furişat la parter – a sărit a treia treaptă – şi a aruncat-o în toaletă.

Făcând drumuri când spre baie, când spre toaleta de la parter, a lăsat suficient timp între fiecare reumplere, îndoindu-se de fiecare dată când trăgea apa, trăind o secundă de panică atunci când părea că toaleta nu se reumplea şi că probabil se înfundase, iar ea era terminată, dar apa revenea întotdeauna.

S-a întrebat dacă pompierii chemaseră poliţia imediat ce văzuseră maşina incendiată şi simţiseră miros de motorină. Era un caz clar de incendiere. Sau aveau să aştepte, până ar fi stins incendiul şi ar fi văzut podeaua însângerată de beton în clădirea distrusă?

Alt pumn de resturi. Altă apă trasă. Pip a profitat de procesul repetitiv ca să-şi odihnească mintea, lăsând mâinile să facă toată treaba, fără să gândească. Urcând şi coborând, spre grămadă şi ieşind.

La 6 dimineaţa, mintea i s-a reactivat în spatele ochilor uscaţi, întrebându-se dacă poliţia ajungea acum la locul înnegrit de fum, dând din cap când pompierii scoteau în evidenţă semnele clare ale unei înşelăciuni. Era limpede că cineva fusese rănit grav aici, poate chiar ucis. „Uitaţi-vă la ciocan, credem că acesta ar putea fi arma!” Unde începeau căutările în împrejurimi? Nu ar fi durat mult să găsească prelata şi pe bărbatul mort dinăuntru.

Ar fi fost atunci un detectiv chemat la locul crimei? Oare inspectorul Hawkins, deranjat din somnul de dimineaţă, care-şi punea jacheta de un verde-închis în timp ce-i suna pe cei din echipa criminalistică, spunându-le să vină imediat?

Pip a coborât la parter. A tras apa. A urcat la etaj. Cu mâinile pline.

„Asiguraţi locul crimei!” ar fi strigat Hawkins, răcoarea de la primele ore ale dimineţii îngheţându-i faţa şi ochii. „Unde este legistul? Nimeni altcineva nu se apropie de cadavru până nu se fac fotografii şi nu se ia mulajul încălţărilor!”

A tras apa.

Timpul se fixase între şase şi şapte. Legistul ar fi trebuit să fie acum la locul crimei, purtând un costum de plastic. Ce avea să facă mai întâi? Să ia temperatura cadavrului? Să pipăie muşchii ca să simtă rigiditatea? Să apese cu degetul mare pe spatele lui Jason, ca să vadă dacă pielea decolorată îşi revenea? Caldă, rigidă, decolorată; Pip a

repetat cuvintele ca pe o mantra în mintea ei. Caldă, rigidă, decolorată.

Oare făceau acum testele alea, încercând să stabilească intervalul orar în care murise bărbatul? Notând observaţiile iniţiale şi făcând fotografii, Hawkins urmărind totul de la distanţă? Se întâmpla acum? Doar 16 kilometri o despărţeau de persoana la care se rezuma totul, cea care decidea dacă Pip trăia sau nu.

A coborât scările. A tras apa.

Aflaseră deja cine era bărbatul mort? Inspectorul Hawkins îl cunoştea – poate erau chiar prieteni –, ar fi trebuit să îi recunoască faţa. Când avea să-i spună lui Dawn Bell şi să o sune pe Becca?

Pip a scotocit prin punga transparentă de pe covor. Asta era, rămăseseră doar patru bucăţi. Una care părea să fi făcut cândva parte din colanţii ei, două bucăţi din mănuşile de cauciuc şi o bucată din hanorac.

Pip s-a îndreptat şi a inspirat adânc înainte să tragă apa, privind ultimul vârtej care a făcut totul să dispară.

Totul dispăruse.

Nu se petrecuse nimic niciodată.

Pip s-a dezbrăcat şi a făcut din nou duş. Nu avea nimic pe piele, dar tot i se părea murdară, însemnată cumva. Şi-a lăsat hanoracul negru şi colanţii deasupra coşului de rufe; pe haine nu ar fi trebuit să fie nimic incriminator, dar tot intenţiona să le spele, ca să fie sigură.

A îmbrăcat o pijama şi s-a înfăşurat în pătură, tremurând sub ea.

Nu putea închide ochii. Era tot ce îşi dorea să facă, dar ştia că nu poate, deoarece în orice clipă…

Pip a auzit sunetul alarmei din dormitorul părinţilor, ciripitul strident care se voia blând, dar nu era, pentru că volumul telefonului mamei era setat la maximum. Pip credea că seamănă cu sfârşitul lumii, cu zgomotele scoase de un stol de porumbei fără cap care se izbeau în geam.

Era 7.45 dimineaţa. Mult prea devreme pentru o zi de duminică. Dar părinţii ei promiseseră să îl ducă pe Joshua la Legoland.

Pip nu avea să îi însoţească.

Nu putea, deoarece îşi petrecuse toată noaptea vomitând şi stând pe toaletă, trează când din cauza uneia, când din cauza celeilalte, în timp ce o durea stomacul şi tremura. Trăgând apa de o sută de ori şi ajungând înapoi aici, aplecată deasupra toaletei. Aşa se explica faptul că găleata din coşul de gunoi era în camera ei şi că mirosea a clor. Încercase să mascheze mirosul de vomă.

Pip a auzit şoapte pe hol când mama l-a trezit pe Josh, fratele ei scoţând un mic strigăt de entuziasm când şi-a amintit motivul trezirii atât de dimineaţă. Apoi un dialog şi căscatul zgomotos al tatălui când se dădea jos din pat şi se întindea.

În uşa de la camera lui Pip s-au auzit câteva bătăi uşoare.

— Intră! a spus Pip, cu vocea răguşită.

Nici măcar nu trebuia să încerce să pară bolnavă; părea distrusă. Era distrusă? Credea că era dinainte să înceapă cea mai lungă zi.

Mama şi-a băgat capul înăuntru, iar fruntea i s-a încruntat imediat.

— Aici miroase a clor, a spus ea confuză, uitându-se la găleata de lângă patul lui Pip. O, nu, dragă, ţi-a fost rău? Josh mi-a zis că te-a auzit toată noaptea cum trăgeai apa.

— Am vomat de la ora două, a spus Pip. Şi m-am deranjat şi la stomac. Scuze, încercam să nu trezesc pe nimeni. Am adus găleata aici, dar mirosea urât, aşa că am curăţat-o cu clor.

— O, nu, draga mea!

Mama s-a apropiat ca să se aşeze pe pat şi i-a atins fruntea cu dosul mâinii.

Pip aproape a cedat la atingerea ei. La normalitatea absolut devastatoare a scenei. În faţa unei mame care nu ştia cât de aproape fusese să-şi piardă fiica. Şi care ar mai fi putut să o piardă, dacă planul ar fi eşuat, dacă cifrele pe care i le spunea legistul lui Hawkins chiar acum nu erau aşa cum avea ea nevoie să fie. Dacă la autopsie s-ar fi găsit ceva ce ar fi trecut cu vederea.

— Chiar pari fierbinte. Crezi că ai răcit? a întrebat-o cu o voce la fel de blândă ca atingerea, iar Pip s-a bucurat că era în viaţă ca să o audă din nou.

— Probabil. Sau poate e de la ce am mâncat.

— Ce-ai mâncat?

— Chestii de la McDonald's, a spus Pip, zâmbind cu buzele lipite.

Mama a făcut ochii mari, parcă zicându-i *bravo ţie!* S-a uitat în spatele ei, spre uşă.

— I-am promis lui Josh că mergem azi la Legoland, a spus nesigură.

— Ar trebui să vă duceţi, a spus Pip. Vă rog să vă duceţi!

— Dar nu te simţi bine, a zis mama. Ar trebui să rămân ca să am grijă de tine.

Pip a clătinat din cap.

— Sincer, mă simt mai bine. Cred că mi-am revenit. Vreau doar să dorm. Serios! Vreau să mergeţi voi! S-a uitat în ochii mamei cât aceasta a cântărit totul şi a adăugat: Gândeşte-te cât de enervant o să fie Josh dacă nu vă duceţi!

Mama a zâmbit, a atins-o pe Pip sub bărbie, iar Pip a sperat că nu a simţit cum tremură.

— Nu te pot contrazice! Eşti sigură că te simţi bine? Poate reuşesc să-l chem pe Ravi ca să vină şi să vadă ce faci.

— Mamă, serios, sunt bine! O să mă culc! O să dorm toată ziua. Mă antrenez pentru facultate.

— Bun! Ei bine, lasă-mă cel puţin să îţi aduc un pahar cu apă.

Bineînţeles că intrase şi tata, după ce i se spusese că Pip nu se simţea bine şi nu îi însoţea.

— O, nu, nu ştrengăriţa mea! a exclamat bărbatul şi s-a aşezat lângă, făcând tot patul să se lase în jos, cu Pip aproape rostogolindu-se în poala lui deoarece nu mai avea forţă. Arăţi groaznic. Ai căzut la datorie?

— Da! a răspuns ea.

— Să bei multă apă, a spus el. Şi să mănânci simplu, chiar dacă nu îmi place să o spun. Pâine prăjită goală, orez.

— Mda, ştiu, tată!

— Bine! Mama spune că ţi-ai pierdut telefonul şi se pare că mi-ai zis asta aseară, dar nu-mi amintesc. O să sun peste câteva ore pe fix, să văd că eşti vie.

Tatăl urma să iasă pe uşă.

— Stai!

Pip s-a ridicat, apucându-se de pătură. El a ezitat puţin în pragul uşii.

— Te iubesc, tată! a spus încet, deoarece nu îşi amintea când o făcuse ultima dată, iar ea era încă în viaţă.

Tata a zâmbit.

— Ce vrei de la mine? a râs el. Portofelul meu este în camera cealaltă.

— Nu, nimic, a spus ea. Doar spuneam.

— A, ei bine, atunci o să o spun şi eu. Te iubesc, buclucaşo!

Pip a aşteptat până ce au plecat cu toţii şi a auzit sunetul maşinii care ieşea de pe alee, dând la o parte draperiile ca să îi urmărească îndepărtându-se.

Apoi, cu ultima picătură de forţă, s-a ridicat şi a mers clătinându-se prin cameră, târându-şi picioarele. A luat tenişii uzi pe care îi ascunsese din nou în rucsac şi cele două telefoane cu cartelă.

Mai rămăseseră trei căsuţe de bifat; putea s-o facă – să se târască spre linia de finiş, Ravi cel din mintea ei spunându-i că e în stare să reuşească. A scos prin glisare capacul din spate al telefonului. A scos bateria şi cartela SIM. A rupt cartela mică din plastic între degete la mijlocul cipului, la fel cum tăcuse şi cu cea a lui Jason, şi a dus totul la parter.

A intrat în garaj şi s-a îndreptat spre trusa cu unelte a tatălui ei. A pus la loc rola de bandă adezivă, rostind din nou în şoaptă „Nenorocita de bandă adezivă!” Apoi a luat bormaşina, apăsând butonul ca să privească o clipă cum se roteşte mandrina, răsucind aerul. A găurit micul telefon Nokia pe care îl păstrase în sertar, chiar prin ecran, spărgându-l, plasticul negru împrăştiindu-se în jurul noii găuri. Şi la fel a procedat şi cu telefonul care aparţinuse Ucigaşului BA.

Un sac negru de gunoi pentru tenişi, legat strâns. Altul pentru cartelele SIM şi baterii. Altul pentru micile telefoane distruse.

Pip şi-a luat haina lungă, atârnată în cuierul de lângă uşa de la intrare, şi s-a încălţat cu pantofii mamei, chiar dacă nu se potriveau.

Era încă devreme, mai nimeni nu ieşise să se plimbe prin oraş. Pip a mers, clătinându-se, cu sacii de gunoi într-o mână, ţinând strâns haina în jurul ei cu cealaltă. În faţă, a văzut-o pe doamna Yardley plimbându-şi câinele. Pip s-a întors în direcţia opusă.

Luna dispăruse, aşadar Pip trebuia să se îndrume singură, dar era ceva în neregulă cu ochii ei, lumea mişcându-se ciudat în jur, bâlbâindu-se, ca şi când nu s-ar fi încărcat corect.

Era foarte obosită. Corpul îi ceda. Nu putea să-şi mişte picioarele, ci doar să le târâie, împiedicând-se de bordura trotuarului.

Urcând pe West Way, Pip a ales la întâmplare o casă: numărul 13. Dacă se gândea mai bine, poate nu era chiar întâmplător. S-a îndreptat spre tomberonul cu roţi din capătul aleii, cel negru, pentru gunoi menajer. Pip a ridicat capacul şi a văzut că înăuntru erau deja saci negri. L-a ridicat pe primul, simţind un damf de putregai, şi a pus sacul cu tenişii dedesubt, ascunzându-l printre celelalte gunoaie.

A mers apoi pe Romer Close, strada pe care locuise Howie Bowers. Pip s-a apropiat de casa lui, deşi nu mai putea fi a lui, şi a deschis tomberonul, împingând înăuntru sacul negru cu cartelele SIM şi bateriile.

Pip a lăsat ultimul sac, cel în care se aflau un Nokia 8210 şi celălalt Nokia, cu găuri date în mijloc, în tomberonul din faţa casei de pe Wyvil Road, cea în grădina căreia se afla copacul roşu care îi plăcea atât de mult.

I-a zâmbit copacului când a bifat ultima căsuţă din minte. Toată noaptea le bifase, iar acum terminase, lista dispărând din gândurile ei.

Tomberoanele erau golite marţea. Pip ştia deoarece în fiecare luni seară mama ei striga prin casă: „O, Victor, ai uitat să scoţi gunoiul!"

Peste două zile, telefoanele cu cartelă şi tenişii aveau să se afle în drum spre groapa de gunoi, dispărând împreună cu celelalte lucruri.

Scăpase de ele şi terminase!

Pip s-a întors acasă, intrând pe uşă şi împleticindu-se când picioarele au încercat să cedeze sub ea. Acum tremura şi poate că asta făcea un corp după o asemenea noapte, distrus de adrenalina care îl impulsionase să continue când trebuia să o facă.

Dar nu mai avea nimic de făcut.

Pip a căzut pe pat, prea slăbită să îşi pună măcar capul pe pernă. Era bine şi aşa; era un loc comod, sigur şi liniştit.

Planul se terminase pentru moment. Era în pauză.

Nu mai avea nimic de făcut. De fapt, era indicat să nu facă nimic, doar să îşi trăiască viaţa ca şi când ar fi ieşit să mănânce cu prietenele,

iar apoi s-ar fi dus pur şi simplu la culcare. Mai târziu, trebuia să-l sune pe Ravi de pe fix şi să îi povestească despre telefonul pe care-l pierduse, ca să existe o înregistrare a conversaţiei, deoarece bineînţeles că nu se văzuse cu el. Şi luni să-şi înlocuiască telefonul.

Trebuia doar să trăiască şi să aştepte.

Fără să îi caute numele pe Google. Fără să meargă pe lângă casa lui ca să arunce o privire. Fără să reîncarce nerăbdătoare paginile de ştiri. Asta ar fi făcut un criminal, iar Pip nu putea fi aşa ceva.

Vestea urma să se afle la timpul ei. Jason Bell a fost găsit mort. Omucidere.

Până atunci, trebuia doar să trăiască, să vadă dacă îşi amintea cum să o facă.

A închis ochii, respiraţia devenind mai profundă în pieptul pustiit când o nouă întunecime s-a furişat înăuntru, făcând-o să dispară.

Pip a dormit în sfârşit.

Patruzeci şi patru

Pip a aşteptat.

Pielea rănită a început să i se vindece pe faţă şi în jurul încheieturilor mâinilor, iar ea a aşteptat.

Nu s-a întâmplat luni; Pip a stat pe canapea cât s-au dat ştirile de la ora zece, mama strigând ca să îi amintească tatălui ei să ducă gunoiul.

Nu s-a întâmplat nici marţi. Pip a ţinut deschis televizorul cu ştirile BBC în fundal toată ziua cât şi-a instalat noul telefon. Nimic! Niciun cadavru găsit! L-a ţinut deschis chiar şi când a venit Ravi mai târziu în seara aia, vorbind cu priviri bântuite şi atingându-şi puţin mâinile, deoarece nu puteau folosi cuvinte. Nu înainte să ajungă în spatele uşii închise a dormitorului ei.

Nu îl găsiseră? Era imposibil: incendiul, sângele… Cu siguranţă angajaţii de la Green Scene ştiau, cu siguranţă li se spusese că e ceva în neregulă, de ce nu se puteau apuca de lucru: incendiul, locul crimei. Pip ar fi putut pur şi simplu să caute informaţiile…

Nu! Nu putea căuta nimic! Ar fi lăsat o urmă.

Trebuia doar să aştepte, să se lupte cu impulsul de a afla. Asta ar fi dat-o de gol.

Îi era greu să doarmă; la ce se aşteptase? Rămăsese fără pastile şi poate acum i-ar fi trebuit chiar mai mult, deoarece de fiecare dată când închidea ochii se temea că nu avea să-i mai deschidă din nou, că erau lipiţi cu bandă, la fel şi gura când încerca să respire. Bătăile inimii erau ca focurile de armă. Doar extenuarea o liniştea.

— Bună, somnoroase! i-a spus mama, miercuri dimineaţă, când Pip a coborât scările clătinându-se şi sărind a treia treaptă deja din obişnuinţă. Câteva dintre prezentările mele s-au anulat în dimineaţa asta, aşa că am făcut cafea şi micul dejun pentru noi.

Clătite.

Pip s-a aşezat la insula din bucătărie şi a luat o gură mare de cafea, prea fierbinte pentru gâtul ei încă rănit.

— Ştii, o să-mi lipseşti când o să pleci la facultate, i-a spus mama din partea opusă.

— O să mă vezi în continuare tot timpul, a spus Pip, cu gura plină, dar fără să îi fie foame, însă mâncând pentru că voia să o mulţumească pe mama ei.

— Ştiu, dar nu este chiar la fel, nu-i aşa? Ai crescut deja! Ce trece timpul!

Mama a pocnit din degete şi s-a uitat la telefon când acesta a ţiuit de pe tejghea.

— Ce ciudat! a spus ea, luând mobilul. Siobhan de la serviciu tocmai mi-a trimis un mesaj şi mi-a zis să dau pe canalul de ştiri.

Lui Pip i s-a strâns inima, iar mintea i s-a umplut cu sunetul coastelor rupte. Gâtul îi era prea rece, iar faţa, prea caldă. Asta era, nu-i aşa? La ce altceva s-ar fi putut referi Siobhan? Pip a încercat să nu afişeze nicio emoţie, înfigând furculiţa în clătite ca să aibă ceva de făcut cu mâinile.

— De ce? a rostit nonşalant, privind chipul aplecat al mamei.

— Nu ştiu, mi-a zis doar să dau pe canalul de ştiri. Poate s-a întâmplat ceva la şcoală.

Mama a coborât de pe scaun şi s-a grăbit în living.

Pip a aşteptat o clipă, apoi două, încercând să-şi reprime panica, respirând adânc. Asta era: momentul când totul devenea real şi ireal; trebuia să joace teatru şi să o facă bine, să joace pentru viaţa ei. A lăsat furculiţa şi s-a dus după mama ei.

Femeia ţinea deja telecomanda în mână, televizorul deschizându-se direct la ştirile BBC, pe canalul urmărit de Pip cu o seară în urmă.

O crainică, decupată de un text care rula în burtiera ecranului.

Ştiri de ultimă oră.

Un rid a apărut pe fruntea prezentatoarei când acesta a vorbit spre cameră:

— *...în Buckinghamshire, un oraş care a avut parte de o mulţime de tragedii. În urmă cu şase ani, doi adolescenţi – Andie Bell şi Sal Singh – au murit în ceea ce a devenit de atunci unul dintre cele mai discutate cazuri de crimă din ţară. La începutul acestui an, un bărbat confirmat ca fiind Copilul Brunswick şi care a locuit în Little Kilton sub numele de Stanley Forbes a fost împuşcat şi a murit. Suspectul, Charlie Green, a fost arestat şi inculpat abia săptămâna trecută. Şi iată-ne acum, în acelaşi mic oraş în care cetăţeanul Jason Bell, tatăl lui Andie Bell, a fost găsit mort.*

Mama, care stătea cu gura deschisă de groază, a suspinat. Pip a imitat-o.

— *Poliţia consideră moartea lui ca fiind suspectă şi ne-a dat o declaraţie în faţa secţiei din Amersham în urmă cu puţin timp.*

Cadrul a lăsat în urmă redacţia, înfăţişând o scenă luminoasă de afară, cu un cer gri şi o clădire întunecată pe care Pip o cunoştea prea bine. Locul cel rău.

Un podium fusese montat în parcare, cu un microfon care se legăna uşor în vânt.

Bărbatul stătea în spatele acestuia, cu cămaşa şi jacheta curate, cea verde, peticită la coate fiind în mod clar considerată nepotrivită pentru conferinţe de presă.

Inspectorul Hawkins şi-a dres glasul.

— Azi confirmăm cu tristeţe că Jason Bell, în vârstă de 48 de ani, localnic din Little Kilton, a fost găsit mort duminică dimineaţa. Cadavrul lui a fost descoperit la serviciu, la firma pe care o deţinea, cu sediul în Knotty Green. Investigăm moartea lui Jason ca fiind

omucidere. Din nefericire, nu pot face şi alte precizări întrucât ancheta este abia la început. Facem apel la orice martor care era în zona Knotty Green sâmbătă seara, mai ales în apropiere de Whiterbridge Lane, şi care ar fi putut vedea ceva dubios.

Niciun martor, a gândit Pip, spunându-i din priviri prin ecranul de sticlă al televizorului. Nimeni nu îi auzea ţipetele. Şi mai era ceva: sâmbătă seara, asta spusese el, nu-i aşa? Dar la ce oră se referea? Ar fi putut să fie orice oră, de la 19 sau poate chiar mai devreme, în funcţie de persoana pe care o întrebai. Termenul era prea larg, prea vag; tot nu ştia dacă reuşiseră.

— Aveţi vreo întrebare? a zis Hawkins şi a făcut o pauză, uitându-se pe lângă cameră. Da! a arătat el spre cineva.

— Cum a fost ucis? s-a auzit vocea unei persoane care nu era în cadru.

Hawkins s-a strâmbat.

— Ştiţi că nu vă pot dezvălui, ancheta este în desfăşurare!

Cu un ciocan în cap, a răspuns Pip în minte. Lovit de cel puţin nouă ori. Ucis cu sălbăticie. O moarte foarte violentă.

— E îngrozitor! a spus mama ei, cuprinzându-şi faţa cu mâinile.

Pip a dat aprobator din cap.

— Are vreo legătură cu moartea fiicei lui, Andie? s-a auzit o altă voce din spatele camerei.

Hawkins l-a studiat pe bărbat timp de o secundă.

— Andie Bell a murit tragic în urmă cu mai mult de şase ani, iar cazul ei a fost închis anul trecut. Eu însumi am condus ancheta când Andie a dispărut. Am o legătură specială cu familia Bell şi promit că voi afla ce s-a întâmplat cu Jason, cine l-a ucis. Mulţumesc!

Hawkins s-a retras de pe podium, fluturând puţin mâna, iar studioul a revenit în cadru.

— Îngrozitor, îngrozitor! a spus mama lui Pip, clătinând din cap. Nu pot să cred! Biata familie! Jason Bell este mort. Ucis.

Femeia s-a întors apoi ca să se uite la Pip, chipul ei devenind serios.

— Nu! a zis ea cu hotărâre, ridicând un deget.

Pip nu ştia ce expresie greşită afişase. Jason Bell merita să moară, dar mama ei nu îşi putea da seama de asta doar uitându-se la ea, nu?

— Poftim? a întrebat Pip.

— Ştiu exact ce este licărul din ochii tăi, Pip. *Nu* o să devii obsedată şi de asta! *Nu* o să începi să investighezi şi cazul ăsta!

Pip s-a uitat din nou la televizor şi a ridicat din umeri.

Doar că exact asta intenţiona să facă.

Asta ar fi făcut, dacă ar fi auzit cu adevărat pentru prima dată despre crimă. Asta făcea ea: investiga. Era atrasă de morţi, oameni dispăruţi, şi căuta motivul şi metoda. Era normal şi de aşteptat. Iar Pip trebuia să se comporte normal, aşa cum se aşteptau oamenii.

Începea ultima parte din planul ei, refăcut în seara din urmă de nenumărate ori în şoapte încordate împreună cu Ravi. Urma să intervină, dar nu prea mult. Să îndrume, nu să conducă.

Poliţia avea criminalul. Trebuia doar să ştie cum să îl caute.

Pip ar fi putut să-i înghiontească pe poliţişti în direcţia corectă, ca să găsească persoana din spatele tuturor dovezilor pe care le lăsase pentru ei. Avea modul perfect, aşteptat şi normal ca să o facă. Podcastul.

Sezonul 3 din Crima perfectă. Instrucţiuni pentru fete cuminţi: Cine l-a ucis pe Jason Bell?

Iar ea ştia exact pe cine să intervieveze mai întâi.

Patruzeci şi cinci

Chipul lui Pip în semiobscuritate, slab luminat de strălucirea fantomatică a laptopului ei, umbrele fiind ca nişte vânătăi în jurul ochilor. O voce în urechile ei, a lui Jackie de la cafenea şi a ei, într-un interviu înregistrat cu o zi în urmă, Cara şoptind în fundal. Totul decursese perfect: Pip o îndemnase doar cât era necesar, ca să o facă să spună ce trebuie, propoziţiile dansând în jurul lor şi în liniştea care era plină de înţeles. Felul în care vocea lui Jackie şuierase printre dinţi când rostise numele lui Max îi ridicase părul pe ceafa lui Pip.

L-a ascultat din nou, la miezul nopţii, cu o pereche veche de căşti conectate la laptop. Probabil că Josh îi furase din nou căştile ca să joace FIFA, dar era în regulă; putea lua orice de la ea. Cu doar o săptămână în urmă crezuse că nu avea să-l mai vadă, deşi se transformase în fantoma la care el încerca să nu se gândească. Putea lua orice voia, iar Pip l-ar fi iubit de două ori mai mult.

A studiat liniile albastre ale programului de înregistrare, imaginea dezordonată a vocii ei, fermă când trebuia să fie, liniştită când era cazul, ridicându-se şi coborând, munţi şi văi. A izolat înregistrarea şi a copiat-o într-un fişier nou.

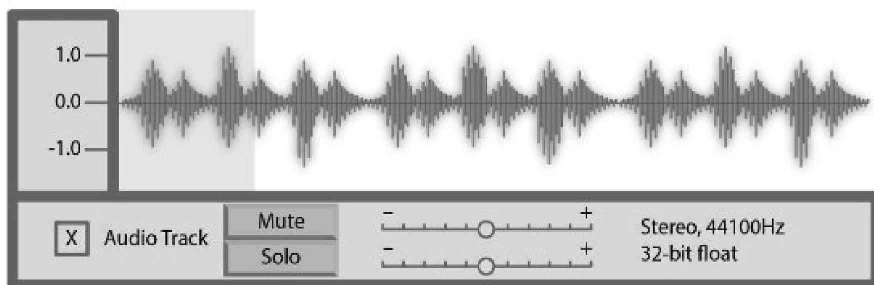
Pip şi l-a imaginat pe Hawkins ascultând aceleaşi cuvinte peste câteva zile; şi l-a imaginat devenind atent, împingând scaunul cât această Pip suspendată în timp trăgea sforile. Aceeaşi Pip pe care avea s-o vadă zâmbind pe înregistrarea camerei de supraveghere din McDonald's, dacă ar fi avut vreodată nevoie să se uite. Pip nu putea include numele lui Max, Hawkins trebuia să-l afle singur, dar îi arăta exact unde să caute.

Urmează calea, Hawkins! Calea cea mai uşoară era chiar aici, iar el trebuia doar să o urmeze, aşa cum o făcuse cândva cu Sal Singh. Pip îi uşura munca. Tot ce trebuia să facă era să o urmeze, să intre în lumea pe care o crea doar pentru el.

Denumirea fişierului:

Reclamă pentru sezonul 3 din CPIPFC: Cine l-a ucis pe Jason Bell?.wav

[Se aude muzică introductivă]

[Introducere fişier audio]

Crainicul: *Little Kilton […] un oraş care a văzut mai multe tragedii […] confirmarea de azi din partea poliţiei locale că rezidentul Jason Bell, tatăl lui Andie Bell, a fost găsit mort […] poliţia tratează moartea lui ca suspectă […]*

[Sfârşitul înregistrării]

[Introducere fişier audio cu sirena poliţiei]

Pip: Bună! Numele meu este Pip Fitz-Amobi şi locuiesc într-un mic oraş. În urmă cu şase ani, doi adolescenţi au fost ucişi în acest mic oraş. În urmă cu câteva luni, un bărbat a fost împuşcat mortal în acest mic oraş. Cum era vorba aia? Că lucrurile se întâmplă întotdeauna de trei ori, chiar şi crima. Trăim într-un mic oraş şi, în acest weekend, am aflat că a mai murit cineva.

[Introducere înregistrare]

Inspectorul Hawkins: *Jason Bell […] localnic din Little Kilton, a fost găsit mort sâmbătă dimineaţă […]*

[Finalul înregistrării]

Pip: Jason Bell, tatăl lui Andie şi al Beccăi Bell, a fost găsit mort la sediul firmei sale, în apropierea oraşului, săptămâna trecută.

[Introducere înregistrare]

Inspectorul Hawkins: *Investigăm moartea lui Jason ca fiind omucidere […]*

[Sfârşitul înregistrării]

Pip: Nu a fost vorba despre un accident sau o moarte naturală. Cineva l-a ucis, dar, în afară de asta, multe dintre detaliile cazului sunt încă necunoscute. Judecând după informaţiile oferite de poliţie când a făcut apel la martorii din zonă, se pare că omorul s-a petrecut în seara de 15 septembrie. Jason a fost găsit la serviciu, la sediul firmelor de întreţinere şi curăţenie pe care le deţinea, Green Scene şi

Clean Scene Ltd. Asta e tot. Nu se cunosc detalii, în afară de un singur lucru: există un criminal în libertate şi cineva trebuie să îl prindă. Alăturaţi-vă nouă pentru un nou sezon în care vom încerca să înţelegem acest caz, precum şi ancheta în desfăşurare a poliţiei. Cineva l-a ucis, aşadar cineva îl voia mort, şi trebuie să existe pe undeva vreo urmă. Oamenii vorbesc într-un oraş mic. Şi s-au vorbit multe în ultima săptămână; oraşul este practic plin de secrete şoptite şi priviri aruncate pe furiş. Majoritatea nu merită ascultate, dar sunt unele care nu pot fi ignorate.

[Introducere înregistrare]

Pip: *Bună, Jackie, doar ca să te prezint, eşti patroana unei cafenele independente din Little Kilton, de pe strada principală.*

Jackie: *Da, eu sunt.*

Pip: *Îmi poţi spune ce s-a întâmplat?*

Jackie: *Ei bine, Jason Bell a fost aici în urmă cu câteva săptămâni şi a stat la coadă ca să îşi comande cafeaua. Venea destul de des. Şi la rând în faţa lui* era [… Bip…]

[…] Jason l-a împins, i-a vărsat cafeaua […] i-a spus să se dea din calea lui.

Pip: *Ai spune că a fost o altercaţie?*

Jackie: *Da, aş putea spune că a fost destul de violent. […] Era foarte clar că se antipatizau.*

Pip: *Şi ai zis că s-a întâmplat cu doar două săptămână înainte ca Jason să fie ucis?*

Jackie: *Da!*

Pip: *Sugerezi* că [… BIP…] ar *putea fi cel care l-a ucis?*

Jackie: *Nu, eu… nu, bineînţeles că nu. Doar că sunt de părere că erau deja neînţelegeri între ei.*

Pip: *Duşmănie?*

Jackie: *Mda […] din cauza lucrului pe care* [BIP] *i l-a făcut fiicei lui Jason, Becca. Chiar dacă nu a fost condamnat. Sunt sigură că i-a dat lui Jason destule motive să îl urască.*

[Sfârşitul înregistrării]

Pip: Nu ştiu ce părere ai tu, dar eu, una, am deja un nume pe lista mea de suspecţi. Toate acestea şi mai mult urmează în primul episod. Nu rata sezonul 3 din *Crima perfectă. Instrucţiuni pentru fete cuminţi: Cine l-a ucis pe Jason Bell?*

[Introducere înregistrare]

Inspectorul Hawkins: *Promit că voi afla ce s-a întâmplat cu Jason, cine l-a ucis.*

[Sfârşitul înregistrării]

Pip: Şi eu.

[Se aude muzică introductivă]

Patruzeci şi şase

Totul începuse cu un apel telefonic.

— Bună, Pip, sunt inspectorul Hawkins! Mă întreb dacă ai timp să vii azi la secţie ca să discutăm puţin?

— Sigur! îi spusese Pip. Despre ce e vorba?

— Despre reclama pentru podcast pe care ai publicat-o în urmă cu câteva zile, în legătură cu cazul Jason Bell. Am doar câteva întrebări pentru tine, asta-i tot. Este un interviu voluntar.

Pip se prefăcuse că se gândea la asta.

— Bine! Pot să ajung într-o oră?

Ora trecuse deja şi, iat-o, stând în faţa locului malefic! Clădirea înnegrită a secţiei de poliţie din Amersham, o armă descărcându-se în inima ei, mâinile ude de transpiraţie şi sângele lui Stanley. Pip şi-a încuiat maşina şi şi-a şters mâinile roşii de blugi.

Îl sunase pe Ravi ca să îi spună unde se duce. El nu zisese prea multe, repetând *la naiba* de nenumărate ori, dar Pip îl asigurase că e în regulă, că nu trebuie să intre în panică. Acest lucru era de aşteptat; era implicată indirect în caz, fie prin interviul cu Jackie, fie prin telefonul dat avocatului lui Max în acea seară. Doar despre asta era vorba, iar Pip ştia exact cum să joace următorul rol. Era la distanţă de crima asta – un actor distribuit într-un rol secundar, nimic mai mult. Hawkins voia informaţii de la ea.

Iar Pip voia în schimb ceva de la el. Ar fi putut să fie răspunsul la toate întrebările de care nu putea scăpa, substratul fiecărui gând în stare de veghe. Momentul în care Pip afla dacă reuşiseră sau nu, dacă trucul cu momentul morţii funcţionase. Dacă funcţionase, era liberă. Supravieţuise. Nu fusese niciodată acolo şi nu îl ucisese pe Jason Bell. Dacă nu funcţionase… ei bine, nu merita să se gândească încă la asta. A ascuns gândul în ungherul întunecat din mintea ei şi a intrat pe uşile automate.

— Bună, Pip!

Eliza, poliţista care se ocupa de arestări, i-a zâmbit încordată din spatele biroului de la recepţie.

— Mă tem că toate ajung aici, a spus ea, răsfoind un teanc de documente.

— M-a sunat inspectorul Hawkins şi m-a rugat să vin la o discuţie, a răspuns Pip, băgându-şi mâinile în buzunarele de la spate, astfel încât Eliza să nu vadă cum tremură.

Calmează-te! Trebuie să te calmezi!

Ar fi putut să cedeze în sinea ei, dar sub nicio formă nu trebuia să se dea de gol.

— O, da! a zis Eliza şi s-a îndepărtat. Atunci mă duc să îl anunţ că ai

venit.

Pip a aşteptat.

A urmărit cum o poliţistă pe care o cunoştea, Soraya, a trecut în grabă pe la recepţie, oprindu-se doar pentru scurtă vreme ca să facă schimb de amabilităţi. Pip nu era acoperită de sânge de data asta, în orice caz nu de sângele pe care îl puteai vedea.

Când Soraya s-a îndreptat spre uşa încuiată din spate, altcineva a venit din direcţia opusă. Inspectorul Hawkins, cu părul moale pieptănat pe spate, mai palid decât de obicei, mai cenuşiu la faţă, ca şi când şi-ar fi petrecut prea mult timp în clădirea asta, iar culorile sale l-ar fi pătruns, revendicându-l.

Probabil nu dormise prea mult de când fusese găsit cadavrul lui Jason.

— Bună, Pip! a salutat-o el şi i-a făcut semn să vină, iar ea l-a urmat.

Pe acelaşi hol, de la locul rău spre locul şi mai rău. Călcând din nou pe urmele ei suspendate în timp. Dar această Pip era cea care deţinea controlul, nu fata speriată care tocmai văzuse moartea pentru prima dată. Şi poate că-l urma pe Hawkins în camera de interogatoriu numărul 3, dar, de fapt, inspectorul o urma pe ea.

— Ia loc, te rog!

Hawkins i-a arătat un scaun, aşezându-se şi el. Alături, pe podea, era o cutie deschisă, plină cu o grămadă de dosare, iar pe masa de metal aştepta un reportofon.

Pip s-a aşezat pe marginea scaunului şi a dat din cap, aşteptând ca poliţistul să înceapă.

Totuşi, bărbatul nu a făcut-o, pur şi simplu uitându-se la ea şi urmărindu-i privirea.

— Deci, a spus Pip, dregându-şi glasul. Ce anume voiaţi să mă întrebaţi?

Hawkins s-a aplecat în faţă, întinzându-se spre reportofon, iar oasele gâtului i-au pocnit.

— Înţelegi că, deşi ai venit de bunăvoie, iar noi vrem doar să ne ajuţi cu investigaţia, tot trebuie să te interoghez, citindu-ţi drepturile, şi să înregistrez convorbirea noastră? a întrebat-o poliţistul, privind-o cercetător.

Da, înţelegea. Dacă s-ar fi gândit serios că avea vreo legătură cu asta, ar fi trebuit să fie arestată. Era practica standard, dar în ochii lui era o expresie ciudată, ca şi când ar fi vrut ca ea să se teamă. Lui Pip nu îi era teamă; ea deţinea controlul aici, aşa că a dat aprobator din cap.

Hawkins a apăsat butonul.

— Sunt inspectorul Hawkins şi o intervievez pe Pippa Fitz-Amobi; astăzi este marţi, 25 septembrie, ora 11.31. E un interviu voluntar în

legătură cu investigarea morţii lui Jason Bell şi poţi pleca oricând, înţelegi?

— Da, a spus Pip, direcţionându-şi vocea spre aparatul de înregistrat.

— Nu trebuie să zici nimic, dar s-ar putea să-ţi afecteze apărarea dacă nu menţionezi când eşti întrebată ceva ce ar putea fi folosit mai târziu la tribunal. Orice spui poate fi folosit ca dovadă, a adăugat Hawkins şi s-a rezemat, scaunul său scârţâind. Deci, a spus el, am auzit reclama pentru noul sezon al podcastului tău, la fel ca alte sute de mii de oameni.

Pip a ridicat din umeri.

— Credeam că v-ar prinde bine un pic de ajutor în cazul ăsta. Având în vedere că aţi avut nevoie de mine ca să clasaţi ultimele două cazuri. De asta mi-aţi cerut să vin azi la discuţii? Aveţi nevoie de ajutorul meu? Vreţi să îmi oferiţi un interviu în exclusivitate pentru podcast?

— Nu, Pip! a răspuns poliţistul, iar aerul i-a şuierat printre dinţii. Nu am nevoie de ajutorul tău. E o investigaţie în curs, un caz de omucidere. Ştii că nu pot să mă implic şi să public informaţii importante pe internet. Nu aşa funcţionează justiţia. Standardele jurnalistice ţi se aplică şi ţie. S-ar putea considera chiar o sfidare.

— Nu am publicat nicio „informaţie importantă”, era doar o reclamă, a spus ea. N-am aflat încă alte detalii despre caz, în afară de ce aţi declarat la conferinţa de presă.

— Ai publicat un interviu cu... – Hawkins şi-a coborât privirea la notiţele lui – Jackie Miller, speculând despre cine l-ar fi putut ucide pe Jason Bell, a spus el, mărind ochii ca şi când ar fi marcat un punct împotriva ei.

— Nu tot interviul, a spus Pip, doar cele mai interesante înregistrări. Şi nu am dat numele persoanei despre care am vorbit. Ştiu că asta ar putea prejudicia orice posibil proces în viitor. Chiar ştiu ce fac.

— Aş spune că subiectul a evidenţiat destul de bine despre cine vorbeai, a spus Hawkins, aplecându-se spre cutia cu dosare de lângă el şi apoi îndreptându-se cu un mic teanc de hârtii într-o mână. După ce ţi-am auzit reclama, am vorbit cu Jackie, ca parte a investigaţiei.

Poliţistul a scuturat paginile spre ea, iar Pip a recunoscut copia interviului. Apoi, bărbatul a lăsat copia pe masa de metal, răsfoind-o.

— *Cred că era destulă duşmănie între Max Hastings şi Jason Bell,* a citit el cu voce tare. *Auzi zvonuri prin oraş, mai ales când deţii o cafenea pe strada principală... Jason probabil că-l ura pe Max pentru ce i-a făcut Beccăi şi modul în care avea legătură cu moartea lui Andie... Cu siguranţă mi s-a părut că nici Max nu îl plăcea pe Jason... Era multă furie. A fost destul de violent. Nu m-am mai confruntat cu o astfel de situaţie între doi clienţi. Şi, aşa cum a spus Pip, nu e îngrijorător că Jason a fost ucis după*

doar două săptămâni? a terminat de citit Hawkins, care a închis copia şi şi-a ridicat privirea la Pip.

— Aş spune că este un prim pas standard într-o investigaţie, a rostit Pip, fără să îşi mute privirea din ochii lui; nu intenţiona să o facă prima. Să afli dacă s-a petrecut ceva neobişnuit în viaţa victimei, identificându-i pe cei care aveau vreo intenţie rea în privinţa ei, posibili suspecţi. Un incident violent care a condus la moartea persoanei respective, intervievarea unui martor. Scuze dacă v-am luat-o înainte!

— Max Hastings, a spus Hawkins, limba lui şuierând de trei ori când s-a poticnit, rostind numele.

— Se pare că nu este prea simpatizat în oraş, a zis Pip. Are mulţi duşmani. Şi se pare că Jason Bell era unul dintre ei.

— Mulţi duşmani, i-a repetat Hawkins cuvintele, încruntându-se. Te-ai considera unul dintre inamicii lui?

— Adică, a început Pip şi a ridicat din sprâncene, este un violator în serie care a scăpat liber şi a rănit nişte oameni la care ţineam mult. Da, îl urăsc, dar nu ştiu dacă am onoarea de a fi cel mai rău duşman al lui.

— Te dă în judecată, nu-i aşa? a insistat Hawkins, a luat un pix şi l-a atins de dinţi. Pentru defăimare, pentru o declaraţie şi o înregistrare audio pe care ai publicat-o pe reţeaua de socializare în ziua în care a fost citit verdictul în procesul lui pentru viol.

— Da, voia să o facă, a răspuns Pip. Aşa cum am spus, minunat băiat! De fapt, am ajuns totuşi la o înţelegere.

— Interesant! a spus Hawkins.

— Da?

— Ei bine…

Poliţistul a apăsat butonul pixului de mai multe ori, iar Pip nu a auzit decât *BA, BA, BA*.

— Din cât te cunosc, Pip, după mulţimea de interacţiuni pe care le-am avut, aş spune că sunt surprins că ai decis să accepţi înţelegerea, să plăteşti. Chiar îmi pari genul care ar lupta până la capăt.

— De obicei sunt, a dat Pip din cap. Dar cred că mi-am pierdut încrederea în tribunale, în sistemul de justiţie, penal sau civil. Şi am obosit. Vreau să las totul în urmă, să o iau de la capăt la universitate.

— Aşadar, când ai decis să accepţi înţelegerea?

— Recent, a spus Pip. În urmă cu două săptămâni.

Hawkins a dat din cap în sinea lui, scoţând o altă foaie de hârtie dintr-un dosar de deasupra cutiei.

— Am vorbit cu Christopher Epps, avocatul care îl reprezintă pe Max Hastings în procesul de defăimare, şi mi-a spus că l-ai sunat sâmbătă, 15 septembrie, la 21.41. Spune că atunci l-ai informat să accepţi înţelegerea pe care ţi-a oferit-o cu câteva săptămâni înainte.

Pip a dat aprobator din cap.

— O oră ciudată la care să îl suni, nu crezi? Atât de târziu într-o sâmbătă seara?

— Nu chiar. El mi-a spus să îl sun oricând. M-am gândit la asta toată ziua şi am luat în sfârşit o decizie, aşa că nu am văzut niciun motiv să mai amân. Din câte ştiu, voia să deschidă un proces la prima oră luni dimineaţa.

Hawkins a dat din cap, notând ceva ce Pip nu putea citi pe pagina cu susul în jos.

— De ce mă întrebaţi despre o conversaţie pe care am avut-o cu avocatul lui Max Hastings? a întrebat ea, mijind confuză ochii. *Aţi început* să îl cercetaţi pe Max ca suspect?

Hawkins nu a spus nimic, dar Pip nu avea nevoie de vreo confirmare. Ştia. Hawkins nu ar fi aflat despre telefonul dat de Pip lui Epps dacă nu ar fi aflat mai întâi de telefonul dat de Epps lui Max după doar câteva minute. Şi nu ar fi avut de unde să ştie dacă nu ar fi verificat deja registrul apelurilor telefonice ale lui Max. Probabil nici măcar nu avusese nevoie de mandat; probabil Max îi dăduse singur telefonul, la sfatul lui Epps, crezând că nu are nimic de ascuns.

Hawkins putea deja să îl plaseze pe Max la locul crimei la ora la care îl sunase Epps şi în funcţie de apelurile de mai târziu ale părinţilor lui; cu siguranţă era un motiv de îndoială suficient cât să obţină un mandat de percheziţie pentru casa şi maşina lui Max, nu? Să ia mostre din ADN-ul lui ca să îl compare cu cel găsit la locul crimei? Asta numai dacă ora la care Max fusese acolo nu se potrivea cu ora decesului lui Jason. Acea ultimă necunoscută.

Pip a încercat să nu lase gândul să îi întunece chipul, uitându-se înainte la Hawkins, cu o urmă de interes în ochii mijiţi, dar nu prea mult.

— Cât de bine l-ai cunoscut pe Jason Bell? a întrebat Hawkins, încrucişându-şi braţele la piept.

— Nu la fel de bine ca dumneavoastră. Ştiam mai multe despre el, dar nu pot să spun că îl cunoşteam, dacă are vreun sens ce zic. Nu prea am stat la discuţii, dar, bineînţeles, când cercetam ce s-a întâmplat cu Andie, am studiat multe aspecte din viaţa lui. Căile noastre s-au intersectat, dar nu ne-am *cunoscut* cu adevărat.

— Totuşi, pari hotărâtă să afli cine l-a ucis, pentru podcastul tău?

— Cu asta mă ocup, a spus Pip. Nu trebuie să îl cunosc bine ca să cred că merită dreptate. Cazurile din Little Kilton nu par să se rezolve până nu mă implic.

Hawkins a izbucnit în râs peste masă, trecându-şi mâna prin barba scurtă.

— Ştii, Jason mi s-a plâns după ce ai publicat primul sezon al tău. A spus că era hărţuit de presă, pe internet. Ai crede că este corect să

spun că nu te plăcea, din cauza asta?

— Habar n-am, a spus Pip, şi nu înţeleg de ce este relevant. Chiar dacă nu mă plăcea, tot merită dreptate, iar eu o să ajut cum o să pot.

— Aşadar, te-ai întâlnit recent cu Jason Bell? a întrebat Hawkins.

— Recent?

Pip s-a uitat la tavan, ca şi când ar fi încercat să îşi amintească. Bineînţeles că nu trebuia să se gândească prea mult; trecuseră doar zece zile de când îi târâse cadavrul prin pădure. Şi înainte de asta, bătuse la uşa lui Jason ca să îi pună întrebări despre Green Scene şi Ucigaşul BA, dar Hawkins nu trebuia să afle despre conversaţia aia. Pip era deja legată indirect de caz, de două ori. Contactul recent cu Jason erau mult prea riscant; ar fi putut chiar să-i facă să o bănuiască şi să obţină un mandat pentru mostra ei de ADN, judecând mai ales după cum se uita la ea Hawkins, studiind-o.

— Nu! Nu am vorbit cu el, ca să nu mai spun că nu l-am văzut prin oraş de, ei bine, probabil câteva luni, a spus ea. Cred că ultima dată drumurile ni s-au intersectat la comemorarea de şase ani pentru Andie şi Sal, vă amintiţi? Aţi fost acolo. Noaptea în care a dispărut Jamie Reynolds.

— Deci, asta a fost ultima dată când îţi aminteşti că ai dat de Jason? a întrebat Hawkins. La sfârşitul lui aprilie?

— Corect!

Altă observaţie notată pe hârtia dictando de pixul scârţâind, sunetul acestuia călătorind tocmai până la ceafa ei. Despre ce scria? Şi în clipa aia, Pip a căpătat senzaţia stranie că nu Hawkins stătea în faţa ei şi o interoga. Era ea, cea de acum un an. Fata de 17 ani care credea că adevărul era singurul lucru care conta, indiferent de context, ignorând acea zonă sufocantă gri. Adevărul era ţelul, era călătoria, la fel cum era şi pentru inspectorul Hawkins. Asta era în faţa ei: vechiul sine înfruntându-l pe cel de acum. Iar persoana asta nouă trebuia să câştige.

— Numărul de telefon pe care l-ai folosit ca să îl suni pe Christopher Epps, a spus Hawkins, trecându-şi degetul peste foaia imprimată, nu este numărul tău de mobil. Sau cel fix de acasă.

— Nu! a spus Pip. L-am sunat de pe telefonul fix al prietenei mele.

— De ce?

— Acolo eram, a zis Pip, şi mai devreme în acea zi mi-am pierdut telefonul, adică mobilul.

Hawkins s-a aplecat înainte, strângând din buze când s-a gândit la spusele ei.

— Ţi-ai pierdut telefonul în ziua aia? Sâmbătă, 15 septembrie?

Pip a dat din cap, apoi a spus „Da” pentru reportofon, îndemnată de privirea lui Hawkins.

— Am fost după-amiază la alergat şi cred că mi-a sărit din buzunar.

Nu am reuşit să-l găsesc. Am altul acum.

Altă observaţie pe foaie, alt fior pe şira spinării lui Pip. Despre ce scria? Ea ar fi trebuie să deţină controlul, ea ar fi trebuit să scrie.

— Pip, a făcut Hawkins o pauză, aţintindu-şi privirea asupra ei. Poţi să-mi spui unde ai fost între 21.30 şi miezul nopţii în ziua de sâmbătă, 15 septembrie?

Şi iată! Ultima necunoscută!

Ceva s-a eliberat în pieptul lui Pip, lăsând în jurul inimii ei cu bătăi de foc de armă mai mult loc să respire. Umerii i s-au despovărat, iar maxilarul i s-a relaxat. Sângele de pe mâinile ei era doar transpiraţie.

Reuşiseră!

Se terminase.

Pip nu a afişat nicio expresie, dar ceva îi sfârâia lângă colţurile gurii, un zâmbet invizibil şi un oftat tăcut.

O întreba unde fusese între 21.30 şi miezul nopţii deoarece aceea era ora estimată a decesului. Reuşiseră. Amânaseră cu mai mult de trei ore, iar ea era în siguranţă. Supravieţuise. Şi Ravi, şi toţi cei la care apelase să o ajute. Toţi erau în regulă. Deoarece Pip nu l-ar fi putut ucide pe Jason Bell; fusese în cu totul altă parte.

Nu putea fi prea nerăbdătoare să îi spună sau să o facă prea teatral.

— E seara în care a fost ucis Jason Bell? a întrebat ea, verificând.

— Da!

— Ăăă, ei bine, am fost acasă la prietenele mele…

— Care prietene?

— Cara Ward şi Naomi Ward, a spus Pip, uitându-se în timp ce el îşi nota. Ele locuiesc pe Hogg Hill. Acolo eram când i-am dat telefon lui Christopher Epps la… ce oră spuneai că era?

— Aşa, 21.41 seara, a spus Hawkins, cu răspunsul pregătit pe vârful limbii.

— Da, pe la 21.40. Am ajuns la ele cu câteva minute mai devreme, deci presupun că pe la 21.30 conduceam spre casa lor.

— Bine! a spus el. Şi cât timp ai rămas acasă la familia Ward?

— Nu prea mult, a zis Pip.

— Nu? a întrebat-o el, privind-o cercetător.

— Nu, am stat doar puţin timp înainte să ne dăm seama că ne este foame. Aşa că am plecat toate trei să luăm mâncare.

Hawkins a mai notat ceva.

— Mâncare? a spus el. Unde v-aţi dus?

— La McDonald's, a spus Pip schiţând un zâmbet timid, plecând capul. Cel de la benzinăria din Beaconsfield.

— În Beaconsfield?

Poliţistul a băgat pixul în gură.

— Ăla e cel mai apropiat loc din care să luaţi mâncare?

— Ei bine, era cel mai apropiat McDonald's, şi asta voiam.

— La ce oră aţi sosit la McDonald's?

— Ăăă… Pip s-a gândit o vreme, apoi a răspuns: Nu prea m-am uitat la ceas, mai ales că nu aveam telefon, dar dacă am plecat la scurt timp după ce l-am sunat pe Epps, atunci trebuie să fi ajuns acolo după ora 22.

— Şi ai zis că ai condus tu? Eraţi cu maşina ta? a întrebat el.

— Da!

— Ce maşină ai?

Pip a tras aer pe nas.

— Un Volkswagen Beetle. Gri.

— Şi numărul de înmatriculare?

Ea i l-a spus, urmărindu-l când l-a notat şi subliniat.

— Deci ai ajuns la McDonald's pe la 22, a spus inspectorul. Nu e cam târziu pentru cină?

Pip a ridicat din umeri.

— Sunt încă adolescentă, ce pot să spun?

— Aţi băut? a întrebat el.

— Nu, a spus ea categoric, deoarece ar fi fost o infracţiune.

— Ar fi fost, a spus Hawkins, uitându-se la foaia lui cu observaţii. Şi cât timp aţi stat la McDonald's?

— Da, destul, a zis Pip. Ne-am luat meniurile şi am stat acolo cam vreo oră şi jumătate, presupun. Apoi am luat nişte îngheţate la întoarcere. M-aş putea uita pe aplicaţia Barclay să văd la ce oră am plătit mâncarea.

Hawkins a clătinat uşor din cap. Nu trebuia să vadă asta pe telefonul ei; avea propriile metode să îi verifice alibiul. Şi urma să o vadă pe înregistrare, clar ca ziua, stând la coadă, evitând să se uite la cameră. Două plăţi separate făcute cu cardul ei. Planul fusese bine gândit, Hawkins.

— Bine, deci crezi că ai plecat de la McDonald's pe la 23.30?

— Aşa cred, da, a spus ea. Fără să verific.

— Şi unde aţi plecat de acolo?

— Ei bine, acasă, i-a răspuns Pip încruntându-se deoarece răspunsul era prea evident. Ne-am întors în Kilton, le-am lăsat pe surorile Ward acasă, iar apoi m-am întors la mine.

— La ce oră te-ai întors acasă?

— Repet, nu prea m-am uitat la ceas, mai ales că nu aveam telefon, a spus ea. Dar când am intrat în casă, mama încă mă aştepta în pat; trebuie să fi fost trecut de miezul nopţii, deoarece a comentat asta. Urma să ne trezim devreme a doua zi dimineaţă.

— Şi apoi?

Poliţistul şi-a ridicat privirea.

— Apoi m-am dus la culcare.

Era acoperită în tot intervalul orei estimate a decesului. Pip vedea

totul desfăşurându-se pe noile riduri de pe fruntea lui Hawkins. Bineînţeles, poate se gândea că Pip ar fi putut să mintă. Trebuia să verifice. Dar ea nu minţea, nu în legătură cu partea asta, iar toate dovezile erau acolo, aşteptându-l doar pe el.

Hawkins a expirat şi, aruncând din nou o privire peste foaie, ceva l-a deranjat; Pip a văzut-o în ochii lui.

— Interviul s-a oprit la 11.43.

Poliţistul a apăsat butonul de *stop* al aparatului.

— Mă duc doar să iau o cafea, a spus el, ridicându-se de pe scaun şi adunând dosarele. Ai vrea şi tu una?

Nu, nu voia. Se simţea rău din cauză că-i scăzuse adrenalina, stomacul relaxându-se în sfârşit acum, că ştia că supravieţuise, câştigase, că Max îl ucisese pe Jason şi nu ar fi putut fi ea. Totuşi, nu se relaxase complet; expresia poliţistului era cea pe care nu o putea înţelege. Hawkins aştepta un răspuns.

— Da, vă rog! a spus ea, chiar dacă nu voia. Cu lapte, fără zahăr.

O persoană nevinovată, cineva care nu avea nimic de ascuns, nimic pentru care să se îngrijoreze, accepta cafeaua.

— Două minute!

Hawkins i-a zâmbit, ieşind pe uşă. Aceasta a ţăcănit în urma lui, iar Pip i-a ascultat paşii târşâiţi când s-a îndepărtat pe hol. Poate chiar pleca să ia nişte cafea, dar probabil să şi dea noile informaţii altui poliţist, punându-l să îi verifice alibiul.

A expirat, pleoştindu-se pe scaun. Acum nu trebuia să mai joace teatru, nu se uita nimeni. O parte din ea voia să îşi cuprindă faţa cu mâinile şi să ţipe. Să urle. Să râdă. Deoarece era liberă şi se terminase. Putea să-şi reprime groaza şi să nu o mai manifeste niciodată. Şi poate într-o zi, peste câţiva ani, chiar ar fi uitat asta sau viaţa şi-ar fi reluat cursul normal, ca să o facă să dea uitării senzaţia că aproape murise. Doar o viaţă bună ar fi reuşit aşa ceva, a gândit ea. Una normală. Şi poate că urma să o aibă. Poate tocmai o recâştigase.

Telefonul i-a vibrat în buzunar, pe picior. L-a scos şi s-a uitat la ecran.

Un mesaj de la Ravi.

Cum îţi merge azi?

Trebuiau să fie atenţi când îşi scriau mesaje pentru că lăsau o urmă permanentă. Majoritatea mesajelor lor erau acum codate, simple sau doar unele în care stabileau o oră ca să discute. *Cum îţi merge azi?* însemna de fapt *Ce se întâmplă? A funcţionat?* Nu era pentru străini, ci un limbaj secret pe care îl născociseră împreună, ca milionul de moduri neînsemnate în care îşi spuneau *te iubesc*.

Pip s-a uitat la emoticoane. A derulat până ce a găsit simbolul cu degetul mare ridicat şi l-a trimis doar pe acela. Putea însemna „Îmi merge bine, mulţumesc!”, dar, de fapt, semnificaţia era „Am reuşit.

Am scăpat!” Ravi avea să înţeleagă, să clipească la ecran chiar acum, iar apoi să expire prelung, uşurarea fiind o senzaţie fizică, desfăşurându-se în el, schimbând felul în care stătea pe scaun, forma oaselor lui, senzaţia pielii. Erau în siguranţă, erau liberi; nu fuseseră niciodată acolo.

Pip şi-a băgat telefonul în buzunar când uşa sălii de interogatoriu s-a deschis cu un zăngănit, Hawkins intrând cu spatele înainte ca să o împingă, având mâinile ocupate cu două căni.

— Poftim! a zis şi i-a dat o cană cu echipa de fotbal Chelsea.

— Mulţumesc! i-a răspuns Pip şi a cuprins-o cu mâinile, forţându-se să ia o sorbitură.

Era prea amară, prea fierbinte, dar i-a zâmbit oricum.

Hawkins nu a luat nicio gură. A lăsat cana pe masă şi a împins-o mai departe. S-a întins şi a apăsat un buton de pe reportofon.

— Interviul a reînceput la 11.48, a zis el şi şi-a suflecat mâneca pentru a se uita la ceas

Cei doi s-au privit o secundă. Ce mai voia să o întrebe? îi explicase telefonul dat lui Epps şi îi dăduse alibiul, ce altceva mai voia să ştie de la ea? Pip nu putea gândi. Ratase ceva? Nu, totul decursese conform planului, nu ar fi putut rata ceva. *Nu te panica, doar bea, ascultă şi reacţionează!* Dar mai întâi trebuia să îşi şteargă mâinile deoarece sângele lui Stanley i le păta din nou.

— Deci, a spus brusc Hawkins, atingând masa cu o mână, podcastul ăsta, ancheta asta, plănuieşti să o continui?

— O cam consider datoria mea, a răspuns Pip. Şi, aşa cum aţi spus, odată ce încep ceva, îmi place să văd că ajunge la final. Atât de încăpăţânată sunt.

— Ştii că nu poţi să publici nimic ce ne-ar putea îngreuna investigaţia, nu? a spus el.

— Da, ştiu asta. Şi nu o s-o fac, pentru că nu ştiu nimic. Acum nu mă bazez decât pe teorii şi contexte vagi. Am învăţat recent o lecţie despre defăimarea pe internet, aşa că n-am să postez nimic fără să menţionez „se presupune” sau „conform unei surse”. Iar dacă găsesc ceva concret, oricum o să vin la poliţie mai întâi.

— O! a spus Hawkins. Ei bine, apreciez asta! Deci, pentru podcastul ăsta, cum îţi înregistrezi interviurile?

De ce trebuia să ştie? Sau era asta doar o discuţie inutilă, cât aştepta ceva? Ce… Un coleg care să îi verifice alibiul? Cu siguranţă ar fi durat câteva ore.

— Doar cu un program audio, a spus Pip. Sau dacă este un apel telefonic, am o aplicaţie pe care pot s-o folosesc.

— Şi foloseşti microfoane dacă, să spunem, înregistrezi personal pe cineva?

— Da, a dat din cap Pip. Microfoane care se conectează prin USB la

laptop.

— O, foarte ingenios! a exclamat el.

Pip a confirmat, dând din cap.

— E ceva mai compact decât asta, a spus, gesticulând spre reportofon.

— Da! a râs Hawkins. Foarte. Şi trebuie cumva să porţi căşti când iei un interviu? Să asculţi cu ele pe urechi în timp ce înregistrezi?

— Ei bine, a spus Pip, da, îmi pun căştile la început ca să verific nivelul sunetului, să văd dacă persoana este prea aproape de microfon sau dacă se aud zgomote de fundal. Dar, de obicei, nu trebuie să le port în timpul unui interviu.

— O, înţeleg! a zis el. Şi trebuie să fie căşti profesionale pentru asta? Ştii, nepotul meu vrea să înceapă un podcast şi vine ziua lui de naştere.

— Oh! a zâmbit Pip. Ăăă, nu, ale mele nu sunt profesionale. Doar nişte căşti mari care anulează zgomotul, pe care le pun pe urechi.

— Şi le poţi folosi şi la altceva? a întrebat Hawkins. Să asculţi muzică sau chiar podcasturi?

— Da, a zis ea, încercând să-i înţeleagă expresia.

De ce vorbeau despre asta?

— Ale mele se conectează prin Bluetooth la telefon; sunt bune să ascult muzică atunci când alerg sau merg.

— A, deci potrivite pentru a fi folosite zilnic?

— Da! a încuviinţat Pip.

— Ai spune că le foloseşti zilnic? Nu vreau să-i cumpăr ceva ce nu o să-i fie de folos, mai ales dacă sunt scumpe.

— Pe ale mele le folosesc tot timpul.

— A, minunat! a zâmbit Hawkins. Ştii ce marcă sunt? M-am uitat pe Amazon şi unele sunt ridicol de scumpe.

— Ale mele sunt Sony, a răspuns ea.

Hawkins a dat din cap, schimbându-se ceva în ochii lui, aproape un licăr.

— Negre? a întrebat el.

— D-da, a spus Pip, vocea poticnindu-i-se în gât când mintea s-a repliat, încercând să înţeleagă ce se întâmpla aici.

De ce avea o senzaţie de apăsare în stomac? De ce îşi dăduse acesta seama, iar ea încă nu?

— *Crima perfectă. Instrucţiuni pentru fete cuminţi,* a zis Hawkins, trecându-şi o mână peste mânecă, bâjbâind. Aşa se intitulează podcastul tău, nu?

— Da!

— Bun nume! a exclamat el.

— Stârneşte interesul, a răspuns Pip.

— Ştii, mai vreau să te întreb ceva.

Hawkins s-a rezemat, coborând o mână spre buzunarul exterior al jachetei.

— Ai spus că nu ai avut niciun contact cu Jason Bell. De la comemorarea din aprilie, nu?

Pip a ezitat.

— Da!

Lui Hawkins i-a zvâcnit obrazul când şi-a mutat privirea din ochii ei, uitându-se la propriile degete când a băgat mâna în buzunarul în care avea ceva voluminos. Pip a observat în sfârşit.

— Explică-mi atunci de ce căştile tale, cele pe care le foloseşti zilnic, au fost găsite în casa unui bărbat ucis cu care nu te-ai mai întâlnit de câteva luni?

Poliţistul a scos ceva din buzunar. O pungă transparentă cu o bandă roşie pe care scria *Dovezi.* Şi în pungă erau căştile lui Pip. Erau incontestabil ale ei: cu un abţibild CPIPFC pe care i-l făcuse Ravi, lipit pe o parte.

Erau ale ei.

Găsite în casa lui Jason Bell.

Iar Hawkins tocmai o făcuse să recunoască asta în timpul interviului înregistrat.

Patruzeci şi şapte

Şocul nu a durat mult timp, nu înainte să se instaleze disperarea. Coagulându-se în stomacul ei, ridicându-se pe şira spinării, repede ca picioarele unei insecte sau degetele unui mort.

Pip s-a uitat la căştile ei din punga de dovezi şi nu înţelegea. Nu, era imposibil! Le văzuse cu o săptămână în urmă, nu-i aşa? Când lucra la interviul înregistrat al lui Jackie. Nu, nu, nu reuşise să le găsească; crezuse că Josh le împrumutase din nou.

Nu, ultima dată le văzuse… în ziua *aia*. Le scosese şi le pusese în rucsac înainte să bată la uşa lui Nat. Dar Jason o răpise.

— Îţi aparţin? a întrebat-o Hawkins, privirea lui fiind o prezenţă fizică pe chipul ei, o mâncărime pe care nu o putea ignora, urmărind semne care să o dea de gol.

Ea nu îi putea arăta niciunul.

— Par asemănătoare, a spus Pip, vorbind lent şi categoric pentru a acoperi panica din inima care bătea să îi spargă pieptul. Pot să le văd mai de aproape?

Hawkins a împins punga de dovezi pe masă, iar Pip şi-a coborât privirea la căşti, prefăcându-se că le studiază cât trăgea de timp ca să se gândească.

Jason avusese rucsacul ei în maşină. Ea îl verificase înainte să plece cu Ravi de la locul crimei şi se asigurase că avea tot ce împachetase după-amiaza aia. Avusese, cu excepţia căştilor. Nu se gândise la ele deoarece le pusese după aceea. Dar apoi, când…

Nu! Ticălosul ăla nenorocit!

Jason trebuie să le fi scos. Când o lăsase acolo, înfăşurată în bandă şi plecase acasă. Se uitase prin rucsacul ei. Găsise căştile şi le luase. Deoarece erau trofeul lui. Simbolul celei de-a şasea victime. Ceea ce ar fi ţinut aproape ca să retrăiască fiorul uciderii ei. Căştile lui Pip erau trofeul lui. De aceea le luase.

Ticălos nenorocit!

Hawkins şi-a dres vocea.

Pip s-a uitat la el. Cum să reacţioneze? Ce mişcare putea să facă? Mai era vreo mişcare pe care ar fi putut s-o facă? O prinsese cu minciuna, punând-o în directă legătură cu victima.

La naiba!

La naiba!

La naiba!

— Da! a spus încet. Sunt sigur ale mele! Abţibildul…

Hawkins a dat din cap, iar acum Pip i-a înţeles expresia şi l-a urât pentru asta. O prinsese. Îşi crease plasa pe care ea nu o văzuse înainte să o cuprindă, sufocând-o. Nu era liberă sau în siguranţă.

— Şi de ce a găsit căştile tale echipa criminalistică în casa lui Jason Bell?

— E-eu, s-a bâlbâit Pip. Sincer, nu ştiu. Unde erau?

— În dormitorul lui, a spus Hawkins. În sertarul de sus al noptierei.

— Nu înţeleg! a zis Pip, iar asta nu era adevărat deoarece ştia exact de ce erau acolo şi cum ajunseseră acolo, dar nu îşi găsea cuvintele deoarece mintea ei era ocupată, planul spărgându-se într-un milion de bucăţi şi prăbuşindu-se în spatele ochilor ei.

— Ai spus că foloseşti căştile zilnic? *Tot timpul,* a citat-o el. Totuşi, nu ai mai intrat în contact cu Jason Bell din aprilie. Deci, cum au ajuns căştile tale acolo?

— Nu ştiu, a răspuns Pip, foindu-se pe scaun.

Nu, nu foindu-se, asta o făcea să pară vinovată.

Rămâi nemişcată, uită-te la el!

— Le folosesc tot timpul, dar nu le-am văzut în ultima vreme…

— Defineşte *ultima vreme.*

— Nu ştiu, poate o săptămână sau mai mult, a spus ea. Poate le-am lăsat undeva… Nu prea îmi amintesc.

— Nu? a zis Hawkins pe un ton amuzat.

— Nu!

Pip s-a holbat la el, dar privirea ei era mai slabă ca a lui. Simţea sânge pe mâini, arma din inimă, fierea din gât şi cuşca strâmtă care se strângea în jurul ei, apăsându-i pielea de pe braţe. Înţepând-o, cum o făcuse şi banda adezivă.

— Sunt la fel de confuză ca şi dumneavoastră.

— Nu ai nicio explicaţie? a întrebat Hawkins.

— Nu, niciuna! a spus Pip. Nici măcar nu mi-am dat seama că lipsesc.

— Deci, nu ar fi putut să dispară de prea multă vreme? a întrebat el. Poate de vreo nouă sau zece zile? E posibil să le fi pierdut în aceeaşi zi cu telefonul?

Atunci Pip şi-a dat seama. Nu o credea. Nu intenţiona să urmeze calea pe care o făcuse pentru el. Nu mai era un străin marginal, ci o linie directă între ea şi Jason. Hawkins o găsise pe adevărata Pip, nu pe cea pe care o plantase ca să o găsească el. Inspectorul câştigase.

— Chiar nu ştiu, a spus Pip, iar groaza a revenit, acea margine a stâncii din mintea ei, respiraţia accelerându-i-se, iar gâtul uscându-i-se. Cred că pot să-i întreb pe ai mei, să văd dacă îşi aduc aminte când m-au văzut ultima dată cu căştile. Dar nu ştiu cum s-a întâmplat asta.

— Bun, a spus Hawkins.

Trebuia să plece, să iasă înainte ca panica să preia controlul feţei ei şi să nu o mai poată ascunde. Trebuia să plece – şi putea, interviul era benevol. Nu o puteau aresta. Nu încă. Iar căştile erau doar dovezi circumstanţiale; aveau nevoie de mai mult.

— De fapt, cred că trebuie să plec. Plec în curând la cumpărături cu mama ca să facem provizii pentru facultate. Plec săptămâna asta şi nu sunt încă organizată. Cum ar zice ea, am lăsat totul în ultima clipă. O să-i întreb pe ai mei dacă îşi aduc aminte când am folosit ultima dată căştile şi o să vă spun mai târziu.

Ea s-a ridicat în picioare.

— Interviul s-a terminat la 11.57.

Hawkins a oprit banda şi s-a ridicat şi el în picioare, luând punga cu dovezi.

— Te conduc afară, i-a zis inspectorul.

— Nu! a spus Pip de la uşă. Nu vă faceţi griji, am fost pe aici de multe ori, ştiu drumul!

A ieşit din nou pe holul din locul malefic, sângele de pe mâini, de pe faţă şi de peste tot însemnând-o cu roşu când a ieşit clătinându-se din clădire.

Şi-a întors laptopul. Panicată, aproape l-a scăpat. O şurubelniţă din trusa cu scule a tatălui ei. Pip putea să scoată hard disk-ul, ştia exact cum să o facă, să îl pună în cuptorul cu microunde şi să îl vadă explodând. Dacă ar fi obţinut un mandat şi i-ar fi luat calculatorul, nu ar fi putut să vadă că umblase după informaţii despre Green Scene înainte de moartea lui Jason, al doilea cont de e-mail al lui Andie sau orice legătură cu Jason sau Ucigaşul BA. Ora morţii se situa undeva între 21.30 şi 00.00, iar ea avea un alibi, căştile erau doar dovezi circumstanţiale, iar ea avea un alibi.

A scos un şurub înainte să îşi dea seama de adevăr, solid şi indiscutabil, prins în mijlocul pieptului ei. Era în faza de negare, dar vocea din mintea ei ştia şi a îndrumat-o lent spre ieşire.

Se terminase.

Pip a lăsat totul şi a plâns în pumni. Dar alibiul ei... Planul funcţionase, protesta o ultimă parte din ea. Nu, nu! Nu putea să mai gândească aşa, nu mai putea lupta, nu se mai vedea ieşind din asta. Ar fi putut să o facă, dacă ar fi fost doar ea, dar nu era singura expusă la risc. Ravi, Cara, Naomi, Jamie, Connor şi Nat. Ei o ajutaseră deoarece le-o ceruse, deoarece o iubeau, iar ea îi iubea pe ei.

Şi iată! Îi iubea, un adevăr simplu şi puternic. Pip îi iubea pe toţi şi nu îi putea lăsa să cadă odată cu ea.

Asta era promisiunea.

Iar dacă ăsta era începutul sfârşitului, Pip ştia un singur fel prin care să îi protejeze pe toţi. Trebuia să se asigure că erau scoşi din poveste înainte să fie descoperită. Trebuia să făurească o poveste nouă, un nou plan.

O durea să se gândească măcar la asta, să ştie ce însemna pentru ea şi viaţa pe care nu avea să o trăiască niciodată.

Era nevoită să mărturisească.

Patruzeci şi opt

— Nu, la naiba! i-a spus Ravi, vocea lui frângându-se la telefon, în timp ce respira repede şi panicat.

Pip a strâns prea puternic telefonul lipit de ureche. Unul dintre telefoanele ei cu cartelă; nu avea încredere în telefonul ei obişnuit pentru conversaţia asta. Ar fi putut să dea în vileag toate urmele şi legăturile cu Ravi.

— Trebuie să o fac, a spus ea, imaginându-şi expresia băiatului, uitându-se în gol în timp ce lumea se năruia în jurul lor.

— Te-am întrebat de mai multe ori! a zis el, furia pârâind acum în vocea lui. Te-am întrebat dacă ai verificat tot ce era în rucsac. Ţi-am zis-o, Pip! Te-am întrebat dacă ai verificat!

— Ştiu, îmi pare rău! Credeam că am făcut-o.

Ea a clipit, lacrimile adunându-se în colţul gurii, iar stomacul ei strângându-se văzându-l în starea asta.

— Am uitat de ele. Este greşeala mea! Totul este din vina mea, de aia trebuie să mărturisesc, ca să fiu doar eu…

— Dar ai un alibi, a spus el, şi acum încerca să nu plângă, îşi dădea seama Pip. Legistul crede că Jason a murit între 21.30 şi 00.00, deci eşti acoperită întreaga perioadă. Nu s-a terminat, Pip! Căştile sunt dovezi circumstanţiale, ne putem gândi la ceva.

— Sunt o legătură directă între mine şi Jason, a zis ea.

— Ne putem gândi la ceva, a rostit mai tare Ravi, acoperindu-i vocea. Născocim un plan nou. La asta ne pricepem.

— Hawkins m-a prins cu minciuna, Ravi. M-a prins cu minciuna, iar asta şi căştile îl fac să mă suspecteze. Asta înseamnă că probabil poate să obţină mandat pentru ADN-ul meu, dacă vrea asta. Iar dacă am lăsat din întâmplare vreun fir de păr, orice, în urmă la locul crimei, atunci s-a terminat. Planul funcţiona doar dacă nu avea nicio legătură cu mine, doar indirect prin telefonul dat lui Epps în seara aia şi noul podcast. S-a terminat!

— Nu s-a terminat! a strigat el, speriat – Pip a simţit asta prin telefon, cuprinzând-o şi pe ea frica, intrându-i în piele ca o fiinţă vie. Renunţi!

— Ştiu! a spus ea, închizând ochii. Renunţ! Pentru că nu pot să te trag după mine. Sau pe familia Reynolds, sau Ward, sau pe Nat. Asta a fost înţelegerea. Dacă ceva decurge prost, eu sunt singura care îşi asumă vina. A mers prost, Ravi, îmi pare rău!

— Nu a mers prost! a insistat Ravi, iar ea a auzit foşnete la telefon, sunetul pumnului său lovind o pernă. A funcţionat! A funcţionat, la naiba, iar tu ai un alibi! Cum poţi să mărturiseşti când tot timpul ai fost în altă parte?

— O să le spun ce am făcut cu aerul condiţionat din maşină, acelaşi truc, doar că nu a funcţionat la fel de bine. Alibiul tău te acoperă de la 20.15 în seara aia, deci poate le spun că l-am ucis pe la 20, şi asta te scapă. L-am băgat în maşină şi am plecat să îmi fac un alibi fals cu Cara şi Naomi. Ele nu ştiau nimic. Sunt nevinovate.

Pip s-a şters la ochi.

— Nu o să mai ancheteze cazul dacă fac asta. O mărturie este singura şi cea mai importantă dovadă acuzatoare, ştim asta de la Billy Karras. Nu o să fie nevoiţi să mai cerceteze. O să îi spun lui Hawkins cine era Jason, ce voia să îmi facă. Nu cred că o să-mi dea crezare, în afară de cazul în care există vreo dovadă că Jason e Ucigaşul BA, dar poate că există pe undeva. Există trofeele. Legitima apărare nu mai funcţionează, în special cu tot complotul elaborat ca să muşamalizez chestia asta, dar poate un avocat bun ar putea să reducă acuzaţia de la crimă la omor, iar eu pot…

— Nu! a spus Ravi, disperat şi furios. O să fii la închisoare câteva zeci de ani, poate toată viaţa. Nu o să las să se întâmple asta. Max l-a ucis pe Jason, nu tu. Sunt mai multe dovezi care arată spre el decât spre tine. Putem să reuşim, Pip. Totul poate încă să fie bine.

O durea atât de mult să îl audă aşa. Cum ar fi putut să îşi ia adio, când el era chiar aici, în faţa ei? Coastele i s-au strâns în jurul inimii, apăsând până ce aceasta a cedat, gândindu-se că nu avea să îl mai vadă în fiecare zi, ci doar în vizită la două săptămâni în faţa unei mese de metal, gardienii veghind ca să se asigure că nu se atingeau. Asta nu era viaţă, nu una pe care o dorea pentru ea sau pentru el.

Pip nu ştia ce să spună, nu putea să îndrepte lucrurile.

— Nu vreau! a spus încet Ravi. Nu vreau să pleci!

— Dacă e să aleg între mine şi tine, te aleg pe tine! a şoptit Pip.

— Dar şi eu te aleg pe tine! a zis Ravi.

— O să vin să îmi iau rămas-bun înainte să plec, s-a smiorcăit ea. O să cobor la parter ca să iau o ultimă cină normală cu familia. Să le spun adio, chiar dacă ei n-o să ştie. Vreau să trăiesc o ultima fărâmă de normalitate. Iar apoi o să vin să îmi iau adio de la tine şi o să plec.

Linişte.

— Bine, a spus în sfârşit Ravi, acum cu o voce mai groasă şi însoţită de altceva, de ceva necunoscut lui Pip.

— Te iubesc! a spus ea.

Telefonul s-a închis, tonul răsunându-i în ureche.

Patruzeci şi nouă

— Joshua, mănâncă-ţi mazărea!

Pip a zâmbit când s-a uitat la tatăl ei, care se prefăcea a fi ameninţător, căscând ochii comic de larg.

— Pur şi simplu nu îmi place azi, s-a plâns Josh, împingând boabele prin farfurie şi lovind-o pe Pip în genunchi pe sub masă cu picioarele.

De obicei, ea îi spunea să înceteze, dar de data asta nu o deranja. Acum era ultima dată, într-o oră plină de ultime dăţi, iar Pip nu avea să le mai ia de bune. Voia să le studieze, să şi le întipărească în minte ca să facă amintiri care să dureze zeci de ani. Urma să aibă nevoie de ele acolo.

— Asta pentru că *eu* le-am făcut şi nu adaug un kilogram de unt, a zis mama, aruncând o privire tăioasă soţului.

— Ştii, i-a spus Pip lui Josh, ignorându-şi farfuria, mazărea te face un jucător de fotbal mult mai bun.

— Nu-i adevărat! a zis Josh pe un ton care-i spunea *Am zece ani, nu sunt prost.*

— Nu ştiu, Josh! a rostit gânditor tatăl ei. Nu uita că sora ta ştie totul. Şi vorbesc serios.

— Hmm…

Josh s-a uitat la tavan, gândindu-se la asta. Şi-a mutat privirea la Pip, studiind-o la fel de bine, din motive complet diferite.

— Chiar ştie multe lucruri, trebuie să recunosc asta, tată.

Ei bine, şi ea credea că ştie, de la lucruri despre dovezi inutile şi până la moduri în care să scapi după comiterea unei crime. Dar se înşelase, iar o mică greşeală prăbuşise totul. Pip s-a întrebat cum avea să vorbească peste câţiva ani familia ei despre ea. S-ar mai fi lăudat tatăl ei, spunând tuturor că nu există ceva ce să nu ştie buclucaşa lui? Sau ar fi devenit un subiect tabu, unul care nu trecea de aceste patru ziduri? Un secret ruşinos, încuiat ca o fantomă prinsă în casă. Oare Josh ar fi inventat scuze când ar fi vizitat-o, ca să nu fie nevoit să le spună prietenilor ce era ea? Poate chiar ar fi pretins că nu avusese niciodată o soră. Pip nu l-ar fi condamnat, dacă asta ar fi trebuit să facă.

— Dar tot nu înseamnă că îmi place mazărea, a continuat Josh.

Mama a zâmbit exasperată, aruncându-i lui Pip o privire care spunea în mod clar: *Aşa sunt băieţii!*

Pip a clipit la ea. *Mie-mi spui?*

— Oricum, lui Pip o să îi lipsească mâncarea gătită de mine, nu-i aşa? a întrebat mama ei. Când o să plece la facultate.

— Da, a dat Pip din cap, luptându-se cu nodul din gât. O să-mi lipsească multe lucruri.

— Dar cel mai mult o să-ţi fie dor de tăticul tău fantastic, nu-i aşa? a spus tata, făcându-i cu ochiul.

Pip a zâmbit şi a simţit că o usturăochii şi i se întunecă privirea.

— Tata este fabulos! a spus ea, luând furculiţa şi uitându-se în jos ca să îşi ascundă ochii.

O cină obişnuită cu familia, doar că nu era aşa. Totuşi, niciunul dintre ei nu ştia că era de fapt un adio. Pip fusese foarte norocoasă! De ce nu se gândise înainte la asta? Ar fi trebuit să se gândească la asta în fiecare zi. Iar acum era nevoită să renunţe la toate. La toţi. Nu îşi dorea să o facă. Nu voia asta. Voia să lupte furioasă. Nu era corect. Dar trebuia să o facă. Pip nu mai făcea diferenţa dintre bine şi rău, corect şi greşit – acele cuvinte erau neînsemnate şi goale, dar ştia că asta trebuia să facă. Max Hastings urma să fie în continuare liber, dar la fel şi toţi cei la care ţinea ea. Un compromis, un schimb.

Mama lui Pip era ocupată să enumere toate lucrurile pe care trebuiau să le aranjeze înainte de duminica asta, toate lucrurile pe care trebuia să le mai cumpere.

— Încă nu ţi-ai cumpărat o lenjerie nouă de pat.

— Pot să iau una veche, este în regulă, a spus Pip.

Nu îi plăcea conversaţia asta, să plănuiască viitorul care nu avea să se desfăşoare niciodată.

— Sunt surprinsă că nu ai început să îţi faci bagajul, asta e tot, a spus mama. De obicei eşti foarte organizată.

— Am fost ocupată, a zis Pip, iar acum ea era cea care plimba mazărea prin farfurie.

— Cu noul podcast? a întrebat tatăl ei. E îngrozitor ce s-a întâmplat cu Jason, nu-i aşa?

— Mda, este îngrozitor, a spus încet Pip.

— Ce s-a întâmplat mai exact cu el?

Josh era atent.

— *Nimic!* a rostit apăsat mama ei, şi asta a fost tot, sfârşitul discuţiei; mama aduna farfuriile goale şi aproape goale şi le ducea într-o parte.

Maşina de spălat vase a scârţâit când s-a deschis.

Pip s-a ridicat în picioare, neştiind ce să facă. Voia să îi îmbrăţişeze şi să plângă, dar nu putea deoarece trebuia apoi să le spună lucrurile îngrozitoare pe care le făcuse. Dar cum ar fi putut să plece, să îşi ia adio fără asta? Poate doar o îmbrăţişare, poate doar pentru Josh.

L-a prins când a coborât de pe scaun, îmbrăţişându-l rapid, ca şi când s-ar fi luptat, purtându-l în braţe şi aruncându-l pe canapea.

— Lasă-mă în pace! a chicotit el, dând cu picioarele spre ea.

Pip şi-a luat jacheta şi s-a forţat să se îndepărteze de ei, pentru că altfel poate n-ar mai fi reuşit să plece. S-a îndreptat spre uşa de la intrare. Era oare ultima dată când avea să o mai deschidă? Oare când

ar fi revenit data viitoare ar fi fost o femeie la 40 sau 50 de ani? Se alesese cu riduri într-o singură noapte, incrustate acolo pentru totdeauna. Sau nu s-ar mai fi întors niciodată?

— Pa! a strigat ea cu vocea spartă, iar în piept, cu o gaură neagră care ar fi putut să nu mai dispară.

— Unde pleci? a întrebat-o mama şi a scos capul din bucătărie. Are legătură cu podcastul?

— Da, a ridicat Pip din umeri, încălţându-se şi fără să se uite înapoi la mama, deoarece o durea prea mult.

S-a târât spre uşă. *Nu te uita înapoi, nu te uita înapoi!* A deschis-o.

— Vă iubesc pe toţi! a strigat tare, mai tare decât voia, pentru că i-a acoperit vocea tremurândă.

A închis uşa în urmă, izbitura izolând-o şi separând-o de ei. Totuşi, chiar la timp, deoarece acum plângea cu suspine care îi îngreunau respiraţia când a descuiat maşina şi s-a aşezat pe scaun.

Şi-a încleştat pumnii şi a numărat până la trei. Doar până la trei. Iar apoi trebuia să plece. La Ravi. Acum era distrusă, dar următorul adio avea să o spulbere.

A pornit maşina şi a plecat, gândindu-se la toţi cei de la care nu îşi putea lua rămas-bun: Cara, Nat, fraţii Reynolds, Naomi. Dar ei aveau să înţeleagă de ce nu fusese în stare.

Pip a condus pe strada principală, virând spre Gravelly Way, spre Ravi. Spre un adio pe care nu voia să îl rostească. A parcat în faţa casei familiei Singh, amintindu-şi de fata naivă care bătuse la uşa asta cu mult timp în urmă, prezentându-se şi spunându-i lui Ravi că nu credea că fratele lui fusese un criminal. Era atât de diferită de persoana din prezent şi totuşi avuseseră dintotdeauna ceva în comun: pe Ravi! El era cel mai bun lucru al ei, al acestei fete şi al celei de dinainte.

Dar ceva era în neregulă, Pip deja îşi putea da seama de asta. Nu era nicio maşină pe alee. Nici maşina lui Ravi, nici a părinţilor lui. A bătut oricum la uşă. Şi-a lipit urechea pe sticlă ca să asculte. Nimic. A bătut din nou, lovind cu pumnul în lemn până a durut-o, sângele invizibil curgându-i din monturi.

A ţinut deschisă fanta pentru scrisori şi i-a strigat numele, întinzându-se după el, în fiecare colţ şi crăpătură. Nu era aici, îi spusese că venea, de ce nu era aici?

Asta fusese tot, la telefon? Niciun ultim adio, faţă în faţă, privindu-se în ochi? Fără să îşi bage capul între gât şi umărul lui, care era locul ei? Fără să îl îmbrăţişeze, refuzând să îi dea drumul, să dispară?

Pip avea nevoie de asta. Avea nevoie de acel moment care să îi dea putere să continue. Dar poate că Ravi nu avea. Era supărat pe ea. Şi ultimul lucru rostit înainte ca toate conversaţiile lor să se rezume la un telefon cu taxă inversă de la închisoare fusese „Bine”, după care

auzise ultimul ţăcănit când o lăsase să plece. Ravi era pregătit, la fel trebuia să fie şi ea.

Situaţia nu mai suferea amânare. Trebuia să îi spună în seara asta lui Hawkins, acum, înainte să caute mai mult şi să descopere vreo legătură cu cei care o ajutaseră pe Pip. Mărturisirea era modul în care avea să-i salveze de ea, în care urma să-l salveze pe Ravi, chiar dacă o ura pentru asta.

— Pa! a spus Pip casei goale şi s-a îndepărtat, pieptul tremurându-i când a urcat din nou în maşină şi a plecat.

A virat spre autostradă, lăsând în urmă Little Kilton, iar o parte din ea a vrut să se întoarcă şi să rămână acolo pentru totdeauna cu oamenii ei, cu cei pe care îi putea număra pe degete, cealaltă parte dorindu-şi să incendieze oraşul. Să îl vadă dispărând în flăcări.

Acum se simţea amorţită şi i-a mulţumit găurii negre din pieptul ei pentru că-i luase şi durerea, lăsând amorţeala să se răspândească în timp ce conducea spre Amersham, spre secţia de poliţie şi acel loc malefic. Nu conta decât călătoria asta; nu se gândea la ce urma, era doar cu maşina asta şi cele două faruri galbene, înaintând în noapte.

Pip a mers pe autostradă pe sub tunel şi a cotit, copacii întunecaţi apropiindu-se în jurul ei. Farurile veneau spre ea, pe partea cealaltă a drumului, trecând mai departe cu un mic şuierat. Mai era o pereche pe drum, dar ceva era în neregulă. Farurile i-au făcut repede semn, licărindu-i în ochi, şi lumea a dispărut între ele. Maşina se apropia tot mai mult. Un claxon apăsat de trei ori: lung-scurt-lung.

Ravi.

Era maşina lui Ravi, şi-a dat seama Pip când a trecut pe lângă ea, zărind ultimele trei litere ale plăcuţei de înmatriculare în oglindă.

Încetinea în urma ei, legănându-se periculos pe drum ca să întoarcă.

Oare ce făcea? Ce căuta *aici?*

Pip a semnalizat şi a ieşit de pe drum, pe o bandă care se bifurca, direct spre o poartă care o împiedica să intre într-o benzinărie parţial distrusă. Stopurile s-au înroşit, proiectând un graffitti care se scurgea pe clădirea distrusă şi albă când a deschis portiera şi a coborât.

Ravi parca acum în spatele ei. Pip şi-a ridicat mâneca la ochi ca să se ferească de strălucirea farurilor, ca să se şteargă la ochii roşii.

El abia a oprit maşina înainte să sară afară.

Erau doar ei doi, nimeni altcineva împrejur în afară de maşinile care treceau în viteză şi clădirea distrusă din spate. Faţă în faţă, ochi în ochi.

— Ce faci? a strigat Pip în vântul întunecat.

— Tu ce faci? a strigat Ravi.

— Mă duc la poliţie, a spus confuză când Ravi a început să clatine din cap, venind spre ea.

— Ba nu! a zis el, vocea lui profundă înfruntând vântul.

Părul s-a ridicat pe braţele lui Pip.

— Ba da! a spus ea, părând că se ruga.

Era deja cel mai greu lucru de făcut. Deşi cel puţin acum îl mai văzuse o dată.

— Nu te duci! a rostit Ravi, mai tare acum, clătinând încă din cap. Tocmai am venit de acolo.

Pip a înţepenit, încercând să-i înţeleagă expresia.

— Cum adică tocmai ai venit de acolo?

— Tocmai am fost la poliţie şi am vorbit cu Hawkins! a spus el, strigând ca să acopere sunetul altei maşini în trecere.

— Poftim?

Pip l-a fixat cu privirea, iar gaura neagră din pieptul ei i-a înapoiat totul: panica, groaza, durerea, fiorul care îi urca pe şira spinării.

— Despre ce vorbeşti?

— Totul o să fie bine! i-a strigat Ravi. Nu depui mărturie. Nu l-ai ucis pe Jason, a zis Ravi şi a înghiţit. Am remediat situaţia.

— Ce-ai făcut?

Arma s-a declanşat în pieptul ei de şase ori.

— Am remediat-o, a spus el. I-am spus lui Hawkins că eu am fost… cu căştile.

— Nu, nu, nu!

Pip s-a retras.

— Nu, Ravi! Ce-ai făcut?

— Este în regulă, totul o să fie bine.

Ravi a înaintat, întinzând mâna spre ea.

Pip i-a dat mâna la o parte.

— Ce-ai făcut? a întrebat Pip, gâtul ei strângându-se în jurul cuvintelor, rupându-le în două. Ce i-ai spus mai exact?

— I-am spus că împrumut tot timpul căştile tale, câteodată fără să ştii. Că probabil le aveam când am fost acasă pe la familia Bell ca să îl văd pe Jason într-o seară, în urmă cu două săptămâni. Pe 12, am spus eu. Întâmplător, am lăsat căştile acolo.

— De ce naiba te-ai fi dus în vizită la Jason? a strigat Pip, iar mintea i se îndepărta de el, făcând-o să se retragă, aproape lipindu-se de poartă.

Nu, nu, nu, ce făcuse?

— Pentru că discutam cu Jason o idee; voiam să înfiinţăm un fel de bursă în numele lui Andie şi-al lui Sal, să facem un act de caritate. M-am dus să-i prezint ideile cu Jason, i-am arătat foile tipărite şi probabil atunci mi-au căzut căştile din rucsac. Eram în living şi stăteam pe canapele.

— Nu, nu, nu! a şoptit Pip.

— Lui Jason i-a plăcut ideea, dar a spus că nu are timp să se implice; aşa am lăsat lucrurile, dar am uitat căştile acolo. Presupun că

Jason le-a găsit mai târziu şi nu şi-a dat seama că îmi aparţin. Asta i-am spus lui Hawkins.

Pip şi-a acoperit urechile cu mâinile, ca şi când ar fi putut să facă totul să dispară dacă nu l-ar mai fi auzit.

— Nu! a spus ea încet, cuvântul fiind doar o vibraţie în spatele dinţilor.

Ravi a ajuns în sfârşit la ea. I-a îndepărtat braţele de pe faţă şi a luat-o de mâini. Ţinând-o strâns, ca şi când ar fi ancorat-o de el.

— Este în regulă, am remediat situaţia. Planul este încă funcţional. Nu l-ai ucis pe Jason. Max a făcut-o. Nu mai există nicio legătură directă cu tine. Nu l-ai văzut pe Jason din aprilie, iar Hawkins nu te-a prins cu minciuna. Eu am făcut-o; am lăsat căştile acolo. Nu ai ştiut nimic despre asta. Mi-ai spus azi despre discuţia de la poliţie, şi atunci mi-am dat seama că eu am fost cel care s-a întâlnit cu Jason, care a lăsat căştile acolo. Deci, m-am dus la poliţie ca să clarific situaţia. Asta s-a întâmplat. Hawkins m-a crezut. M-a întrebat unde eram pe 15 şi i-am spus: în Amersham, cu vărul meu, şi i-am enumerat toate locurile prin care am fost. Am plecat acasă cu puţin înainte de miezul nopţii. I-am prezentat nişte fapte sigure, de necontestat, exact cum am plănuit. Şi fără vreo legătură cu tine. Totul o să fie bine.

— Nu am vrut să faci asta, Ravi! a strigat ea. Nu am vrut să vorbeşti vreodată cu el, să fii nevoit să îţi foloseşti alibiul.

— Dar eşti în siguranţă, a spus el, ochii licărind la ea în întuneric. Acum nu trebuie să te duci acolo.

— Dar nici tu nu trebuia să o faci! a spus ea. Te-ai implicat direct în toată povestea. Înainte te puteam ţine separat, erai separat de tot, dar acum… Dacă Dawn Bell era acasă pe 12? Dacă le spune că minţi?

— Nu pot să te pierd, a zis Ravi. Nu intenţionam să te las să faci asta. Am stat pe pat după ce m-ai sunat şi am făcut ce fac atunci când sunt neliniştit, speriat sau nesigur de ceva. M-am întrebat ce ar face Pip. Ce ar face în situaţia asta? Aşadar, asta am făcut. Am născocit planul ăsta. A fost nesăbuit? Probabil. Aproape stupid, aşa cum faci tu. Dar m-am gândit la toate detaliile, dar nu prea mult. Am acţionat exact ca tine. Asta ai fi făcut tu, Pip.

Ravi a respirat, ridicând umerii şi coborându-i.

— Asta ai fi făcut şi tu pentru mine, o ştii doar. Suntem o echipă, îţi aminteşti? Noi doi. Şi nimeni nu te ia de lângă mine, nici măcar tu!

— La naiba! a strigat Pip în vânt, deoarece băiatul avea dreptate şi se înşela, iar ea era deopotrivă fericită şi distrusă.

— Totul o să fie bine!

Ravi a tras-o spre el în jachetă; era cald fără să aibă motiv să fie aşa.

— A fost alegerea mea şi te-am ales pe tine. Nu te duci acolo! i-a spus el, respirând în părul ei, de-a lungul scalpului.

Pip l-a îmbrăţişat, privind drumul întunecat peste umărul lui Ravi.

Clipind lent la gaura neagră din pieptul ei şi încercând să înţeleagă. Nu era nevoită să plece. Nu trebuia să fie acea femeie de 50 de ani care se uita la fosta casă după câteva decenii, crezând că era cumva mai mică decât îşi amintea, deoarece o uitase sau aceasta o uitase pe ea. Nu trebuia să îi vadă pe toţi cei la care ţinea trăindu-şi viaţa fără ea, punând-o la curent peste o masă de metal o dată la câteva săptămâni, vizitele rărindu-se în timp ce îşi vedeau de viaţa lor, iar fiinţa ei se împuţina tot mai mult, până ce dispărea în cele din urmă.

O viaţă, una reală, una normală, era încă posibilă. Ravi o salvase şi, făcând-o, se condamnase singur.

Acum nu avea de ales, nu putea da înapoi.

Trebuia să îşi arate dinţii şi să vadă planul mergând până la capăt.

Fără îndoială.

Fără milă.

Sângele de pe mâini, arma din inimă şi planul.

Patru colţuri. Ea şi Ravi stăteau într-unul. Ucigaşul BA în altul. Max Hastings în faţa lor, în vreme ce inspectorul Hawkins în faţa lui.

O ultimă luptă, undeva, la mijloc, şi ei trebuiau să câştige. Trebuiau să o facă, acum, că şi Ravi era expus.

Pip s-a împins în el mai mult, mai puternic, lipindu-şi urechea de pieptul lui ca să îi asculte inima, deoarece ea era încă aici şi încă putea să o facă.

A închis ochii şi i-a făcut o nouă promisiune tăcută, pentru că el o alesese pe ea, iar ea îl alesese pe el: aveau să scape basma curată.

Cincizeci

Oraşul clocotea de zvonuri. Din cele şoptite, dar genul de şoaptă care putea fi auzită, mai ales de urechile fine ale lui Pip.

Nu-i aşa că e îngrozitor?
Gail Yardley, plimbându-şi câinele

Ceva e în neregulă cu oraşul ăsta. Abia aştept să plec!
Adam Clark, în apropierea staţiei

S-a făcut vreo arestare? Vărul tău cunoaşte pe cineva de la poliţie, nu-i aşa?
Domnişoara Morgan, în faţa bibliotecii

Dawn Bell a venit la magazin săptămâna trecută şi nu mi-a părut prea supărată… Doar nu crezi că are vreo legătură cu asta, nu?
Leslie de la magazinul Co-Op

Pip a purtat şi ea două conversaţi în şoaptă, nu în aer liber ca să audă toată lumea. În spatele uşilor închise şi pe un ton murmurat.

Prima a fost cu Nat, miercuri, amândouă stând pe patul lui Pip.

— M-a sunat cineva de la poliţie. Inspectorul Hawkins. În legătură cu ancheta lor despre moartea lui Jason Bell. M-a întrebat dacă am bătut la uşa casei lui Max Hastings în seara de 15. Dacă l-am lovit în faţă.

— Şi? a întrebat Pip.

— I-am spus că nu ştiu despre ce vorbeşte şi de ce naiba ar insinua că m-aş duce de bunăvoie acasă la cineva care m-a atacat şi m-aş pune în situaţia în care aş fi singură cu el.

— Bun, asta-i bine!

— I-am spus că eram acasă la fratele meu pe la ora opt în seara aia. Dan era deja beat mort şi practic a adormit pe canapea, deci o să verifice şi asta.

— Bun!

Era bine. Asta însemna că Hawkins îl interogase deja pe Max cel puţin o dată, probabil după ce făcuse rost de datele de pe telefonul său mobil, punându-l din nou să îi explice unde era în seara în care murise Jason. Max îi spusese că fusese acasă toată noaptea, că adormise devreme şi că Nat da Silva îi bătuse la uşă. Dar Hawkins avea deja datele din telefon, vedea că Max nu fusese acasă, vedea apelurile care accesaseră un turn de mobil care îl plasa la locul faptei, iar acum îl prinsese de câteva ori pe Max cu minciuna.

Mai era ceva nespus care plutea între Pip şi Nat, iar asta era moartea lui Jason Bell. Nat nu putea întreba, iar Pip nu putea să-i spună, dar Nat probabil ştia; expresia ei îi zicea asta lui Pip. Totuşi, fata nu şi-a mutat privirea, s-a uitat în ochii lui Pip, iar Pip, în ochii ei, şi chiar dacă aşa ceva nu se putea rosti niciodată, se înţelegea. Max îl ucisese pe Jason, nu ea. Altă legătură secretă care le unea pe amândouă.

A doua conversaţie a fost cu Cara, în ziua următoare, la masă, în bucătăria familiei Ward, după ce Pip primise un mesaj în care scria *Poţi să vii la mine?*

— Inspectorul ne-a întrebat pe mine şi pe Naomi unde am fost în seara de 15, dacă am fost cu tine. I-am spus că da şi la ce oră am plecat şi sosit, pe unde am umblat. Că a fost doar o seară obişnuită şi că eram flămânde, nimic mai mult. I-am arătat fotografiile şi videoclipurile de pe telefonul meu. Mi-a cerut să i le trimit.

— Mulţumesc! a spus Pip, cuvântul părându-i nepotrivit şi fragil.

Aceeaşi expresie era şi în ochii Carei. Să-şi fi dat oare seama când auzise vestea despre Jason, întrebându-se cine altcineva putea fi criminalul? Probabil că ea şi Naomi se uitaseră una la cealaltă şi se prinseseră, fie că o rostiseră cu voce tare, fie că nu. Dar şi în ochii Carei era ceva de neclintit, şi anume încredere, şi chiar dacă aceasta fusese pusă la încercare, nu se pierduse. Cara Ward, mai mult o soră decât o prietenă, sprijinul ei constant; expresia cunoscută de pe chipul fetei a ajutat-o pe Pip să scape de nodul din stomac. Nu ştia dacă ar fi suportat ca prietena ei să o privească diferit.

Iar ăsta era un alt lucru bun. Hawkins îi verifica acum alibiul. Vorbise cu martorii şi probabil continua, cerând filmările din trafic, căutând traseul parcurs de maşina ei în seara aia. Poate deja văzuse filmările de la McDonald's, plăţile cu cardul ei şi orele la care fuseseră făcute. Vezi, Hawkins, era exact acolo unde spusese, la kilometri distanţă la ora la care fusese ucis Jason?

Urmase o altă conversaţie – care era probabil mai mult o contradicţie – cu părinţii ei.

— Cum adică nu pleci duminică? zisese mama ei cu gura căscată.

— Nu plec! Pot să lipsesc în primele zile de la facultate; cursurile încep abia după o săptămână. Încă nu pot să plec, trebuie să termin chestia asta. Urmăresc ceva aici.

Tatăl ei, care rareori ţipa, o făcuse. Câteva ore. Din câte se părea, era cel mai rău lucru pe care i-l făcuse ea vreodată.

— Cred că au nevoie de mine, ca să-l găsesc pe criminal în locul lor, iar tu spui că o săptămână de beţii e mai importantă decât asta?

O încruntare în loc de răspuns.

— Dacă ratez vreun curs, o să recuperez. Întotdeauna o fac. Te rog să ai încredere în mine! Trebuie să ai încredere în mine!

La fel cum avusese Ravi încredere în ea; nu putea părăsi oraşul fără să ştie că reuşiseră. Fără milă, fără reţineri, asta era lupta finală. Pip dăduse totul poliţiei: îl plasase pe Max la locul crimei în timpul orei estimate a decesului, folosind turnul de telefonie mobilă, lăsase părul lui Max la locul crimei, urmele de încălţări, filmările camerelor din trafic cu maşina lui care se îndepărta după ce incendiase totul, sângele de pe mâneca hanoracului din casa lui şi noroiul întărit de pe tălpile încălţărilor. Poate încă nu găsiseră totul, dar era pe cale să le mai ofere ceva: primul episod. Ca să lege povestea şi motivul. Atmosfera din acest oraş, ce se întâmplase cu Andie şi Becca. Duşmănia dintre doi bărbaţi, o altercaţie confirmată de martori, o urmă de mândrie rănită într-o luptă care poate mersese prea departe. Camerele de supraveghere de la casa acestui individ, care cu siguranţă l-ar fi susţinut, dacă nu ar fi avut nimic de ascuns. Interviul cu Jackie deja ajunsese departe, dar Pip trebuia să îl ducă şi mai şi.

În cel mai rău caz i se spunea să îl scoată de pe internet, să nu mai intervină, dar paguba era deja făcută, sâmburele de îndoială era deja plantat. Nu putea să numească suspectul, dar nici nu era nevoie să o facă; Hawkins avea să ştie despre cine vorbea ea, iar asta era doar pentru el. Era singurul ascultător care conta. Trebuia să construiască pentru el un caz împotriva lui Max, astfel încât bărbatul să nu poată construi unul împotriva ei.

41.29MB of 41.29MB uploaded

Crima perfectă. Instrucţiuni pentru fete cuminţi:
Cine l-a ucis pe Jason Bell?

Sezonul 3 Episodul 1 încărcat cu succes pe SoundCloud.

Cincizeci şi unu

Alt joc, altă întrecere între inima şi zgomotul făcut de tenişi pe asfalt, creând tipare în afara timpului. Pip şi-a umplut mintea cu sunetul acesta, pur şi simplu punând un picior înaintea celuilalt, ca să nu se mai gândească. Probabil dacă ar fi alergat destul de repede, ar fi reuşit să doarmă în seara asta. Ei bine, în seara asta, ar fi trebuit să fie în alt pat, în alt oraş, dar Little Kilton nu îi dădea încă drumul.

Nu ar fi trebuit să se uite la picioare, ci pe unde mergea. Nu se gândise la asta, nu avea nevoie să se gândească; era încă una dintre rutele ei obişnuite, circuitul ei. Un drum se continua cu altul, iar mintea ei era liniştită.

Doar când a auzit freamăt de voci şi vehicule şi-a ridicat privirea şi şi-a dat seama spre ce alerga. Tudor Lane, cam pe la jumătatea distanţei, în drum spre locuinţa familiei Hastings.

Casa era chiar acolo, dar ceva nou şi care nu se potrivea i-a atras atenţia. Parcate în faţa casei, dar ieşind un pic pe stradă, erau trei maşini de poliţie şi două dube cu pătrăţele strălucitoare galbene şi albastre pe portiere.

Pip a continuat să meargă, privirea atrăgând-o tot mai aproape, până a reuşit să vadă mulţimea de oameni vânzolindu-se pe uşa de la intrare. Îmbrăcaţi în costume albe din plastic care le acopereau tălpile şi capetele. Cu măşti pe faţă şi mănuşi albastre, de cauciuc, pe mâini. Unul scotea din casă o pungă mare de hârtie şi o băga într-o dubă care aştepta, urmat de altul.

O echipă criminalistică acasă la Max.

Pip s-a oprit, cu inima bătându-i mai repede decât îşi mişca picioarele şi izbindu-se de coaste când a văzut haosul ordonat al oamenilor îmbrăcaţi în plastic. Nu era singura. Vecinii stăteau la marginea aleilor lor, cu ochii mari, şoptind între ei îndărătul mâinilor. O dubă albă era parcată în partea cealaltă a străzii, unde alţi oameni se agitau în jurul ei, unul fotografiind locul, iar altul, cu o cameră mare, fixată pe un umăr, pe care o ţinea îndreptată spre casă.

Asta era! Nu putea zâmbi, nici nu putea plânge; nu putea afişa nicio reacţie în afară de puţină curiozitate, dar asta era! Începutul sfârşitului. Inima i-a alungat gaura neagră din piept în timp ce urmărea totul.

Un agent în uniformă şi cu jachetă de un galben strident stătea în spatele unei maşini de poliţie, discutând cu doi oameni: un bărbat şi o femeie. Bărbatul vorbea furios cu poliţistul, vocea lui fiind purtată de vânt. Erau părinţii lui Max, întorşi din Italia, înghesuiţi unul în celălalt, cu pielea foarte bronzată. Pip l-a căutat, dar Max nu era acolo. Şi nici inspectorul Hawkins.

— Ridicol! a strigat tatăl lui Max, scoţând telefonul cu mişcări dure şi furioase.

— Domnule Hastings, vi s-a arătat deja mandatul de percheziţie semnat. Nu ar mai trebui să dureze mult. Dacă aţi putea să vă calmaţi…

Domnul Hastings s-a întors, ducând telefonul la ureche.

— Epps! a strigat el la telefon.

Poliţistul s-a întors şi el, nescăpându-l din ochi pe domnul Hastings. Pip s-a răsucit pe călcâie înainte să poată fi văzută pe stradă, cu părul legănându-se în urma ei în vreme ce încălţările bocăneau pe trotuar.

Poliţistul ar fi putut să o recunoască, iar ea nu trebuia să fie văzută aici. Trebuia să rămână pe margine.

Alergând, s-a întors de unde venise. Alt joc, altă cursă, iar ea câştiga acum.

Nu trebuia să mai dureze mult, nu avea de ce. Poliţiştii emiseseră un mandat de percheziţie a casei. Aveau să caute cu atenţie şi să găsească în camera lui Max hanoracul pătat de sânge, dar şi tenişii cu tălpi în zig-zag; poate Pip chiar le văzuse scoase afară; era foarte probabil să se ia şi mostre ADN de la Max, ca să se descopere dacă firele blonde găsite în mâna cadavrului lui Jason şi în râul de sânge se potriveau. Poate că acolo era Max acum.

A cotit, fără să se mai uite la picioare, ci la cerul cenuşiu. Putea dura câteva zile până ce rezultatele testelor ADN aveau să vină de la laborator şi să se verifice sângele de pe hainele lui Max, precum şi firele de păr de pe corpul lui Jason. Dar imediat ce ar fi venit, Hawkins nu ar mai fi avut de ales. Dovezile erau copleşitoare. Piesele se mutau pe tablă, jucătorii uitându-se unii la ceilalţi, fiecare din colţul lui.

Pip a mărit ritmul, alergând mai repede şi mai tare, şi a simţit sfârşitul ajungând-o din urmă.

De la: mariakarras61@hotmail.com **11:39**
Pentru: CPIPFCpodcast@gmail.com

Subiect: nişte veşti!

Bună, Pippa,

Sper că eşti bine! Văd din episodul pe care tocmai l-ai lansat că ai găsit cazul pentru cel de-al treilea sezon sau că mai degrabă te-a găsit el. Ce tragedie, biata doamnă Bell! Chiar sper să îl găseşti pe cel care a făcut asta!

Înţeleg perfect de ce cazul ăsta a avut prioritate înaintea investigaţiei legate de Ucigaşul BA şi de Billy, dar de dimineaţă am primit nişte veşti pe care cred că ai vrea să le afli. Din câte se pare, cazul lui Billy este revizuit! Au apărut dovezi noi. Nu ştiu încă toate detaliile, dar pare că este ceva important – noi dovezi ADN sau amprente. D-aia toată lumea îşi manifestă brusc interesul. Mă întreb dacă au identificat în sfârşit amprenta necunoscută de pe trupul Melissei Denny, cea de-a doua victimă.

Sunt sigură că lucrurile astea durează, dar un avocat de la The Innocence Project a luat legătura cu Billy în privinţa depunerii moţiunii la Comisia de revizuire a cazurilor penale ca să-i anuleze condamnarea. Aşadar, se pare că poliţia crede că l-a găsit pe adevăratul Ucigaş BA sau, cel puţin, că a găsit suficiente dovezi care să ateste că nu mai este „sigură" (ăsta e termenul, l-am căutat) condamnarea lui Billy.

În orice caz, sunt foarte entuziasmată şi bineînţeles că o să te ţin la curent! S-ar putea ca băiatul meu să fie acasă de Crăciun, cine ştie!

Mulţumesc pentru că ai crezut în mine şi în Billy!

Cu cele mai bune gânduri,

Maria Karras

Cincizeci şi doi

Pip şi-a trecut degetul peste ecranul calculatorului, oprindu-se la ultimul rând al e-mailului.

Mulţumesc pentru că ai crezut în mine şi în Billy!

Crezuse în ei, deoarece Pip trebuia să fie cea de-a şasea victimă a Ucigaşului BA şi, într-un fel, avea să fie întotdeauna. Din clipa în care o răpise Jason, nu fusese nicio îndoială că un nevinovat stătea la închisoare. Dar *planul* îl uitase pe Billy. Supravieţuirea preluase controlul, supravieţuirea, răzbunarea şi protejarea lui Ravi şi a celorlalţi faţă de plan. Totuşi, Billy avea nevoie să fie salvat de Jason Bell la fel de mult ca şi ea, iar Pip îl lăsase în urmă, îl lăsase în plan secund. Ar fi putut face ceva, nu-i aşa? Planul funcţiona doar dacă ea nu ştia că Jason Bell era Ucigaşul BA, că nu avea nicio legătură cu el, dar s-ar fi putut gândi la ceva.

Când şi-a mai dat seama de ceva s-a simţit de parcă ar fi fost lovită în stomac de o piatră rece şi dură: Pip credea că nu aveau să existe dovezi importante că Jason Bell era Ucigaşul BA. Ceea ce însemna două lucruri: avea să-l lase pentru totdeauna în urmă pe Billy, să se salveze şi să îl ascundă în mintea ei. Şi al doilea: nimic din toate astea nu trebuia să se întâmple. Poate Pip ar fi putut merge mai departe prin pădure, cu maşina lui Jason venind spre Green Scene din spatele ei. Ar fi putut să meargă mai departe şi să găsească un drum, o casă, o persoană şi un telefon. Probabil Hawkins tot nu ar fi crezut-o, dar ar fi cercetat. Poate poliţistul ar fi găsit aceeaşi dovadă pe care o găsise acum ca să îi susţină declaraţia şi ar fi acţionat înainte ca Jason să aibă şansa să o facă din nou. Jason în spatele gratiilor, iar Billy eliberat, mulţumită declaraţiei lui Pip.

Dar nu asta se întâmplase. Iată: o bifurcaţie a unei căi pe care nu o alesese!

Pip făcuse o altă alegere, stând acolo, în întunericul pădurii. Nu fusese un accident sau un instinct care să-i fi spus să lupte sau să fugă. Văzuse ambele căi şi alesese. Se întorsese.

Şi poate că acea Pip dintr-o altă viaţă ar fi decis că făcuse alegerea corectă. Avusese încredere în cei care nu avuseseră niciodată încredere în ea şi funcţionase. Se salvase; poate deja îşi revenise, echipa Ravi şi Pip mergând mai departe şi ducând o viaţă normală. Dar şi această Pip ar fi putut spune că alesese corect. Moartea era singura cale prin care se putea asigura că Ucigaşul BA nu avea să mai rănească niciodată pe nimeni. Şi pe calea asta, şi Max Hastings ajungea la închisoare. Doi iepuri dintr-o lovitură. Doi monştri şi ringul morţii şi al fetelor cu privirea goală ucise de ei. Unul mort, altul condamnat de la 30 de ani până la toată viaţa, dacă funcţiona.

Dispăruţi şi nimeni rămas care să îi caute. Poate aşa era mai bine, cine ar fi putut spune?

În orice caz, acum Pip putea să facă ceva ca să îndrepte greşeala aia, ca să îşi amintească de Billy Karras. Mama lui probabil avea dreptate; când se ocupaseră de cadavrul lui Jason şi-i introduseseră amprentele în baza de date, apăruse acel semn de întrebare de la cazul Ucigaşului BA. Poate alte dovezi ADN pe care le ignoraseră înainte se potriveau cu cele găsite la locul crimelor Ucigaşului BA. Şi mai erau şi trofeele. Pip găsise trei dintre ele, dintre care două uitându-se la o veche fotografie de-a familiei Bell, una pe care, în urmă cu un an, o prinsese cu un bold pe panoul victimelor ucise. Un colier de aur cu un medalion rotund care aparţinuse Phillipei Brockfield, înfăşurat la gâtul lui Dawn Bell. Două licăriri de lumină lângă urechile Beccăi: cercei din aur roz cu pietre de un verde-deschis. Aceiaşi cercei pe care îi purta încă. Aparţinuseră Juliei Hunter. Pip îşi dorea să-i poată transmite cumva un mesaj Beccăi; să îi povestească tot ce se întâmplase, să îi spună de cercei, deoarece Ucigaşul BA o mai avea sub control cât timp îi purta la urechi. Că retrăia clipa în care le ucisese pe aceste femei ori de câte ori îşi vedea soţia şi fiicele.

Poliţiştii percheziţionaseră casa lui Jason; dacă găsiseră şi luaseră căştile lui Pip, poate găsiseră şi trofeele de la celelalte victime. Peria mov a lui Andie, colierul pe care îl purta Dawn, ceasul Casio al lui Bethany Ingham, brelocul Tarei Yates.

Iar dacă nu găsiseră încă trofeele, Pip putea să-l îndrume pe Hawkins spre ele – nu trebuia decât să-i arate fotografia.

În plus, avea şi contul secret de e-mail al lui Andie şi ciorna netrimisă. Acel e-mail – cuvintele lui Andie care nu erau ultimele, dar aşa păreau – ar fi fost cuiul din coşciugul lui Jason Bell. Trebuia să conducă poliţia şi spre legătura lui Andie cu HH. Pip ar fi trebuit să schimbe parola contului cu ceva mai puţin evident decât temporara *UcigaşulBA6*. A făcut-o acum, schimbând-o cu *EchipaAndieŞiBecca;* credea că lui Andie i-ar fi plăcut cel mai mult.

Era posibil ca poliţiştii să aibă o amprentă, dar Pip ar fi putut să le ofere toate celelalte lucruri, să sprijine cazul împotriva lui Jason Bell dincolo de orice îndoială. Ca atunci când condamnarea lui Billy ar fi fost anulată, cazul să nu se deschidă iarăşi, cu noile dovezi dezincriminatorii, iar acuzaţiile să fie respinse. Ca Billy să fie lăsat în sfârşit să plece acasă; Pip îi datora măcar atât.

Iar dacă toţi ar fi ştiut cine era cu adevărat Jason Bell, Pip nu ar mai fi fost nevoită să-i asculte pe oameni spunând cât de îngrozitor era că fusese ucis.

Pip a repetat în oglindă, cu vocea răguşită şi nefolosită toată ziua.

— Bună ziua, domnule Hawkins! Scuze, ştiu că sunteţi foarte ocupat. Doar că… Ei bine, după cum ştiţi, am studiat trecutul lui

Jason Bell ca parte a cercetării legate de posibilul său ucigaş. I-am cercetat firma, relaţiile personale şi aşa mai departe. Şi, nu ştiu…

Aici Pip a făcut o pauză, cu o expresie umilă şi scrâşnind din dinţi.

— Am găsit nişte legături tulburătoare cu un alt caz. Nu am vrut să vă deranjez cu ele, dar chiar cred că ar trebui să le studiaţi.

Banda adezivă şi funia luate de la Green Scene Ltd, dar şi legăturile firmei cu locurile în care fuseseră aruncate victimele. Înregistrarea vechiului ei interviu cu Jess Walker despre alarma dezactivată la firmă în aceeaşi seară în care muriseră Tara Yates şi Andie. Numele de utilizator al celui de-al doilea cont secret de e-mail al lui Andie şi parola tocmai resetată. O fotografie a agendei şcolare de pe biroul lui Andie, peria mov de păr de lângă aceasta. Şi fotografia asta de familie, cu colierul şi cerceii.

— Becca încă îi poartă. Ştiu pentru că am vizitat-o. Poate că mi se pare, dar nu seamănă exact cu cerceii pe care i-a luat Ucigaşul BA de la Julia Hunter ca trofeu?

Vocea din mintea ei care semăna cu a lui Ravi i-a spus să nu o facă. Pip cea adevărată probabil ar fi fost de acord – nu ar fi trebuit să încerce să mai atragă atenţia asupra ei. Dar trebuia o să facă, pentru Billy şi mama lui şi astfel încât cealaltă Pip din altă viaţă – cea care făcuse cealaltă alegere – să nu aibă dreptate.

Pip a luat tot ce îi trebuia ca să-l elibereze pe bărbat şi a plecat.

A străbătut drumul spre secţia de poliţie din Amersham, dar, de data asta, până la capăt. În pieptul lui Pip nu mai era o gaură neagră, doar hotărâre; doar furie, frică şi determinare. Era ultima ei şansă să îndrepte totul. Să îl salveze pe Billy, să îl conducă pe Hawkins, să îi distrugă pe Jason Bell şi Max Hastings, să îl salveze pe Ravi, să se salveze pe ea însăşi, să ducă o viaţă normală. Sfârşitul era începutul şi ambele se grăbeau.

A ocupat un loc liber din parcare, s-a uitat la ochii ei în oglinda retrovizoare şi s-a pregătit să iasă din maşină.

Şi-a pus pe umăr rucsacul cu tot ce era înăuntru şi a trântit portiera, sunetul reverberând în liniştea după-amiezii de joi.

Aceasta însă s-a risipit când Pip s-a apropiat de clădirea din cărămidă şi locul malefic. Mai multe roţi au vuit pe betonul din spatele ei, oprindu-se.

Pip s-a oprit brusc în faţa uşilor automate şi s-a uitat peste umăr.

Trei maşini tocmai parcaseră în apropiere de intrare. O maşină de poliţie cu galben şi albastru în faţă, urmată de una de teren fără însemne şi de o altă maşină de poliţie în spate.

Doi poliţişti în uniformă pe care Pip nu îi cunoştea au coborât din prima maşină, unul vorbind la radioul prins la umăr. Portierele maşinii de poliţie din spate s-au deschis, iar Daniel da Silva şi Soraya

Bouzidi au coborât. Buzele lui Daniel s-au încordat, devenind o linie macabră când s-a uitat în ochii lui Pip.

Portiera şoferului maşinii negre, fără însemne, s-a deschis, iar inspectorul Hawkins, cu jacheta lui verde cu petice la coate şi închisă până la gât, a coborât. Nu a observat-o pe Pip, care stătea acolo, la şase metri distanţă, când s-a îndreptat spre portiera din spate a maşinii, a deschis-o şi s-a aplecat înăuntru.

Pip i-a văzut mai întâi picioarele atingând betonul şi apoi mâinile, încătuşate în faţă, când Hawkins l-a scos din maşină.

Max Hastings era arestat!

— Îţi spun că ai făcut o mare greşeală! i-a zis Max lui Hawkins.

Vocea îi tremura şi, în clipa aia, Pip nu şi-a dat seama dacă din cauza furiei sau a fricii. Spera că din cauza fricii.

— Nu am nicio legătură cu asta, nu înţeleg…

Max s-a oprit şi, când şi-a îndreptat ochii spălăciţi spre secţia de poliţie şi a văzut-o pe Pip acolo, a înţeles. A început să respire sacadat, iar ochii i s-au mărit, întunecându-se.

Hawkins nu a observat, făcându-le semn Sorayei şi unuia dintre ceilalţi poliţişti să se apropie.

Ei nu se aşteptaseră la asta. Nici Pip nu se aşteptase. Cu o mişcare rapidă, Max şi-a smucit braţul, aruncându-l la pământ pe Hawkins, şi s-a îndepărtat, fugind prin parcare, prea repede ca ea să aibă timp să clipească.

Max s-a izbit cu putere în Pip, cuprinzându-i gâtul cu mâinile încătuşate şi împingând-o înapoi în clădirea de cărămidă, de zidul căreia capul tinerei s-a lipit cu un pocnet.

În spate s-au auzit strigăte şi foşnete, dar Pip vedea un singur lucru: licărul ochilor lui Max la doar câţiva centimetri distanţă. O strângea de gât cu mâinile, vârfurile degetelor intrându-i în piele.

El şi-a dezgolit dinţii, ea a făcut la fel.

— Tu ai făcut-o! i-a strigat în faţă, scuipând-o. Tu ai făcut cumva asta!

Băiatul a apăsat mai tare, mişcându-i capul lui Pip de cărămizi.

Ea nu l-a îndepărtat; mâinile îi erau libere, dar nu l-a împins. S-a uitat în spate şi a şoptit ca să audă doar Max:

— Eşti norocos că nu te-am ucis şi pe tine.

Max a ţipat la Pip ca un animal încolţit, faţa înroşindu-i-se, iar vene urâte umflându-i-se lângă ochi.

— Căţea nenorocită! a strigat el, izbindu-i capul chiar în clipa în care Hawkins şi Daniel l-au ajuns din urmă, trăgându-l de pe ea.

A urmat o încăierare, Max fiind doborât la pământ şi lovind cu picioarele spre ei când ceilalţi poliţişti au venit în grabă.

— Ea a făcut-o! a strigat Max. Nu eu! Nu am făcut nimic! Sunt nevinovat!

Pip şi-a pipăit ceafa: nu sângera. Nu avea sânge nici pe mâini.

— Nu am făcut-o eu!

Poliţiştii l-au ridicat din nou în picioare.

Max şi-a întors capul spre ea şi, pentru o clipă, a arătat exact cum trebuia: cu ochii mijiţi şi violenţi, cu gura deschisă, hidos şi larg, cu faţa roşie şi diformă. Iată-l: pericolul, lipsit de prefăcătorie şi aparenţe înşelătoare.

— Ea a făcut asta! a strigat Max. Ea a făcut-o! Este nebună!

— Duceţi-l înăuntru! a strigat inspectorul Hawkins, acoperindu-l pe Max şi îndrumându-i pe Soraya şi pe ceilalţi doi poliţişti când mai că l-au luat pe sus pe băiat, care se zvârcolea, şi au trecut de uşile automate, spre recepţie.

Înainte să îi urmeze în clădire, Hawkins s-a întors spre Pip, arătând-o cu degetul.

— Te simţi bine? a întrebat-o cu respiraţia tăiată.

— Bine! a dat ea din cap.

— Bun!

Apoi poliţistul a dat din cap, după care s-a grăbit să intre în clădire, urmând sunetul ţipetelor frenetice ale lui Max.

Cineva a tras aer pe nas în spatele ei, iar Pip s-a întors, îndreptându-şi privirea la el. Era Daniel da Silva, care-şi netezea uniforma, şifonată şi strâmbă acolo unde Max trăsese de ea.

— Îmi pare rău! a spus el apăsat. Te simţi bine? Se pare că te-a încolţit destul de tare.

— Da, sunt bine, i-a răspuns Pip. N-am decât un cucui, dar o să fie în regulă. Tata spune că oricum am prea mulţi neuroni, deci îmi pot permite să pierd câteva.

— Bun!

Dan a tras din nou aer pe nas, schiţând un zâmbet trist.

— Max Hastings? a spus încet Pip, o întrebare ascunzându-se în spatele numelui.

— Mda! a zis Dan.

— Îl pun sub acuzare? a întrebat ea, amândoi privind uşile de la intrare dinspre care se auzeau sunetele înăbuşite ale vocii lui Max. Pentru crimă?

Daniel a dat aprobator din cap.

Pip simţise o apăsare pe umeri, o umbră grea strângându-i pieptul. Dar când l-a privit pe Daniel mişcându-şi capul în sus şi în jos, aceasta a eliberat-o în cele din urmă. Max era acuzat de uciderea lui Jason. Inima îi bătea repede în coaste, dar nu de frică; era altceva, ceva asemănător speranţei.

Se terminase. Ea câştigase. Patru împotriva altor patru şi iat-o, încă rezista!

— Ticălosul! a şoptit Dan, aducând-o pe Pip înapoi în prezent, aici,

în locul malefic, privind acele uşi. Nu spune nimănui ce am spus, dar… Jason Bell mi-a fost ca un tată, iar *el*…

Daniel s-a oprit, uitându-se la uşile de sticlă dincolo de care Max dispăruse cu totul.

— El…

Daniel s-a şters la ochi şi a tuşit în pumn.

— Îmi pare rău! a spus Pip, şi nu era o minciună.

Nu îi părea deloc rău că Jason era mort, nici că îl ucisese, dar îi părea rău pentru Daniel. Pip îl crezuse capabil de violenţă de trei ori, total convinsă că el trebuia să fi fost Ucigaşul BA. Nu era el, era doar încă unul dintre acele suflete care pluteau în griul vast, în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Brusc, şi-a mai dat seama de ceva, aşa cum părea s-o facă mereu zilele astea: Jason Bell se folosise de Daniel. El era motivul pentru care Dan se înrolase în poliţie; Jason îl convinsese să o facă şi îl sprijinise în timpul instrucţiei. Becca îi povestise lui Pip toate astea anul trecut, iar acum înţelegea care era situaţia. Jason nu îl considerase pe Daniel drept fiul pe care nu îl avusese niciodată. Nu, îşi dorise să aibă cum să obţină informaţii despre cazul Ucigaşului BA. Şi să fie implicat în ancheta poliţiei. Şi toate întrebările incomode ale lui Daniel referitoare la Ucigaşul BA fuseseră, de fapt, ale lui Jason. Interesul lui pentru caz, prin Daniel. Asta era, la asta se referise Andie când spusese că tatăl ei era „practic unul dintre ei". Doar îl folosise. Jason Bell nu fusese ca un tată pentru Daniel, la fel cum nu fusese tată pentru Andie şi Becca.

Pip putea să-i spună lui Daniel, să-l avertizeze în privinţa informaţiilor care s-ar fi putut afla curând despre Jason şi legăturile lui cu Ucigaşul BA, dar s-a uitat la zâmbetul lui trist, la pielea roşie de lângă ochi şi nu a putut să o facă, nu a vrut să fie cea care să îi ia asta. Îi răpise destule.

— Da, a rostit absent Daniel, atent când uşile clădirii s-au deschis cu un scârţâit în clipa în care a ieşit cineva.

Era inspectorul Hawkins.

— Daniel, ai putea… a spus el şi, cu degetul mare, i-a făcut semn spre secţie.

— Da, domnule! a răspuns Daniel, clătinând repede din cap, mărind pasul şi dispărând printre uşile automate.

Hawkins a venit spre ea.

— Te simţi bine? a întrebat-o din nou. Ai nevoie să chem salvarea? Capul tău…

Poliţistul a mijit ochii la ea.

— Nu, este în regulă. Mă simt bine! a insistat Pip.

— Îmi pare rău! a tuşit el jenat. Este vina mea. Nu a mai opus rezistenţă până atunci. Nu m-am aşteptat să… Ar fi trebuit să fiu atent. Este greşeala mea.

— Este în regulă! a spus Pip şi i-a zâmbit. Nu vă faceţi griji!
Liniştea dintre ei era apăsătoare.
— Ce cauţi aici? a întrebat-o Hawkins.
— O, am venit să discut ceva cu dumneavoastră.
— Da?
Poliţistul s-a uitat nelămurit la ea.
— Ştiu sigur că sunteţi ocupat, a zis Pip şi s-a uitat la uşile secţiei. Dar cred că ar trebui să discutăm înăuntru. Am nişte lucruri pe care trebuie să vi le arăt, ceva ce am găsit în cercetările mele. Cred că este important.
Hawkins s-a uitat atent în ochii ei. Pip l-a fixat cu privirea; nu intenţiona să fie cea care să şi-o mute.
— Mda, sigur, bine, a spus el, uitându-se repede în spate. Poţi să-mi acorzi câteva minute?
— Da, este în regulă, a zis Pip. O să aştept afară.
Hawkins şi-a plecat capul şi s-a întors cu spatele.
— Aşadar, el a făcut-o? l-a întrebat pe Hawkins. Max l-a ucis pe Jason Bell?
Poliţistul s-a oprit şi s-a întors, pantofii lui negri şi lustruiţi scârţâind pe beton.
A dat uşor din cap, fără ca gestul să fie cu adevărat o confirmare.
— Dovezile sunt copleşitoare, a spus inspectorul şi s-a uitat din nou în ochii ei, studiindu-i chipul, ca şi când ar fi căutat o reacţie.
Ea nu i-a oferit una, chipul rămânându-i la fel. Ce se aştepta să facă, să zâmbească? Să îi aducă aminte că avusese dreptate de la început, dându-şi din nou seama înaintea lui?
— Atunci e bine, a spus ea. Că aveţi dovezile. Fără îndoială…
— Azi, mai târziu, o să aibă loc o conferinţă de presă, a zis bărbatul.
— Bun!
Hawkins a inspirat.
— Trebuie să… a început el şi s-a retras un pas spre uşile automate, declanşând senzorii.
— Sigur, o să aştept aici, a spus ea.
Hawkins a mai făcut un pas, apoi s-a oprit, clătinând din cap şi râzând încet.
— Presupun că dacă ai fi implicată în aşa ceva, ai şti exact cum să scapi, a spus el, amuzamentul citindu-i-se încă pe chip.
Hawkins a privit-o, iar în stomacul lui Pip a căzut ceva, care a continuat să coboare, trăgând-o în jos. Părul i s-a ridicat pe ceafă.
Ea a schiţat un zâmbet
— Ei bine, am ascultat multe podcasturi criminalistice, a replicat apoi, ridicând din umeri
— Corect! a râs repede Hawkins, coborându-şi iarăşi privirea la pantofii lui. Corect! O să te caut când termin! i-a mai spus după ce a

dat din cap.

Poliţistul a intrat apoi în secţie, iar Pip l-a urmărit plecând, şi oare a auzit scârţâitul uşilor care se închideau sau i s-a părut?

Cincizeci şi trei

Pip auzea doar vocea lui, pentru a doua noapte la rând, pe care o petrecea holbându-se la umbrele întunecate de pe tavan, dându-le formă în mintea ei în timp ce vorbea Hawkins. Cu ochii larg deschişi, ca să nu poată fi lipiţi cu bandă. Arma se descărca în inima ei.

„Presupun că dacă ai fi implicată în aşa ceva, ai şti exact cum să scapi."

În minte, Pip i-a auzit inflexiunile vocii şi a accentuat aceleaşi silabe.

Hawkins nu mai deschisese subiectul cât el şi Pip rămăseseră în camera de interogatoriu numărul 1, iar ea îi arătase cercetările despre Jason şi-i dăduse fotografiile şi detaliile din contul de e-mail al lui Andie. Indirect, inspectorul îi spusese că deja aflase de legătura asta cu Ucigaşul BA şi că făcea cercetări, dar că informaţiile ei erau utile, aşa că îi mulţumea. Îi strânsese mâna înainte să o conducă afară. Totuşi, oare nu o strânsese de mână puţin prea mult timp? Ca şi când ar fi încercat să simtă ceva?

Pip a repetat fraza, umplându-se cu vocea lui, analizând-o din toate unghiurile şi studiind fiecare pauză şi inspiraţie.

Era o glumă superficială, nimic mai mult. Dar el nu o spusese aşa, ci mai mult bâlbâindu-se, mai mult nesigur şi râzând, ca să nu pară serios.

Hawkins ştia.

Nu, era imposibil aşa ceva! Aveau criminalul. Hawkins nu avea nicio dovadă, iar ea avea un alibi.

Bun, păi, dacă nu ştia, atunci exista o mică parte din el – o parte minusculă, partea pe care ar fi putut să o ascundă în mintea lui –, iar acea parte avea îndoieli. Era ridicol şi lipsit de sens; Pip avea un alibi perfect fiindcă fusese în altă parte, iar dovezile împotriva lui Max erau multe. Dar erau oare prea multe – era oare cazul un pic prea uşor şi puţin cam stângaci? a întrebat o voce din mintea lui. O bănuială stăruitoare în care nu ştia dacă putea avea încredere. De aceea îi studiase privirea, căutând urme de îndoială.

Max fusese arestat şi acuzat, iar poliţia investiga din nou cazul Ucigaşului BA. Billy Karras urma să fie eliberat. Pip supravieţuise. Era liberă şi în siguranţă, la fel ca toţi cei la care ţinea. Ravi râsese şi plânsese, şi o îmbrăţişase prea strâns când îi spusese. Dar… dar dacă asta însemna să câştige, de ce nu i se părea aşa? De ce încă se scufunda?

„O să te caut când termin", îi spusese Hawkins din mintea ei. Ştia la ce se referise el atunci, că avea să vină să o ia ca să discute după ce termina cu formalităţile care-l priveau pe Max. Dar nu la asta se

referea în ecoul din mintea ei. Era o promisiune. O ameninţare. „O să te caut când termin."

Ştia sau nu, o suspecta sau nu, se gândea şi se răzgândea, ignora ideea şi revenea la ea. Nu conta care variantă era; undeva, cumva, ideea era în mintea lui, oricât de mică, ridicolă şi absurdă. Era acolo. Hawkins se gândise la ea pentru o secundă, iar Pip o văzuse înrădăcinată acolo.

Ea şi Hawkins, ultimii rămaşi, uitându-se unul la celălalt din colţuri opuse. Înainte, el nu aflase adevărul despre Sal Singh şi Andie Bell şi nici despre dispariţia lui Jamie Reynolds. Dar Pip evoluase şi se schimbase; poate că o făcuse şi Hawkins. Şi acel singur gând, acea mică îndoială care se ascundea în mintea lui o distrugea.

Pip a plâns până când nu a mai putut deoarece ştia. Nu se putea odihni, nu îşi putea recupera viaţa normală, singurul lucru pe care şi-l dorea mai mult decât orice altceva. Singurul lucru pentru care făcuse asta. Asta era tot, preţul pe care trebuia să îl plătească. Şi-a petrecut câteva ore gândindu-se la asta, făcând scenarii, punându-şi întrebări şi nu vedea decât o singură cale de ieşire, o singură cale prin care să îi ţină pe ceilalţi în siguranţă faţă de ea. Încă un plan.

Ştia ce avea de făcut. Dar poate nu era în stare să o facă.

Cincizeci şi patru

Pătrunzând printre arborii înalţi, soarele i-a luminat ochii când s-a uitat la ea. Sau poate că era invers, s-a întrebat Pip, poate că ochii lui Ravi luminau soarele. Un zâmbet strâmb i s-a desenat pe chip.

— Sergent? a întrebat Ravi, călcând frunzele căzute din pădurea Lodge, sunetul vioi făcându-l să se simtă ca acasă, să se gândească la începuturi şi sfârşituri.

— Scuze! a zis Pip şi l-a ajuns din urmă, păşind în ritmul lui. Ce-ai spus?

— Am spus, a tărăgănat el cuvintele şi înghiontind-o în coaste, la ce oră te duc părinţii tăi? Băiatul a aşteptat o vreme, apoi a adăugat: La Cambridge? Alo? E cineva acolo?

— O, ăăă, cred că devreme, a răspuns Pip, clătinând din cap şi revenind în prezent. Cred că plecăm înainte de zece.

Nu ştia cum să o facă, cum să o spună şi nici măcar cum să înceapă. Nu existau cuvinte pentru durerea care-i zumzăia prin tot corpul, prinsă în pieptul ei în timp ce coastele se prăbuşeau în jurul acesteia. Rupând oase şi mâini ude de sânge, o durere mult mai intensă decât toate astea.

— Super! a spus Ravi. O să vin pe la tine înainte, să îl ajut pe tatăl tău să pună bagajele în maşină.

Buza lui Pip ameninţa să cedeze, gâtul ei strângându-se şi întrerupând-o. Ravi nu a văzut. Cei doi mergeau prin pădure, pe lângă potecă. Explorau, spusese el, numai ei doi, echipa Ravi şi Pip, plecaţi în sălbăticie.

— Când să vin în vizită? a întrebat-o, ferindu-se de o creangă şi ridicând-o pentru ea fără să se uite înapoi. Iniţial, trebuia să vin weekendul următor, deci ce zici de weekendul de după aceea? Am putea ieşi în oraş la cină sau aşa ceva.

Pip nu era în stare să o facă. Şi nu mai putea face nici măcar un pas după el.

Lacrimile i-au curs repede şi furios, simţind în piept un nod care nu avea să cedeze niciodată.

— Ravi! a spus ea încet.

A auzit-o în vocea ei, aşa că s-a întors, cu ochii mari şi încruntat.

— Hei, hei! a spus Ravi şi şi-a trecut mâinile peste braţele ei. Ce este? Ce este în neregulă?

A tras-o spre el şi a strâns-o în braţe, cuprinzându-i ceafa cu o mână şi ţinând-o la piept.

— Nu!

Pip s-a îndepărtat de el şi a simţit că ieşea din corp, întorcându-se la el, alegându-l în locul ei.

— Ravi, este… Nu poţi să vii mâine-dimineaţă să-l ajuţi pe tata cu bagajele. Nu poţi să vii în vizită la Cambridge. Nu poţi, nu putem…

Vocea i s-a frânt, ruptă în două de tremurul din pieptul ei.

— Pip, ce…

— Asta e ultima dată, a spus ea. Ultima dată când ne putem vedea.

Vântul a bătut printre copaci, suflându-i părul pe faţă, iar şuviţele i s-au lipit de lacrimi.

Lumina dispăruse din ochii lui Ravi, acum întunecaţi de frică.

— Despre ce vorbeşti? Nu este adevărat! a ridicat el tonul, împotrivindu-se foşnetului copacilor.

— Este singura cale, a zis Pip. Singura cale ca să fii în siguranţă.

— Nu vreau să mă feresc de tine, a fost replica lui Ravi. S-a terminat! Am reuşit. Max a fost acuzat. Suntem liberi!

— Nu suntem! a strigat ea. Hawkins ştie sau bănuieşte. Gândeşte-te la ce mi-a spus în faţa secţiei. Are ideea asta în minte.

— Şi? a spus Ravi, acum furios. Nu contează! L-au acuzat pe Max; au toate dovezile. Nu este niciuna împotriva ta. Hawkins poate să creadă ce vrea, chiar nu contează.

— Contează!

— De ce? a strigat el disperat. De ce contează?

— Pentru că, a început Pip, înlăcrimată, şi a ridicat şi ea tonul, pentru că nu s-a terminat. Nu am gândit totul până la capăt. Mai întâi trebuie să aibă loc un proces, Ravi. Un juriu din 12 oameni trebuie să îl considere pe Max vinovat dincolo de orice îndoială. Dacă o fac, atunci o să se termine cu adevărat, iar noi o să fim liberi. Hawkins n-o să aibă niciun motiv să continue cercetarea. Este aproape imposibil să anulezi o condamnare odată ce s-a pronunţat verdictul. Uită-te la statistici, la Billy Karras! Abia atunci o să fim liberi.

— Da, şi exact asta o să se întâmple, a spus el.

— Nu avem de unde să ştim, s-a smiorcăit Pip, ştergându-şi faţa cu mâneca. A mai scăpat o dată. Dar dacă juriul îl găseşte nevinovat, atunci ce se întâmplă? Cazul revine poliţiei pentru a fi din nou investigat. Ei trebuie să găsească un ucigaş. Şi cine crezi că o să fie prima persoană pe care o s-o ancheteze inspectorul Hawkins dacă Max este găsit nevinovat? Eu, Ravi! O să vină după mine şi toţi cei care m-au ajutat. Pentru că ăsta e adevărul şi asta e treaba lui!

— Nu! a strigat Ravi.

— Ba da!

Lui Pip i-a tremurat glasul.

— Dacă procesul nu decurge bine, o să fiu prinsă. Şi nu o să te trag după mine, şi nici pe ceilalţi!

— Asta nu e alegerea ta! a îngăimat el, cu lacrimi în ochi.

— Ba da! Te-ai dus la Hawkins ca să îi spui despre căşti, iar asta te leagă de tot. Dar ştiu cum să te scap.

— Nu, Pip, nu te ascult!

Ravi şi-a coborât privirea.

— Dacă verdictul este „nevinovat”, dacă poliţia o să vrea vreodată să discute cu tine despre asta, să le spui că eu te-am pus să o faci.

— Nu!

— Te-am constrâns. Te-am ameninţat. Te-am obligat să îţi asumi vina pentru căşti ca să mă salvezi. Tu ai bănuit ce i-am făcut lui Jason. Te-ai temut pentru viaţa ta.

— Nu, Pip! Opreşte-te!

— Ai făcut-o constrâns, Ravi! a insistat Pip. Trebuie să foloseşti cuvântul ăsta. Constrâns. Te-ai temut pentru viaţa ta, dacă nu făceai ce spuneam eu.

— Nu! Nimeni nu o să creadă aşa ceva!

— Fă-i să creadă! a strigat ea. Trebuie să îi faci să te creadă.

— Nu!

Lacrimile şiroinde i se opreau pe buze.

— Nu o fac! Nu vreau!

— Poţi să le spui că nu ai mai luat legătura cu mine de când am plecat la Cambridge. O să fie adevărat. Te-ai îndepărtat de mine. Nu am vorbit, nu ne-am văzut, nu am comunicat. Dar erai încă speriat de ce o să ţi se întâmple, dacă spui adevărul poliţiei. De ce o să-ţi fac.

— Taci, Pip! Încetează! a strigat el, cuprinzându-şi faţa cu mâinile.

— Noi doi nu mai putem să ne vedem. Nu putem să mai avem nicio legătură; altfel, motivul constrângerii nu o să funcţioneze – poliţia o să ne verifice convorbirile telefonice. Te temi de mine, aşa trebuie să pară. Deci nu mai putem fi împreună, a spus ea, iar chestia prinsă în pieptul ei s-a desfăcut într-o mie de tăieturi.

— Nu! a suspinat Ravi în mâini. Nu, nu se poate aşa ceva! Trebuie să existe ceva ce putem…

Şi-a lăsat mâinile pe lângă corp, cu un licăr de speranţă în ochi.

— Ne putem căsători! i-a propus el.

— Poftim?

— Ne putem căsători, a repetat băiatul, inspirând adânc şi făcând încă un pas spre ea. Privilegiul soţilor. Nu putem fi constrânşi să oferim dovezi împotriva celuilalt dacă suntem acuzaţi amândoi. Ne-am putea căsători.

— Nu!

— Putem! a spus el, speranţa luminându-i ochii. Am putea s-o facem.

— Nu!

— De ce nu? a întrebat Ravi, cu disperarea revenindu-i în voce, iar speranţa dispărând într-o clipită.

— Deoarece nu tu ai ucis un om, Ravi! Eu am făcut-o!

Pip l-a luat de mână şi şi-a împletit degetele cu ale lui, aşa cum o

făceau, apucându-l strâns.

— Căsnicia nu o să te salveze, ci doar o să te lege de mine şi de orice mi se întâmplă. Dacă se ajunge acolo, poate că nu o să aibă nevoie de mărturiile noastre ca să ne închidă pe amândoi. E inacceptabil! Crezi că Sal şi-ar dori asta pentru tine? Crezi că ar vrea ca toţi să creadă că ai jucat un rol în uciderea unui om, aşa cum s-a crezut despre el?

— Încetează! a rostit Ravi, strângându-i mâna un pic cam prea tare. Nu mai încerca să mă faci…

— Nu vreau asta doar de la tine, l-a întrerupt Pip. Ci de la toţi. De la Cara, Nat, Connor. Trebuie să mă desprind de toţi cei la care ţin, de toţi cei care m-au ajutat. Ca să îi protejez. Chiar şi de familia mea; nu pot lăsa poliţia să creadă că ai mei m-au ajutat sau m-au încurajat în vreun fel, nu pot permite asta. Trebuie să mă îndepărtez de toţi, să rămân singură. Să mă izolez de toţi până la proces. Iar după aia, dacă juriul…

— Nu! a spus el, dar împotrivirea îi dispăruse acum din voce, iar lacrimile i se rostogoleau repede pe obraji.

— Sunt o bombă cu ceas, Ravi! Nu pot să-i am în preajmă pe oamenii pe care-i iubesc atunci când o să explodez. Mai ales pe tine.

— *Dacă* explodezi, a punctat el.

— Dacă, a confirmat Pip, întinzând mâna ca să-i prindă o lacrimă. Până la proces. Iar dacă totul decurge în favoarea noastră, dacă Max este găsit vinovat, atunci pot să primesc totul înapoi. Viaţa. Familia. Pe tine. Ne putem regăsi, promit! Dacă o să mai vrei…

Ravi şi-a lipit obrazul de mâna ei.

— Ar putea însemna câteva luni, a spus el. Chiar ani. Este un caz de crimă, s-ar putea să dureze ani în şir să se ajungă la proces.

— Atunci atât o să aştept! a strigat Pip. Iar dacă după atâta aşteptare, juriul îl găseşte nevinovat, poţi să-i spui lui Hawkins că ai făcut-o constrâns. Nu ai fost niciodată la locul crimei, nu erai sigur că eu l-am ucis pe Jason, dar te-am obligat să îi povesteşti despre căşti. Te-am obligat. Spune-o, Ravi!

— Constrâns, a rostit încet, cu chipul împietrit. Nu vreau asta! a suspinat el, cu mâna tremurând într-a ei. Nu vreau să te pierd! Nu-mi pasă ce se întâmplă, nu vreau să nu te mai văd vreodată, să nu mai vorbesc cu tine! Nu vreau să aştept procesul! Te iubesc! Nu pot… nu pot. Tu eşti Pip a mea, iar eu sunt Ravi al tău! Suntem o echipă! Nu vreau asta!

Pip s-a lipit de el, cu faţa ascunsă în locul care-i aparţinea, la baza gâtului. Casa ei, dar nu mai putea fi, nu se mai putea. Ravi şi-a lăsat capul pe umărul ei, iar ea l-a ţinut acolo, trecându-şi mâna prin părul lui.

— Nici eu nu vreau, a spus ea, şi a durut-o atât de mult, încât a

crezut că nu mai poate să respire.

Nimic nu avea să vindece asta. Nici timpul. Nici spaţiul.

— Te iubesc foarte mult! a şoptit Pip. De aceea trebuie să plec şi să nu mă întorc. Ştii doar că şi tu ai face-o pentru mine, a spus ea, un ecou al cuvintelor rostite de Ravi când o salvase în depozit, fără să ştie.

Acum şi Pip trebuia să îl salveze; asta era alegerea ei. Şi ştia fără umbră de îndoială că era cea corectă. Poate alte alegeri pe care le făcuse nu erau, poate toate deciziile de până atunci fuseseră greşite sau rele, nişte căi neumblate şi alte vieţi. Alegerea asta era de departe cea mai îngrozitoare dintre toate, durea cel mai mult, dar era corectă şi bună.

Ravi a plâns pe umărul ei, iar Pip i-a mângâiat părul, în timp ce lacrimi tăcute îi curgeau pe obraji.

— Ar trebui să plec, a spus ea în cele din urmă.

— Nu! Nu!

Ravi a apucat-o mai strâns, nedorindu-şi să îi dea drumul, vârându-şi faţa în haina ei.

— Nu, nu pleca! a implorat-o el. Te rog, nu mă părăsi! Te rog, nu pleca!

Dar unul din ei trebuia să fie primul care să plece. Primul care să se uite o ultimă dată în urmă. Primul care să o spună pentru ultima dată.

Iar aceea trebuia să fie ea.

Pip i-a dat drumul. S-a ridicat pe vârfuri şi şi-a lipit fruntea de a lui, aşa cum o făcea el întotdeauna. Îşi dorea să îi poată lua jumătate din suferinţă. Să ia jumătate din tot ce era rău, să lase loc pentru ceva bun.

— Te iubesc! a spus ea, retrăgându-se.

— Te iubesc!

S-a uitat în ochii lui, iar el s-a uitat în ai ei.

Pip s-a întors şi s-a îndepărtat.

Ravi a cedat în spatele ei, plângând printre copaci, vântul purtându-i suspinele spre ea şi încercând să o aducă înapoi. Pip a mers mai departe. A făcut zece paşi. Unsprezece. A ezitat la următorul. Nu putea să o facă. Nu putea! Nu putea fi ultima oară. Aşadar, s-a uitat înapoi peste umăr, printre copaci. Ravi era în genunchi, în frunze, cu faţa ascunsă, plângând în mâini. O durea mai mult decât orice să îl vadă aşa, iar pieptul i s-a deschis, întinzându-se spre el, încercând să o împingă înapoi. Să îl îmbrăţişeze, să-i ia durerea şi să îl lase să o ia pe a ei.

Voia să se întoarcă. Voia să alerge spre el, să îi cadă în braţe, să fie echipa Ravi şi Pip, şi nimic mai mult. Să îi spună că îl iubea în toate felurile secrete pe care le aveau, că adora să îl audă rostind cu voce blândă toate poreclele pe care i le dădea. Dar nu putea să o facă, nu

era corect. Nu putea fi stâlpul ei de încredere, iar ea nu putea fi sprijinul lui chiar acum. Pip trebuia să fie cea puternică, cea care să plece când niciunul dintre ei nu şi-o dorea. Cea care să aleagă.

Fata s-a uitat la el o ultimă dată, apoi şi-a mutat privirea şi s-a uitat în faţă. Drumul înainte era înceţoşat; ochii i se umpleau de lacrimi care-i şiroiau apoi pe obraz. Poate avea sau nu să-l revadă cândva, însă nu se mai putea uita înapoi – nu putea sau nu avea forţa să o facă.

A plecat, iar şuieratul purtat de vânt ar fi putut să fie strigătul lui Ravi sau copacii, dar era prea departe ca să îşi dea seama. A plecat şi nu s-a uitat înapoi.

Cincizeci şi cinci

Ziua 72.

Pip număra zilele, bifându-le în mintea ei.

O zi de la mijlocul lui decembrie, la Cambridge, iar soarele deja dispărea de pe cer, pătându-l în rozaliul sângelui diluat.

Şi-a strâns haina în jurul trupului şi a mers mai departe pe străzile vechi, înguste şi întortocheate. Peste trei zile avea să fie tot aici, iar de atunci vor fi trecut 75 de zile, ei bine, cât de curând împlinindu-se o sută.

Încă nu se stabilise o dată pentru proces; de fapt, nu mai aflase nimic de mult timp. Doar ceva lipsit de importanţă cu o zi în urmă: Maria Karras îi trimisese un e-mail cu o fotografie în care Billy zâmbea în timp ce decora bradul de Crăciun, îmbrăcat într-un pulover roşu ţipător plin de reni. Pip zâmbise la ecran. Ziua 31, atunci îl eliberaseră pe Billy Karras, renunţându-se la toate acuzaţiile.

Ziua 33 fusese cea în care apăruse ştirea că Jason Bell era Ucigaşul BA.

— Hei, ăsta nu e din oraşul tău? o întrebase cineva din sala comună de pe hol, când auziseră ştirile de la televizor.

Majoritatea colegilor nu vorbeau cu Pip; era foarte retrasă, dar, de fapt, fata se ferea de ceilalţi.

— Da, este, confirmase Pip, dând volumul mai tare.

Jason Bell nu fusese doar Ucigaşul BA, ci şi Obsedatul din Sud-Est, un violator care acţionase în zona de sud-est a Londrei între 1990 şi 1994, identificat cu ajutorul ADN-ului. Pip şi-a dat seama că 1994 era anul în care se născuse Andie Bell. Jason se oprise odată cu naşterea primei lui fiice, când familia se mutase în Little Kilton. Ucigaşul BA făcuse prima victimă când Andie avea 15 ani şi începea să arate ca o femeie în devenire. Poate de aceea o făcuse tatăl ei. Se oprise la moartea lui Andie – ei bine, cât pe-aci, dar nimeni nu avea să mai afle vreodată despre cea de-a şasea victimă a lui. Toată viaţa ei, Andie fusese marcată de monstrul care locuia în casa ei, de violenţa lui. Nu îi supravieţuise, dar Pip o făcuse, iar Andie putea să o însoţească oriunde.

Pip a cotit, maşinile trecând pe lângă ea, şi şi-a aranjat din nou pe umăr rucsacul plin de cărţi. Telefonul i-a bâzâit în buzunarul hainei. Pip l-a scos şi s-a uitat la ecran.

O suna tatăl ei.

A simţit un nod în stomac şi o gaură în inimă. Pip a apăsat butonul lateral ca să ignore apelul, cu gând să îl lase să sune în buzunar. Avea să-i trimită a doua zi un mesaj, spunându-i că-i pare rău că ratase apelul, că fusese ocupată, poate chiar minţind că fusese la bibliotecă.

Trebuia să mărească perioada dintre două apeluri, până ar fi ajuns foarte lungă, de câteva săptămâni, poate luni. Mesajele erau necitite şi fără răspuns. Cursurile se terminaseră deja, iar Pip plătise pentru a-şi păstra camera în timpul vacanţei, spunându-le părinţilor că voia să-şi termine temele. Trebuia să se gândească la ceva de Crăciun, la un motiv pentru care nu se putea întoarce în oraş. Pip ştia că asta avea să le frângă inimile, şi pe a ei, dar era singura cale. Separarea. Pip era pericolul şi trebuia să îi ţină departe de ea, în caz că i-ar fi afectat.

Ziua 72. Pip era în exil de doar două luni şi jumătate, în purgatoriul ei, mergând neîncetat pe vechile străzi pietruite. Se plimba în fiecare zi şi făcea promisiuni. Asta făcea. Promitea că avea să fie diferită, mai bună, că avea să-şi merite viaţa de dinainte şi pe toţi ceilalţi.

Nu avea să se mai plângă că-l ducea pe Josh la antrenamentul de fotbal şi urma să-i răspundă la toate curiozităţile, mari sau mici. Avea să fie sora lui mai mare, profesoara lui, persoana pe care el o putea admira, până în ziua în care ar fi depăşit-o şi ar fi devenit ea cea care îl admira pe el.

Intenţiona să fie mai blândă cu mama ei, care îi dorise numai binele. Pip ar fi trebuit să o asculte mai mult, ar fi trebuit să înţeleagă, dar ea luase totul în râs: puterea ei, datul ochilor peste cap şi motivele pentru care făcea clătite, iar asta nu avea de gând să mai facă vreodată. Ele două erau o echipă – fuseseră de la început, de când venise pe lume –, iar dacă Pip ar fi reuşit să-şi recupereze viaţa, ar fi fost din nou o echipă, până la ultima suflare a mamei. Ţinându-se de mână, piele îmbătrânită peste piele şi mai îmbătrânită.

Tatăl ei! Ce n-ar fi dat să îi mai audă râsetul nonşalant, să îl audă strigând-o „buclucaşo”. Avea să-i mulţumească în fiecare zi pentru că le alesese pe ea şi pe mama ei, pentru tot ce o învăţase vreodată. Să îi enumere toate felurile în care îi semăna şi să-i spună că o bucura enorm că o ajutase să devină persoana care era. Trebuia doar să redevină acea persoană. Iar dacă ar fi reuşit, probabil s-ar fi întâmplat în ziua când tatăl ei ar fi dus-o de braţ la altar, oprindu-se la jumătatea drumului ca să îi spună cât de mândru era.

Prietenii ei! Intenţiona să-i întrebe întotdeauna ce făceau înainte să o facă ei. Nu mai voia să lase nimic să îi stea în cale; nu ar mai fi avut nevoie ca ei să fie înţelegători, deoarece, de data asta, ea avea să fie cea înţelegătoare. Îşi propunea să râdă cu Cara până o durea burta, vorbind la telefon trei ore, să aprecieze jocurile de cuvinte nepotrivite ale lui Connor şi braţele lui ciudate, zâmbetul amabil şi generozitatea lui Jamie, puterea pe care o admirase dintotdeauna la Nat, pe Naomi, care-i fusese o soră mai mare când Pip avusese disperată nevoie de aşa ceva.

Şi Beccăi Bell i-a făcut o promisiune: să îi povestească totul când ar fi fost amândouă libere. Pip fusese nevoită să o evite şi pe ea, să nu o

mai viziteze sau să vorbească la telefon. Dar nu închisoarea era cuşca Beccăi; tatăl ei fusese. El nu mai era acum, dar Becca merita să ştie totul despre tatăl ei şi cum murise, despre Max şi rolul pe care îl jucase Pip. Dar cel mai mult merita să afle despre Andie. Sora ei mai mare, care ştiuse despre monstrul din casa lor şi care făcuse tot posibilul să o salveze pe Becca de el. Merita să citească e-mailul lui Andie şi să afle cât de mult o iubise, că lucrurile crude pe care i le spusese Andie în ultimele clipe erau, de fapt, încercarea ei de a o proteja. Andie era îngrozită că, într-o zi, tatăl lor avea să le ucidă pe amândouă şi poate se temea că ăsta ar fi fost lucrul care l-ar fi făcut să cedeze. Pip voia să-i zică totul. Becca merita să ştie că, în altă viaţă, ea şi Andie ar fi scăpat împreună de tatăl lor.

Promisiuni peste promisiuni.

Pip îşi propunea să-i recâştige pe toţi, dacă ar fi avut şansa.

De fapt, nu aştepta procesul lui Max. Ci pe al ei. Ultima ei judecată. Juriul nu urma să decidă doar soarta lui Max, ci şi pe a ei, hotărând dacă putea să-şi recupereze viaţa cu toţi cei care făceau parte din ea.

Mai ales *pe el*.

Încă vorbea în fiecare zi cu Ravi. Nu cu cel real, ci cu acela din mintea ei. Îi vorbea când era speriată sau nesigură, îl întreba ce ar fi făcut dacă ar fi fost acolo. El stătea lângă ea când era singură, şi întotdeauna era singură, uitându-se la fotografiile vechi de pe telefon. Îi ura „noapte bună" şi îi ţinea companie pe întuneric în timp ce ea învăţa din nou cum să doarmă. Pip nu mai era sigură dacă îi nimerea timbrul vocii, accentul exact pe care îl folosea şi inflexiunile. Cum pronunţa el cuvântul „sergent"? Vocea lui urca sau cobora? Trebuia să îşi amintească, să îl păstreze în amintiri.

S-a gândit în fiecare zi la Ravi, aproape în fiecare clipă din cele 72 de zile. S-a întrebat ce gândea, ce făcea, dacă i-ar fi plăcut sandviciul pe care tocmai îl mâncase ea – răspunsul era întotdeauna da –, dacă el era bine sau dacă îi era la fel de dor de ea precum îi era ei de el. Dacă absenţa se transformase în indignare.

Spera că, orice ar fi făcut, Ravi avea să înveţe din nou să fie fericit. Chiar dacă asta însemna să o aştepte pe ea, să aştepte procesul sau să găsească pe altcineva, Pip înţelegea. I se frângea inima la gândul că el ar fi putut să zâmbească strâmb altcuiva, născocind alte porecle şi moduri invizibile de a spune „te iubesc", dar asta era alegerea lui. Pip voia să ştie doar că era fericit, că exista din nou ceva bun în viaţa lui. Libertatea ei contra libertăţii lui, şi era o alegere pe care ar fi făcut-o din nou.

Dacă ar fi aşteptat-o, iar verdictul ar fi fost în favoarea lor, Pip s-ar fi străduit în fiecare zi să fie persoana amabilă pe care o merita Ravi Singh.

— Sentimentalo! i-a spus el la ureche, iar Pip a zâmbit, pufnind în

râs.

S-a mai auzit un sunet, ascunzându-se în respiraţia ei, un vaiet slab, piţigăiat şi continuu, apropiindu-se tot mai mult.

O sirenă.

Mai multe.

Ţipând în sus şi în jos, amestecându-se.

Pip a întors capul. Erau trei maşini de poliţie care, depăşind traficul, accelerau spre ea.

Mai stridente.

Luminile albastre care se roteau, sfâşiind amurgul, pâlpâiau în ochii ei şi scânteiau pe stradă.

Pip s-a întors şi a închis strâns ochii.

Asta era. O găsiseră. Hawkins descâlcise iţele. Se terminase. Veniseră după ea.

Ea a rămas pe loc şi şi-a ţinut respiraţia.

Sirenele se auzeau tot mai strident.

Se apropiau.

Trei.

Doi.

Unu.

Un ţipăt la ureche. O rafală de vânt prin părul ei când maşinile au trecut mai departe, una după cealaltă, sirenele lor amuţind când au depăşit-o, lăsând-o în urmă pe trotuar.

Pip a deschis ochii încet şi cu atenţie.

Dispăruseră. Sunetul sirenelor se auzea din nou ca un scâncet, ca un zumzet, apoi dispărând.

Nu erau pentru ea.

Nu azi.

Într-o zi ar fi putut să fie pentru ea, dar nu azi, în cea de-a 72-a zi.

Pip a dat din cap şi a mărit pasul.

— Trebuie doar să merg mai departe, i-a spus lui Ravi şi tuturor celor care locuiau în mintea ei. Să merg mai departe!

Ziua judecăţii ei avea să vină, dar, pentru moment, Pip a mers şi a promis. Doar atât. Trebuia să pună un picior înaintea celuilalt, chiar dacă se târâia, chiar dacă gaura din inima ei părea prea mare ca să mai poată sta în picioare. A mers şi a promis, iar el era cu ea, Ravi împletindu-şi degetele cu ale ei aşa cum o făceau cândva, vârfurile odihnindu-se în adânciturile dintre monturile ei. Aşa cum ar mai fi putut să o facă. Nu trebuia decât să meargă mai departe. Pip nu ştia ce o aştepta la capăt, nu vedea atât de departe, iar ziua scădea, noaptea apropiindu-se, dar poate avea să fie ceva bun.

VIRTUAL
VP
PROJECT

1 an, 8 luni
şi 16 zile mai târziu
— Ziua 697 —

1 year, 8 months
and 16 days later

Day 697

La 3 minute după ce a fost citit verdictul
în cazul Coroana versus Max Hastings:

Hei, sergent, îţi aduci aminte de mine?

Hey Sarge, remember me?

Mulţumiri

Ca întotdeauna, primele mulţumiri le adresez agentului meu, Sam Copeland. Mulţumesc pentru că eşti cea mai bună tribună/mătuşă înţeleaptă/poliţistă rea/poliţistă bună! Toate astea au început când ţi-am dat manuscrisul cărţii despre *fata care face un proiect la şcoală despre un caz vechi de crimă* în iunie 2016, şi uite unde am ajuns acum! O trilogie criminală este expresia oficială. Dar nu ar fi existat nici măcar o carte dacă nu ai fi riscat cu mine atunci când mi-ai spus să dau curs ideii ăsteia, aşadar, îţi mulţumesc! (Deşi dă-mi voie să nu îţi acord tot creditul – cu toate că sunt sigură că ţi-ar plăcea!)

Apoi, vreau să le mulţumesc librarilor, care fac o muncă fantastică aducând cărţile în mâinile cititorilor şi care au continuat să o facă în ciuda provocărilor incredibile din ultimul an. Vă sunt foarte recunoscătoare pentru entuziasmul permanent şi dăruirea faţă de cărţi şi citit, şi pentru marele rol pe care l-aţi avut în succesul seriei *CPIPFC*. Şi bloggerilor, care îşi dedică atât de mult din timpul personal postând recenzii sau vorbind despre cărţile care le-au plăcut. Niciodată n-am să vă pot mulţumi îndeajuns pentru toată dragostea arătată seriei *CPIPFC* şi abia aştept să vă văd reacţiile faţă de romanul *La un pas de moarte.*

Recunoştinţa mea se îndreaptă către cei de la Electric Monkey, care lucrează neîncetat ca să-mi transforme documentele Word în cărţi adevărate. E nevoie de o mulţime de oameni pentru asta! Îţi mulţumesc, Sarah Levinson, pentru că ai parcurs cu pricepere această carte imensă împreună cu mine şi pentru că ţi-ai dat seama exact ce am vrut să fac. Îţi mulţumesc, Lindsey Heaven, pentru toată munca asiduă cu supravegherea acestei serii! Vă mulţumesc şi vouă, Lucy Courtenay, Melissa Hyder şi Susila Baybars, pentru că m-aţi ajutat să dau formă manuscrisului. Vă mulţumesc, Laura Bird şi Janene Spencer! Momentul în care văd macheta de paginare pentru prima dată, când povestea începe să semene cu o carte adevărată, e întotdeauna magic! Îi mulţumesc lui Tom Sanders pentru designul incredibil de pe copertă; este macabru şi potrivit pentru acest final şi nu aş fi putut cere o copertă mai bună! Sper că nimeni nu se va mai uita vreodată la fel la banda adezivă. Îi mulţumesc întotdeauna starului Jas Bansal, pentru tot ce face şi pentru că este un mare geniu al marketingului/platformelor de socializare. Una dintre părţile mele preferate la publicarea fiecărui volum a fost să urmăresc cu câtă pricepere stârneşti interesul înainte de eveniment. Le mulţumesc şi lui Kate Jennings, Oliviei Carson şi lui Amy Dobson pentru toată munca extraordinară şi pentru că se asigură că oamenii află despre carte. Le sunt recunoscătoare celor de la departamentul de vânzări şi drepturi

de autor pentru tot ce fac, aducând aceste cărţi în lume, cu mulţumiri deosebite lui Ingrid Gilmore, Lori Tait, Leah Woods şi Brogan Furey. Şi din nou mulţumiri deosebite Priscillei Coleman, pentru operele sale de artă fantastice şi pentru că l-a adus la viaţă cu atâta pricepere pe Ucigaşul BA în portretul-robot al poliţiei.

După ultimul an prin care am trecut, mi s-ar părea că aş comite o omisiune flagrantă dacă nu mi-aş exprima recunoştinţa şi admiraţia faţă de toţi cei care lucrează la NHS[6]. Eroismul şi curajul vostru zilnic din timpul pandemiei de Covid-19 au făcut uneori ca modesta mea contribuţie în ceea ce priveşte binele societăţii să pară mai mult decât neînsemnată (scriu poveşti născocite despre oameni inventaţi), dar vreau să vă mulţumesc pentru că aţi fost atât de plini de compasiune şi însufleţire şi pentru că aţi avut grijă de noi toţi în timpul acestui an îngrozitor. Sunteţi cu adevărat eroi, iar accesul la serviciul naţional de sănătate este un privilegiu incredibil pe care ar trebui să îl protejăm cu orice preţ.

Ca întotdeauna, le mulţumesc prietenilor mei scriitori, pentru că m-au ajutat să navighez prin apele înşelătoare ale activităţii editoriale, mai ales în pauzele din timpul carantinei. Dar şi pentru şedinţele de pe Zoom, datorită cărora am evadat măcar virtual din apartament şi am scăpat (temporar, ce-i drept) de termenele limită. Le mulţumesc celor de la Flower Huns, pentru că m-au ajutat (de la distanţă) să-mi păstrez sănătatea mintală în timpul pandemiei. Îmi aduc aminte cu plăcere de chestionarele săptămânale. Abia aştept să mai joc nişte jocuri în viaţa reală – deşi fără chestionare, da?

Ca de fiecare dată, le mulţumesc părinţilor mei pentru sprijinul ferm şi pentru că au crezut în mine când nimeni altcineva nu a făcut-o. Probabil aţi ştiut dintotdeauna că voi fi scriitoare, dar vă mulţumesc pentru că mi-aţi întreţinut dragostea pentru poveşti, lăsându-mă să am o copilărie plină de cărţi, jocuri video, emisiuni la televizor şi filme. N-am risipit nicio secundă. Îţi mulţumesc şi ţie, tată, pentru comentariile făcute în calitate de prim cititor şi pentru că ai înţeles perfect cartea! Şi îţi mulţumesc, mamă, pentru că i-ai spus tatei că „ţi s-a făcut rău” când ai citit cartea – atunci mi-am dat seama că are efectul pe care voiam să-l aibă!

Le mulţumesc surorilor mele, Amy şi Olivia, pentru sprijinul constant şi pentru că mi-au arătat cât de importante sunt surorile. Pip a fost nevoită să îşi găsească surori (Cara, Naomi, Nat şi Becca), dar eu am fost destul de norocoasă să am două de la început. Sunt sigură că influenţa voastră se vede în toate exemplele de tachinări dintre fraţi/ cicăleli din carte, deci vă mulţumesc pentru asta!

Mulţumiri nepotului meu, George, care spune că sunt autoarea lui preferată, în ciuda faptului că este cu zece ani prea tânăr ca să îmi citească romanele! Ai tot respectul meu! Nepoatei mele, Kaci, pentru

că mi-a oferit drăgălăşenia de care am avut nevoie ca să continui într-un an îngrozitor de termene limită şi pentru că a fost un copil grozav în pandemie. Şi în special nepoatei mele, Danielle, care este *aproape* destul de mare ca să citească aceste cărţi. În urmă cu câţiva ani, când Danielle avea cam nouă ani, studia la şcoală scrierea creativă şi mi-a spus că toate poveştile bune se termină cu… Ei bine, Danielle, am terminat prima mea trilogie cu… Sper că eşti mândră (şi sper că ai dreptate)!

Le mulţumesc lui Peter, Gaye şi Katie Collins, ca întotdeauna, pentru că au fost primii mei cititori şi pentru că au fost cea mai bună familie adoptivă.

Lui Ben, care este piatra mea de temelie, complicele meu etern. Fără tine, nimic din toate astea nu ar fi fost posibil, iar Pip nu ar fi văzut lumina zilei, ca să nu mai zic sfârşitul celei de-a treia cărţi. Îţi mulţumesc!

După ce am scris o serie care a fost mult influenţată de infracţiuni reale, mi s-ar părea ciudat să termin fără un comentariu la adresa sistemului judiciar penal şi a domeniilor în care ne dezamăgeşte. Simt o disperare iremediabilă când văd statisticile privind violurile şi agresiunile sexuală din ţara aceasta, precum şi rata îngrozitoare a raportărilor şi a condamnărilor. Ceva nu este în regulă aici. Sper că aceste cărţi vorbesc în numele meu despre acest aspect şi cred că este clar că anumite părţi din poveşti provin din furia – din furia mea în momentele în care am fost hărţuită şi nu am fost crezută – şi frustrarea provocate de un sistem de justiţie care câteodată nu pare corect.

Dar, ca să închei pe un ton mai vesel, vreau să le mulţumesc tuturor celor care m-au urmărit pagină cu pagină până la sfârşitul celei de-a treia cărţi. Vă mulţumesc pentru încredere şi sper că aţi găsit finalul pe care îl aşteptaţi! Eu, una, cu siguranţă l-am găsit!

Seria care face senzație pe TikTok a ajuns la final!

Pip se pregătește să meargă la facultate, dar este încă bântuită de felul în care s-a încheiat ultima sa investigație. Deși s-a obișnuit deja să primească amenințări cu moartea în urma podcastului ei despre crime adevărate, adolescenta nu poate să nu remarce un mesaj anonim care revine cu insistență: „Cine o să te caute când tu vei fi cea dispărută?"

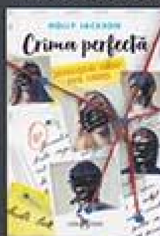
Curând, amenințările se înmulțesc, iar Pip își dă seama că cineva o hărțuiește și îi vrea răul. Când începe să găsească legături între urmăritorul ei și un criminal în serie prins în urmă cu șase ani și aflat încă în pușcărie, în mintea adolescentei își face loc o întrebare neliniștitoare: „Nu cumva în spatele gratiilor a ajuns un nevinovat?"

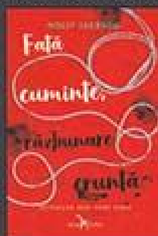
Poliția refuză să acționeze, așa că Pip nu are de ales: ori îl găsește ea însăși pe vinovat, ori o să ajungă pe lista victimelor. Pe măsură ce diabolicul joc de-a șoarecele și pisica avansează, Pip descoperă că toate informațiile se învârt în jurul acelorași persoane și evenimente, iar dacă nu găsește mai repede răspunsurile corecte, va avea o soartă cumplită.

„Un roman plin de răsturnări de situație neprevăzute, surprinzător și incredibil de captivant de la prima pagină! Chiar nu exista o modalitate mai bună de a încheia seria."

B&N Reads

NU RATA
PRIMELE DOUĂ VOLUME DIN SERIE!

LEDA EDGE
thriller

ISBN: 978-606-95192-8-8

www.edituracorint.ro

{1} Echivalentul expresiei româneşti „Să împuşti doi iepuri dintr-un foc” (n. red.).
{2} „Cretă” și, respectiv, „Hărțuitor” (n. red.).
{3} The Innocence Project („Proiectul nevinovăției”) este o organizație juridică non-profit dedicată exonerării persoanelor condamnate pe nedrept (n. red.).
{4} *Seen* (participiul trecut al verbului „a vedea”) și *scene* se pronunță la fel în limba engleză (n. tr.).
{5} *Howie’s House (HH),* „hardughia, casa lui Howie” (n. red.)
{6} National Health Service (NHS), Agenția Națională pentru Sănătate (n. red.).

Table of Contents